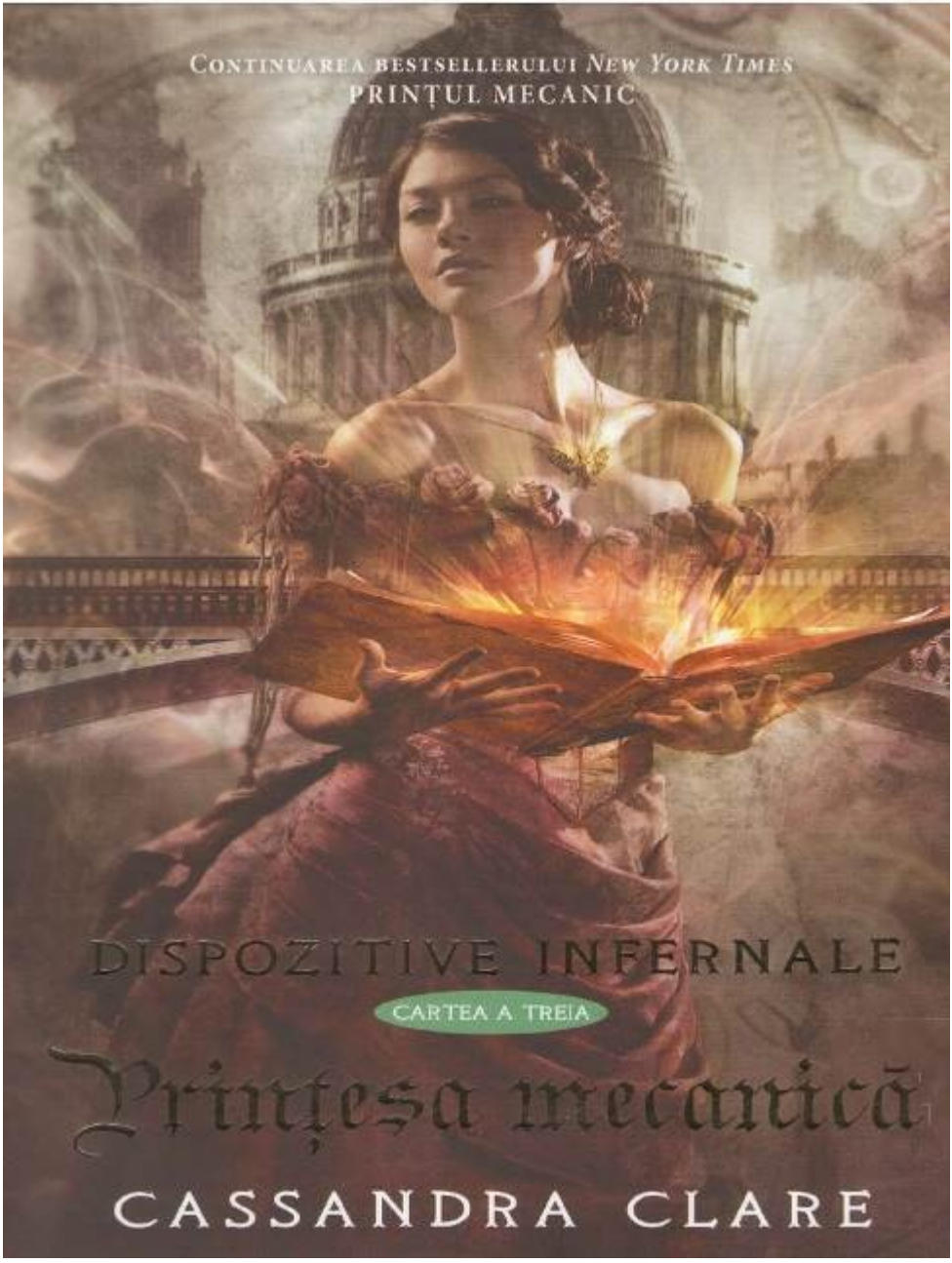
CONTINUAREA BESTSELLERULUI *NEW YORK TIMES*
PRINȚUL MECANIC
DISPOZITIVE INFERNALE
CARTEA A TREIA
Prințesa mecanică
CASSANDRA CLARE

Cassandra Clare

PRINŢESA MECANICĂ

[Dispozitive infernale 03]

Traducerea
OFELIA AL-GAREEB ŞI SHAUKI AL-GAREEB

GRUPUL EDITORIAL CORINT
LEDA
Bucureşti, 2015

PENTRU FAMILIA LEWIS:

Melanie, Jonathan şi Helen

MULŢUMIRI

Mulţumiri speciale lui Cindy şi Margaret Pon, pentru traducerile din chineza mandarină; lui Clary Booker, fiindcă a trasat călătoria lui Will de la Londra la Cadair Idris; lui Emily-Jo Thomas, pentru ajutorul oferit la galeza vorbită de Will şi Cecily; Aspasiei Diafa, lui Patrick Oltman şi Wayne Miller, pentru ajutorul cu latina şi greaca veche. Mulţumiri lui Moritz Wiest, fiindcă a scanat întregul manuscris, astfel încât să poată fi livrat în timpul Uraganului Sandy.

Multe mulţumiri părinţilor mei şi, de asemenea, lui Jim Hill şi Kate Connor; Nao, Tim, David şi Ben; Melanie, Jonathan şi Helen Lewis; Florence şi Joyce. Celor care au citit cartea, m-au criticat şi au observat anacronisme - Sarah Smith, Delia Sherman, Holly Black, Kelly Link, Ellen Kushner, Clary Booker-, mii de mulţumiri. De asemenea, mulţumiri acelora care, cu feţe zâmbitoare şi informaţii cicălitoare, m-au făcut să continui: Elka Cloke, Holly Black, Robin Wasserman, Emily Houk, Maureen Johnson, Libba Bray şi Sarah Rees Brennan. Le sunt veşnic recunoscătoare: agentului meu, Russell Galen; redactorului meu, Karen Wojtyla; şi echipelor de la Simon & Schuster şi Walker Books, pentru că au făcut totul posibil. Şi, în cele din urma, mulţumirile mele lui Josh, care mi-a adus ceai şi pisici în timp ce lucram.

Şi cred şi eu, odată cu cel ce are bar ca să ne-ncânte
Din harpa-i cristalină pe tonuri variate,
Că oamenii se saltă din ale lor morminte
În care stau căzuţi, spre ceruri mai înalte.

- Alfred, Lord Tennyson, „In Memoriam A.H.H.”

PROLOG
YORK, 1847

— Mi-e teamă, spuse fetiţa, care stătea pe pat. Bunicule, poţisă stai cu mine?

Aloysius Starkweather scoase un mârâit iritat când îşi trase un scaun lângă marginea patului şi se aşeză. Acel sunet era doar în parte adevărat. De fapt, era încântat de faptul că nepoata sa avea atât de multă încredere în el, că adesea el era singurul care o putea linişti. Pe fată nu o deranjase niciodată atitudinea lui morocănoasă, în pofida firii ei delicate.

— Adele, n-ai de ce să te temi, o linişti el. Ai să vezi.

Fetiţa îl privi cu ochii mari. În mod normal, ceremonia primei însemnări ar fi trebuit să se aibă loc într-una dintre marile încăperi ale Institutului din York, însă, ţinând cont de starea precară a sănătăţii şi a nervilor lui Adele, se luase hotărârea ca aceasta să se desfăşoare în siguranţa dormitorului ei. Fetiţa stătea la marginea patului, cu spatele foarte drept. Rochia ei roşie de ceremonie se asorta cu panglica ce îi ţinea strâns părul blond şi frumos. Ochii îi erau mari prin comparaţie cu chipul subţire şi mâinile slabe. Era la fel de fragilă precum o ceşcuţă de porţelan.

— Fraţii Tăcuţi, spuse ea. Ce-o să-mi facă?

— Dă-mi mâna, spuse el, iar ea îşi ridică braţul drept cu încredere.

El îl întoarse şi văzu pe sub piele traseul venelor de un albastru deschis.

— Ei îşi vor folosi stelele ştii ce e aia o stelă - pentru a

desena o Pecete pe tine. De obicei se începe cu runa Previziunii, despre care ai învăţat deja, dar, în cazul tău, vor începe cu o rună de Forţă.

— Deoarece nu sunt foarte puternică.

— Pentru a-ţi îmbunătăţi constituţia.

— Ca supa de vită, spuse Adele, strâmbând din nas.

Aloysius râse.

— Să sperăm că nu va fi atât de neplăcut. Ai să simţi o mică înţepătură, dar trebuie să fii curajoasă şi să nu plângi, întrucât vânătorii de umbre nu plâng de durere. Apoi înţepătura o să dispară, iar tu te vei simţi mai bine şi vei fi mult mai puternică. Pe urmă, ceremonia va lua sfârşit, iar noi vom merge jos, unde vom sărbători cu torturi glazurate.

Adele îşi pocni călcâiele.

— Şi o petrecere!

— Da, o petrecere. Şi cadouri.

Lovi cu degetul în buzunar, unde era ascuns un pacheţel - o cutie mică, împachetă în hârtie albastră, elegantă, în care se afla un inel de familie.

— Am unul pentru tine chiar aici. Ai să-l primeşti când ceremonia Însemnării va lua sfârşit.

— Nu s-a mai dat niciodată o petrecere în cinstea mea.

— Ei bine, acum vei avea partea de una, întrucât devii vânător de umbre, spuse Aloysius. Ştii de ce e important acest lucru, nu-i aşa? Primele tale Peceţi îţi asigură statutul de nefilim, aşa cum suntem eu şi părinţii tăi. Asta înseamnă că faci parte din Conclav. Că faci parte din familia noastră de războinici. O familie diferită şi mai bună decât toate celelalte.

— Mai bună decât toate celelalte, repetă ea tărăgănat, când uşa dormitorului se deschise şi intrară doi Fraţi Tăcuţi.

Aloysius văzu scânteia de frică din ochii nepoatei sale. Adele îşi trase braţul din strânsoarea lui, iar el se încruntă - nu îi plăcea să vadă frică în progenitura lui, deşi nu putea

nega faptul că Fraţii erau lugubri în tăcerea lor şi în mişcările nepământene, lunecoase. Se mutară într-o parte a patului, când uşa se deschise din nou şi intrară părinţii lui Adele: tatăl ei, fiul lui Aloysius, în echipament stacojiu; soţia lui, îmbrăcată într-o rochie roşie, care arăta precum un clopot de la talie în jos, cu un colier auriu la gât, de care atârna o runa *enkeli.* Îi zâmbiră fetiţei, care le întoarse un zâmbet tremurat, chiar şi atunci când Fraţii Tăcuţi o înconjurară.

Adele Lucinda Starkweather. Era vocea primului Frate Tăcut - Fratele Cimon. *Ai ajuns la vârsta maturităţii. E timpul să capeţi prima Pecete a Îngerului. Eşti conştientă de onoarea care ţi se oferă şi vei face tot ce-ţi stă în putinţă pentru a o merita?*

Adele încuviinţă din cap ascultătoare.

— Da.

Şi accepţi aceste Peceţi ale Îngerului, care vor rămâne pe trupul tău pentru totdeauna, ca o aducere aminte a tuturor lucrurilor pe care i le datorezi Îngerului şi a îndatoririi sacre faţă de această lume?

Dădu din nou din cap, ascultătoare. Aloysius era deosebit de mândru.

— Le accept, spuse ea.

Atunci, începem.

O stelă străluci în mâna albă, prelungă a Fratelui Tăcut. Acesta luă braţul tremurător al lui Adele şi puse vârful stelei pe pielea ei, după care începu să deseneze.

Linii negre învârtejite ieşeau din vârful stelei, iar Adele privea uimită cum simbolul Puterii căpăta formă pe pielea palidă a braţului ei, un model delicat de linii care se intersectau între ele, trecând peste venele ei, învăluindu-i mâna. Stătea încordată toată, cu dinţişorii vârâţi în buza superioară. Îi aruncă o privire lui Aloysius, iar el se înfioră când văzu ce se afla în ochii ei.

Durere. Era normal să simţi o oarecare durere când primeai o Pecete, dar ceea ce văzu în ochii lui Adele era...

agonie.

Aloysius se ridică brusc, dărâmând scaunul.

— Opriţi-vă! strigă el, dar era prea târziu.

Runa fusese isprăvită. Fratele Tăcut se dădu înapoi, uitându-se lung. Pe stelă era sânge. Adele scâncea, însă nu uitase că bunicul o prevenise că nu trebuia să plângă - dar apoi, pielea ei sfâşiată şi plină de sânge începu să se decojească de pe oase, înnegrindu-se şi arzând sub rună de parcă ar fi fost o flacără, iar ea nu putu decât să-şi lase capul pe spate şi să ţipe fără încetare...

Londra, 1873

— Will?

Charlotte Fairchild împinse încet uşa sălii de antrenament de la Institut.

— Will, eşti acolo?

Un geamăt înăbuşit fu singurul răspuns. Uşa se deschise larg, scoţând la iveală o încăpere mare, cu tavan înalt. Charlotte se antrenase acolo de când era mică şi ştia fiecare deformare din podea, ţinta antică vopsită pe peretele de nord, ferestrele cu rame pătrate atât de vechi, încât erau mai groase jos şi mai subţiri sus. În centrul încăperii stătea Will Herondale, cu un cuţit în mâna dreaptă.

Îşiîntoarse capul pentru a se uita la Charlotte, iar ea se gândi, nu pentru prima oară, că era un copil ciudat - cu toate că la doisprezece ani de-abia îi mai puteai spune copil. Era un băiat foarte drăguţ, cu păr des şi negru, uşor buclat acolo unde îi atingea gulerul - umed acum din pricina sudorii şi lipit de frunte. Când ajunsese pentru prima oară la Institut, pielea îi era bronzată de soarele şi de aerul de la ţară, însă cele şase luni petrecute în oraş alungaseră culoarea, făcând ca îmbujorarea de pe pometi să îi iasă în evidenţă. Ochii îi erau de un albastru

neobişnuit de luminos. Într-o bună zi avea să fie un bărbat chipeş, dacă putea face ceva în legătură cu încruntarea care îi strâmba permanent trăsăturile.

— Ce vrei, Charlotte? se răsti el.

Încăvorbea cu un uşor accent galez, o tărăgănare a vocalelor care ar fi fost încântătoare, dacă tonul lui nu ar fi fost atât de aspru. Se şterse cu mâneca pe frunte când ea făcu un pas pe uşă, după care se opri.

— Te caut de câteva ore, spuse ea cu o oarecare severitate, cu toate că acel ton dur nu avu niciun efect asupra lui Will.

De fapt, când Will avea toane, nu prea exista vreun lucru care să aibă efect asupra lui, iar el avea mereu toane.

— Nu-ţi aduci aminte ce ţi-am spus ieri? Că astăzi soseşte un nou băiat la Institut?

— Ştiu asta.

Will azvârli cuţitul. Acesta se înfipse chiar lângă cercul de pe ţintă, mărindu-i încruntarea.

— Doar că nu-mi pasă, adăugă el.

Băiatul din spatele lui Charlotte scoase un sunet înăbuşit. Un hohot de râs, gândi ea, dar el oare chiar râdea? Fusese avertizată că băiatul care venea de la Institutul din Shanghai nu stătea bine cu sănătatea, însă tot fusese surprinsă atunci când el coborâse din trăsură, palid şi legănându-se precum o frunză în vânt, cu părul negru şi ondulat înspicat cu fire argintii, ca cel al unui bărbat de optzeci ani, nu al unui băiat de doisprezece ani. Avea ochii mari, negri-argintii, ciudat de frumoşi, dar tulburători pe un chip atât de delicat.

— Will, ar *trebui* să fii politicos, spuse ea acum, după care îl trase pe băiatul din spatele ei şi îl împinse în sală. Nu-l băga în seamă pe Will; are toane. Will Herondale, ţi-l prezint pe James Carstairs, de la Institutul din Shanghai.

— Jem, spuse băiatul. Toată lumea îmi spune Jem.

Mai făcu un pas în sală, studiindu-l cu o curiozitate prietenoasă pe Will. În vocea lui nu se simţea nicio urmă

de accent, spre surprinderea lui Charlotte, însă ea îşi aminti că tatăl lui era - fusese - englez.

— Şi tu poţi să-mi spui aşa, adaugă el.

— Ei bine, dacă toată lumea îţi spune aşa, nu prea îmi faci o favoare, nu-i aşa?

Tonul lui Will era acid; pentru un băiat atât de tânăr, era extrem de dezagreabil.

— Cred c-ai să-ţi dai seama, James Carstairs, că dacă îţi vezi de ale tale şi mă laşi în pace, va fi foarte bine pentru amândoi.

Charlotte oftă în sinea ei. Sperase din tot sufletul că acest băiat, de aceeaşi vârstă cu Will, avea să se dovedească instrumentul care să-l dezarmeze pe Will de furia şi răutatea lui, dar se vedea că Will spusese adevărul atunci când o înştiinţase că nu îi păsa dacă un alt vânător de umbre venea la Institut. Nu voia prieteni, nu avea nevoie de ei. Charlotte îi aruncă o privire lui Jem, aşteptându-se să-l vadă clipind surprins sau rănit, însă el pur şi simplu zâmbea uşor, ca şi când Will era un pisoi care încercase să-l muşte.

— Nu m-am mai antrenat de când am plecat din Shanghai, spuse el. Mi-ar prinde bine un partener - cineva cu care să mă antrenez.

— Şi mie, spuse Will. Dar am nevoie de cineva care poate să ţină pasul cu mine, nu de o creatură bolnăvicioasă care arată de parcă se îndreaptă cu paşi târşâiţi spre mormânt. Deşi bănuiesc c-ai putea fi bun drept ţintă.

Charlotte, ştiind ce ştia despre James Carstairs - un lucru pe care nu i-l împărtăşise şi lui Will-, simţi că i se întoarce stomacul pe dos. *Se îndreaptă cu paşi târşâiţi spre mormânt, o, Doamne Dumnezeule!* Ce anume îi spusese tatăl ei? Că Jem era dependent de un medicament pentru a putea trăi, un soi de leac care îi putea prelungi viaţa, dar nu i-o putea salva. *Of, Will!*

Dădu să se interpună între cei doi băieţi, ca şi când îl putea proteja pe Jem de răutăţile lui Will, care de data asta

erau mai veridice decât putea şti el - dar apoi se opri.

Jem nici măcar nu-şi schimbase expresia.

— Dacă prin „se îndreaptă cu paşi târşâiţi spre mormânt” voiai să spui că mor, atunci da, să ştii că sunt pe moarte, spuse el. Mai am vreo doi ani de trăit, trei dacă sunt norocos, cam asta mi s-a spus.

Nici măcar Will nu putu să-şi ascundă şocul; se înroşi până în vârful urechilor.

— Eu...

Însă Jem porni spre ţinta vopsită pe perete; când ajunse acolo, smulse cuţitul din placa de lemn. Apoi se întoarse şi se duse direct spre Will. Deşi era mai delicat, aveau cam aceeaşi înălţime şi, stând la doar o palmă depărtare, se uitară unul la altul şi îşi susţinură privirile.

— Dacă vrei, poţi să mă foloseşti drept ţintă, spuse Jem pe un ton simplu, de parcă ar fi vorbit despre vremea de afară. Se pare că n-am de ce să mă tem, ţinând cont că nu prea le ai cu aruncatul.

Se întoarse, ţinti şi lăsă cuţitul să zboare. Acesta pătrunse în mijlocul ţintei, vibrând uşor.

— Sau, continuă Jem, întorcându-se spre Will, ai putea să mă laşi pe *mine* să te *învăţ.* Întrucât eu mă pricep *foarte bine* la asta.

Charlotte îi urmări cu atenţie. Vreme de jumătate de an îl văzuse pe Will îndepărtându-i pe toţi cei care încercaseră să se apropie de el - tutorii; tatăl ei; logodnicul ei, Henry; cei doi fraţi Lightwood - cu o combinaţie de ură şi cruzime înţepătoare. Dacă n-ar fi fost faptul că ea era singura persoană care îl văzuse plângând, se gândea că şi ea ar fi renunţat, acum mult timp, să mai creadă că Will avea să fie vreodată bun cu cineva. Şi totuşi, iată-l aici, uitându-se la Jem Carstairs, un băiat care părea atât de fragil, încât aveai senzaţia că era plămădit din sticlă, în vreme ce expresia lui dură se transforma treptat în incertitudine.

— Tu nu eşti *cu adevărat* pe moarte, spuse el pe un ton extrem de ciudat, aşa-i?

Jem dădu din cap.

— Aşa mi s-a spus.

— Îmi pare rău, spuse Will.

— Nu, zise Jem pe un ton blând. Îşi dădu jos sacoul şi scoase un cuţit de la cingătoare. Nu fi ca toţi ceilalţi. Nu-mi spune că-ţi pare rău. Spune că vrei să te antrenezi cu mine.

Întinsecuţitul spre Will, cu plăselele înainte. Charlotte îşi ţinu respiraţia, temându-se să facă vreo mişcare. Simţea că urma să fie martora unui moment foarte important, cu toate că nu ştia ce anume avea să se întâmple.

Will întinse mana şi luă cuţitul, fără să-şi dezlipească ochii de pe chipul lui Jem. Când luă arma, degetele lui le atinseră pe ale lui Jem. Era pentru prima oară, gândi Charlotte, când îl văzuse pe Will atingând pe cineva de bunăvoie.

— Am să mă antrenez cu tine, spuse el.

1
UN TĂRĂBOI INFERNAL

Cine nunta luni o face
Sănătate îşi atrage,
Marţi, avea-va bogăţie,
Miercuri, tot ce-i bun, se ştie,
Joi, discordie, vrăjmăşie,
Vineri, pierderi peste o mie,
Sâmbătă, necazuri pe vecie.
- Poezie populară

— Decembrie e luna perfectă pentru măritiş, spuse croitoreasa, printre boldurile pe care le ţinea cu dibăcie între buze, după ani şi ani de practică. Ştiţi cum se spune: „Când zăpada iute vine, mărită-te şi te va ţine.” Prinse un ultim bold în rochie şi făcu un pas înapoi. Gata, spuse ea. Ce părere aveţi? E făcută chiar după unul dintre modelele lui Worth[1].

Tessa se studie în oglinda de pe peretele camerei sale. Rochia era cusută dintr-o mătase aurie, aşa cum presupunea obiceiul vânătorilor de umbre, care considerau că albul era culoare de doliu şi refuzau să îl poarte la nuntă, în pofida faptului că însăşi regina Victoria lansase acea modă. Corsajul strâmt era tivit cu dantelă belgiană, care, de asemenea, se regăsea şi pe mâneci.

— E minunată! exclamă Charlotte, apoi îşi uni palmele şi

[1] Charles Frederick Worth (1825-1895), designer britanic, considerat părintele *haute couture.*

se aplecă înainte; ochii ei căprui străluceau de încântare. Tessa, culoarea asta te prinde atât de bine!

Tessa se întorcea dintr-o parte în alta în faţa oglinzii. Auriul îi aducea în obraji acea culoare de care avea mare nevoie. Corsetul în formă de clepsidră îi modela şi îi arcuia silueta, iar îngerul mecanic din jurul gâtului o liniştea cu ticăitul lui constant. Sub el atârna pandantivul cu jad pe care i-l dăruise Jem. Îşi lungise lanţul, astfel încât să le poată purta pe amândouă în acelaşi timp, neputând să se despartă de vreunul.

— Nu crezi, totuşi, că dantela e un ornament uşor exagerat?

— Deloc!

Charlotte se lăsă pe spate şi, fără să-şi dea seama, puse o mână protectoare pe pântece. Ea fusese dintotdeauna prea subţire - slabă, ca să spunem adevărul - pentru a avea nevoie de un corset, iar acum, când urma să aibă un copil, începuse să poarte rochii simple şi largi, în care arăta ca o păsăruică.

— Tessa, e pentru nunta ta. Dacă există o ocazie când poţi purta ornamente în exces, asta e. Imaginează-ţi doar!

Tessa îşi petrecuse multe nopţi făcând exact acelaşi lucru. Încă nu era sigură de locul în care ea şi Jem aveau să se căsătorească, ţinând cont că cei din Consiliu încă mai discutau situaţia lor. Dar când îşi imagina nunta, era mereu într-o biserică, mergând spre altar, poate la braţul lui Henry, fără să arunce priviri în stânga şi în dreapta, ci doar înainte, la alesul inimii ei, aşa cum trebuia să facă o mireasă. Jem avea să poarte un echipament - nu cel în care se lupta, ci unul ca o uniformă militară, făcut la comandă pentru această ocazie: negru, cu manşete aurii şi rune aurii în relief pe guler şi rever.

Avea să pară foarte tânăr. De fapt, *amândoi* erau foarte tineri. Tessa ştia că era neobişnuit să te căsătoreşti la şaptesprezece şi la optsprezece ani, însă se aflau într-o cursă contracronometru.

De vină era ceasul vieţii lui Jem, care părea dornic să se oprească.

Îşiduse o mână la gât şi simţi vibraţia familiară a îngerului mecanic, iar aripile lui îi zgâriară palma. Croitoreasa se uita la ea nerăbdătoare. Era mundană, nu nefilimă, însă avea darul Vederii, la fel ca toţi ceilalţi care îi slujeau pe vânătorii de umbre.

— Domnişoară, vreţi să vă scot dantela?

Înainteca Tessa să poată răspunde, la uşă se auzi un ciocănit, urmat de o voce cunoscută.

— Sunt eu, Jem. Tessa, eşti acolo?

Charlotte se îndreptă de spate.

— Oh! Nu se poate să te vadă îmbrăcată în rochie de mireasă!

Tessa o privi perplexă.

— De ce, Dumnezeule, nu poate să mă vadă?

— E un obicei de-al vânătorilor de umbre - aduce ghinion! exclamă Charlotte, ridicându-se în picioare. Repede! Ascunde-te după şifonier!

— După şifonier? Dar...

Tessa icni când Charlotte o apucă de talie şi o împinse în spatele şifonierului, aşa cum ar fi procedat un poliţist cu un infractor care opunea rezistenţă. Eliberată, Tessa îşi scutură rochia şi se strâmbă la Charlotte, apoi amândouă pândiră pe după şifonier, în timp ce croitoreasa, după ce le aruncă o privire uluită, deschise uşa.

În cadrul uşii se ivi părul argintiu al lui Jem. Arăta puţin în neorânduială, cu haina strâmbă. Încurcat, se uită nedumerit prin cameră înainte ca privirea să-i cadă asupra lui Charlotte şi Tessei, pe jumătate ascunse de şifonier.

— Slavă Domnului! exclamă el. Habar n-aveam unde aţi dispărut. Gabriel Lightwood e jos şi face un tărăboi infernal.

— Will, scrie-le! îl imploră Cecily Herondale. Te rog! Măcar o scrisoare.

Will îşi dădu pe spate părul negru, îmbibat de sudoare, şi îi aruncă o căutătură urâtă surorii lui.

— Ţine-ţi picioarele în poziţia corectă, se mărgini el să-i spună.

Îi arătă cu vârful pumnalului:

— Aici şi aici.

Cecily oftă şi îşi mută picioarele. Ştiuse că nu stătea în poziţia corectă; o făcuse intenţionat, pentru a-l sâcâi pe Will. Era uşor să-şi enerveze fratele. Măcar atâta îşi amintea despre el de când avea doisprezece ani. Chiar şi să-l provoace să facă ceva, cum ar fi să se caţere pe acoperişul ascuţit şi abrupt al conacului lor, avea ca rezultat acelaşi lucru: o flacără albastră de furie în ochii săi, maxilarul încleştat şi, uneori, în final, Will cu un braţ sau un picior fracturat.

Desigur, acest frate, aproape adultul Will, nu era fratele pe care şi-l amintea din copilărie. Devenise mai exploziv şi mai retras. Moştenise toată frumuseţea mamei lor şi întreaga încăpăţânare a tatălui - şi, se temea ea, predilecţia acestuia pentru vicii, cu toate că ghicise asta numai din schimbul de şoapte ale ocupanţilor Institutului.

— Ridică-ţi pumnalul! îi ceru Will.

Vocea lui era la fel de rece şi de profesională ca cea a guvernantei ei.

Cecily îl ridică. Îi trebuise ceva timp să se obişnuiască cu senzaţia pe care i-o dădea echipamentul pe piele: tunica largă şi pantalonii, centura de pe talie. Acum se mişca îmbrăcată în echipament la fel cum se mişcase întotdeauna în cea mai comodă cămaşă de noapte.

— Nu înţeleg de ce nu iei în considerare să le scrii o scrisoare. O singură scrisoare.

— Nu înţeleg de ce nu iei în considerare să te duci acasă, îi zise Will. Dacă ai fi de acord să te întorci în Yorkshire de bunăvoie, ai putea înceta să-ţi mai faci griji pentru părinţii noştri şi eu aş putea aranja să...

Cecily îl întrerupse, căci auzise discursul de o mie de ori.

— Ce-ai zice de un rămăşag?

Cecily era, în egală măsură, încântată şi uşor dezamăgită să vadă scânteia din ochii lui Will, exact la fel cum scânteiau şi ochii tatălui lor atunci când se sugera o prinsoare între domni. Bărbaţii erau atât de previzibili.

— Ce fel de rămăşag?

Will făcu un pas în faţă. Şi el era îmbrăcat în echipament; Cecily îi vedea Peceţile de pe încheieturile mâinilor, runa *mnemosyne* de pe gât. Îi trebuise ceva timp pentru a vedea Peceţile altfel decât un lucru care desfigurează, însă acum era obişnuită cu ele - după cum se obişnuise cu echipamentul, cu marile săli din Institut care reverberau şi cu locatarii ciudaţi de aici.

Ea arătă spre peretele din faţa lor. O ţintă veche fusese pictată pe peretele negru: cercul din centrul ţintei într-un cerc mai mare.

— Dacă nimeresc în centru de trei ori, trebuie să le scrii o scrisoare tatei şi mamei şi să le spui ce faci. Trebuie să le spui de blestem şi de ce ai plecat.

Chipul lui Will se închise asemenea unei uşi, în felul în care se întâmpla mereu atunci când ea îi solicita acest lucru.

— Cecy, n-ai să nimereşti de trei ori fără să ratezi.

— Ei bine, atunci n-ar trebui să te îngrijoreze rămăşagul, William.

Ea folosi dinadins numele lui întreg. Ştia că, venind de la ea, îl deranja, deşi atunci când cel mai bun prieten al său - ba nu, *parabatai*-ulsău; ea aflase încă de când venise la Institut că acestea erau lucruri diferite -, Jem, o făcea, Will părea să o ia drept un termen de afecţiune. Posibil fiindcă el încă mai avea amintiri cu ea bebeluş, ţinându-se după el pe picioruşele rotofeie, strigându-l *Will, Will,* într-o galeză şoptită. Ea nu-l strigase niciodată „William”, de fiecare dată numai „Will” sau pe numele lui galez, *Gwilym.*

El miji ochii, ochii lui de un albastru întunecat, de aceeaşi culoare ca ai ei. Când mama lor spusese cu

afecţiune că, atunci când va fi mare, Will avea să fie un frânge-inimi, Cecily o privise cu suspiciune. Pe atunci Will era numai braţe şi picioare, slăbănog şi dezordonat şi mereu murdar. Îl vedea acum, cu toate că îl văzuse atunci când intrase prima dată în sufrageria Institutului şi el se ridicase uluit, iar ea gândise: *Ăsta nu se poate să fie Will.*

El îşi întorsese ochii spre ea, ochii mamei lor, iar ea văzuse mânia din ei. Nu fusese câtuşi de puţin încântat să o vadă. Şi unde în amintirile ei existase un băiat slăbănog cu o claie de păr negru ca a unui ţigan şi cu frunze în veşminte, acum, în locul său, era acest *bărbat* înalt şi înspăimântător. Cuvintele pe care voise să le rostească i se dizolvaseră pe limba şi îi răspunsese cu aceeaşi monedă, o căutătură urâtă pentru o căutătură urâtă. Şi aşa fusese de atunci, Will suportându-i cu greu prezenţa, de parcă ea ar fi fost o pietricică în pantoful lui, o pacoste constantă, dar minoră.

Cecily trase adânc aer în piept, îşi ridică bărbia şi se pregăti să arunce primul cuţit. Will nu ştia, nu avea să ştie niciodată despre orele petrecute de ea în această încăpere, învăţând să echilibreze greutatea cuţitului în mână, descoperind că o bună aruncare a cuţitului începea din spatele trupului. Ea ţinu ambele mâini în jos şi îşi duse apoi braţul drept la spate, în dreptul capului, înainte de a-l aduce, împreună cu greutatea trupului, în faţă. Vârful cuţitului era pe direcţia ţintei. Îl eliberă şi îşi trase brusc braţul, inspirând cu un icnet.

Cuţitul pătrunse fix în centrul ţintei.

— Una, spuse Cecily, zâmbindu-i cu superioritate lui Will.

El o privi cu chipul împietrit, smulse cuţitul din perete şi i-l înmână din nou.

Cecily îl aruncă. În cea de-a doua aruncare, la fel ca în prima, cuţitul zbură direct spre ţintă şi se înfipse acolo, vibrând asemenea unui deget batjocoritor.

— Două, spuse Cecily pe un ton sumbru.

Will îşi încleştă maxilarul în timp ce trase cuţitul şi i-l aduse. Ea îl luă cu un zâmbet. Încrederea îi curgea prin vene asemenea unui sânge nou. Ştia că putea să facă asta. Întotdeauna fusese capabilă să se caţere la fel de sus ca şi Will, să alerge la fel de repede, să-şi ţină la fel de mult respiraţia...

Azvârli cuţitul. Acesta nimeri ţinta, iar ea sări în sus, bătând din palme, uitând de maniere, pe moment, în încântarea dată de victorie. Părul i se desprinse din agrafe şi îi acoperi faţa; şi-l dădu pe spate şi îi zâmbi lui Will.

— O să *scrii* scrisoarea! Ai fost de acord cu rămăşagul!

Spre surprinderea ei, şi el îi zâmbi.

— Oh, o voi scrie, îi spuse. O voi scrie şi apoi o voi arunca în foc.

La izbucnirea ei de indignare, el ridică o mână.

— Am spus că o voi scrie. N-am spus niciodată că o voi *trimite*.

Cecily icni.

— Cum *îndrăzneşti* să mă păcăleşti în halul ăsta?

— Ţi-am spus că nu eşti croită din stofă de vânător de umbre, altminteri n-ai putea fi atât de uşor păcălită. Nu intenţionez să scriu nicio scrisoare, Cecy. Este împotriva Legii, şi cu asta basta.

— Ca şi cum *ţie*ţi-ar păsa de Lege!

Cecily bătu din picior şi imediat fu mai iritată ca oricând; le detesta pe fetele care băteau din picior.

Will miji ochii.

— Iar *ţie* nu-ţi place să fii vânător de umbre. Ce spui de asta? Voi scrie o scrisoare şi ţi-o voi da, dacă îmi promiţi că o livrezi personal acasă - şi nu te mai întorci.

Cecily tresări. Avea multe amintiri despre confruntări ţipate cu Will, despre păpuşile din porţelan pe care le avusese şi pe care el le spărsese aruncându-le pe geamul din pod, însă acolo, în amintirile ei, era şi bunătate - fratele care îi pansase un genunchi tăiat sau care îi legase la loc panglicile din păr atunci când acestea se dezlegau.

Bunătatea aceea lipsea din persoana care stătea acum în faţa ei. Mama plânsese în primii doi ani după ce Will plecase; spusese, ţinând-o pe Cecily la pieptul ei, că vânătorii de umbre aveau „să înlăture toată iubirea din el”. Un neam rece, îi spusese ea lui Cecily, un neam care îi interzisese să se căsătorească cu soţul ei. Ce putea el să vrea de la ei, Will al ei, micuţul ei?

— *Nu* mă voi duce, zise Cecily, pironindu-şi fratele cu privirea. Şi dacă tu insişti că trebuie, eu voi… voi…

Uşa podului se deschise şi în cadrul ei apăru Jem.

— Ah, făcu el, vă ameninţaţi reciproc, înţeleg. Asta s-a petrecut toată după-amiaza sau de-abia aţi început?

— El a început, spuse Cecily, arătând spre Will cu o mişcare a bărbiei, cu toate că ştia că n-avea rost.

Jem, *parabatai*-ul lui Will, o trata cu blândeţea dulce şi distantă rezervată surorilor mai mici ale unui prieten, însă avea să-i ţină întotdeauna partea lui Will. Blând, dar cu fermitate, îl punea pe Will mai presus de orice altceva pe lume.

Ei bine, aproape orice. Când Cevily venise prima dată la Institut, cel mai tare fusese impresionată de Jem - avea o frumuseţe nepământeană, neobişnuită, cu părul şi ochii lui argintii şi cu trăsăturile acelea delicate. Arăta ca un prinţ din cărţile de poveşti, şi poate că ea s-ar fi gândit să se ataşeze de el, dacă n-ar fi fost cum nu se putea mai limpede că el era cu totul îndrăgostit de Tessa Gray. O urmărea cu privirea oriunde se ducea, iar vocea i se schimba atunci când îi vorbea. Cecily o auzise cândva pe mama ei spunând amuzată că unul dintre băieţii din vecini se uita la o fată de parcă ea ar fi fost „unica stea de pe cer” şi acela era felul în care se uita Jem la Tessa.

Cecily nu era ofensată: Tessa era plăcută şi amabilă cu ea, chiar dacă puţin timidă, şi mereu cu nasul într-o carte, la fel ca Will. Dacă acela era genul de fată pe care îl voia Jem, ea nu s-ar fi potrivit niciodată cu el - şi cu cât rămânea mai mult la Institut, cu atât mai bine îşi dădea

seama cât de ciudată ar fi devenit relaţia ei cu Will. El era extrem de protector cu Jem şi ar fi supravegheat-o în mod constant, ca nu cumva să-l supere sau să-l rănească în vreun fel. Nu - ei îi era mult mai bine dacă nu se implica.

— Tocmai mă gândeam să o facem pachet pe Cecily şi s-o dăm hrană raţelor din Hyde Park, zise Will, dându-şi părul ud de pe faţă şi făcându-i lui Jem favoarea de a-i oferi un zâmbet rar. Mi-ar prinde bine ajutorul tău.

— Din păcate, va trebui să-ţi amâni puţin planurile de suroricid. Gabriel Lightwood e jos şi am două vorbe pentru tine. Două dintre vorbele tale *preferate,* cel puţin atunci când le pui laolaltă.

— Nătâng sadea? întrebă Will. Neobrăzat mizerabil?

Jem rânji.

— *Variola demonului,* preciză el.

Sophie echilibră tava de argint într-o mână cu uşurinţa dată de exerciţiul îndelungat, în timp ce cu mâna cealaltă bătu la uşa lui Gideon Lightwood.

Auzi sunetul unui mers târşâit, grăbit, şi uşa se deschise în lături. Gideon stătea în faţa ei, în pantaloni, bretele şi o cămaşă albă, cu mânecile suflecate până la coate. Era ud pe mâini ca şi cum şi-ar fi trecut degetele prin părul care era şi el ud. Inima ei făcu un mic salt în piept înainte de a se linişti. Se forţă să se încrunte la el.

— Domnule Lightwood, îi spuse, v-am adus brioşele pentru care aţi sunat, iar Bridget v-a pregătit şi o farfurie cu sandvişuri.

Gideon se dădu înapoi un pas pentru a-i permite să intre în cameră. Era la fel ca celelalte camere din Institut: mobilier întunecat şi greu, un pat imens cu baldachin, un şemineu mare şi ferestre înalte, care, în acest caz, dădeau spre curtea de dedesubt. Sophie simţea privirea lui aţintită asupra ei în timp ce traversa camera pentru a pune tava pe masa din faţa focului. Se îndreptă de spate şi se întoarse spre el, cu mâinile împreunate pe şorţ.

— Sophie..., începu el.

— Domnule Lightwood, îl întrerupse ea. Mai doriţi ceva?

El o privi pe jumătate revoltat, pe jumătate trist.

— Mi-aş dori să-mi spui Gideon.

— V-am mai zis, nu vă pot spune pe numele de botez.

— Sunt vânător de umbre, nu am un nume de botez. Sophie, te rog.

Făcu un pas spre ea şi continuă:

— Înainte să mă mut la Institut, am crezut că eram pe cale să devenim prieteni. Şi totuşi, din ziua în care am sosit, ai fost foarte rece cu mine.

Involuntar, Sophie îşi duse mâinile la faţă. Îşi aminti de conaşul Teddy, fiul fostului ei angajator, şi de modul îngrozitor în care o înghesuia prin cotloanele întunecate şi o lipea de perete, de mâinile care se strecurau pe sub corsetul ei, de felul în care îi spunea la ureche că era mai bine să fie mai prietenoasă cu el. Gândul o umplea de greaţă, chiar şi acum.

— Sophie.

În colţul ochilor plini de îngrijorare apărură cute.

— Ce este? Dacă ţi-am greşit cu ceva, dacă te-am desconsiderat, te rog să-mi spui ce pot să fac pentru a îndrepta...

— Nu mi-aţi greşit cu nimic şi nici nu m-aţi desconsiderat. Sunteţi un gentilom, iar eu sunt o servitoare; orice altceva ar fi o purtare necuviincioasă. Vă rog, nu mă faceţi să mă simt nelalocul meu, domnule Lightwood.

Gideon, care ridicase pe jumătate mâna, o lăsă să cadă pe lângă corp. Arăta atât de copleşit de durere, încât lui Sophie i se înmuie inima. *Eu am totul de pierdut, iar el n-are nimic de pierdut,* îşi reaminti ea. Era ceea ce-şi spusese în sinea ei, târziu în noapte, culcată în patul ei îngust, cu amintirea unei perechi de ochi de culoarea furtunii bântuindu-i gândurile.

— Am crezut că suntem prieteni, zise el.

— Nu pot fi prietena dumneavoastră.

El făcu un pas înainte.

— Şi dacă te-aş ruga să...

— Gideon!

Era Henry, în faţa uşii deschise, cu răsuflarea tăiată, îmbrăcat cu una din îngrozitoarele lui jiletci în dungi verzi şi portocalii.

— Fratele tău e aici. Jos...

Gideon făcu ochii mari.

— Gabriel e aici?

— Da. Strigă ceva despre tatăl vostru, însă jură că n-o să ne spună nimic dacă nu eşti şi tu de faţă. Vino!

Gideon şovăi, privind când la Henry, când la Sophie, care încerca să pară invizibilă.

— Eu...

— *Acum,* Gideon.

Henry arareori vorbea tăios, iar când o făcea, efectul era neaşteptat.

— E plin de sânge, adăugă el.

Gideon păli şi întinse mâna după sabia care atârna într-un cuier de lângă uşă.

— Imediat!

Gabriel Lightwood se sprijinea de peretele de lângă uşa de intrare în Institut, fără haină, cu cămaşa şi pantalonii îmbibaţi în stacojiu. Afară, prin uşa deschisă, Tessa văzu trăsura familiei Lightwood trasă la baza scărilor, cu blazonul cu flăcări pe portieră. Probabil că Gabriel o mânase singur.

— Gabriel, zise Charlotte liniştitor, de parcă încerca să calmeze un cal sălbatic. Gabriel, spune-ne ce s-a întâmplat, te rog!

Gabriel - înalt şi zvelt, cu părul lui şaten năclăit de sânge - îşi frecă faţa, cu ochii tulburi. Şi mâinile îi erau pline de sânge.

— Unde e fratele meu? Trebuie să vorbesc cu fratele

meu!

— Vine acum. L-am trimis pe Henry să-l aducă, iar pe Cyril să pregătească trăsura Institutului. Gabriel, eşti rănit? Ai nevoie de *iratze?*

Charlotte avea o voce foarte maternă, ca şi cum băiatul nu ar fi sfidat-o niciodată cu privirea din spatele jilţului lui Benedict Lightwood, de parcă nu ar fi conspirat niciodată cu tatăl lui ca să-i ia Institutul.

— Ai mult sânge pe tine, zise Tessa, pornind spre el. Gabriel, nu e numai al tău, nu?

Gabriel o privi. Era pentru prima dată, gândi Tessa, că îl vedea atât de răvăşit. În ochii lui nu era decât teamă uluită, teamă şi... confuzie.

— Nu... E al l*or...*

— Al lor? Al *cui?*

Era Gideon, coborând în grabă treptele, cu sabia în mana dreaptă. Cu el veneau şi Henry, şi Jem, iar în spatele lor, Will şi Cecily. Jem se opri pe trepte, tresărind, iar Tessa îşi dădu seama că o zărise în rochia de mireasă. El făcu ochii mari, însă ceilalţi se precipitau deja, aşa că fu dus în jos, pe trepte, ca o frunză purtată de vânt.

— Tata e rănit? continuă Gideon, oprindu-se în faţa fratelui său. Tu eşti rănit?

Ridică o mână şi îi prinse bărbia fratelui în căuşul palmei, întorcându-l cu faţa către el. Deşi Gabriel era mai înalt, se vedea clar în privirea lui că era mai mic ca vârstă - uşurare că fratele lui era acolo şi un licăr de resentiment faţă de tonul lui categoric.

— Tata..., începu Gabriel. Tata e un vierme.

Will râse scurt. Era îmbrăcat în echipament, de parcă tocmai ieşise din sala de antrenament, iar părul îi atârna în bucle umede pe tâmple. Nu se uita la Tessa, însă ea se obişnuise cu asta. Will rareori se uita la ea, doar atunci când era nevoit s-o facă.

— E bine să vedem c-ai îmbrăţişat felul nostru de-a vedea lucrurile, dar e o modalitate foarte neobişnuită de a

o anunţa, remarcă el.

Înainte de a se întoarce spre fratele său, Gideon îi aruncă lui Will o privire urâtă.

— Ce vrei să spui, Gabriel? Ce-a făcut tata?

Gabriel scutură din cap.

— E un vierme, repetă el, cu glas egal.

— Ştiu. A acoperit de ocară numele Lightwood şi ne-a minţit pe amândoi. Ne-a făcut mama de râs şi a distrus-o. Însă noi nu trebuie să fim ca el.

Gabriel se trase din strânsoarea fratelui său, cu dinţii scânteindu-i din pricina încruntăturii furioase.

— Tu nu m-asculţi! exclamă el. E un vierme. *Un vierme.* O dihanie ca un afurisit de şarpe uriaş. De când Mortmain a încetat să-i mai trimită leacul, starea i s-a tot înrăutăţit. S-a schimbat. Rănile alea de pe braţe au început să se extindă. Pe mâini, pe gât, pe *faţa* lui...

Ochii verzi ai lui Gabriel îi căutau pe ai lui Will.

— A fost variola, nu-i aşa? Tu ştii totul despre ea, nu-i aşa? Nu eşti un soi de specialist?

— Ei bine, nu e nevoie să te porţi de parcă eu aş fi inventat-o, îi răspunse Will. Numai fiindcă eu am crezut că e adevărată. Există relatări despre asta - vechi poveşti în bibliotecă...

— Variola demonului? întrebă Cecily cu o expresie nedumerită. Will, despre ce vorbeşte el?

Will deschise gura, înroşindu-se uşor la faţă. Tessa îşi ascunse un zâmbet. Trecuseră săptămâni de când Cecily venise la Institut şi prezenţa ei încă îl deranja şi supăra pe Will. Nu părea să ştie cum să se poarte în preajma surorii lui mai mici, care nu mai era copila pe care şi-o amintea şi a cărei prezenţă, insista el, nu era bine-venită. Şi totuşi, Tessa îl văzuse urmărind-o pe Cecily din priviri, cu aceeaşi iubire protectoare pe care uneori o îndrepta asupra lui Jem. Cu certitudine, existenţa variolei demonului şi felul în care o căpăta cineva era ultimul lucru pe care ar fi vrut să i-l explice lui Cecily.

— Nimic din ceea ce ar trebui tu să ştii, murmură el.

Gabriel se uită la Cecily şi ramase cu gura căscată. Tessa îl văzu cum o studia din cap până-n picioare. Probabil că ambii părinţi ai lui Will erau foarte frumoşi, gândi Tessa, căci Cecily era la fel de drăguţă ca Will, cu acelaşi păr negru strălucitor şi cu aceiaşi ochi uimitor de albaştri. Cecily îi întoarse cu îndrăzneală căutătura, având o expresie curioasă; probabil că ea se întreba cine era băiatul care părea să-şi antipatizeze atât de tare fratele.

— Tata a murit? vru Gideon să ştie, cu un glas gâtuit. L-a omorât variola demonului?

— Nu l-a omorât, răspunse Gabriel. L-a schimbat. Acum câteva săptămâni ne-am mutat la Chiswick. Nu a spus de ce. Apoi, în urmă cu câteva zile, s-a încuiat în biroul său. N-a vrut să iasă, nici măcar să mănânce. Azi-dimineaţă, m-am dus în biroul lui să încerc să-l smulg din moleşeală. Uşa fusese scoasă din ţâţâni. Era o... *dâră* deceva alunecos care se întindea pe coridor. Am urmat-o până jos şi apoi în grădină.

Gabriel se uită în jur, spre intrarea acum tăcută, şi adăugă:

— A devenit vierme. Asta tot încerc să vă spun.

— Nu cred c-ar fi cu putinţă, zise Henry în tăcerea lăsată, să... ăăă... fie călcat?

Gabriel îl privi dezgustat.

— Am căutat prin grădină. I-am găsit pe unii dintre servitori. Şi când spun că „i-am găsit" pe unii dintre ei, asta înseamnă exact ceea ce spun. Au fost făcuţi... bucăţi.

Gabriel înghiţi şi îşi privi hainele pline de sânge:

— Am auzit un sunet - un urlet ascuţit. M-am întors şi l-am văzut venind spre mine. Un vierme uriaş, orb, ca un dragon ieşit dintr-o legendă. Avea gura larg deschisă, şi în ea se vedea şirul de dinţi ascuţiţi ca nişte pumnale. M-am răsucit pe călcâie şi am luat-o la goană spre grajduri. A şerpuit după mine, dar am sărit în trăsură şi am ieşit pe poartă. Creatura... tata... nu m-a urmat. Cred că se teme să

nu fie văzut de vecini.

— Ah! făcu Henry. Aşadar, prea mare pentru a fi călcat.

— N-ar fi trebuit să fug, spuse Gabriel, uitându-se la fratele său. Ar fi trebuit să stau şi să lupt cu creatura. Poate că s-ar fi putut discuta raţional. Poate că tata e undeva înăuntrul creaturii.

— Şi poate că te-ar fi rupt în două, spuse Will. Ceea ce descrii tu, transformarea în demon, e ultimul stadiu al variolei.

— Will! Charlotte ridică mâinile în sus. De ce n-ai *spus* aşa?

— Ştiţi, cărţile despre variola demonului sunt în bibliotecă, spuse Will pe un ton rănit. N-am împiedicat pe nimeni să le citească.

— Da, dar dacă Benedict urma să se transforme într-un *şarpe* enorm, cred că ai fi putut măcar să menţionezi asta, zise Charlotte. Ca o chestiune de interes general.

— Mai întâi, continuă Will, nu ştiam că avea să se transforme într-un vierme uriaş. Stadiul final al variolei demonului este transformarea într-un demon. Ar putea fi de orice fel. În al doilea rând, procesul de transformare durează mai multe săptămâni. Aş fi zis că până şi un idiot cu acte în regulă, aşa cum e Gabriel, ar fi putut să-şi dea seama de asta şi să anunţe pe cineva.

— Pe cine să anunţe? întrebă Jem.

Venise mai aproape de Tessa în timp ce conversaţia continuase. Aşa cum stăteau unul lângă celalalt, îşi atinseră uşor mâinile.

— Conclavul. Poştaşul. Pe noi. Pe *oricine,* zise Will, fulgerându-l cu o privire iritată pe Gabriel, care începuse să-şi recapete culoarea şi arăta furios.

— Nu sunt un idiot cu acte în regulă…

— Lipsa actelor nu prea demonstrează inteligenţa, murmură Will.

— Şi după cum am spus, tata s-a încuiat în biroul lui în ultima săptămână…

— Iar tu n-ai considerat că asta necesita o atenţie specială, zise Will.

— Tu nu-l cunoşti pe tata, spuse Gideon pe acel ton egal al vocii pe care îl folosea uneori când discuţiile despre familia sa erau imposibil de evitat.

Se întoarse cu spatele la fratele său şi îşi puse mâinile pe umerii lui Gabriel, vorbind liniştit, pe tonuri măsurate pe care niciunul dintre ei nu le putea auzi.

Jem, alături de Tessa, îşi petrecu degetul mic pe după al ei. Era un gest obişnuit de afecţiune, unul cu care Tessa se obişnuise în ultimele luni, suficient cât, uneori, când stăteau unul lângă altul, ea să-şi întindă mâna fără să se gândească.

— Asta e rochia ta de mireasă? o întrebă în şoaptă.

Tessa fu salvată de a mai răspunde de apariţia lui Bridget, care avea în mână un echipament. Gideon se întoarse brusc spre ceilalţi şi spuse:

— Chiswick. Trebuie să mergem. Gabriel şi cu mine, dacă altcineva nu vrea.

— Să mergeţi singuri? întrebă Tessa, destul de speriată cât să vorbească fără să-i fi venit rândul. Dar de ce să nu apelaţi şi la alţii pentru a merge cu voi...

— Conclavul, spuse Will, cu ochii săi albaştri pătrunzători. Nu vrea să ştie Conclavul despre tatăl lui.

— Tu ai vrea? întrebă Gabriel cu ardoare. Dacă ar fi vorba de familia *ta?* Schiţă un zâmbet dispreţuitor. Nu contează. Nu e ca şi cum ai şti ce înseamnă să fii loial...

— Gabriel!

Vocea lui Gideon era dojenitoare.

— Nu-i vorbi lui Will în felul ăsta.

Gabriel păru surprins, iar Tessa cu greu ar fi putut să-l învinuiască. Gideon ştia de blestemul lui Will, de credinţa care îi cauzase ostilitatea şi purtarea nepoliticoasă, aşa cum ştiau toţi cei de la Institut, însă povestea o ştiau doar ei doi şi nimănui din afară nu i se spusese despre asta.

— Vom veni cu tine. Sigur că vom veni cu tine, spuse

Jem, dând drumul mâinii Tessei şi păşind în faţă. Gideon ne-a făcut un serviciu. Noi n-am uitat, nu-i aşa, Charlotte?

— Fireşte că nu, răspunse Charlotte, întorcându-se. Bridget, echipamentul...

— Eu sunt deja echipat, zise Will, în timp ce Henry se dezbrăca repede de jiletcă, schimbând-o cu o jachetă de echipament şi cu o centură pentru arme; Jem făcu la fel şi, deodată, intrarea se afla în plină mişcare - Charlotte vorbindu-i în şoaptă lui Henry, cu mâna pusă peste abdomen.

Tessa îşi întoarse privirea de la acel moment de intimitate şi văzu un cap brunet aplecat alături de unul blond. Jem era alături de Will, cu stela scoasă, trasând o rună pe gâtul lui Will. Cecily se uită la fratele ei şi se încruntă.

— Şi eu sunt îmbrăcată deja în echipament, anunţă ea.

Will ridică brusc capul, făcându-l pe Jem să mârâie iritat.

— Cecily, în niciun caz!

— Nu ai niciun drept să-mi spui dacă pot merge sau nu! se răsti ea şi ochii îi scăpărară. Merg şi eu!

Will se uită în direcţia lui Henry, care ridică din umeri a scuză.

— Are dreptul. Se antrenează de aproape două luni...

— E o fetiţă!

— Şi tu făceai aceleaşi lucruri la cincisprezece ani, îi zise Jem pe un ton calm, iar Will se răsuci brusc spre el.

Preţ de o clipă, toată lumea păru să-şi ţină răsuflarea, chiar şi Gabriel. Jem îi susţinu privirea lui Will cu fermitate, iar Tessa avu impresia, nu pentru prima dată, că între ei avea loc un schimb de cuvinte nerostite.

Will oftă şi îşi miji ochii.

— Tessa va fi următoarea care va dori să vină.

— Sigur că vin, spuse Tessa. Se prea poate să nu fiu vânător de umbre, dar şi eu m-am antrenat. Jem nu se duce fără mine.

— Dar eşti îmbrăcată în *rochia de mireasă*! protestă Will.

— Ei bine, acum că aţi văzut-o deja cu toţii, nu mai pot să o port când mă căsătoresc, zise Tessa. După cum ştiţi, asta aduce ghinion.

Will mormăi ceva în galeză - neinteligibil, dar clar pe tonul unui om înfrânt. În cealaltă parte a încăperii, Jem îi aruncă Tessei un zâmbet slab, îngrijorat. Uşa Institutului se deschise, lăsând strălucirea soarelui de toamnă să pătrundă înăuntru. Cyril se opri pe prag, încercând să-şi recapete răsuflarea.

— A doua trăsură e deja gata, anunţă el. Aşadar, cine vine?

*

Către: Consulul Josiah Wayland
De la: Consiliu

Stimate domn,

După cum sunteţi, fără îndoială, conştient, după zece ani de activitate, mandatul dumneavoastră de Consul se apropie de sfârşit. A sosit momentul să numiţi un succesor.

În ceea ce ne priveşte, ne gândim foarte serios la numirea lui Charlotte Branwell, născută Fairchild. În calitate de conducătoare a Institutului din Londra, a desfăşurat o activitate deosebită şi credem că veţi fi de acord cu acest lucru, căci a fost numită de către dumneavoastră după moartea tatălui ei.

Întrucât apreciem în cel mai înalt grad opinia şi consideraţia dumneavoastră, v-amfi recunoscători să ne comunicaţi orice gânduri aţi avea cu privire la această chestiune.

Al dumneavoastră, cu multă stimă,
Victor Whitelaw, Inchizitor, în numele Consiliului

2
VIERMELE BIRUITOR

Şi Nebunie multă, şi încă mult Păcat
Şi Groaza sunt intriga sa.
- Edgar Allan Poe, „Viermele biruitor”[2]

Când trăsura Institutului intră pe poarta Casei Lightwood din Chiswick, Tessa putu să vadă locul, spre deosebire de prima dată când fusese acolo, în toiul nopţii. Un lung drum cu pietriş, flancat de copaci, ducea spre o casă imensă, albă, cu o alee circulară în faţă. Casa se asemăna cu schiţele templelor clasice greceşti şi romane pe care le văzuse ea, cu liniile sale puternice, simetrice şi coloanele drepte. În faţa scării era trasă o trăsură, iar câteva alei cu pietrişşerpuiau spre o reţea de grădini.

Şi ce grădini minunate erau! Chiar şi în octombrie era plin de flori - trandafiri roşii târzii şi crizanteme de un bronz-portocaliu, galben şi auriu-închis mărgineau aleile care şerpuiau printre copaci. Când Henry opri trăsura, Tessa coborî, ajutată de Jem, şi auzi sunetul apei: un pârâu, bănui ea, al cărui curs fusese deviat pentru a trece prin grădini. Era un loc minunat, pe care putea cu greu să-l asocieze în mintea ei cu aceeaşi locaţie în care Benedict dăduse balul lui diavolesc, cu toate că vedea cărarea care cotea pe după casă, aceeaşi pe care păşise în acea noapte. Ducea la o aripă a casei care arăta ca şi cum fusese recent

[2] *Viermele biruitor,* traducere de Dan Botta, în *Scrieri alese. Vol.I. Poezii,* EPLU, Bucureşti, 1963.

adăugată...

Trăsura familiei Lightwood ajunse în spatele lor, condusă de Gideon. Gabriel, Will şi Cecily se dădură jos. Fraţii Herondale încă se mai certau atunci când coborî şi Gideon, Will ilustrându-şi argumentele cu mişcări ample ale braţelor. Cecily se încrunta la el, expresia furioasă de pe chipul ei făcând-o să semene atât de mult cu fratele ei, încât, în alte împrejurări, ar fi fost amuzant.

Gideon, şi mai palid decât înainte, se răsuci, ţinând sabia scoasă din teacă în mână.

— Trăsura Tatianei, spuse el scurt când Jem şi Tessa ajunseră lângă el.

Arătă spre vehiculul tras în faţa scărilor. Ambele portiere erau deschise.

— Probabil că s-a hotărât să facă o vizită.

— Tocmai acum...

Gabriel părea furios, însă ochii lui verzi erau tulburi de frică. Tatiana era sora lor, recent căsătorită. Blazonul de pe trăsură, o cunună de spini, era, probabil, simbolul familiei soţului ei, gândi Tessa. Grupul încremeni în timp ce Gabriel se duse la trăsură, scoţând o spadă de la centură. Se aplecă înăuntru şi blestemă cu voce tare.

Se trase înapoi şi privirea lui o întâlni pe a lui Gideon.

— Pe banchete e sânge, spuse el. Şi... chestia asta.

Împunse cu vârful spadei o roată; când o trase, de pe ea se întinse o dâră vâscoasă, urât mirositoare.

Will îşi scoase un pumnal serafic din haină şi strigă cu voce tare:

— *Eremiel!*

Când lama începu să strălucească, o stea albă şi palidă în lumina de toamnă, el arătă mai întâi spre nord, apoi spre sud.

— Grădinile înconjoară casa şi coboară până la râu, spuse el. Ar fi trebuit să ştiu - într-o noapte l-am urmărit pe demonul marbas până aici. Indiferent unde se află Benedict, nu cred că va părăsi acest loc. Are toate şansele

să fie văzut.

— Noi mergem în partea de vest a casei. Voi luaţi-o spre est, zise Gabriel. Ţipaţi dacă vedeţi ceva şi venim de-ndată.

Gabriel îşi şterse spada de pietrişul aleii, se ridică şi îşi urmă fratele într-o parte a casei. Will se îndreptă către cealaltă parte, urmat de Jem, Cecily şi Tessa. Will se opri la colţul casei, scrutând grădinile cu privirea, atent la orice zgomot sau prezenţă. O clipă mai târziu, le făcu semn celorlalţi să-l urmeze.

În timp ce mergeau, tocul pantofului Tessei se agăţă într-una din pietrele de sub gardul viu. Se împiedică, dar se redresă imediat, însă Will aruncă o privire în urmă şi se încruntă.

— Tessa! o strigă el.

Fusese o vreme în care îi spusese Tess, însă acum nu îi mai spunea aşa.

— N-ar trebui să vii cu noi. Nu eşti pregătită. Măcar aşteaptă în trăsură.

— Ba nu, ripostă Tessa pe un ton revoltat.

Will se întoarse spre Jem, care părea să-şi reprime un zâmbet.

— Tessa e logodnica *ta.* Convinge-o să fie raţională.

Jem, ţinând sabia-baston într-o mână, se duse spre ea.

— Tessa, te rog, fă-o ca pe o favoare pentru mine, vrei?

— Tu nu crezi că eu pot să lupt, zise Tessa, dându-se înapoi şi privindu-l în ochii lui argintii. Fiindcă sunt fată.

— Nu cred că poţi să lupţi fiindcă eşti îmbrăcată în rochie de mireasă, îi spuse Jem. Ce-i drept, nici Will nu cred c-ar putea lupta îmbrăcat în rochia asta.

— Poate că nu, spuse Will, care avea auzul unui liliac. Dar aş fi o mireasă strălucitoare.

Cecily ridică o mână şi arătă în zare.

— Ce e aia?

Se răsuciră toţi patru şi văzură o siluetă alergând spre ei. Soarele le bătea în faţă şi, pentru moment, în timp ce ochii Tessei se obişnuiau cu lumina, tot ceea ce văzu era o

pată. Pata se transformă rapid într-o siluetă de fată care alerga. Nu mai avea pălărie; părul ei şaten flutura în vânt. Era înaltă şi osoasă, îmbrăcată cu o rochie fucsia, care cândva probabil că fusese elegantă, însă acum era ruptă şi pătată de sânge. Fata ţipa întruna şi se năpusti glonţ spre ei, aruncându-se în braţele lui Will.

El se clătină îndărăt, aproape scăpând din mână pumnalul Eremiel.

— Tatiana...

Tessa nu-şi putea da seama dacă el o împinsese sau ea se trăsese înapoi singură, dar, indiferent cum, Tatiana se îndepărtă puţin de Will şi Tessa îi zări chipul pentru prima dată. Avea un chip îngust, unghiular. Parul ei era nisipiu ca al lui Gideon, ochii verzi ca ai lui Gabriel, şi ar fi putut fi drăguţă dacă nu ar fi avut acea expresie de dezaprobare pe faţă. Cu toate că avea obrajii uzi de lacrimi şi gâfaia, exista ceva teatral în asta, de parcă ar fi fost conştientă că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei.

— Un monstru uriaş, plânse ea. O creatură... l-a înşfăcat pe dragul de Rupert din trăsură şi a dispărut cu el!

Will o îndepărtă uşor de el.

— Ce vrei să spui cu „a dispărut cu el”?

Ea îi arătă.

— A... acolo, suspină ea. L-a târât în grădinile italiene. La început, a reuşit să scape din gura creaturii, dar l-a fugărit pe alei. Indiferent cât de mult am ţipat, n-a vrut să-l lase j... jos!

Izbucni din nou în lacrimi.

— Ai ţipat, zise Will. Asta a fost tot ce-ai făcut?

— Am ţipat mult, se răsti Tatiana, pârând jignită. Se îndepărtă de tot de Will şi îl ţintui cu ochii ei verzi. Văd că eşti la fel de lipsit de amabilitate ca întotdeauna.

Privirea ei se îndreptă spre Tessa, Cecily şi Jem.

— Domnule Carstairs, zise ea băţoasă, de parcă s-ar fi aflat la o petrecere în grădină. Când o privi pe Cecily, miji ochii: Şi tu...

— Oh, în numele Îngerului!

Will îşi făcu loc să treacă pe lângă ea; Jem, zâmbindu-i Tessei, îl urmă.

— Nu se *poate* să fii altcineva decât sora lui Will, îi zise Tatiana lui Cecily, în timp ce băieţii începură să se îndepărteze.

Pe Tessa o ignoră deliberat.

Cecily o privi cu neîncredere.

— Sunt, deşi nu-mi dau seama ce importanţă are. Tessa, vii?

— Vin, răspunse Tessa, şi i se alătură; fie că Will o voia acolo sau nu - sau Jem -, nu-i putea privi mergând în întâmpinarea pericolului şi să nu fie acolo unde erau şi ei.

După un moment, auzi paşii şovăielnici ai Tatianei pe pietriş, în spatele ei.

Se îndepărtau de casă, spre grădinile exterioare, pe jumătate ascunse, de dincolo de gardurile vii. În depărtare, în lumina soarelui, strălucea o seră din lemn şi sticlă, cu o cupolă pe acoperiş. Era o zi frumoasă de toamnă. Bătea un vânt aspru şi în aer se simţea mirosul de frunze. Tessa auzi un foşnet şi privi spre casa din spatele lor. Faţada netedă şi albă a acesteia se înălţa semeaţă, întreruptă doar de arcadele balcoanelor.

— Will, şopti ea când el se întinse şi-i desprinse mâinile din jurul gâtului său.

Îi scoase mănuşile şi acestea se alăturară măştii şi agrafelor lui Jessie pe podeaua din piatră a balconului. Apoi îşi scoase şi el masca şi o aruncă deoparte, trecându-şi mâinile prin părul negru şi umed, îndepărtându-şi-l de pe frunte. Partea inferioară a măştii lăsase semne pe pomeţii lui, ca nişte cicatrice abia vizibile, dar când ea dădu să le atingă, el îi prinse uşor mâinile şi i le împinse în jos.

— Nu, rosti el. Lasă-mă pe mine să te ating primul. Am vrut...

Roşind puternic, Tessa îşi desprinse privirea de la casă

şi de la amintirile pe care i le evoca. Grupul ajunse la o deschizătură în gardul viu din dreapta. Prin ea se vedea ceea ce era în mod clar „grădina italiană”, înconjurată de copaci. În interiorul grădinii se aflau o serie de statui cu eroi clasici şi figuri mitologice. Venus turna apă dintr-o urnă în fântâna centrală, în timp ce statuile unor mari istorici şi oameni de stat - Cezar, Herodot, Tucidide - se priveau, cu ochi lipsiţi de expresie, peste aleile care porneau din acelaşi centru. Existau şi poeţi, şi dramaturgi. Tessa, iuţind pasul, trecu de Aristotel, Ovidiu, Homer - ai cărui ochi erau acoperiţi de o mască din piatră pentru a indica faptul că era orb -, Virgiliu şi Sofocle, înainte ca un ţipăt pătrunzător să străbată aerul.

Se răsuci pe călcâie. La câţiva metri în urma ei, Tatiana stătea neclintită, cu ochii ieşiţi din orbite. Tessa ţâşni spre ea, cu ceilalţi pe urmele ei; ajunse prima la fată, iar Tatiana se prinse orbeşte de ea, de parcă ar fi uitat pe moment cine era.

— Rupert, gemu Tatiana, holbându-se înaintea ei, iar Tessa, urmărindu-i privirea, văzu cizma unui bărbat ieşind de sub gardul viu.

Se gândi o clipă că probabil omul zăcea leşinat pe pământ, restul trupului fiind ascuns de frunziş, dar, când se aplecă în faţă, îşi dădu seama că cizma - şi cei câţiva centimetri de carne muşcată şi însângerată care ieşea din cizmă - era tot ceea ce se vedea.

— Un vierme de treisprezece metri? murmură Will spre Jem în timp ce mergeau prin grădina italiană, iar cizmele lor - mulţumită unei runeInaudibil - nu scoteau niciun zgomot pe pietriş. Gândeşte-te la mărimea peştelui pe care l-am putea prinde.

Jem strâmbă din buze.

— Nu e amuzant, să ştii.

— Ba e, un pic.

— Will, nu poţi să reduci situaţia la nişte glume cu

viermi. Vorbim despre tatăl lui Gabriel şi Gideon.

— Nu vorbim despre el; îl vânăm printr-o grădină plină de sculpturi, deoarece s-a transformat într-un *vierme.*

— Un vierme demonic, spuse Jem, oprindu-se să arunce o privire precaută după un gard viu. Un şarpe uriaş. Te-ar ajuta asta la umorul tău deplasat?

— A fost o vreme când umorul meu deplasat îţi crea un oarecare amuzament, oftă Will. Cum s-au mai schimbat lucrurile…

— *Will…*

Jem fu întrerupt de un ţipăt pătrunzător. Amândoi băieţii se întoarseră la timp pentru a o vedea pe Tatiana Blackthorn mergând cu spatele drept în braţele Tessei. Tessa o prinse, sprijinind-o, în timp ce Cecily se îndreptă către o gaură din gardul viu, scoţând un pumnal serafic de la brâu cu uşurinţa unui vânător de umbre experimentat. Will n-o auzi vorbind, dar pumnalul apăru brusc în mâna ei, luminându-i faţa şi dându-i lui Will fiori de groază în stomac.

El o luă la fugă, cu Jem urmându-l îndeaproape. Tatiana atârna fără vlagă în braţele Tessei, cu chipul îngrozit.

— Rupert! *Rupert!*

Tessa se lupta cu greutatea celeilalte fete, iar Will voi să se oprească să o ajute, dar Jem o făcuse deja, punând o mână pe braţul Tessei, iar acest lucru era cât se poate de rezonabil. Era logodnicul ei şi asta trebuia să facă.

Will îşi îndreptă imediat atenţia în altă parte, înapoi către sora lui, care trecea prin gaura din gardul viu, cu pumnalul ridicat, strecurandu-se spre rămăşiţele înfiorătoare ale lui Rupert Blackthorn.

— *Cecily!* o strigă Will exasperat.

Ea dădu să se întoarcă…

Şi întreaga lume explodă. Un jet de praf şi noroi ţâşni în faţa lor, înălţându-se ca un gheizer spre cer. Bulgări de pământ şi de mâl căzeau zuruind peste ei asemenea unei grindini. În mijlocul gheizerului se afla un şarpe enorm,

orb, de culoare cenuşie-albicioasă. Culoarea cadavrelor, gândi Will. Dinspre el venea un iz ca de mormânt. Tatiana scoase un vaiet şi leşină, trăgând-o şi pe Tessa în jos odată cu ea.

Viermele începu să se zvârcolească încoace şi încolo, încercând să iasă din pământ. Gura i se deschise - era mai puţin o gură şi mai mult o despicătură imensă care îi împărţea capul în două, dotată cu dinţi ascuţiţi ca de rechin. Din gât slobozi un sâsâit pătrunzător.

— Opreşte-te! strigă Cecily.

Întinse pumnalul în faţa ei; arăta întru totul neînfricată.

— Înapoi, creatură afurisită!

Viermele se aruncă înspre ea. Ea se ridică iute în picioare, cu pumnalul în mână, în timp ce fălcile imense ale viermelui coborau - iar Will sări asupra ei, doborând-o din calea creaturii. Se rostogoliră amândoi într-un gard viu în timp ce capul viermelui lovi pământul acolo unde stătuse ea, lăsând o adâncitură considerabilă.

— Will!

Cecily se trase de lângă el, dar nu suficient de repede. Lama pumnalului ei serafic îi brăzdă lui braţul, lăsând în urmă o arsură roşie. Ochii ei erau un foc albastru.

— Mişcarea asta a fost inutilă!

— Nu eşti pregătită! ţipă Will, pe jumătate scos din minţi de groază şi de furie. Ai să fii omorâtă! Rămâi unde eşti!

Întinse mâna să-i ia pumnalul, dar ea se răsuci şi sări în picioare. Un moment mai târziu, viermele se târa din nou spre ei, cu gura deschisă. Când se repezise la sora lui, Will îşi scăpase pumnalul, care se afla acum la mai bine de un metru depărtare. Sări într-o parte, evitând la câţiva centimetri fălcile creaturii, iar apoi Jem fu acolo, cu bastonul-spadă în mână. Împlântă lama cu putere în trupul viermelui. Un ţipăt infernal izbucni din gâtlejul viermelui, care se trase înapoi, împroşcând sânge negru. Cu un sâsâit, dispăru în spatele unui gard viu.

Will se răsuci pe călcâie. N-o mai vedea bine pe Cecily;

Jem se aruncase între ea şi Benedict, şi acum era plin de sânge negru şi de noroi. În spatele lui Jem, Tessa o trăsese pe Tatiana în poala ei; fustele lor erau înfoiate laolaltă, cea a Tatianei, de un roz ţipător, amestecându-se cu faldurile rochiei aurii de mireasă a Tessei, acum distrusă. Tessa se aplecase deasupra ei, ca şi cum ar fi vrut să o împiedice să-şi vadă tatăl, şi o bună parte din sângele demonului îi împroşcase parul şi hainele. Palidă la faţă, ridică privirea pentru a o întâlni pe cea a lui Will.

Preţ de o clipă, grădina, zgomotul, izul de sânge şi duhoarea demonică dispărură, iar el era singur, într-un loc liniştit, numai cu Tessa. Voia să alerge la ea, să o strângă în braţe. Să o protejeze.

Însă era dreptul lui Jem să facă toate acele lucruri, nu al lui. *Nu al lui.*

Momentul se risipi şi Tessa se ridică în picioare, trăgând-o în sus pe Tatiana, petrecându-i braţul fetei pe după umerii ei, cu toate că Tatiana se rezemase de ea, pe jumătate inconştientă.

— Trebuie s-o duci de-aici. Va fi omorâtă, îi zise Will, scrutând grădina cu privirea. Nu are niciun fel de pregătire.

Gura Tessei începu să ia acea formă a încăpăţânării pe care Will o cunoştea prea bine.

— N-aş vrea să vă părăsesc.

Cecily arăta îngrozită.

— Crezi că... Oare creatura nu s-ar abţine? E fiica lui. Dacă ăsta...dacă el... mai are vreun sentiment...

— Şi-a *mâncat* ginerele, Cecy, rosti scurt Will. Tessa, du-te cu Tatiana dacă vrei să-i salvezi viaţa. Şi rămâi cu ea pe lângă casă. Ar fi un dezastru dacă s-ar întoarce iar aici.

— Îţi mulţumesc, Will, murmură Jem, în timp ce Tessa se îndepărta cu fata cât de repede putea, iar Will simţi cele trei cuvinte ca pe nişte ace în inima sa.

Ori de câte ori Will făcea ceva să o protejeze pe Tessa, Jem credea că era de dragul lui, nu de dragul lui Will. Will

îşi dorea mereu ca Jem să aibă dreptate. Fiecare ac avea un nume. *Vinovăţie. Ruşine. Iubire.*

Cecily ţipă. O umbră se interpuse în faţa soarelui, iar gardul viu din faţa lui Will zbură cât colo şi el se trezi zgâindu-se la gâtlejul roşu întunecat al uriaşului vierme. Fire de salivă îi atârnau dintre dinţii enormi. Will înşfăcă sabia de la cingătoare, dar viermele deja dădea înapoi, cu un pumnal înfipt într-o parte a gâtului. Will îl recunoscu fără să se întoarcă. Era al lui Jem. Auzi strigătul de avertisment al *parabatai*-uluisău, apoi viermele se repezi din nou spre Will, iar el îi înfipse sabia pe dedesubtul fălcii, într-o mişcare ascendentă. Sângele îi ţâşni printre dinţi, împroşcându-i lui Will echipamentul cu un sâsâit. Ceva îl lovi în dosul genunchilor şi, luat pe nepregătite, căzu, lovindu-se cu umerii de pământ.

Se înecă, rămânând fără aer. Coada subţire, inelată a viermelui era înfăşurată în jurul genunchilor lui. Dădu din picioare, şi văzu stele, chipul încordat al lui Jem, cerul albastru de deasupra lui...

Zdrang. O săgeată se înfipse în coada viermelui, imediat sub genunchii lui Will. Benedict slăbi strânsoarea şi Will se rostogoli pe pământ, departe de el, străduindu-se să se ridice în genunchi, la timp pentru a-i vedea pe Gideon şi pe Gabriel Lightwood alergând spre ei pe cărare. Gabriel ţinea în mână un arc. Îl încorda în timp ce alerga, iar Will îşi dădu seama cu o oarecare surprindere că Gabriel Lightwood tocmai trăsese în tatăl său pentru a-i salva viaţa lui Will.

Viermele ricoşă îndărăt, iar Will simţi nişte mâini la subsuori care îl ridicau în picioare. *Jem*. Îi dădu drumul lui Will, care se întoarse pentru a-şi vedea *parabatai*-ul cu bastonul-spadă deja scos şi uitându-se urât în faţă. Viermele demonic părea să se contorsioneze în agonie, unduindu-se, în timp ce-şi mişca dintr-o parte în cealaltă capul imens, dezrădăcinând cu fiecare mişcare tufele din jur. Frunzele se răspândiră prin aer, iar cei câţiva vânători

de umbre se înecară din pricina prafului. Will o auzi pe Cecily tuşind şi ar fi vrut să-i spună să alerge înapoi spre casă, dar ştia că n-avea s-o facă.

Cumva, viermele, mişcându-şi fălcile, reuşise să scoată spada; arma căzu zăngănind la pământ printre tufele de trandafiri, mânjită de sânge negru. Viermele începu să alunece înapoi, lăsând o dâră de vâscozităţi şi de sânge. Gideon făcu o grimasă şi se năpusti să apuce cu mâna lui înmănuşată spada căzută.

Brusc, Benedict se ridică la fel ca o cobră, cu fălcile căscate din care picura sânge. Gideon ridică spada, părând îngrozitor de mic în faţa imensei creaturi.

— *Gideon!*

Era Gabriel, alb la faţă, ridicându-şi arcul; Will se răsuci într-o parte în timp ce o săgeată trecu pe lângă el şi se înfipse în trupul viermelui. Viermele scânci şi se întoarse, ferindu-se cu o viteză incredibilă. Pe când se îndepărta târându-se, o mişcare a cozii lovi marginea unei statui şi o sfărâmă - statuia explodă într-un nor de praf, căzând apoi în bazinul ornamental.

— În numele Îngerului, l-a zdrobit pe Sofocle! remarcă Will în vreme ce viermele dispărea în dosul unei structuri mari în forma unui templu grecesc. În ziua de azi, nimeni nu mai are pic de respect pentru clasici.

Gabriel, gâfâind, îşi lăsă arcul în jos.

— *Prostule!* îi spuse el fratelui său pe un ton sălbatic. Ce-a fost în mintea ta de te-ai repezit aşa la el?

Gideon se răsuci, îndreptându-şi spada însângerată către Gabriel.

— Nu „la el”. La *chestia aia.* Gabriel, ăla nu mai este tatăl nostru. Dacă nu poţi să suporţi acest fapt...

— Am tras o săgeată în el! ţipă Gabriel. Ce mai vrei de la mine, Gideon?

Gideon clătină din cap de parcă ar fi fost dezgustat de fratele lui; chiar şi Will, care nu-l plăcea pe Gabriel, simţi o undă de compasiune pentru el. El chiar *trăsese* în bestie.

— Trebuie să-l urmărim, zise Gideon. S-a dus în spatele pavilionului fals...

— În spatele cui? întrebă Will.

— În spatele pavilionului fals, Will, răspunse Jem. E o construcţie decorativă. Presupun că nu există un interior adevărat.

Gideon scutură din cap.

— Nu e decât nişte ipsos. Dacă noi doi mergem pe o parte a pavilionului, iar tu şi James pe cealaltă...

— Cecily, *ce* faci? vru Will să ştie, întrerupându-l pe Gideon; ştia că suna ca vocea unui părinte zăpăcit, dar nu-i păsa.

Cecily îşi vârâse pumnalul la brâu şi, aparent, încerca să se caţere pe unul dintre arbuştii de tisă din gardul viu.

— Acum nu e momentul să te caţeri în copaci.

Ea se uită mânioasă spre el, cu părul negru fluturându-i peste faţă. Deschise gura să-i răspundă, dar, înainte să poată vorbi, se auzi un sunet ca de cutremur şi pavilionul explodă în cioburi de ipsos. Viermele se repezi spre ei cu viteza terifiantă a unui tren scăpat de sub control.

*

Când ajunseră în curtea din faţa Casei Lightwood, pe Tessa o dureau gâtul şi spatele. Corsetul de sub rochia de mireasă o strângea, iar greutatea Tatianei o apăsa dureros în umărul stâng.

Se simţi uşurată să vadă trăsurile apărând în raza vizuală - uşurată şi, de asemenea, surprinsă. Scena din curte era atât de paşnică - trăsurile erau acolo unde le lăsaseră ei, caii păşteau iarbă, iar faţada casei era intactă. După ce pe jumătate o cărase şi pe jumătate o târâse pe Tatiana spre prima trăsură, Tessa trase tare de portieră şi o ajută să urce, strâmbându-se de durere când unghiile celeilalte fete se înfipseră în umerii ei în timp ce se sălta, trăgându-şi fustele, în spaţiul din interior.

— O, Dumnezeule! gemu Tatiana. Ce ruşine, o ruşine teribilă! Că ar putea Conclavul să ştie cum a decăzut tatăl meu. Oare n-ar fi putut, măcar pentru o clipă, să se gândească şi la mine?

Tessa clipi.

— *Chestia* aia, spuse ea. Nu cred că era capabilă să se gândească la nimeni, doamnă Blackthorn.

Tatiana se uită ameţită la ea şi, preţ de o clipă, Tessei îi fu jenă de resentimentul pe care îl simţise pentru cealaltă fată. Nu-i plăcuse că fusese expediată din gradină, unde ar fi putut, poate, să dea o mână de ajutor - însă Tatiana tocmai îşi văzuse soţul sfâşiat în bucăţi în faţa ochilor ei de către propriul tată. Merita mai multă compasiune decât simţise Tessa.

Tessa spuse pe o voce mai blândă:

— Ştiu c-aţi trecut printr-un şoc groaznic. Dacă aţi vrea să vă în- tindeţi puţin...

— Eşti *foarte* înaltă, îi spuse Tatiana. Domnii nu se plâng de asta?

Tessa făcu ochii mari.

— Şi eşti îmbrăcată în mireasă, continuă Tatiana. Nu e *foarte* bizar? Nu s-ar fi potrivit mai degrabă să ai un echipament? Înţeleg că nu este prea flatant şi că nevoia te duce unde nu-ţi este voia, dar...

Deodată, se auzi un bubuit puternic. Tessa se desprinse de trăsură şi privi în jur; sunetul venise din interiorul casei. *Henry,* gândi Tessa. Henry intrase singur în casă. Fireşte, creatura era în grădină, însă, fără doar şi poate - era casa lui Benedict. Se gândi la sala de bal, plină de demoni ultima dată când fusese acolo, şi îşi ridică fustele cu ambele mâini.

— Doamnă Blackthorn, rămâneţi aici, îi zise ea. Trebuie să descopăr de unde provine zgomotul.

— Nu! Tatiana sări în sus. Nu mă lăsa aici!

— Îmi pare rău. Tessa porni mergând cu spatele, scuturând din cap. Trebuie. Vă rog să rămâneţi în trăsură!

Tatiana strigă ceva în urma ei, însă ea deja se întorsese şi alerga în sus pe trepte. Trecu prin uşa de la intrare şi păşi în holul imens, cu pardoseală din pătrate de marmură albă şi neagră, asemenea unei table de şah. Din tavan atârna un candelabru uriaş, cu toate că niciuna dintre lumânări nu era aprinsă; singura lumină venea prin ferestrele înalte. O scară monumentală se răsucea în sus.

— Henry! strigă Tessa. Henry, unde eşti?

De la etajul de deasupra se auziră un strigăt şi încă o bubuitură. Tessa ţâşni în sus, împiedicându-se când călcă pe tivul rochiei şi sfâşiind-o. Nerăbdătoare, dădu rochia la o parte şi continuă să alerge pe un coridor lung ai cărui pereţi erau vopsiţi în albastru pal şi pe care atârnau zeci de gravuri în rame aurite, apoi trecu printr-o uşă dublă şi pătrunse într-o altă încăpere.

Era, cu certitudine, camera unui bărbat, o bibliotecă sau un birou: draperiile erau dintr-un material greu, de culoare închisă, iar pe pereţi erau agăţate tablouri în ulei cu nave de război. Pereţii erau acoperiţi cu tapet de un verde intens, deşi, pe alocuri, acesta părea să fie împestriţat de pete ciudate de culoare neagră. În aer plutea un miros ciudat - un iz ca cel de pe malurile Tamisei, acolo unde putrezeau lucruri ciudate în lumina cenuşie a zilei. Şi, pe deasupra, mirosul ca de cupru al sângelui. O bibliotecă se răsturnase, un amestec de sticlă spartă şi de lemn rupt, iar pe covorul persan de alături era Henry, luptându-se cu o *chestie* cu piele cenuşie şi cu un formidabil număr de braţe. Henry ţipa şi dădea din picioarele sale lungi, iar chestia - un demon, fără îndoială - îi sfâşia echipamentul cu ghearele, iar botul ca de lup ţintea spre faţa lui Henry.

Tessa se uită disperată în jur, înşfăcă vătraiul care zăcea lângă şemineul fără foc şi şarjă. Încercă să-şi amintească antrenamentele - acele ore în care Gideon îi vorbise cu grijă despre calibrare, viteză şi priză -, dar, în cele din urma, instinctul păru să fie cel care conduse vergeaua lungă din metal spre torsul creaturii, unde, dacă ar fi fost

un animal adevărat, pământean, ar fi trebuit să se găsească cutia toracică.

Auzi *ceva* zdrobindu-se când arma o pătrunse. Demonul slobozi un ţipăt puternic şi prelung ca al unui câine care urla la lună şi se rostogoli de pe Henry, iar vătraiul căzu, zdrăngănind, pe podea. Sângele negru ţâşni, umplând încăperea de duhoare de fum şi putreziciune. Tessa se împletici îndărăt, prinzându-şi sub toc tivul sfâşiat al rochiei. Căzu la pământ exact atunci când Henry se săltă deasupra demonului şi, murmurând un blestem, îi tăie beregata cu un pumnal pe care străluceau câteva rune. Demonul scoase un ţipăt bolborosit şi se strânse ca o hârtie.

Împleticindu-se, Henry se ridică în picioare, cu părul de culoarea ghimbirului năclăit de sânge. Echipamentul îi era sfâşiat la un umăr, iar rana îi sângera.

— Tessa! exclamă el, după care fugi lângă ea, ajutând-o să se ridice în picioare. În numele Îngerului, ce mai pereche suntem! zise el cu bine cunoscuta lui voce tristă, privind-o îngrijorat. Nu eşti rănită, nu?

Ea se examinăşi văzu ce voia el să spună: rochia îi era îmbibată de sânge şi avea o tăietură urâtă pe antebraţ, acolo unde căzuse pe sticla spartă.

— Sunt destul de bine, îi răspunse ea. Henry, ce s-a întâmplat? Ce era chestia aia şi de ce se afla aici?

— Un demon păzitor. Cotrobăiam prin biroul lui Benedict şi probabil că am mutat ceva sau am atins ceva ce l-a trezit. Un fum negru a ieşit din sertar şi s-a transformat în *ăsta.* S-a aruncat asupra mea...

— Şi te-a sfâşiat cu ghearele, spuse Tessa îngrijorată. Sângerezi...

— Ba nu, eu mi-am făcut asta. Am căzut pe pumnal, zise Henry stânjenit, scoţând o stelă de la centură. Să nu-i spui lui Charlotte.

Tessa aproape că zâmbi; apoi, amintindu-şi, traversă repede încăperea şi trase draperiile de la una dintre

ferestrele înalte. Putea să vadă grădinile, dar, în mod frustrant, nu şi pe cea italiană, întrucât se găseau pe cealaltă latură a casei. În faţa ei se întindeau tufe verzi de buxus şi gazon, care începuseră să se usuce din pricina iernii ce stătea să vină.

— Trebuie să plec, zise ea. Will şi Jem şi Cecily... se luptau cu creatura. L-a ucis pe soţul Tatianei Blackthorn. A trebuit s-o aduc înapoi la trăsură, căci aproape că leşinase.

Se lăsă un moment de tăcere.

— Tessa, spuse Henry cu o voce ciudată, iar ea se întoarse şi-l văzu că se oprise din aplicarea unui *iratze* pe partea interioară a braţului.

Henry se holba la peretele din faţa lui - peretele despre care Tessa gândise mai devreme că arăta ciudat, împestriţat şi împroşcat cu pete. Acum vedea că nu erau pete întâmplătoare. Litere de-o şchioapă se întindeau de-a latul peretelui, într-o caligrafie ce părea a fi făcută cu sânge negru uscat.

DISPOZITIVELE INFERNALE
SUNT NECRUŢĂTOARE.
DISPOZITIVELE INFERNALE
NU AU REMUŞCĂRI.
DISPOZITIVELE INFERNALE
SUNT FĂRĂ NUMĂR.
DISPOZITIVELE INFERNALE
NU VOR ÎNCETA NICIODATĂ SĂ SOSEASCĂ.

Şi acolo, sub mâzgălituri, o ultimă propoziţie, de-abia lizibilă, ca şi cum persoana care o scrisese îşi pierduse abilitatea de a-şi folosi mâinile. Ea şi-l imagină pe Benedict încuiat în camera lui, înnebunind încetul cu încetul pe măsură ce se transforma, trasând cuvintele pe perete cu propriul sânge.

FIE CA DUMNEZEU SĂ AIBĂ MILĂ DE SUFLETELE

Viermele se aruncă - iar Will se feri, rostogolindu-se înainte, scăpând la mustaţă de fălcile care încercau să-l muşte. Se ghemui, apoi se ridică în picioare şi o luă la fugă de-a lungul creaturii până ce ajunse la capătul cozii cu care izbea. Se răsuci şi văzu demonul ridicându-se ameninţător, ca o cobră, deasupra lui Gideon şi Gabriel - deşi, spre surprinderea lui, părea că încremenise, sâsâind, dar fără să atace. Îşi recunoscuse copiii? Simţea ceva? Era greu de spus.

Cecily era la jumătatea înălţimii tisei, agăţată de o creangă. Sperând că ea avea să dea dovadă de raţiune şi să rămână acolo, Will se răsuci spre Jem şi ridică o mână, astfel încât *parahatai*-ul lui să-l vadă. Cu mult timp în urmă exersaseră o serie de gesturi pe care le foloseau pentru a comunica ceea ce le trebuia în toiul unei lupte, în cazul în care nu-şi puteau auzi glasurile. Ochii lui Jem se luminară a înţelegere şi îi aruncă lui Will bastonul său. Într-o mişcare perfectă, acesta zbură până ce Will îl prinse cu o mână şi apăsă apoi pe mâner. Lama ieşi şi Will o aduse în jos iute şi cu putere, înfigând-o în pielea groasă a creaturii. Viermele sări înapoi şi urlă în timp ce Will lovi din nou, despărţindu-i coada de trup. Benedict se zvârcolea la ambele capete, iar sângele ţâşnea afară într-un jet lipicios, stropindu-l pe Will. Acesta se feri cu un ţipăt, căci îi ardea pielea.

— Will!

Jem se repezi spre el. Gideon şi Gabriel şarjau la capul viermelui, străduindu-se să-i menţină atenţia îndreptată asupra lor. În timp ce Will îşi ştergea ochii de sângele care îl ardea, Cecily sări din tisă drept pe spatele viermelui.

Şocat, Will lăsă să-i scape bastonul-spadă. Niciodată nu mai păţise asta, niciodată nu-şi mai scăpase arma în toiul unei bătălii, însă acolo era surioara lui, agăţându-se cu înverşunare de spatele masivului vierme demonic, aidoma

unui purice minuscul de blana unui câine. În timp ce el o privea îngrozit, Cecily scoase iute un pumnal de la brâu şi îl înfipse cu forţă în carnea demonului.

Ce crede ea că face? De parcă pumnalul acela mic ar putea ucide o chestie atât de mare!

— Will! Will! îi spunea Jem la ureche pe un ton imperios, iar Will îşi dădu seama că gândise cu voce tare şi că - pentru numele Îngerului! - capul viermelui se legăna în direcţia lui Cecily, cu gura deschisă şi imensă şi plină de dinţi...

Cecily dădu drumul pumnalului şi se rostogoli într-o parte, coborând de pe trupul viermelui. Fălcile acestuia o ratară la milimetru şi se închiseră cu un pocnet, muşcându-şi propriul trup. Sângele negru ţâşni, iar viermele îşi smuci capul spre spate, lăsând să-i scape din gâtlej un urlet asemănător cu cel al unui spirit care prevestea moartea. În flancul viermelui se căsca o gaură mare, iar din fălci îi atârnau bucăţi din propria lui carne. În vreme ce Will se holba, Gabriel ridică arcul şi trase o săgeată.

Aceasta zbârnâi înspre ţinta sa şi se înfipse într-unul din ochii negri şi lipsiţi de pleoape ai viermelui. Creatura se cabră înapoi - apoi capul se lăsă greoi înainte şi el căzu grămadă, dispărând aşa cum fac demonii atunci când viaţa îi părăseşte.

Arcul lui Gabriel căzu la pământ cu un zăngănit pe care Will de-abia îl auzi. Pământul călcat în picioare era îmbibat cu sânge din trupul rănit al viermelui. În toată învălmăşeala, Cecy se ridica încet în picioare, strâmbându-se de durere, cu încheietura mâinii drepte răsucită într-un unghi nefiresc.

Will nici măcar nu-şi dădu seama că o luase la goană spre ea - realiză asta numai atunci când fu oprit brusc de mâna lui Jem. Se întoarse înnebunit spre *parabatai*-ul său.

— *Sora mea...*

— *Faţa* ta, ripostă Jem, cu un calm remarcabil, în ciuda situaţiei. Eşti plin de sânge demonic, William, şi te arde.

Trebuie să-ţi aplic un *iratze* înainte ca răul să nu mai poată fi desfăcut.

— Dă-mi drumul! insistă Will şi încercă să se elibereze, dar Jem îl ţinea cu o mână rece de ceafă.

Will simţi arsura unei stele pe încheietură şi durerea pe care nici măcar nu ştia că o avea începu să cedeze. Jem îi dădu drumul cu un şuierat uşor de durere: câteva picături de sânge ajunseseră pe degetele lui. Will se opri, indecis - însă Jem îi făcu semn să plece, căci deja îşi aplica stela pe mână.

Nu fusese decât un moment de întârziere, dar când Will ajunse lângă sora sa, Gabriel era deja acolo. O ţinea pe Cecily de bărbie şi ochii lui verzi îi cercetau atent chipul. Ea se uita uimită la el, când Will ajunse acolo şi o prinse de umăr.

— *Pleacă* de lângă sora mea! lătră el, iar Gabriel făcu un pas îndărăt, strângându-şi buzele într-o linie subţire.

Gideon era în urma lui şi roiau în jurul lui Cecily, în timp ce Will o ţinea ferm cu o mână, folosindu-şi stela cu cealaltă. Ea îl privi cu ochi albaştri scăpărători în timp ce el grava o *iratze* neagră pe o parte a gâtului ei şi o *mendelin* pe cealaltă. Părul negru i se desfăcuse din cosiţă şi arăta ca fata grozavă pe care şi-o amintea, aprigă şi neînfricată.

— Eşti rănită, *cariad*[3]?

Cuvântul îi scăpă înainte să se poată opri - un cuvânt de alint pe care el aproape că-l uitase.

— *Cariad?* repetă ea, cu ochii licărind a neîncredere. Chiar n-am nimic.

— Nu chiar, zise Will, arătând spre încheietura ei rănită şi spre tăieturile de pe chipul şi mâinile ei, care începuseră să se închidă in timp ce *iratze* îşi făcea treaba.

Furia se învârtejea înlăuntrul lui, atât de puternică, încât nu-l auzi pe Jem, în spatele lui, începând să tuşească - un sunet care de obicei l-ar fi stârnit să acţioneze asemenea

[3] „Scumpo”, „drăguțo”, în galeză în original.

unei scântei aruncate în iască uscată.

— Cecily, ce-a fost în…

— A fost cel mai curajos lucru pe care l-a făcut vreodată un vânător de umbre, îl întrerupse Gabriel.

El nu se uita la Will, ci la Cecily, cu un amestec de surprindere şi de încă ceva în expresia lui. Avea noroi şi sânge în păr, aşa cum aveau cu toţii, dar ochii lui verzi erau foarte strălucitori.

Cecily se înroşi.

— Eu doar…

Se opri, făcând ochii mari în timp ce privea dincolo de Will. Jem tuşi din nou, iar de data aceasta Will îl auzi; se întoarse la timp pentru a-şi vedea *parabatai*-ul prăbuşindu-se în genunchi.

3
PÂNĂ LA SFÂRŞITUL VIEŢII

Nu, nu în moarte-mi voi găsi alinare şi nici din tine, Disperare, nu mă voi înfrupta;
Şi nici nu voi slăbi - oricât de uşor ar fi - rămăşiţele de om ce în mine or mai sălăşlui.
Sunt ostenit şi nu mai am putere *să plâng. Dar pot; mai pot ceva,*
Să sper, să-mi doresc ziua de mâine şi să n-aleg a pieri.
- Gerard Manley Hopkins, „Alinare”

Jem se sprijinea de trăsura Institutului, cu ochii închişi, alb la faţă. Will stătea lângă el, ţinându-l strâns de umăr. Îndreptându-se grăbită spre ei, Tessa ştia că nu era numai un gest frăţesc. Strânsoarea lui era cea care îl ţinea pe Jem în picioare.

Ea şi Henry auziseră ţipătul de înfrângere al viermelui. Gabriel îi găsise, câteva clipe mai târziu, alergând pe scările din faţă. Le spusese pe nerăsuflate despre moartea creaturii şi apoi de ceea ce i se întâmplase lui Jem şi despre tot, căci Tessa pălise de parcă fusese lovită brusc şi cu putere peste faţă.

Erau cuvinte pe care ea nu le mai auzise de mult timp, dar la care se aştepta mereu şi pe care le visa uneori în coşmarurile din care se trezea brusc, zbătându-se să

respire - „Jem”, „prăbuşit”, „respiraţie”, „sânge”, „Will”, „Will e cu el”, „Will...”

Fireşte că Will era cu el.

Ceilalţi stăteau prin preajmă, fraţii Lightwood cu sora lor, şi până şi Tatiana era tăcută, ori poate că pur şi simplu Tessa nu-i auzea istericalele. Tessa era conştientă şi de faptul că şi Cecily se afla acolo şi că Henry stătea într-o poziţie stângace alături de ea, ca şi cum şi-ar fi dorit să o aline, dar nu ştia cum să înceapă.

Când Tessa se apropie, împiedicându-se din nou în poala rochiei ei rupte, Will îşi încrucişă privirea cu a ei. Preţ de o clipă, se înţeleseră la perfecţie. Jem era motivul pentru care se puteau încă uita unul în ochii celuilalt. Când venea vorba de el, amândoi erau aprigi şi de neclintit. Tessa văzu cum Will îşi înteţi strânsoarea mâinii pe mâneca lui Jem.

— Ea e aici, îi spuse el.

Jem deschise încet ochii. Tessa se lupta să nu-şi arate şocul pe chip. Pupilele lui erau dilatate, irisurile un inel subţire de argint care înconjura negrul.

— *Ni shou shang le та, quin ai de?* şopti el.

Jem o învăţase pe Tessa mandarina, la insistenţele ei. Ea înţelese *„quin ai de”* cel puţin, dacă nu şi restul. *Draga mea, scumpa mea.* Îl prinse de mână şi i-o strânse.

— Jem...

— Eşti rănită, iubirea mea? o întrebă Will.

Vocea lui era la fel de lipsită de inflexiuni ca şi privirea sa şi, preţ de o clipă, Tessei îi năvăli sângele în obraji, obligând-o să se uite în jos, la mâna ei, care o ţinea pe cea a lui Jem; degetele lui erau mai albe decât ale ei, asemenea mâinilor unei păpuşi făcute din porţelan. Cum de nu văzuse cât de bolnav era?

— Îţi mulţumesc pentru traducere, Will, răspunse ea, fără să-şi ia privirea de la logodnicul ei.

Jem şi Will erau amândoi stropiţi de sânge negru, dar bărbia şi gâtul lui Jem erau pătate şi de sânge roşu. Propriul lui sânge.

— Nu sunt rănită, şopti Tessa şi apoi gândi: *Nu, asta nu va fi suficient, câtuşi de puţin. Fii tare pentru el.*

Îşi îndreptă umerii, fără să-i dea drumul mâinii lui Jem.

— Unde este leacul lui? îl întrebă ea pe Will. Nu l-a luat înainte să plecăm de la Institut?

— Nu vorbi despre mine ca şi cum n-aş fi de faţă, zise Jem, deşi nu avea pic de mânie în glas.

Îşi întoarse capul într-o parte şi îi şopti ceva lui Will, care încuviinţă din cap şi îi dădu drumul la umăr. Tessa sesiză tensiunea din postura lui Will; era pregătit, ca o pisică, să-l apuce iar pe Jem în caz ca acesta ar fi alunecat sau ar fi căzut, însă el rămase în picioare.

— Vezi tu, sunt mai puternic atunci când Tessa e aici. Ţi-am spus, zise Jem, cu aceeaşi voce moale.

Auzind acestea, Will îşi lăsă privirea în jos, în aşa fel încât Tessa să nu-i poată vedea ochii.

— Înţeleg, zise el. Tessa, aici nu avem leacul lui. Cred că a plecat de la Institut fără să ia suficient de mult din el, cu toate că nu o va recunoaşte. Du-te înapoi la Institut cu el în trăsură şi ai grijă de el - cineva trebuie s-o facă.

Jem inspiră greoi.

— Ceilalţi...

— Am să mân eu. Nu va fi o problemă; Balios şi Xanthos ştiu drumul. Henry poate să conducă trăsura familiei Lightwood.

Will era energic şi eficient, prea energic şi prea eficient pentru a i se mulţumi; nu părea că şi-ar fi dorit asta. Îi ajută pe Tessa şi pe Jem să urce în trăsură, foarte atent să nu atingă umărul sau mâna Tessei. Se duse să le spună celorlalţi ce se întâmplase. Ea prinse puţin din explicaţiile lui Henry despre cum trebuia să ia registrele lui Benedict din casă, înainte să întindă mâna şi să închidă portiera trăsurii, izolându-se pe sine şi pe Jem într-o tăcere binevenită.

— Ce era în casă? o întreba Jem în timp ce trecură zăngănind pe poarta deschisă care mărginea proprietatea

familiei Lightwood.

Încă arăta palid ca un mort, cu capul sprijinit pe pernele trăsurii, cu ochii pe jumătate închişi, cu pometii strălucindu-i din pricina febrei.

— L-am auzit pe Henry vorbind despre biroul lui Benedict...

— Acolo a înnebunit, spuse ea, frecându-i mâinile reci între ale ei. În zilele de dinaintea transformării, când Gabriel a spus că refuza să-şi părăsească odaia, mintea lui trebuie să o fi luat razna. A mâzgălit pe perete, cu ceva ce părea a fi sânge, propoziţii despre „Dispozitivele Infernale". Că ele nu cunosc mila, că ele nu vor înceta niciodată să sosească...

— Probabil că se referea la armata de automate.

— Probabil.

Tessa se înfioră uşor şi se trase mai aproape de Jem.

— Presupun c-a fost o prostie din partea mea, dar în ultimele două luni a fost atât de liniştit...

— Ai uitat de Mortmain?

— Nu. N-am să uit niciodată.

Aruncă o privire spre fereastră, cu toate că nu se vedea nimic afară - trăsese draperiile atunci când lumina părea să le facă rău ochilor lui Jem -,şi adăugă:

— Am sperat că poate şi-a îndreptat gândurile în altă direcţie.

— N-avem de unde să ştim că n-a făcut-o, răspunse Jem şi îi cuprinse degetele cu ale lui. Moartea lui Benedict probabil că e o tragedie, însă acele rotiţe au fost puse în mişcare cu mult timp în urmă. Asta nu are nimic de-a face cu tine.

— Mai erau şi alte lucruri în bibliotecă. Notiţele şi cărţile lui Benedict. Jurnale. Henry le aduce la Institut. Numele meu e în ele.

Tessa se opri; cum putea să-l tulbure pe Jem cu chestiunile astea, când lui îi era atât de rău?

De parcă Jem i-ar fi citit gândurile, degetele lui trecură

peste încheietura mâinii ei, oprindu-se pe locul unde i se simţea pulsul.

— Tessa, e numai o criză trecătoare. Nu va dura. Aş prefera să-mi spui adevărul, tot adevărul, fie că este amar sau înspăimântător, pentru a putea fi alături de tine. Nici eu şi nici ceilalţi de la Institut nu vom permite vreodată să ţi se întâmple ceva rău. Îi zâmbi: Îţi creşte pulsul.

Adevărul, tot adevărul, fie că este amar sau înspăimântător.

— Te iubesc, îi spuse ea.

El o privi cu o lumină pe chipul lui delicat, care îl făcea să fie şi mai frumos.

— *Wo xi wang ni ming tian keyijiagei wo.*

— Tu... Tessa se încruntă. Tu vrei să te căsătoreşti? Dar suntem deja logodiţi. Nu cred că cineva se poate logodi de două ori.

El râse, dar râsul se transformă într-un acces de tuse; Tessa se încordă toată, însă tusea era uşoară, fără urmă de sânge.

— Am spus că m-aş căsători şi mâine cu tine dacă aş putea.

Tessa se prefăcu a clătina din cap.

— Domnule, mie nu-mi convine mâine.

— Dar tu deja eşti îmbrăcată potrivit, îi zise el zâmbind.

Tessa privi în jos la auriul distrus al rochiei de mireasă.

— Dacă ar fi să mă căsătoresc într-un abator, fu ea de acord. A, bine. Oricum nu-mi prea plăcea rochia asta. Mult prea ţipătoare.

— Mi s-a părut că arătai minunat, spuse el pe un ton dulce.

Tessa îşi puse capul pe umărul lui.

— Va fi o altă ocazie, spuse ea. O altă zi, o altă rochie. O zi când tu vei fi bine şi totul va fi perfect.

Vocea lui nu-şi pierduse blândeţea, dar în ea se simţea o mare oboseală:

— Tessa, nu există nimic perfect pe lumea asta.

Sophie stătea la fereastra micuţului ei dormitor, cu draperiile trase, cu ochii aţintiţi asupra curţii. Trecuseră ore de când trăsurile plecaseră huruind, iar ea trebuia să cureţe şemineurile, însă peria şi găleata zăceau nemişcate la picioarele ei.

Auzi vocea lui Bridget plutind dinspre bucătărie:

Contele Richard o fiică avea;
O fetişcană cu vino-ncoa'.
Ei William Drăguţul inima-i fura,
Deşi nu era de-acelaşi rang cu ea.

Uneori, când Bridget avea o dispoziţie deosebită pentru cântat, Sophie se gândea să se repeadă jos şi s-o împingă în cuptor ca pe vrăjitoarea din *Hansel şi Gretel.* Dar, cu siguranţă, Charlotte n-ar fi fost încântată. Chiar dacă Bridget *cânta* despre iubirea interzisă dintre membrii claselor sociale diferite exact în clipa în care Sophie se blestema pentru că strânsese cu putere în mână stofa draperiei, văzând în mintea ei nişte ochi cenuşii-verzui, în timp ce se întreba şi se îngrijora - oare Gideon era bine? Oare era rănit? Fusese în stare să lupte cu tatăl său? Şi cât de îngrozitor ar fi fost dacă ar fi trebuit să...

Poarta Institutului se deschise scârţâind şi o trăsură intră huruind; Will o conducea. Sophie îl recunoscu - era cu capul descoperit, cu părul negru fluturând în vânt. Sări de pe capră şi se duse să o ajute pe Tessa să coboare din trăsură - chiar şi de la depărtare, Sophie putu să vadă ce dezastru sinistru ajunsese rochia ei aurie - şi apoi pe Jem, care se sprijinea pe umărul *parabatai*-ului său.

Sophie îşi ţinu respiraţia. Cu toate că nu-şi mai imagina că era îndrăgostită de Jem, încă ţinea mult la el. Era greu să n-o facă, datorită firii sale deschise, blândeţii şi delicateţei lui. El fusese întotdeauna extrem de amabil cu ea. În ultimele luni, Sophie se simţise uşurată văzând că el

nu mai avusese vreunul dintre „răstimpurile lui rele”, aşa cum le spunea Charlotte - că deşi fericirea nu-l tămăduise, păruse să fie mai puternic, mai bine...

Cei trei dispăruseră în interiorul Institutului. Cyril venise dinspre grajduri şi se ocupa de Balios şi de Xanthos, care nechezau. Sophie inspiră adânc şi dădu drumul draperiei. Era posibil ca Charlotte să aibă nevoie de ea, să-i dea o mână de ajutor cu Jem. Dacă era ceva ce ea ar fi putut să facă... Se trase de la fereastră şi ieşi grăbită pe coridor, apoi coborî scările înguste pentru servitori.

În holul de jos se întâlni cu Tessa, palidă şi măcinată de griji, şovăind în faţa camerei lui Jem. Prin uşa întredeschisă, Sophie o văzu pe Charlotte aplecată asupra lui Jem, care stătea aşezat pe pat; Will se rezemase de şemineu, cu braţele încrucişate, extrem de încordat. Văzând-o pe Sophie, Tessa ridică privirea şi în obraji îi reveni puţină culoare.

— Sophie, strigă ea încetişor. Sophie, Jem nu e bine. A avut o altă... un alt acces.

— Domnişoară Tessa, va fi bine. L-am mai văzut foarte bolnav şi altă dată şi întotdeauna şi-a revenit straşnic.

Tessa închise ochii. Sub ei avea umbre cenuşii. Nu era nevoie să rostească cu voce tare ceea ce amândouă gândeau, că într-o zi el va avea o criză din care nu-şi va mai reveni.

— Ar trebui să aduc nişte apă caldă, adăugă Sophie, şi cârpe...

— *Eu* ar trebui să aduc lucrurile astea, spuse Tessa. Şi aş face-o, dar Charlotte zice că trebuie să mă schimb de rochia asta, căci sângele demonic poate fi periculos dacă stă prea mult în contact cu pielea. A trimis-o pe Bridget după cârpe şi cataplasme, iar Fratele Enoch va sosi din clipă în clipă. Iar Jem nici nu vrea să audă, dar...

— Ajunge! rosti Sophie cu fermitate. Nu-i va fi de niciun folos dacă vă îmbolnăviţi şi dumneavoastră. Vă ajut eu cu rochia. Veniţi, haideţi să ne ocupăm de asta, repede.

Tessa deschise brusc ochii.

— Draga de Sophie, mereu atentă. Fireşte că ai dreptate.

Porni să traverseze coridorul spre camera ei. La uşă se opri şi se întoarse să se uite la Sophie. Ochii ei mari, cenuşii, scrutară chipul celeilalte fete şi păru să încuviinţeze din cap ca pentru sine, de parcă s-ar fi dovedit că avusese dreptate cu ceva.

— *El* e bine, să ştii. Nu e câtuşi de puţin rănit.

— Conaşul Jem?

Tessa clătină din cap.

— Gideon Lightwood.

Sophie roşi.

Gabriel nu era foarte sigur de ce se afla în camera de zi a Institutului, doar că fratele lui îi spusese să vină aici şi să aştepte şi, după cele întâmplate, el încă era obişnuit să facă ceea ce îi spunea Gideon. Era surprins de cât de simplă era încăperea, care nu se compara cu somptuoasele camere de zi din casele familiei Lightwood, cea din Pimlico sau din Chiswick. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet decolorat cu trandafiri bătuţi, suprafaţa biroului era pătată cu cerneală şi cu urme de zgârieturi de la deschizătoarele de scrisori şi de la peniţe, iar grătarul de la şemineu era plin de funingine. Deasupra şemineului era agăţată o oglindă cu ramă poleită, pătată de apă.

Gabriel aruncă o privire spre propria-i reflexie. Echipamentul era sfâşiat la gat şi pe maxilar avea un semn roşu acolo unde o jupuitură lungă era în curs de vindecare. Avea sânge pe tot echipamentul - *sângele tău sau al tatălui tău*?

Îndepărtă iute gândul din minte. Era ciudat, îşi spuse, cum de el era cel care semăna cu mama lor, Barbara. Ea fusese înaltă şi mai degrabă zveltă, cu părul ei şaten buclat şi cu ochii pe care şi-i amintea că erau de cel mai pur verde, asemenea ierbii care acoperea pajiştea ce cobora

din spatele casei lor spre râu. Gideon semăna cu tatăl lor: lat în umeri şi îndesat, cu ochii mai curând cenuşii decât verzi. Ceea ce era ironic, deoarece Gabriel era cel care moştenise temperamentul tatălui: încăpăţânat, iute la mânie şi nu prea iertător. Gideon şi Barbara erau mai pacifişti, tăcuţi şi cumpătaţi, oneşti în convingerile lor. Amândoi semănau mult mai mult cu...

Charlotte Branwell intră pe uşa deschisă a camerei de zi, îmbrăcată într-o rochie largă, cu ochii strălucitori ca ai unei păsărele. Ori de câte ori o vedea, Gabriel era izbit de cât de mică era, de cât de înalt părea el lângă ea. Ce fusese în mintea Consulului Wayland de îi încredinţase acestei micuţe fiinţe conducerea Institutului şi a tuturor vânătorilor de umbre din Londra?

— Gabriel, îl salută ea cu o înclinare a capului. Fratele tău a spus că nu eşti rănit.

— Sunt foarte bine, rosti el scurt şi îşi dădu seama imediat că fusese nepoliticos.

Nu asta îi fusese intenţia. Tatăl lui îi vârâse în cap ani la rând idei despre cât de proastă era Charlotte, cât de nefolositoare şi de uşor influenţabilă, şi cu toate că ştia că fratele lui nu era de aceeaşi părere - destul cât să vină să locuiască în acest loc şi să-şi părăsească familia-, era o lecţie greu de uitat.

— Credeam că eşti cu Carstairs.

— Fratele Enoch tocmai a sosit, însoţit de un alt Frate Tăcut. Ne-au alungat pe toţi din camera lui Jem. Will se plimbă prin faţa uşii de parcă ar fi o panteră în cuşcă. Sărmanul băiat!

Charlotte îi aruncă o privire lui Gabriel înainte de a se duce spre şemineu. În privirea ei se citea o inteligenţă ascuţită, rapid mascată de coborârea genelor.

— Dar, destul cu asta. Înţeleg că sora ta a fost deja condusă la reşedinţa familiei Blackthorn din Kensington, adăugă ea. Există vreo persoană căreia ai dori să-i transmit un mesaj din partea ta?

— Un... mesaj?

Ea se opri în faţa şemineului, împreunându-şi mâinile la spate.

— Trebuie să te duci undeva, Gabriel, asta dacă nu vrei să te dau pe uşă afară şi să rămâi pe străzi.

Să mă dea pe uşă afară? Această femeie îngrozitoare chiar îl alunga din Institut? Se gândi la ceea ce îi spusese mereu tatăl lui: *Celor din familia Fairchild nu le pasă decât de ei înşişi şi de Lege.*

— Eu... casa din Pimlico...

— Consulul va fi imediat informat de tot ce s-a petrecut la Casa Lightwood, spuse Charlotte. Ambele reşedinţe ale familiei tale dinLondra vor fi confiscate în numele Conclavului, cel puţin până ce vor fi percheziţionate şi se va stabili că tatăl tău nu a lăsat nimic în urmă care ar putea furniza indicii Consiliului.

— Indicii despre *ce!*

— Despre planurile tatălui tău, răspunse ea netulburată. Despre legăturile sale cu Mortmain, despre informaţiile sale referitoare la planurile lui Mortmain. Despre Dispozitivele Infernale.

— N-am auzit niciodată de afurisitele astea de Dispozitive Infernale, protestă Gabriel şi apoi roşi.

Vorbise urât şi încă în faţa unei doamne. Nu că Charlotte ar fi fost ca celelalte doamne.

— Te cred, spuse ea. Nu ştiu dacă şi Consulul Wayland te va crede, însă asta este problema ta. Dacă îmi dai o adresă...

— Nu *am* nicio adresă, zise Gabriel disperat. Unde crezi că m-aş putea duce?

Ea se mulţumi doar să-l privească, cu o sprânceană ridicată.

— Vreau să stau cu fratele meu, spuse el într-un sfârşit, conştient că părea bosumflat şi furios, însă nefiind pe deplin sigur de ceea ce ar fi putut face.

— Dar fratele tău locuieşte aici, preciză ea. Iar tu ţi-ai

făcut cunoscute sentimentele faţă de Institut şi de pretenţiile mele legate de acesta. Jem mi-a spus ce părere ai. Că tatăl meu l-a împins pe unchiul tău la sinucidere. Nu este adevărat, dar nu mă aştept ca tu să mă crezi. Însă mă face să mă întreb de ce ai dori să rămâi aici.

— Institutul este un refugiu.

— Tatăl tău plănuia să-l conducă asemenea unui refugiu?

— Nu ştiu! Nu ştiu care îi sunt planurile - care îi erau planurile!

— Atunci, de ce ai fost de acord cu ele?

Vocea ei era blândă, însă neînduplecată.

— Pentru că era *tatăl* meu! strigă Gabriel.

Se întoarse cu spatele la Charlotte, respirând greu. Fără să-şi dea seama ce face, se cuprinse cu braţele atât de strâns, de parcă astfel ar fi putut să nu-şi piardă stăpânirea de sine.

Amintirile ultimelor săptămâni, amintiri pe care Gabriel se străduise din răsputeri să şi le reprime, ameninţau să iasă la lumină: săptămânile petrecute în casă după ce servitorii fuseseră îndepărtaţi, zgomotele care veneau din camerele de la etaj, ţipetele din toiul nopţii, sângele de pe trepte dimineaţa, tatăl lor strigând vorbe nedesluşite dindărătul uşii încuiate a bibliotecii, ca şi cum n-ar mai fi putut articula cuvinte în engleză...

— Dacă intenţionezi să mă arunci în stradă, zise Gabriel, cu un soi de disperare îngrozitoare în glas, atunci, fă-o acum! Nu vreau să cred că am un cămin când, de fapt, nu am. Nu vreau să cred că am să-l văd din nou pe fratele meu când, de fapt, n-o să-l mai văd.

— Crezi ca el nu va veni după tine? Să te caute oriunde te-ai afla?

— Consider că el a dovedit de cine îi pasă mai tare, răspunse Gabriel, şi ăla nu sunt eu. Se îndreptă încet de spate, slăbind strânsoarea. Alungă-mă sau lasă-mă să stau. Nu te voi implora.

Charlotte oftă.

— Nu vei fi nevoit s-o faci, zise ea. Niciodată până acum n-am alungat vreo persoană care mi-a spus că nu are unde să se ducă şi nici nu voi începe s-o fac de-acum încolo. Îţi voi cere un singur lucru. A îngădui ca cineva să locuiască în Institut, chiar în inima Enclavei, înseamnă să-mi pun toată încrederea în bunele lor intenţii. Să nu mă faci să regret faptul că am avut încredere în tine, Gabriel Lightwood!

În bibliotecă se lăsase întunericul. Tessa şedea într-un cerc de lumină lângă una dintre ferestre, alături de o lampă cu abajur albastru. O carte zăcea deschisă în poala ei de câteva ore, dar nu fusese capabilă să se concentreze asupra ei. Trecea cu privirea peste cuvintele de pe pagini fără a le absorbi şi adesea descoperea că se oprea încercând să-şi amintească cine erau personajele sau de ce făceau ceea ce făceau.

Era pe cale să înceapă capitolul al cincilea din nou, când scârţâitul podelei îi atrase atenţia şi, ridicându-şi privirea, îl văzu pe Will stând lângă ea, cu părul ud şi cu mănuşi pe mâini.

— Will. Tessa puse cartea pe pervazul ferestrei de lângă ea. M-ai speriat.

— N-am vrut să te întrerup, îi spuse el cu voce scăzută. Dacă citeşti...

Dădu să se întoarcă.

— Nu citesc, zise ea, iar el se opri, privind-o peste umăr. Acum nu mă pot pierde printre cuvinte. Nu pot să-mi calmez neliniştea din minte.

— Nici eu, recunoscu el, întorcându-se acum de-a binelea.

Avea haine curate, iar pe piele nu prea mai avea urme, cu toate că se vedeau liniile alb-rozalii de zgârieturi de pe gât, dispărând sub gulerul cămăşii, vindecându-se pe măsură ce runele *iratze* îşi făceau treaba.

— Există veşti despre logo... există veşti despre Jem?

— Nu e nicio schimbare, spuse el, deşi măcar atâta lucru bănuise şi ea.

Dacă ar fi fost vreo schimbare, Will nu s-ar fi aflat acolo.

— Fraţii tot nu lasă pe nimeni să intre în camera lui, nici măcar pe Charlotte. Şi tu ce faci aici? continuă el. De ce stai pe întuneric?

— Benedict a scris ceva pe pereţii biroului său, zise ea cu voce scăzută, înainte să se transforme în acea creatură, aşa cred, sau în timp ce se întâmpla. Nu ştiu. „Dispozitivele Infernale sunt necruţătoare. Dispozitivele Infernale nu au remuşcări. Dispozitivele Infernale sunt fără număr. Dispozitivele Infernale nu vor înceta niciodată să sosească.”

— Dispozitivele Infernale? Presupun că se referă la creaturile mecanice ale lui Mortmain. Nu că am mai fi văzut vreuna în ultimele luni.

— Asta nu înseamnă că nu se vor întoarce, spuse Tessa.

Se uită la masa din bibliotecă, la furnirul ei zgâriat. Cât de des trebuie să fi stat aici Will şi Jem împreună, studiind, săpându-şi iniţialele în suprafaţa mesei, aşa cum procedează şcolarii plictisiţi?

— Eu reprezint un pericol pentru voi.

— Tessa, am mai vorbit despre asta. Tu nu reprezinţi niciun pericol. Eşti ceea ce-şi doreşte Mortmain, da, dar dacă nu te-ai afla aici şi n-ai fi protejată, ar putea ajunge la tine cu uşurinţă şi pentru ce distrugeri ţi-ar putea folosi puterile? Nu ştim - ştim numai că te vrea pentru ceva şi că este în avantajul nostru să te ţinem la distanţă de el. Nu este vorba de altruism. Noi, vânătorii de umbre, nu suntem altruişti.

La auzul acestor cuvinte, ea ridică privirea.

— Eu cred că tu eşti foarte altruist.

Când el scoase un sunet dezaprobator, ea adăugă:

— Fireşte că trebuie să ştii că ceea ce faci tu este exemplar. E adevărat, există o anumită răceală faţă de Conclav. *Cu toţii suntem pulbere şi umbre*. Însă voi sunteţi

asemenea eroilor din timpurile străvechi, ca Ahile şi Iason.

— Ahile a fost ucis cu o săgeată otrăvită, iar Iason a murit singur, omorât de propria-i corabie putredă. Asta este soarta eroilor; numai Îngerul ştie de ce şi-ar dori cineva să fie erou.

Tessa se uită la el. Avea cearcăne sub ochii săi albaştri, iar degetele lui frământau, absent, materialul manşetelor, de parcă el nu era conştient de ceea ce făcea. Luni întregi, gândi ea. Trecuseră luni bune de când fuseseră singuri mai mult de o clipă. Se întâlniseră accidental pe culoare, în curte, schimbând stângaci amabilităţi. Ei îi fusese dor de glumele lui, de cărţile pe care i le împrumuta, de scăpărările vesele din privirea lui. Amintindu-şi cum era Will când ea sosise prima oară la Institut, dădu glas gândurilor, fără să-şi dea seama.

— Nu pot să nu-mi amintesc mereu de ceva ce mi-ai spus cândva, îi mărturisi ea.

El o privi surprins.

— Da? Şi ce anume?

— Că, uneori, când nu te poţi decide ce să faci, te prefaci că eşti un personaj dintr-o carte, căci este mai uşor să decizi ce ar face el.

— Nu cred că sunt o persoană căreia ar trebui să-i ceri sfaturi atunci când te afli în căutarea fericirii.

— Nu a fericirii. Nu tocmai. Vreau să ajut - să fac bine... Se opri şi oftă. Şi am apelat la multe cărţi, dar, dacă există îndrumare în ele, eu n-am găsit-o. Ai spus că erai Sydney Carton...[4]

Will scoase un sunet şi se prăbuşi într-un scaun aflat de cealaltă parte a mesei. Genele coborâte îi ascundeau ochii.

— Şi bănuiesc că ştiu cine suntem noi ceilalţi, continuă ea. Dar nu vreau să fiu Lucie Manette, căci ea n-a făcut nimic să-l salveze pe Charles; l-a lăsat pe Sydney să facă totul. Şi a fost crudă cu el.

---

[4] Personaj din *Poveste despre două oraşe* de Charles Dickens - la fel ca și Lucie Manette, și Charles Darney.

— Cu Charles? întrebă Will.

— Cu Sydney, răspunse Tessa. El voia să fie un om mai bun, însă ea a refuzat să-l ajute.

— Nu putea. Era logodită cu Charles Darney.

— Chiar şi aşa, nu a fost frumos din partea ei, zise Tessa.

Will se ridică din scaun la fel de repede pe cât se trântise în el. Se aplecă în faţă, cu mâinile pe masă. Ochii lui erau foarte albaştri în lumina albastră a lămpii.

— Uneori, o persoană trebuie să aleagă între a fi amabilă sau a fi onorabilă, explică el. Câteodată, o persoană nu poate fi în ambele feluri.

— Cum e mai bine? şopti Tessa.

Gura lui Will se strâmbă cu un amuzament amar.

— Presupun că depinde de carte.

Tessa îşi dădu capul pe spate pentru a-l privi.

— Cunoşti sentimentul, spuse ea, atunci când citeşti o carte şi ştii că se va petrece o tragedie; simţi răceala şi întunericul venind, vezi plasa strângându-se în jurul personajelor care trăiesc şi respiră între pagini. Însă eşti legat de povestire ca şi cum ai fi târât în urma unei trăsuri şi nu poţi să-i dai drumul sau să-i schimbi cursul.

Ochii lui albaştri erau întunecaţi, căci înţelegea - fireşte că Will înţelegea -, iar ea vorbi mai departe, grăbit.

— Eu mă simt acum de parcă s-ar petrece acelaşi lucru, doar că nu unor personaje din pagini, ci preaiubiţilor mei prieteni şi tovarăşi. Nu vreau să stau şi să nu fac nimic în timp ce tragedia vine spre noi. Vreau să o fac să devieze, numai că mă zbat să aflu cum s-ar putea face asta.

— Te temi pentru Jem, zise Will.

— Da, recunoscu ea. Şi mă tem şi pentru tine.

— Nu, spuse Will pe un ton aspru. Nu risipi asta pe mine, Tess.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, uşa bibliotecii se deschise. Era Charlotte, care părea vlăguită şi epuizată. Will se întoarse repede spre ea.

— Ce face Jem? o întrebă.

— E treaz şi vorbeşte, îi răspunse Charlotte. I-a fost administrat nişte *yinfen,* iar Fraţii Tăcuţi au putut să-l stabilizeze şi să-i oprească hemoragia internă.

La menţionarea hemoragiei interne, Will arătă de parcă voia să vomite; Tessa îşi imagină că probabil şi ea arăta la fel.

— Poate primi un vizitator, continuă Charlotte. De fapt, el a cerut asta.

Will şi Tessa schimbară rapid priviri. Tessa ştia la ce se gândeau amândoi: care dintre ei s-ar cuveni să fie vizitatorul? Tessa era logodnica lui Jem, dar Will era *parabatai*-ul lui, ceea ce era din cale-afară de sacru. Will dădu să se tragă în spate, dar Charlotte vorbi din nou, iar vocea îi părea îngrozitor de obosită:

— Te-a cerut pe tine, Will.

Will păru surprins. Aruncă o privire rapidă spre Tessa.

— Eu…

Tessa nu putu să nege mica izbucnire de surprindere şi de gelozie pe care o simţise în sufletul ei la auzul cuvintelor lui Charlotte, dar şi-o reprimă fără milă. Îl iubea pe Jem suficient de mult încât să vrea orice voia el pentru sine, iar el avea întotdeauna motive întemeiate.

— Du-te, spuse ea cu blândeţe. Fireşte că pe tine vrea să te vadă.

Will porni spre uşă pentru a i se alătura lui Charlotte. Făcu câţiva paşi, după care se întoarse şi traversă încăperea spre Tessa.

— Tessa, spuse el, cât timp sunt cu Jem, vrei, te rog, să faci ceva pentru mine?

Tessa îşi ridică privirea şi înghiţi cu greu. El era prea aproape, prea aproape: toate liniile, formele, unghiurile lui Will îi umplură câmpul vizual în timp ce sunetul vocii lui îi umplu urechile.

— Da, sigur, zise ea. Ce este?

Către: Edmund şi Linette Herondale

Conacul Ravenscar
West Riding Yorkshire

~~*Draga tată şi mamă,*~~

~~*Ştiu că a fost o laşitate din partea mea să plec aşa cum amfăcut-o, dis de dimineaţă,înainte să vă treziţi, fără un bilet care săvă expliceabsenţa mea. N-am putut suporta să dauochii cu voi, ştiind ceea ce hotărâsemsăfac şi că eram ceamai neascultătoare fiică din lume.*~~

~~*Cum să vă explic decizia pe caream luat-o, cum am ajuns la ea? Chiar şi acum pareonebunie. De fapt, fiecare zi reprezintă o nebunie şi mai mare decât ceadedinainte. Tată, tu n-ai minţit atunci când ai spus că viaţa unui vânător de-umbre era caun vis febril...*~~

Cecily tăie furioasă rândurile pe care le scrisese, apoi mototoli hârtia şi îşi lăsă capul pe birou.

Începuse această scrisoare de atâtea ori şi tot nu ajunsese la o variantă satisfăcătoare. Poate că n-ar fi trebuit să se apuce acum să o scrie, nu când încercase să-şi calmeze nervii încă de când se întorseseră la Institut. Toată lumea roia în jurul lui Jem, iar Will, după ce o controlase în grădină să vadă dacă era rănită, de-abia îi mai adresase vreun cuvânt. Henry se dusese în fugă după Charlotte, Gideon îl luase pe Gabriel la o parte, iar Cecily se trezise urcând treptele Institutului de una singură.

Se strecurase în dormitorul ei; fără să se deranjeze să-şi scoată echipamentul, şi se ghemuise pe patul moale cu baldachin. Cum stătea culcată în întuneric, ascultând zarva Londrei de dincolo de fereastră, inima i se strânse din pricina unui dor subit şi dureros de acasă. Se gândise la dealurile înverzite din Ţara Galilor, la mama şi la tatăl ei, şi, sărind din pat ca şi cum ar fi fost catapultată, se duse împleticit către birou şi luă un toc şi hârtie, pătându-se de cerneală pe degete în graba ei. Şi, cu toate acestea, cuvintele potrivite refuzau să vină. Se simţea de parcă

emana regret şi singurătate prin toţi porii, şi totuşi, nu putea da formă acelor sentimente într-un fel pe care părinţii ei ar putea să îl suporte.

În acel moment se auzi un ciocănit la uşă. Cecily se întinse după o carte pe care o lăsase pe birou, o aşeză de parcă citea din ea, şi strigă:

— Intră!

Uşa se deschise larg; era Tessa, stând şovăielnică în pragul uşii. Nu mai era îmbrăcată în rochia ei de mireasă distrusă, ci într-o rochie simplă din muselină albastră, cu cele două coliere strălucind la gât: îngerul mecanic şi pandantivul din jad care fusese darul de nuntă din partea lui Jem. Cecily o privi curioasă pe Tessa. Deşi ambele fete erau prietenoase, nu erau apropiate. Tessa avea o anumită precauţie a cărei sursă Cecily o bănuia, fără să poată fi capabilă să o dovedească; pe deasupra, era ceva fermecat şi ciudat la ea. Cecily ştia că se putea metamorfoza, se putea transforma în imaginea oricărei persoane, iar ea nu putea să scape de senzaţia că asta era ceva nefiresc. Cum puteai să cunoşti chipul real al cuiva dacă acea persoană se putea schimba cu aceeaşi uşurinţă cu care un om îşi schimba ţinuta?

— Da? întrebă Cecily. Domnişoară Gray?

— Te rog, spune-mi Tessa, îi ceru cealaltă fată, închizând uşa în urma ei.

Nu era pentru prima dată când o ruga pe Cecily să-i spună pe nume, dar obişnuinţa şi îndărătnicia o împiedicau pe Cecily să o facă.

— Am venit să văd cum te simţi şi dacă ai nevoie de ceva.

— Ah. Cecily simţi un vag junghi de dezamăgire. Mă simt destul de bine.

Tessa veni ceva mai aproape.

— E cumva *Marile speranţe?*

— Da.

Cecily nu spuse că îl văzuse pe Will citind-o şi că o luase

să încerce să capete o perspectivă asupra a ceea ce el gândea. Până acum era grozav de nedumerită. Pip era morbid, iar Estella atât de îngrozitoare, încât Cecily voia să o zguduie puţin.

— Estella, rosti Tessa calmă. „Vei rămâne până la sfârşitul vieţii mele o parte din fiinţa mea, o parte din puţinul care e bun în mine şi o parte din ceea ce e rău.”[5]

— Aşadar, şi tu memorezi pasaje din cărţi, la fel ca Will? Sau asta e preferata ta?

— Eu n-am memoria lui Will, răspunse Tessa, înaintând încă puţin. Sau runa lui *mnemosyne.* Dar chiar îmi place cartea asta.

Ochii ei cenuşii scrutau chipul lui Cecily.

— De ce eşti încă îmbrăcată în echipament?

— Aveam de gând să mă duc în sala de antrenament, răspunse Cecily. Am descoperit că pot să gândesc mai bine acolo şi, oricum, nu-i pasă nimănui de ceea ce fac eu.

— Iar antrenament? Cecily, tocmai ai luat parte la o luptă! protestă Tessa. Ştiu că uneori e nevoie de mai mult decât o simplă aplicare de rune pentru o vindecare completă...Înainte să începi iar antrenamentele, ar trebui să chem pe cineva la tine: pe Charlotte sau...

— Sau pe Will? se răsti Cecily. Dacă i-ar fi păsat vreunuia dintre ei, ar fi venit deja.

Tessa se opri lângă pat.

— Nu se poate să crezi că lui Will nu-i pasă de tine.

— Nu e aici, nu-i aşa?

— El m-a trimis, pentru că este cu Jem, spuse Tessa, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Cecily presupuse că într-un fel aşa şi era. Ea ştia că Will şi Jem erau prieteni apropiaţi, dar şi că era mai mult de-atât. Citise despre *parabatai* în *Codex* şi ştia că legătura era una care nu exista printre mundani - era mai importantă decât o relaţie frăţească şi mai bună decât cea

[5] Charles Dickens, *Marile speranțe,* traducere de Veronica Focșeneanu, Editura Adevărul Holding, București, 2008.

de sânge.

— Jem este *parabatai*-ul lui, spuse Tessa. El a făcut un jurământ să fie acolo în astfel de momente.

— Acolo ar fi, cu sau fără jurământ. Ar fi acolo pentru *oricare* dintre voi. Însă nu s-a sinchisit prea tare să vină să vadă dacă eu aveam nevoie de o altă *iratze.*

— Cecy..., începu Tessa. Blestemul lui Will...

— N-a fost un blestem adevărat!

— Vezi tu, zise Tessa prudentă, în felul său a fost. El credea că nimeni nu-l putea iubi şi că, dacă ar fi îngăduit cuiva s-o facă, avea să-i aducă aceluia moartea. Acesta este motivul pentru care el v-a părăsit pe toţi. V-a părăsit pentru ca voi să fiţi în siguranţă, şi iată-te acum - definiţia lui a ceea ce înseamnă *să nu fii* în siguranţă. El nu poate suporta să vină şi să se uite la rănile tale, deoarece, pentru el, ar fi ca şi când ţi le-ar fi făcut el.

— Eu am ales asta. Să fiu vânător de umbre. Şi nu numai pentru că voiam să fiu cu Will.

— Ştiu asta, zise Tessa. Dar, de asemenea, am stat cu Will când delira din pricina expunerii la sângele de vampir, înecându-se cu apă sfinţită, şi ştiu numele pe care îl striga. Era al tău.

Cecily o privi surprinsă.

— Will m-a strigat pe mine?

— O, da!

Un zâmbet micuţ apăru pe buzele Tessei.

— Bineînţeles, atunci când l-am întrebat cine era acea fată, a refuzat să-mi spună, şi asta m-a adus în pragul nebuniei...

Tăcu brusc şi privi în altă parte.

— De ce?

— Eram curioasă, răspunse Tessa cu o ridicare din umeri, deşi se îmbujorase la faţă. E cel mai mare păcat al meu. În orice caz, te iubeşte. Ştiu că, atunci când vine vorba de Will, totul e de-a-ndoaselea şi cu susul în jos, dar faptul că *nu* e aici e o dovadă în plus pentru mine că

însemni mult pentru el. Will e obişnuit să-i respingă pe toţi cei pe care îi iubeşte, şi cu cât te iubeşte mai tare, cu atât mai disperat va încerca să n-o arate.

— Dar nu e niciun blestem...

— Nu te dezbari atât de uşor de obiceiurile vechi de ani de zile, zise Tessa, cu ochii plini de tristeţe. Cecily, să nu faci greşeala de a crede că el nu te iubeşte fiindcă se preface că nu-i pasă. Înfruntă-l dacă trebuie şi pretinde-i adevărul, însă nu face greşeala de a-i întoarce spatele doar pentru că tu crezi că este o cauză pierdută. Nu-l alunga din inima ta. Căci dacă o faci, vei regreta.

Către: *Membrii Consiliului*
De la: *Consulul Josiah Wayland*

Domnilor, iertată să-mifie întârzierea cu care vă răspund. Am vrut să fiu sigur că nu vă ofeream părerea mea pripită, ci că, mai curând, vorbele mele erau rezultatul unei chibzuinţe solide şi rezonabile.

Mă tem că nu pot susţine recomandarea lui Charlotte Branwell drept succesoarea mea. Cu toate că are o inimă generoasă, ea este, deopotrivă, prea capricioasă, emotivă, pasională şi nesupusă pentru a fi potrivită în funcţia de Consul. După cum ştim cu toţii, sexul frumos are slăbiciunile lui, pe care bărbaţii nu le moştenesc, şi, din păcate, ea este victimă tuturor acestor slăbiciuni. Nu, nu o pot recomanda. Vă solicit să vă gândiţi la altcineva - la nepotul meu, George Penhallow, care va împlini douăzeci şi cinci de ani în noiembrie şi care e un bun vânător de umbre şi un tânăr integru. Consider că el are determinarea morală şi tăria de caracter pentru a conduce vânătorii de umbre în noul deceniu.

În numele lui Raziel,
Consulul Josiah Wayland

4
A FI ÎNŢELEPT IUBIND

Afi înţelept iubind e mai presus
De noi.
- Shakespeare, *Troilus şi Cresida*[6].

— Am crezut că ai să faci măcar un cântec din toată tărăşenia asta, spuse Jem.

Will îşi privi plin de curiozitate *parabatai*-ul. Jem, cu toate că îl ceruse pe Will, nu părea într-o stare de spirit sociabilă. Stătea tăcut pe marginea patului, îmbrăcat în haine curate, deşi cămaşa îi era largă şi îl făcea să pară mai slab ca oricând. În jurul claviculelor mai avea urme de sânge închegat, un soi de colier violent.

— Din ce să fac un cântec?

Jem schiţă un zâmbet.

— Din înfrângerea viermelui? propuse el. Ţinând cont de toate acele glume pe care le-ai făcut...

— N-am fost într-o stare de spirit glumeaţă în ultimele ore, spuse Will, aruncându-şi privirea spre noptiera de lângă pat, acoperită de cârpe însângerate, şi spre vasul pe jumătate plin cu un lichid rozaliu.

— Să nu te agiţi, Will, îi zise Jem. Toată lumea se agită din pricina mea şi eu nu pot să sufăr asta; te-am vrut pe tine fiindcă... fiindcă tu n-aveai să o faci. Tu mă faci să râd.

Will ridică braţele în sus.

---

[6] *Troilus și Cresida,* act 3, scena 2, în William Shakespeare, *Opere complete,* volumul 6, traducere de Leon D. Levițchi, Editura Univers, București, 1987.

— O, bine atunci! fu el de acord. Ce părere ai de asta?

E-adevărat, mintea mea nu mai trudeşte
S-arate că variola demonului minţile-mpleteşte.
Aşadar, necazul meu n-afost irosit,
Căci viermele cu variola a fost căsăpit:
Trebuie să binevoiţi a mă crede, negreşit.

Jem izbucni în hohote de râs.

— Ei bine, a fost îngrozitor.

— A fost o improvizaţie.

— Will, există un lucru numit *metrică...*

Într-o clipită, râsul lui Jem se transformă într-un acces de tuse. Will se repezi înainte atunci când Jem se încovoie, cu umerii săi firavi înălţându-se şi coborând. Sângele împroşcă cuvertura albă de pe pat.

— Jem...

Cu o mână, Jem arătă spre cutia de pe noptieră. Will se întinse după ea; femeia delicată desenată pe capac, care turna apă dintr-un urcior, îi era familiară. Ura să o vadă.

Deschise cutia cu un pocnet - şi înlemni. Ceea ce părea a fi o pulbere uşoară de zahar pudră argintiu de-abia dacă mai acoperea fundul cutiei din lemn. Poate că existase o cantitate mai mare înainte ca Fraţii Tăcuţi să-l trateze pe Jem; Will nu ştia. Ceea ce ştia era că ar fi trebuit să rămână mult mai multă.

— Jem, rosti el cu o voce strangulată, cum de asta-i tot ce ţi-a mai rămas?

Jem se oprise din tuşit. Avea sânge pe buze, şi cum Will îl privea lung, prea şocat să se mişte, Jem ridică braţul şi îşi şterse sângele de pe faţă cu mâneca. Ţesătura deveni stacojie instantaneu. El părea febril şi pielea palidă îi strălucea, deşi nu arăta niciun semn exterior de agitaţie.

— Will, spuse el încet.

— În urmă cu două luni, începu Will, după care îşi dădu

seama că ridică tonul şi se forţă să şi-l coboare la loc. În urmă cu două luni am cumpărat destul *yinfen* cât să-ţi ajungă pentru un an.

În privirea lui Jem se zărea un amestec de sfidare şi tristeţe.

— Am accelerat procesul de a-l lua.

— L-ai accelerat? Cu cât?

Acum, Jem îi evită privirea.

— Am luat de două, poate de trei ori mai mult.

— Dar cantitatea de drog pe care o iei este legată de deteriorarea sănătăţii tale, spuse Will, iar când Jem nu-i răspunse, ridică vocea şi întrebă doar un singur lucru: *De ce?*

— Nu vreau să trăiesc o jumătate de viaţă...

— În ritmul ăsta, n-ai să trăieşti nici o cincime! ţipă Will, după care trase aer în plămâni.

Expresia lui Jem se schimbase, iar Will fu nevoit să trântească pe noptieră cutia pe care o ţinea, pentru a se abţine să nu izbească peretele cu pumnul.

Jem şedea drept, cu ochii înflăcăraţi.

— A trăi înseamnă mai mult decât a *nu muri,* zise el. Uită-te ce viaţă duci tu, Will! Străluceşti ca o stea. Am luat suficient drog cât să mă ţină în viaţă, dar nu destul cât să fiu *bine.* Ceva mai mult drog înaintea bătăliilor, poate, pentru a-mi da energie, însă, altminteri, o jumătate de viaţă, un amurg cenuşiu al vieţii...

— Dar acum ţi-ai schimbat dozajul? Asta s-a întâmplat de la logodnă încoace? vru Will să ştie. E din cauza Tessei?

— Nu poţi să dai vina pe ea. Asta a fost decizia mea. Ea nu ştie.

— Ea ar vrea ca tu să trăieşti, James...

— *N-am de gând să trăiesc!*

Jem se ridică brusc în picioare, împurpurat la faţă; era în culmea furiei, gândi Will, aşa cum nu-l mai văzuse niciodată.

— N-am de gând să trăiesc şi prefer să fiu tot ce pot fi

pentru ea, să ard pentru ea cât de luminos doresc, chiar dacă mai puţin timp, decât să o împovărez cu o persoană care ar trăi pe jumătate, doar că mai mult timp. Este alegerea mea, William, iar tu nu poţi să o faci în locul meu.

— Poate că pot. Întotdeauna eu am fost cel care ţi-a cumpărat *yinfen*...

Jem se înroşi.

— Dacă refuzi să o faci, îl voi cumpăra singur. Întotdeauna am vrut să o fac. Tu ai spus că doreai să fii cel care să îl cumpere. Cât priveşte asta...

Scoase inelul familiei Carstairs de pe deget şi i-l întinse lui Will:

— Ia-l.

Will îşi coborî privirea spre inel, apoi se uită la chipul lui Jem. Îi trecură prin minte zeci de lucruri îngrozitoare pe care ar fi putut să le spună sau să le facă. Descoperise că îi era greu să renunţe atât de repede la vechea personalitate. Se prefăcuse a fi crud mulţi ani, încât mai întâi recurgea la prefăcătorie, precum un om care îşi mâna trăsura fără să-şi dea seama spre casa în care locuise toată viaţa, în pofida faptului că se mutase de acolo.

— Acum vrei să te căsătoreşti cu *mine?* îl întrebă în cele din urmă.

— Vinde inelul, îi ceru Jem. Pentru bani. Ţi-am spus, nu trebuie să plăteşti pentru drogurile mele; vezi tu, eu am plătit odată pentru ale tale şi îmi amintesc sentimentul. A fost neplăcut.

Will se înfioră, apoi privi în jos la simbolul familiei Carstairs care sclipea în palma albă şi cu cicatrice a lui Jem. Se întinse şi luă cu delicateţe mâna prietenului său, închizându-i degetele peste inel.

— Când ai devenit tu nesăbuit şi eu precaut? De când trebuie să te păzesc de tine însuţi? Mereu tu ai fost cel care m-a păzit pe mine. Îl cercetă cu privirea pe Jem: Ajută-mă să te înţeleg.

Jem rămase foarte liniştit. Apoi spuse:

— La început, când mi-am dat seama pentru prima dată că o iubeam pe Tessa, chiar am crezut că era posibil ca iubirea să mă facă bine. Nu mai avusesem de mult o criză. Şi când am cerut-o în căsătorie, i-am spus asta. Că iubirea mă vindeca. Aşadar, când am fost prima dată... prima dată când s-a întâmplat din nou, după aceea, nu am putut suporta să-i spun, de teamă ca nu cumva să creadă că iubirea mea pentru ea scăzuse. Am luat mai mult drog, pentru a contracara o nouă izbucnire a bolii. Curând, am început să iau mai mult drog pur şi simplu pentru a mă ține pe picioare, mai degrabă decât pentru a fi în formă timp de o săptămână. Will, eu nu am ani la dispoziţie, nici măcar luni. Şi nu vreau ca Tessa să ştie. Te rog, nu-i spune. Nu de dragul ei, ci de al meu.

Aproape împotriva propriei sale voinţe, Will simţi că înţelege; el ar fi făcut orice, îşi spuse, ar fi rostit orice minciună, şi-ar fi asumat orice risc pentru a o face pe Tessa să-l iubească. Ar fi făcut...

Aproape orice. Nu avea să-l trădeze pe Jem pentru asta. Acesta era singurul lucru pe care nu avea să-l facă. Şi iată-l pe Jem stând acolo, ţinându-l de mână pe Will, cerându-i din privire compasiune, cerându-i înţelegere. Şi cum ar fi putut Will să nu înţeleagă? Îşi aminti cum stătea el însuşi în camera de zi a lui Magnus, implorând să fie mai degrabă trimis în tărâmurile demonilor decât să mai trăiască o oră în plus, încă o clipă într-o viaţă pe care n-o mai putea îndura.

— Carevasăzică, mori din iubire, spuse el într-un târziu, cu o voce care îi părea până şi lui gâtuită.

— Mor puţin mai repede din iubire. Şi există lucruri mult mai rele pentru care să mori.

Will dădu drumul mâinii lui Jem; Jem îl privi întrebător.

— Will....

— Voi merge în Whitechapel, spuse Will. Diseară. Îţi voi aduce tot *yinfen*-ul care există, tot cât ţi-ar putea face trebuinţă.

Jem clătină din cap.

— Nu-ţi pot cere să faci ceva ce este împotriva conştiinţei tale.

— Conştiinţa mea, şopti Will. Tu eşti conştiinţa mea. Întotdeauna ai fost, James Carstairs. Voi face asta pentru tine, dar mai întâi îţi voi smulge o promisiune.

— Ce fel de promisiune?

— Acum câţiva ani mi-ai cerut să încetez să mai caut un leac pentru boala ta, răspunse Will. Vreau să mă eliberezi de această promisiune. Să fiu liber să caut măcar. Liber să cercetez.

Jem îl privi oarecum mirat.

— Tocmai când credeam că te cunosc perfect, mă surprinzi din nou. Da, te eliberez. Cercetează. Fă ceea ce trebuie. Nu pot să mă opun bunelor tale intenţii; ar fi o cruzime din partea mea, iar eu aş face acelaşi lucru pentru tine, dacă aş fi în locul tău. Dar tu ştii asta, nu-i aşa?

— Ştiu.

Will făcu un pas în faţă. Îşi puse mâinile pe umerii lui Jem, simţind cât de ascuţiţi erau sub apăsarea lui, cu oasele ca cele ale aripilor de pasăre.

— James, asta nu este o promisiune deşartă. Crede-mă, nu există nimeni care să ştie mai bine decât mine ce înseamnă durerea unei false speranţe. Voi căuta. Dacă este ceva de găsit, eu voi găsi acel lucru. Dar, până atunci, viaţa îţi aparţine să o trăieşti aşa cum doreşti.

În mod incredibil, Jem surâse.

— Ştiu asta, spuse el, dar eşti amabil că-mi aminteşti.

— Dacă *nici* eu nu sunt amabil.. zise Will.

Ochii lui cercetau chipul *lui* Jem, acel chip care îi era la fel de familiar ca propriul său chip.

— Şi hotărât. *Nu mă vei părăsi.* Nu cât sunt eu în viaţă.

Jem făcu ochii mari, dar nu mai spuse nimic. Nu mai era nimic de spus. Will îşi luă mâinile de pe umerii *parabatai*-ului său şi se întoarse spre uşă.

Cecily stătea în picioare acolo unde se aflase mai devreme în acea zi, cu cuţitul în mâna dreaptă. Ochi, duse cuţitul la spate şi îi dădu drumul. Acesta se înfipse în perete exact în exteriorul ţintei.

Discuţia ei cu Tessa nu-i calmase nervii; nu făcuse decât să înrăutăţească situaţia. Tessa afişase un aer de tristeţe captivă, resemnată, care o făcuse pe Cecily să se simtă neliniştită. Oricât de supărată ar fi fost pe Will, nu se putea abţine să nu simtă că Tessa, în sufletul ei, simţea o teamă pentru el, o groază despre care nu voia să vorbească, iar Cecily dorea cu disperare să afle ce era. Cum ar fi putut să-şi protejeze fratele dacă nu ştia de ce anume trebuia să-l protejeze?

După ce îşi recuperă cuţitul, îl ridică din nou la nivelul umărului şi îl aruncă. Se înfipse şi mai departe în afara cercului, făcând-o să răsufle iritată.

— *Uffern nef!* murumură ea în galeză.

Mama ei ar fi fost îngrozită, dar mama ei nu era acolo.

— Cinci, rosti o voce tărăgănată de pe coridorul de afară.

Cecily tresări şi se întoarse. În pragul uşii era o umbră, care înaintă şi se transformă în Gabriel Lightwood, tot numai păr şaten răvăşit şi ochi verzi tăioşi ca sticla. Era la fel de înalt ca Will, poate chiar mai înalt, şi mult mai deşirat decât fratele lui.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, domnule Lightwood.

— Aruncarea ta, explică el, cu o întindere elegantă a braţului. O evaluez la cinci puncte. Abilitatea şi tehnica ta, poate, necesită muncă, dar talentul înnăscut este cu siguranţă acolo. Ceea ce îţi trebuie este să *exersezi.*

— Will m-a antrenat, spuse ea în timp ce el se apropie.

Colţul gurii lui se ridică uşor.

— Cum spuneam.

— Presupun că tu ai putea s-o faci mai bine.

El se opri şi smulse cuţitul din perete. Acesta străluci atunci când el îl răsuci între degete.

— Aş putea, zise el. Am fost pregătit de către cei mai buni şi le-am antrenat pe domnişoarele Collins şi Gray…

— Am auzit. Până ce te-ai plictisit. Nu eşti la fel de implicat ca instructorii adevăraţi.

Cecily îşi menţinu tonul rece; îşi aminti atingerea lui Gabriel atunci când o ajutase să se ridice în picioare la Casa Lightwood, dar ştia că lui Will nu-i plăcea de el, iar trufia din vocea lui era deranjantă.

Gabriel atinse cu buricul degetului vârful cuţitului. Sângele ţâşni ca o mărgică roşie. Degetele îi erau bătătorite, iar pe dosul palmelor avea pistrui.

— Te-ai schimbat de echipament, spuse.

— Era plin de sânge.

Îl privi, cântărindu-l din cap până în picioare.

— Văd că tu nu te-ai schimbat.

Preţ de o clipă, o expresie ciudată trecu peste chipul lui. Apoi dispăru, însă ea îşi văzuse fratele ascunzându-şi trăirile de suficient de multe ori, astfel încât recunoştea semnele.

— N-am nicio haină aici, zise el, şi nu ştiu unde voi locui. M-aş putea întoarce la una dintre reşedinţele familiei, dar…

— Te gândeşti să rămâi la Institut? îl întrebă Cecily, surprinsă, citind răspunsul pe chipul lui. Charlotte ce părere are?

— Îmi va îngădui.

Chipul lui Gabriel se schimbă pentru un moment, o vulnerabilitate subită apărând acolo unde anterior se arătase doar duritate.

— Fratele meu este aici, zise el.

— Da, încuviinţă Cecily. La fel şi al meu.

Gabriel se opri pe moment, dând impresia că lui nu-i trecuse prin minte acest fapt.

— Will, spuse. Semeni foarte mult cu el. E… deconcertant.

Apoi scutură din cap, de parcă ar fi vrut să scape de

nişte pânze de păianjen.

— Tocmai ţi-am văzut fratele, continuă. Coborând în goană treptele de la intrarea Institutului, ca şi cum ar fi fost fugărit de către cei patru călăreţi[7]. Nu cred că ştii despre ce era vorba, nu?

Scop. Inima lui Cecily o luă la goană. Smulse cuţitul din mana lui Gabriel, ignorând exclamaţia lui de uimire.

— Deloc, răspunse, dar intenţionez să aflu.

Exact când Cetatea Londrei părea să tragă obloanele întrucât ziua de lucru se încheiase, East End se trezea la viaţă. Will străbătu străzile pline de dughene în care se vindeau haine şi încălţăminte la mâna a doua. Vânzătorii ambulanţi şi ascuţitorii de cuţite îşi împingeau cărucioarele, lăudându-şi marfa cu glasuri răguşite. Măcelarii leneveau în cadrul uşilor deschise, cu şorturile pătate de sânge, lângă vitrinele în care atârnau carcase. Femeile care întindeau rufe strigau una la alta cu un accent *cockney* atât de pronunţat, încât ar fi putut la fel de bine să vorbească ruseşte, din cât le putea Will înţelege.

Când traversă strada în faţa unei tutungerii cu vânzare angro, închisă la acea oră, apoi coti pe o străduţă închisă, începu să cadă o burniţă fină, care îi uda părul. În depărtare se întrezărea clopotniţa bisericii Whitechapel. Era şi mai întuneric acolo, ceaţa deasă şi moale mirosea a fier şi gunoaie. Un canal îngust de scurgere străbătea strada, plin cu apă urât mirositoare. Pe acea stradă exista o uşă încadrată de două felinare. Tocmai când se pregătea să bată, se răsuci brusc pe călcâie.

Se auzi un strigăt când apucă de mână o siluetă zveltă, înveşmântată în negru, şi o trase spre el - Cecily, cu o mantie din catifea neagră trasă la repezeală peste echipament. De sub glugă i se revărsa părul negru, şi aceiaşi ochi albaştri ca ai lui îi întoarseră privirea, scăpărând de furie.

---

[7] Referire la *Apocalipsa lui Ioan,* 6:1-8.

— Dă-mi drumul!

— De ce mă urmăreşti pe străduţele lăturalnice ale Londrei, proastă mică ce eşti?

Will o scutură uşor de braţ.

— Azi-dimineaţă am fost *cariad.* Acum sunt *proastă*?

— Străzile astea sunt periculoase! exclamă Will. Şi tu nu ştii nimic despre ele. Nici măcar nu foloseşti o rună de iluzie magică. Una e să susţii sus şi tare că nu te temi de nimic atunci când locuieşti la ţară, dar aici e Londra.

— Nu mă tem de Londra, spuse Cecily pe un ton sfidător.

Will se aplecă, aproape sâsâindu-i la ureche.

— Fyddai'n wneud unrhyw dda ddweud wrthych ifynd adref?

Ea râse.

— Ba nu, nu va fi de niciun folos să-mi spui să mă duc acasă. *Rwyt ti fy mrawd ac rwy eisiau mynd efo chi.*

Will clipi la auzul cuvintelor ei. *Tu eşti fratele meu şi vreau să merg cu tine.* Era genul de lucruri pe care se obişnuise să le audă de la Jem şi, cu toate că Cecily nu semăna în nicio privinţă cu Jem, ei împărtăşeau o calitate: o încăpăţânare desăvârşită. Când Cecily spunea că voia ceva, acest lucru nu exprima o dorinţă prostească, ci o determinare de fier.

— Nu-ţi pasă nici măcar unde mă duc? Şi dacă mă duc în Iad?

— Mereu am vrut să văd Iadul, spuse Cecily, calmă. Nu toată lumea vrea?

— Cei mai mulţi dintre noi îşi petrec timpul luptându-se să stea departe de el, răspunse Will. Dacă e musai să ştii, află că mă duc la un bârlog de ifriţi, să cumpăr droguri de la nişte ticăloşi violenţi şi dezmăţaţi. S-ar putea ca ei să pună ochii pe tine şi să decidă să te vândă.

— Şi nu i-ai împiedica?

— Presupun că asta ar depinde de cât de mult mi-ar da.

Ea clătină din cap.

— Jem este *parabatai*-ul tău, zise ea. El e fratele tău, cel

pe care ţi l-a dat Conclavul. Dar eu sunt sora ta de sânge. Pentru el ai face orice, dar pe mine nu vrei decât să mă trimiţi acasă?

— De unde ştii că drogurile sunt pentru Jem?

— Nu sunt proastă, Will.

— Nu, din păcate, murmură Will. Jem... Jem este partea mea cea mai bună. Nu mă aştept să înţelegi. Îi datorez asta.

— Atunci, eu ce sunt? întrebă Cecily.

Will expiră, prea exasperat ca să se controleze.

— Tu eşti slăbiciunea mea.

— Iar Tessa este sufletul tău, îi spuse ea, fără mânie, dar cu un aer meditativ. Nu sunt proastă, aşa cum ţi-am mai spus, adăugă ea, văzând expresia de surprindere de pe chipul fratelui ei. Ştiu c-o iubeşti.

Will îşi duse mâna la cap, de parcă acele cuvinte îi produseseră o durere crâncenă.

— Ai spus cuiva? Nu trebuie, Cecily! Nimeni nu ştie şi aşa trebuie să rămână.

— N-aş spune nimănui.

— Nu, bănuiesc că n-ai spune, nu-i aşa?

Vocea îi devenise dură.

— Probabil că-ţi este ruşine cu fratele tău, care nutreşte sentimente nepermise pentru logodnica *parabatai*-ului său...

— Will, nu mi-e ruşine cu tine! Indiferent de ceea ce simţi, n-ai acţionat în sensul acesta şi eu presupun că ne dorim cu toţii lucruri pe care nu le putem avea.

— A, da? exclamă el. Şi ce anume vrei tu şi nu poţi avea?

— Ca tu să vii acasă.

O şuviţă de păr negru i se lipise de obraz din pricina umezelii, făcând-o să arate de parcă ar fi plâns, cu toate că Will ştia că nu plânsese.

— Institutul este căminul meu.

Will oftă şi se rezemă cu spatele de bolta din piatră.

— Nu pot sta aici toată seara să mă cert cu tine, Cecy.

Dacă eşti hotărâtă să mă urmezi în iad, nu te pot opri.

— În sfârşit, ai înţeles. Ştiam eu c-ai să-nţelegi; la urma urmelor, suntem rude.

Will îşi înfrână imboldul de a o scutura din nou.

— Eşti gata?

Ea dădu aprobator din cap, iar Will ridică mâna pentru a ciocăni la uşă.

Uşa se deschise larg, iar în pragul dormitorului stătea Gideon, clipind de parcă fusese într-un loc întunecos şi abia ieşise la lumină. Pantalonii şi cămaşa îi erau boţite şi una dintre bretele îi alunecase pe braţ.

— Domnule Lightwood? spuse Sophie, şovăind în prag.

Ducea o tavă în mâini, încărcată cu brioşe şi ceai, destul de grea şi incomodă.

— Bridget mi-a spus c-aţi sunat şi aţi cerut o tavă...

— Da. Sigur, da. Te rog, intră!

Brusc, de parcă s-ar fi trezit întru totul, Gideon se îndreptă de spate şi o invită să intre. Îşi scosese cizmele din picioare şi le aruncase într-un colţ. Surprinzător, camera era în neorânduială. Echipamentul era aruncat pe un scaun cu spătar înalt - Sophie se înfioră gândindu-se cum arăta tapiţeria -, pe noptieră se afla un măr pe jumătate mâncat, iar în mijlocul patului era tolănit Gabriel Lightwood, dormind buştean.

Se vedea limpede că purta hainele fratelui său, căci îi erau mult prea scurte la încheieturi şi la glezne. Adormit, părea mai tânăr, iar de pe chipul neted îi dispăruse obişnuita încordare. Cu o mână strângea o pernă, de parcă ar fi căutat alinare.

— Nu l-am putut trezi, zise Gideon, cuprinzându-se cu mâinile de coate. Ar fi trebuit să-l duc înapoi în camera lui, dar... Oftă: Nu m-am îndurat.

— Dânsul rămâne? întrebă Sophie, lăsând tava pe noptieră. La Institut, vreau să spun.

— Eu... nu ştiu. Aşa cred. Charlotte i-a spus că e bine-

venit. Cred că l-a îngrozit.

Gideon schiţă un zâmbet.

— Doamna Branwell? se zbârli Sophie, aşa cum făcea mereu atunci când credea că stăpâna ei era criticată. Dar e cea mai drăguţă fiinţă dintre toţi oamenii!

— Da, de *aceea* cred eu că l-a îngrozit. L-a îmbrăţişat şi i-a spus că, dacă rămâne aici, incidentul cu tatăl meu va fi de domeniul trecutului. Nu sunt sigur la *care* incident cu tatăl meu făcea referire, adăugă Gideon sec. Mai mult ca sigur cel de atunci când Gabriel l-a susţinut în încercarea de a pune mâna pe Institut.

— Nu crezi că se referea cumva la cel mai recent?

Sophie îşi vârî sub bonetă o şuviţă de păr care îi scăpase.

— Cel cu...

— Cu viermele? Nu, deşi e ciudat, nu cred. Totuşi, fratelui meu nu-i stă în fire să se aştepte să fie iertat. Pentru nimic. El înţelege numai cea mai strictă disciplină. Poate crede că Charlotte încearcă să-i joace o festă sau că e nebună. L-a condus într-o cameră unde ar putea să stea, dar eu cred că toată afacerea l-a înspăimântat. A venit să vorbească cu mine despre asta şi a adormit.

Gideon oftă, uitându-se la fratele lui cu un amestec de afecţiune, exasperare şi tristeţe care o înduioşa pe Sophie.

— Sora dumneavoastră..., începu ea.

— O, Tatianei nici nu i-ar trece prin cap să stea aici, fie chiar şi pentru o singură clipă, zise Gideon. A zbughit-o înapoi la casa familiei Blackthorn, la socrii ei. Atâta pagubă! Nu e o fată proastă - de fapt, ea consideră că inteligenţa ei este chiar superioară -, însă e înfumurată şi superficială, iar ea şi fratele meu nu se pot suferi. El a stat treaz zile-n şir, nu uita. A tot aşteptat în casa aia afurisită, în faţa uşii încuiate de la bibliotecă, bătând la uşă numai atunci când nu primea niciun răspuns de la tata...

— Simţiţi că trebuie să-l ocrotiţi, remarcă Sophie.

— Fireşte că da. E frăţiorul meu.

Gideon se duse spre pat şi îl mângâie pe Gabriel pe parul ciufulit; celălalt băiat se foi şi mormăi, dar nu se trezi.

— Am crezut că n-avea să vă ierte pentru că aţi fost împotriva tatălui dumneavoastră, zise Sophie. Aţi spus... că vă temeaţi de asta. Că avea să considere acţiunile dumneavoastră drept o trădare a numelui de Lightwood.

— Cred c-a început să pună la-ndoială numele de Lightwood. Exact aşa cum am făcut şi eu în Madrid.

Gideon se îndepărtă de pat.

— Îmi pare rău, spuse Sophie, lăsând capul în jos. Îmi pare rău de tatăl dumneavoastră. Orice s-ar spune despre el sau orice ar fi făcut, este tatăl dumneavoastră.

Gideon se întoarse spre ea.

— Dar, Sophie...

Ea nu-l corectă fiindcă îi folosise numele de botez.

— Ştiu că a făcut lucruri regretabile, zise ea. Dar, oricum, ar trebui să vi se îngăduie să îi deplângeţi moartea. Nimeni nu vă poate lipsi de această durere; e a dumneavoastră şi numai a dumneavoastră.

El o atinse uşor pe obraz cu vârfurile degetelor.

— Ştiai că numele tău înseamnă „înţelepciune”? Se pare că a fost bine ales.

Sophie înghiţi.

— Domnule Lightwood...

Numai că degetele lui se răsfiraseră pentru a-i cuprinde obrazul, iar el se apleca să o sărute.

— *Sophie,* şopti el, după care buzele lor se întâlniră, o atingere delicată care făcu loc unei apăsări mai puternice când el se aplecă.

Uşor şi cu mişcări delicate, ea îşi petrecu mâinile - *atât de aspre după ce spălase şi cărase atât de multe lucruri, după ce frecase şemineuri şi măturase şi lustruise,* gândi ea agitată, dar lui nu părea să-i pese sau să fie deranjat de asta - pe după umerii lui.

Apoi se apropie de el, tocul pantofului i se prinse în

covor, şi ea căzu, trăgându-l pe Gideon, care se întinse s-o prindă. Se izbiră împreună de podea, iar chipul lui Sophie ardea de ruşine - Doamne Dumnezeule, el avea să creadă că-l trăsese intenţionat, că era cine ştie ce nebună destrăbălată care căuta pasiune. Boneta îi alunecase, iar buclele negre îi căzură peste faţă. Covorul era moale sub ea, iar Gideon, deasupra ei, îi şoptea îngrijorat numele. Ea îşi întoarse capul într-o parte, cu obrajii încă înfierbântaţi, şi privirea îi căzu sub patul lui.

— Domnule Lightwood! exclamă ea, sprijinindu-se în coate. Acelea de sub pat sunt *brioşe*?

Gideon înlemni, clipind precum un iepure încolţit de o haită de dulăi.

— Poftim?

— Acolo! spuse ea, arătând spre grămezile întunecate adunate sub pat. Există un veritabil *munte* de brioşe sub patul dumneavoastră. Ce Dumnezeu?

Gideon se ridică în capul oaselor, trecându-şi mâinile prin părul răvăşit în timp ce Sophie se îndepărtă de el, în foşnet de fuste.

— Eu..., începu el.

— Dumneavoastră aţi sunat după brioşe. Aproape în fiecare zi. Dumneavoastră le-aţi *cerut,* domnule Lightwood! De ce-aţi făcut asta dacă nu le voiaţi?

Obrajii lui se împurpurară.

— Era singura cale prin care puteam să te văd. Nu voiai să vorbeşti cu mine, nu voiai să mă asculţi când încercam să-ţi vorbesc...

— Aşa că aţi preferat să minţiţi?

Înşfăcându-şi boneta, Sophie se ridică în picioare.

— Domnule Lightwood, aveţi idee cam câte treburi am de făcut? Să car cărbuni şi apă fierbinte, să şterg praful, să lustruiesc, să fac curat după *dumneavoastră*şi după toţi ceilalţi - şi nu mă deranjează şi nici nu mă plâng, dar cum îndrăzniţi să-mi daţi şi mai mult de treabă, să mă faceţi să car tăvi grele pe scări, doar ca să vă aduc ceva ce nici

măcar nu vă *doriţi?*

Gideon se ridică în picioare, cu hainele şi mai boţite.

— Iartă-mă! spuse el. Nu m-am gândit.

— Nu! exclamă Sophie, vârându-şi furioasă părul sub bonetă. Voi, ăştia, niciodată nu gândiţi, nu-i aşa?

Şi, zicând acestea, ieşi ca o furtună din cameră, lăsându-l pe Gideon să se uite lung după ea, cu o privire tristă.

— Buna treabă, frăţioare! spuse Gabriel din pat, clipind din ochii săi verzi, somnoroşi, către Gideon.

Gideon azvârli o brioşă în el.

— Henry!

Charlotte traversă podeaua criptei. Torţele cu lampa-vrăjitoarei luminau atât de tare, încât ziceai că era ziua în amiaza mare, cu toate că ea ştia că era aproape miezul nopţii. Henry stătea aplecat deasupra celei mai mari dintre mesele de lemn din centrul încăperii. Ceva dezgustător ardea într-o cupă aflată pe o altă masă, emanând valuri de fum cu miros de levănţică. O bucată mare de hârtie, de genul celor în care îşi ambalau măcelarii produsele, era întinsă peste masa lui Henry, iar el o umplea cu tot soiul de coduri şi calcule misterioase, murmurând ca pentru sine în timp ce scria.

— Henry, dragul meu, nu eşti obosit? Eşti aici de câteva ceasuri bune.

Henry tresări şi îşi înălţă privirea, ridicându-şi ochelarii de lucru peste părul lui roşcat.

— Charlotte!

Părea uluit, dacă nu chiar încântat, să o vadă; doar Henry, gândi Charlotte cu ironie, putea fi surprins să-şi vadă propria soţie în propria lor casă.

— Îngerul meu! Ce faci aici? E îngrozitor de frig. Nu e bine pentru copilaş.

Charlotte râse, dar nu obiectă când Henry se repezi spre ea şi o îmbrăţişă delicat. De când aflase că urma să fie tată, începuse să o trateze ca pe un obiect din porţelan. O

sărută în creştet şi se dădu înapoi ca să-i cerceteze chipul.

— De fapt, pari cam trasă la faţă. Ce-ai zice ca în loc de cină să te duci în cameră şi s-o rogi pe Sophie să-ţi aducă nişte supă de pui? Mă duc să-i spun să...

— Henry. Am hotărât acum câteva ore să nu mai luăm cina - toată lumea a primit sandviciuri în cameră. Jem este în continuare prea slăbit ca să mănânce, iar băieţii Lightwood încă nu şi-au revenit. Şi ştii prin ce trece Will când Jem nu se simte bine. Şi Tessa, desigur. Ca să fiu sinceră, am senzaţia că toată casa asta e în derivă.

— Sandviciuri? întrebă Henry, dând impresia că asta era cea mai interesantă parte din tot ceea ce spusese Charlotte.

Charlotte surâse.

— Sunt câteva sus şi pentru tine, Henry, dacă te poţi dezlipi de locul ăsta. Presupun că n-ar trebui să te cert - am răsfoit jurnalele lui Benedict şi sunt de-a dreptul fascinante -, dar la *ce* anume lucrezi acum?

— La un portal, spuse Henry mândru. O formă de transport. Ceva ce ar putea duce un vânător de umbre dintr-un punct al globului în altul în câteva secunde. Inelele lui Mortmain mi-au dat această idee.

Charlotte făcu ochii mari.

— Dar inelele lui Mortmain sunt în mod sigur făurite din magie neagră...

— Nu şi portalul meu. A, şi mai am ceva să-ţi arăt. Hai cu mine! E pentru Buford.

Charlotte îl lăsă pe soţul ei s-o ia de mână şi s-o tragă într-o latură a încăperii.

— Henry, ţi-am spus de o mie de ori, niciun copil al meu nu va purta vreodată numele de Buford...În numele Îngerului, ăla e un *leagăn?*

Henry radia.

— E mult mai bun decât un leagăn! anunţă el, întinzând braţul către pătuţul de lemn cu aspect robust ce atârna între doi stâlpi, astfel încât să se poate legăna dintr-o parte

în alta.

Charlotte recunoscu în sinea ei că era o piesă de mobilier destul de interesantă.

— E un pătuţ care se leagănă singur!

— Poftim? întrebă Charlotte cu jumătate de glas.

— Priveşte!

Mândru nevoie mare, Henry înaintă şi apăsă pe un soi de buton invizibil. Pătuţul începu să se legene uşor dintr-o parte în alta.

Charlotte răsuflă uşurată.

— Scumpule, e minunat!

— Nu-i aşa că-ţi place? întrebă Henry, radiind. Uite, acum se leagănă puţin mai tare.

Era adevărat, însă mişcarea uşor smucită îi dădu lui Charlotte senzaţia că plutea în mijlocul unei mări agitate.

— Hm, făcu ea. Henry, trebuie să vorbesc ceva cu tine. Ceva foarte important.

— Mai important decât faptul că pruncul nostru va adormi legănat în fiecare seară?

— Conclavul a hotărât s-o elibereze pe Jessamine, spuse Charlotte. Se va întoarce la Institut. Peste două zile.

Henry se întoarse şi o privi uluit. În spatele lui, pătuţul se legăna şi mai tare, ca o trăsură care înaintează în viteză.

— Se întoarce *aici?*

— Henry, nu are unde să se ducă.

Henry deschise gura să-i răspundă, dar fu întrerupt de un pocnet îngrozitor şi pătuţul se desprinse de pe stâlpi şi zbură prin încăpere, izbindu-se de cel mai îndepărtat perete şi explodând în mii de aşchii.

Charlotte icni, ducându-şi mâna la gură. Henry se încruntă.

— Poate că dacă îi aduc câteva îmbunătăţiri modelului…

— Nu, Henry, spuse Charlotte pe un ton ferm.

— Dar…

— Sub nicio formă.

Charlotte era vehementă. Henry oftă.
— Prea bine, dragă.

*

Dispozitivele Infernale sunt necruţătoare. Dispozitivele Infernale nu au remuşcări. Dispozitivele Infernale sunt fără număr. Dispozitivele Infernale nu vor înceta niciodată să sosească.

Cuvintele scrise pe peretele din biroul lui Benedict îi răsunau Tessei în minte în vreme ce stătea aşezată lângă patul lui Jem, privindu-l cum dormea. Nu ştia cât era ceasul; în mod sigur era „în orele mici din noapte", aşa cum spunea Bridget, fără îndoială trecut de miezul nopţii. Jem fusese treaz când ea intrase în cameră, imediat după ce Will plecase, treaz şi stând în capul oaselor şi simţindu-se suficient de bine cât să bea ceai şi să mănânce nişte pâine prăjită, cu toate că era mai palid şi respira mai greu decât i-ar fi plăcut ei.

Sophie venise mai târziu să ia tava de mâncare şi îi zâmbise Tessei. „Umflaţi-i perna", îi sugerase ea în şoaptă, iar Tessa procedase întocmai, cu toate că Jem o privise amuzat cum se agita. Tessa nu prea avusese de-a face cu oameni bolnavi. Cel mai mult se jucase de-a dădaca atunci când fratele ei fusese beat. Însă acum n-o deranja că era Jem, n-o deranja că stătea ţinându-l de mână în timp ce el respira uşor, cu ochii întredeschişi, cu genele fluturându-i peste pomeţi.

— N-am fost prea eroic, spuse el deodată, fără să-şi deschidă ochii, deşi vocea lui era fermă.

Tessa tresări şi se aplecă în faţă. Mai devreme îşi împletise degetele cu ale lui, iar mâinile lor împreunate stăteau lângă el pe pat. Îi simţea degetele reci într-ale ei şi pulsul slăbit.

— La ce te referi?

— Astăzi, spuse el pe un ton scăzut, după care tuşi. M-

am prăbuşit şi am tuşit sânge prin toată Casa Lightwood...

— Nu a făcut decât să îmbunătăţească aspectul acelui loc, spuse Tessa.

— Parcă eşti Will. Jem îi aruncă un zâmbet somnoros. Şi schimbi subiectul, exact cum ar fi făcut el.

— Fireşte că-l schimb. De parcă aş fi gândit numai lucruri rele despre tine din cauză că eşti bolnav; ştii că nu sunt aşa. Şi ai fost destul de eroic azi. Cu toate că Will a spus mai devreme, adăugă ea, că toţi eroii sfârşesc rău şi că oricum el nu înţelege de ce şi-ar dori cineva să fie erou.

— Da. Jem o strânse uşor de mână, după care îi dădu drumul. Ei bine, Will priveşte asta din perspectiva eroului, nu-i aşa? În vreme ce pentru noi, ceilalţi, e un răspuns uşor.

— Aşa să fie?

— Sigur. Eroii îndură, întrucât noi avem nevoie de ei. Nu o fac pentru ei înşişi.

— Vorbeşti despre ei de parcă tu n-ai fi erou.

Se întinse pentru a-i îndepărtă părul de pe frunte. El închise ochii.

— Jem... te-ai gândit vreodată... Tessa şovăi. Te-ai gândit vreodată la alte metode de a-ţi prelungi viaţa? La metode care nu implică acest drog pe care-l iei?

Auzind acestea, Jem deschise brusc ochii.

— La ce te referi?

Ea se gândi la Will, pe podeaua din pod, înecându-se cu agheasmă.

— Să devii vampir. Ai trăi pe vecie...

Jem se strădui să se ridice în şezut, sprijinindu-se de perne.

— Tessa, *nu.* Să nu... Nu te poţi gândi la aşa ceva.

Ea îşi întoarse privirea în altă parte.

— Ţi se pare chiar atât de îngrozitor să devii un locuitor al Lumii de Jos?

— Tessa... Jem expiră profund. Eu sunt vânător de umbre. Un nefilim. Aşa cum au fost părinţii mei înaintea

mea. E moştenirea pe care o pretind, aşa cum consider moştenirea mamei mele ca făcând parte din mine. Asta nu înseamnă că-mi urăsc tatăl. Însă onorez darul pe care mi l-au făcut, sângele Îngerului, încrederea lor în mine, jurămintele pe care le-am făcut. Şi nici nu cred c-aş putea fi un vampir prea bun. Vampirii pur şi simplu ne dispreţuiesc. Uneori, ca să se distreze, preschimbă câte un nefilim, însă acel vampir este dispreţuit de către ceilalţi. Noi purtăm în venele noastre lumina zilei şi focul îngerilor, adică tot ceea ce ei urăsc. Şi m-ar prigoni, la fel cum ar face-o şi nefilimii. Nu aş mai fi *parabatai*-ul luiWill, nu aş mai fi primit în Institut. Nu, Tessa. Mai degrabă aş muri şi aş renaşte şi aş vedea soarele din nou decât să trăiesc până la sfârşitul lumii fără să mă pot bucura de lumina zilei.

— Atunci, un Frate Tăcut, spuse ea. *Codexul* spune că runele pe care ei şi le aplică sunt suficient de puternice pentru a pune stăpânire pe mortalitatea lor.

— Tessa, Fraţii Tăcuţi nu se pot căsători.

Jem îşi ridicase bărbia. Tessa ştiuse de multă vreme că sub delicateţea lui Jem sălăşluia o încăpăţânare la fel de puternică precum cea a lui Will. O vedea şi acum, oţel sub mătase.

— Ştii că aş prefera să te am în viaţă şi necăsătorit cu mine decât...

Tessa nu rosti ultimul cuvânt.

— Drumul către Frăţia Tăcută nu îmi este deschis. Cu *yinfen*-ul care îmi contaminează sângele, eu nu voi putea supravieţui runelor pe care ei trebuie să şi le însemneze pe trup. Ar trebui să încetez să mai înghit drogul până ce îl elimin din organism, iar asta sigur m-ar omorî.

Probabil că văzu ceva în expresia ei, căci vocea lui deveni mai blândă.

— Fraţii Tăcuţi nu duc cine ştie ce viaţă. Numai umbre şi întuneric, tăcere şi... nicio muzică. Jem înghiţi. Şi, în plus, nu mi-aş dori să trăiesc o veşnicie.

— Eu s-ar putea să trăiesc veşnic, zise Tessa.

Enormitatea acestui lucru era ceva ce încă nu putea înţelege. Era la fel de dificil să înţelegi că viaţa ta nu avea să se termine niciodată, aşa cum era să înţelegi că avea să se sfârşească.

— Ştiu, spuse Jem. Şi îmi pare rău pentru asta, întrucât sunt de părere că e o povară pe care nimeni n-ar trebui s-o ducă. Tessa, tu ştii că eu cred în reîncarnare. Mă voi întoarce, chiar dacă nu în acest trup. Sufletele care se iubesc se atrag şi în următoarele vieţi. Am să-i revăd pe Will, pe părinţii mei, pe unchii mei, pe Charlotte şi Henry...

— Dar n-ai să mă vezi pe mine!

Nu era prima oară când se gândea la acest lucru, deşi, adesea, când acest gând se ivea, ea îl alunga imediat. *Dacă sunt nemuritoare, atunci înseamnă că o am doar o singură viaţă. Eu n-am să mă reîncarnez aşa cumo vei face tu, James. N-am să te văd în Rai sau pe malurile marelui râu sau în următoarea viaţă care îi aşteaptă pe oameni.*

— Te văd acum.

El îşi puse mâna pe obrazul ei, iar ochii săi argintii-cenuşii îi căutară pe-ai ei.

— Şi eu te văd pe tine, şopti ea, iar el îi zâmbi obosit şi închise ochii.

Ea îi acoperi mâna cu a ei, culcându-şi obrazul în palma lui. Rămase tăcută, cu degetele lui reci pe pielea ei, până ce respiraţia lui încetini şi degetele i se relaxară în ale ei; adormise. Cu un zâmbet trist, ea îi luă mâna şi i-o aşeză cu blândeţe peste cuvertură.

Uşa dormitorului se deschise; Tessa se răsuci în scaunul ei şi îl văzu pe Will în prag, încă având pe el paltonul şi mănuşile pe mâini. O singura privire aruncată chipului său grav şi îngrijorat o făcu să se ridice şi să-l urmeze pe Will afară din cameră.

Will străbătea deja culoarul cu viteza unui om fugărit de diavol. Tessa închise uşa dormitorului cu grijă şi se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Will, ce e? Ce s-a întâmplat?

— Tocmai m-am întors din East End, spuse Will.

Era durere în glasul lui - o durere cum nu mai auzise din ziua în care se aflau în salon şi ea îi spusese că se logodise cu Jem.

— M-am dus să caut *yin fen.* Dar nu mai este.

Tessa aproape că se poticni când ajunseră în dreptul scărilor.

— Cum adică nu mai este? Jem mai are destul, nu-i aşa?

Will se întoarse cu faţa spre ea, coborând treptele cu spatele.

— S-a terminat, spuse el tăios. Nu voia ca tu să ştii, dar nu mai are cum să ascundă asta. L-a terminat şi eu nu mai găsesc nicăieri. Eu am fost mereu cel care i l-a cumpărat. Aveam furnizorii mei - însă aceştia ori au dispărut, ori nu mai au. M-am dus mai întâi acolo... acolo unde aţi venit şi m-aţi găsit, tu şi Jem, împreună. Nu mai aveau *yin fen.*

— Atunci poate că într-un alt...

— Am fost *peste tot,* spuse Will, întorcându-se.

Ieşiseră pe culoarul celui de-al doilea etaj al Institutului; acolo se găseau biblioteca şi salonul. Ambele uşi erau deschise, aruncând o lumină gălbuie pe culoar.

— Peste tot. În ultimul loc în care am fost, cineva mi-a spus că în ultimele săptămâni a fost cumpărat tot în mod intenţionat. Pur şi simplu nu mai există pe nicăieri.

— Dar Jem..., spuse Tessa şocată. Fără*yin fen...*

— Va muri.

Will se opri preţ de o clipă în faţa bibliotecii; privirea lui o întâlni pe a Tessei.

— Chiar în după-amiaza asta mi-a dat permisiunea să caut un leac pentru el. Să fac cercetări. Iar acum va muri, întrucât eu nu-l pot ţine în viaţă suficient cât să-l găsesc.

— Nu, spuse Tessa. N-o să moară; n-o să-l lăsăm.

Will intră în bibliotecă, cu Tessa lângă el, şi privirea lui scrută încăperea familiară, mesele cu felinare, rafturile cu tomuri vechi.

— Existau cărţi, spuse el, ca şi când ea nici nu vorbise. Cărţi pe care le consultam, volume despre otrăvuri rare.

Porni de lângă ea spre un raft din apropiere şi-şi trecu febril mâinile înmănuşate peste tomurile de acolo.

— Asta s-a întâmplat acum câţiva ani, înainte ca Jem să-mi interzică să mai caut. Am uitat...

Tessa veni lângă el şi fustele îi fâşâiau în jurul gleznelor.

— Will, opreşte-te!

— Dar trebuie să-mi *amintesc.*

Trecu la un alt raft, apoi la un altul, iar trupul lui înalt şi zvelt arunca o umbră alungită peste podea.

— Trebuie să găsesc...

— Will, nu poţi citi la timp toate cărţile din bibliotecă. Încetează!

Venise în spatele lui, suficient cât să vadă că gulerul jachetei era ud de la ploaie.

— Asta n-o să-l ajute pe Jem.

— Atunci, ce-o să-l ajute? *Ce-o să-l ajute?*

Se întinse după o altă carte, o privi câteva secunde, după care o aruncă pe jos; Tessa tresări.

— Opreşte-te! repetă ea, după care îl apucă de mânecă şi îl întoarse cu faţa spre ea.

Era roşu la faţă, de-abia respira, iar braţul încordat era la fel de tare ca fierul sub strânsoarea ei.

— Când ai căutat acum câţiva ani un leac, nu ştiai ceea ce ştii acum. Nu aveai aliaţii pe care îi ai acum. O să mergem şi o să-l întrebăm pe Magnus Bane. El are ochi şi urechi în Lumea de Jos; el cunoaşte toate tipurile de magie. Te-a ajutat cu blestemul tău; o să ne poată ajuta şi cu asta.

— N-a fost niciun blestem, spuse Will, ca şi când ar fi recitat o replică dintr-o piesă de teatru; ochii îi erau sticloşi.

— Will, ascultă-mă! Te rog! Haide să mergem la Magnus. El ne poate ajuta.

Will închise ochii şi inspiră adânc. Tessa îl privi lung. Nu

se putea abţine să nu-l privească atunci când ştia că el n-o putea vedea - genele lungi şi negre care-i mângâiau pomeţii, o uşoară urmă de albastru pe pleoape.

— Da, spuse el într-un târziu. Da. Desigur. Tessa... îţi mulţumesc. Nu m-am gândit la asta.

— Erai mâhnit, spuse ea, dându-şi brusc seama că încă îl ţinea de braţşi că erau suficient de aproape cât ea să-i poată da un sărut pe obraz sau să-şi pună braţele pe după gâtul lui pentru a-l linişti.

Făcu un pas înapoi şi îi dădu drumul. El deschise ochii.

— Şi tu te gândeai că el avea să-ţi interzică mereu să cauţi un leac pentru el. Ştii că n-am fost niciodată de acord cu asta. Mă gândisem şi înainte la Magnus.

Ochii lui îi cercetară chipul.

— Dar nu l-ai întrebat niciodată?

Ea clatină din cap.

— Jem n-a vrut s-audă. Dar acum... Acum toate s-au schimbat.

— Da.

Se îndepărtă de ea, continuând s-o privească.

— Mă duc jos să-l rog pe Cyril să pregătească trăsura. Ne vedem în curte.

Către: *Consulul Josiah Wayland*
De la: *Membrii Consiliului*

Stimate domn,

Nu putem decât să ne exprimăm marea noastră mâhnire la primirea scrisorii dumneavoastră. Aveam cu toţii impresia că Charlotte Branwell era o alegere pe care urma să o susţineţi cu toată inima şi că se dovedise a fi o conducătoare potrivită a Institutului din Londra. Însuşi Inchizitorul Whitelaw are numai cuvinte de laudă la adresa ei şi a felului în care a făcut faţă provocării la care a fost supusă de către Benedict Lightwood.

Părerea noastră unanimă este că George Penhallow nu este alegerea potrivită pentru funcţia de Consul. Spre deosebire de doamna Branwell, el nu şi-a demonstrat abilităţile de conducător. E adevărat că doamna Branwell este tânără şi pasionată,însă rolul de Consul este unul care necesită pasiune. V-am ruga să renunţaţi la gândurile legate de domnul Penhallow, care este prea tânăr şi lipsit de maturitatea pe care o cere acest post, şi să vă gândiţi din nou la posibilitatea de a o numi pe doamna Branwell.

Ai dumneavoastră, în numele lui Raziel,

Membrii Consiliului

5
O INIMĂ DEZBINATĂ

Da, chiar de Domnul mare căutare a călăuzit,
În toate astea nu-i urmă de lucru sănătos;
Şi venele mele de le-ar întoarce pe faţă şi pe dos
În afară de dragoste, n-ar fi nimic de descoperit.
- Algernon Charles Swinburne, „Laus Veneris”

Către: *Membrii Consiliului*
De la: *Josiah Wayland, Consul*

Domnilor, cu inima grea iau condeiul pentru a vă scrie. Mulţi dintre dumneavoastră mă cunosc de foarte mulţi ani, timp în care v-am condus din poziţia de Consul. Consider că am făcut o treabă bună şi că l-am servit pe Înger pe cât de bine am putut. Totuşi, a greşi e omeneşte, şi cred că am făcut o greşeală când am numit-o pe Charlotte Branwell în funcţia de conducătoare a Institutului din Londra.

Când i-am oferit acest post, am crezut că va călca pe urmele tatălui ei şi se va dovedi o conducătoare loială, care respectă regulamentul Conclavului. De asemenea, am crezut că soţul ei îi va stăvili tendinţele feminine către impulsivitate şi nechibzuinţă. Din nefericire, lucrurile nu au stat aşa. Lui Henry Branwell îi lipseşte forţa caracterului necesară pentru a-şi ţine soţia în frâu şi, liberă de obligaţiile feminine, ea a lăsat cu mult în urmă

virtuţile supunerii. Cu puţin timp în urmă am descoperit că Charlotte a dat ordinul ca spioana JessamineLovelace să fie rechemată la Institut imediat după ce va fi eliberată din Oraşul Tăcut, în pofida dorinţei mele exprese ca ea să fie trimisă în Idris. De asemenea, bănuiesc că pleacă urechea la cei care nu sunt prietenii cauzei nefilimilor şi, în fapt, se prea poate să fie aliata lui Mortmain, aşa cum este cazul vârcolacului Woolsey Scott.

Consiliul nu serveşte Consulului; mereu a fost vice-versa. Eu sunt un simbol al puterii Consiliului şi Conclavului. Când autoritatea îmi este subminată de nesupunere, acest lucru subminează autoritatea tuturor. Ar fi mai bine să avem un tânăr ascultător, cum e nepotul meu, al cărui curaj urmează a fi încercat, decât o persoană care lasă de dorit la acest capitol.

În numele Îngerului,
Consulul Josiah Wayland

Will îşi aminti.

Într-o altă zi, în urmă cu câteva luni, în camera lui Jem. Ploaia bătea în ferestrele Institutului, brăzdând geamurile cu dungi străvezii.

— Asta e tot? întrebase Jem. Absolut tot? Adevărul?

Stătea la birou, cu un picior îndoit pe scaunul de alături; părea foarte tânăr. Vioara era rezemată de scaun. Cânta când Will intrase în încăpere şi, fără vreun preambul, îl anunţase că era sfârşitul prefăcătoriei - avea o mărturisire de făcut şi voia să o facă pe loc.

Asta pusese punct cântecului de Bach. Jem lăsase jos vioara, fără să-şi ia privirea de la Will, şi nerăbdarea îi înflorise în ochii argintii în timp ce *parabatai*-ul său se plimbase şi vorbise, se plimbase şi vorbise, până ce rămăsese fără cuvinte.

— Asta-i tot, spusese Will într-un târziu, când îşi terminase confesiunea. Şi nu te-aş învinovăţi dacă m-ai urî. Aş înţelege.

Se aşternuse o tăcere profundă. Privirea lui Jem nu se dezlipise de pe chipul lui Will, fixă şi argintie în lumina pâlpâitoare a focului.

— William, n-aş putea niciodată să te urăsc.

Lui Will i se făcu stomacul ghem, acum, când văzu un alt chip, o pereche de ochi albaştri-cenuşii ce se uitau într-ai lui.

— Am încercat să te urăsc, Will, dar n-am reuşit, spusese ea.

În acel moment Will fusese pe deplin conştient că ceea ce îi spusese lui Jem nu era „absolut tot”. Mai era o parte de adevăr. Mai era dragostea lui faţă de Tessa. Însă era povara lui, nu a lui Jem. Era ceva ce trebuia să ascundă, astfel încât Jem să poată fi fericit.

— Merit ura ta, îi spusese Will lui Jem cu o voce spartă. Te-am pus în primejdie. Am crezut că eram blestemat şi că toţi cei care ţineau la mine aveau să moară; mi-am permis să-mi pese de tine şi te-am lăsat să-mi fii frate, punându-te în pericol...

— Nu a existat niciun pericol.

— Dar eu credeam că există. Dacă aş îndrepta un revolver spre tine, James, şi aş apăsa pe trăgaci, oare ar conta dacă nu ştiam că nu există niciun glonţ în el?

Jem făcuse ochii mari, după care răsese blând.

— Crezi că nu ştiam că ai un secret? îl întrebase el. Crezi că m-am împrietenit cu tine cu ochii închişi? Nu ştiam ce povară duceai pe umeri, dar ştiam că exista o povară în viaţa ta.

Jem se ridicase în picioare şi adăugase:

— Ştiu că te considerai nociv pentru toţi cei din jurul tău. Ştiu că te gândeai că duceai în tine un soi de forţă corozivă care avea să mă distrugă. Am vrut să-ţi arăt că nu era cu putinţă să mă distrugi, că dragostea nu era atât de fragilă. Am reuşit să fac asta?

Will ridicase din umeri o dată, neputincios. Aproape că îşi dorise ca Jem să fie mânios pe el. Ar fi fost mult mai

uşor. Nu se mai simţise niciodată atât de mic înlăuntrul lui ca atunci când era pus faţă-n faţă cu bunătatea fără margini a lui Jem. Se gândi la Satana lui Milton. *Aşa îl ruşina pe Diavol,/ Făcându-l puterea binelui s-o simtă*.[8]

— Mi-ai salvat viaţa, spusese Will.

Un zâmbet se întinsese pe chipul lui Jem, la fel de luminos ca soarele care răsărea deasupra Tamisei.

— Asta e tot ceea ce mi-am dorit vreodată.

— Will?

O voce blândă îl smulse din reverie. Tessa, aşezată în faţa lui în trăsură, cu ochii ei cenuşii de culoarea ploii în lumina slabă.

— La ce te gândeai?

Cu un efort, Will se desprinse de amintirile lui, cu ochii aţintiţi pe chipul Tessei. Chipul ei. Nu purta pălărie, iar gluga pelerinei din brocart îi căzuse pe spate. Chipul îi era palid - mai lat în dreptul pometilor, uşor ascuţit la bărbie. El se gândi că nu mai văzuse niciodată un chip care să aibă o asemenea putere de expresie: fiecare zâmbet al ei îi frângea inima lui Will, aşa cum fulgerul putea despica în două un copac, aşa cum făcea fiecare privire tristă a ei. În acel moment, Tessa îl privea cu o îngrijorare melancolică ce îi strângea inima.

— La Jem, răspunse el cu toată sinceritatea. Mă gândeam la reacţia pe care a avut-o când i-am povestit adevărul despre blestemul demonului marbas.

— Nu a simţit decât tristeţe pentru tine, spuse ea repede. Ştiu sigur; el mi-a spus-o.

— Tristeţe, dar nu milă, zise Will. Jem mi-a oferit întotdeauna exact ceea ce aveam nevoie, în felul în care aveam nevoie, chiar şi atunci când eu însumi nu ştiam ce îmi trebuia. Toţi *parabatai*-ii sunt devotaţi. Trebuie să fim, pentru a oferi celuilalt cât de mult putem din noi înşine, chiar dacă atunci când facem asta ne întărim puterea. Însă

[8] John Milton, *Paradisul pierdut,* traducere de Adina Begu, Aldo Press, București, 2003.

cu Jem e altfel. Vreme de mulţi ani am avut nevoie ca el să trăiască şi, de fapt, el e cel care m-a ţinut pe mine în viaţă. Credeam că nu ştia că face asta, dar poate că ştia.

— E posibil, spuse Tessa. N-ar fi considerat niciodată un astfel de moment important ca fiind irosit.

— Nu ţi-a spus niciodată ceva legat de asta?

Ea clătină din cap. Mâinile ei mici, în mănuşi albe, erau strânse pumn în poală.

— Will, el vorbeşte despre tine cu cea mai mare mândrie, spuse ea. Nici nu ştii cât de mult te admiră. Când a aflat despre blestem, inima i s-a frânt, dar, în acelaşi timp, aproape că a existat şi un soi de...

— Justificare?

Ea încuviinţă din cap.

— El a crezut mereu că erai bun. Şi apoi acest lucru a fost dovedit.

— Of, nu ştiu, răspunse el pe un ton amar. Să fii bun şi să fii blestemat nu e unul şi-acelaşi lucru.

Ea se aplecă şi îi luă mâna, strângând-o între ale ei. Atingerea curse ca un foc alb prin venele lui. El nu îi putea simţi pielea, ci doar materialul mânuşilor, şi totuşi, nu conta. *Ai aţâţat mormanul de scrum care sunt eu, prefăcându-lîn foc*.[9] El se întrebase odată de ce oare dragostea era exprimată în termeni care aveau legătură cu focul. Acum, pârjolul din venele lui îi oferi răspunsul.

— Will, tu *eşti* bun, spuse ea. Cred că eu sunt singura în măsură să afirme cu toată certitudinea că eşti un om deosebit de bun.

El spuse încet, nedorind ca ea să-şi retragă mâinile:

— Ştii, când aveam cincisprezece ani, Yanluo, demonul care i-a omorât pe părinţii lui Jem, a fost într-un final căsăpit. Unchiul lui Jem era hotărât să se mute din China în Idris şi l-a invitat pe Jem să meargă să locuiască cu el acolo. Jem l-a refuzat - pentru mine. A spus că nu se cuvine

[9] Charles Dickens, *Poveste despre două orașe,* traducere de Antoaneta Ralian, Editura Garamond, București, 1993.

să-ţi părăseşti *parabatai*-ul. Că făcea parte din cuvintele jurământului. „Poporul tău va fi poporul meu.”[10] Mă întreb, dacă aş fi avut posibilitatea de a mă întoarce în sânul familiei mele, oare aşfi făcut acelaşi lucru pentru el?

— Îl faci acum, spuse Tessa. Să nu crezi că nu ştiu că Cecily vrea să te întorci cu ea acasă. Şi să nu crezi că nu ştiu că tu stai aici de dragul lui Jem.

— Şi al tău, spuse el, înainte să-şi dea seama ce face.

Ea îşi retrase mâinile dintr-ale lui, iar el se blestemă în gând: *Cum ai putut să fii atât de prost? Cum ai putut, după două luni? Ai avut atât de multa grijă! Dragostea ta fată de Tessa e o povară pe care ea o suportă doar din politeţe. Adu-ţi aminte de asta*.

Însă Tessa se mulţumi să dea perdeaua la o parte, întrucât trăsura încetinise. Intrau într-un grajd transformat, cu o plăcuţă la intrare pe care scria: TOŢI VIZITIII SUNT RUGAŢI SĂ-ŞI CONDUCĂ PE JOS CAII CÂND TREC PE SUB ACEASTĂ ARCADĂ.

— Am ajuns! exclamă ea, de parcă Will n-ar fi spus niciun cuvânt.

Poate că nu spusese, gândi Will. Poate că nu vorbise cu voce tare. Poate că îşi pierdea minţile. Date fiind circumstanţele, putea fi adevărat.

Când portiera trăsurii se deschise, înăuntru năvăli aerul rece din Chelsea. Când Cyril o ajută pe Tessa să coboare, Will o văzu înălţându-şi capul. I se alătură Tessei pe caldarâm. În aer plutea mirosul Tamisei. Înainte să fie construit Cheiul, fluviul trecea mult mai aproape de aceste şiruri de case, ale căror contururi erau îndulcite de lumina felinarelor în întunericul nopţii. În prezent, fluviul se afla mai departe, însă duhoarea de sare, mâl şi fier încă mai persista.

Faţada casei cu numărul 16 era în stil georgian, construită din cărămidă roşie, cu un bovindou ieşit în afară deasupra uşii principale. Exista o curte mică pavată şi o

[10] *Rut,* 1:16.

grădină în spatele unui gard elegant din fier forjat. Poarta era deja deschisă. Tessa intră şi urcă treptele pentru a bate la uşă, cu Will la doar câţiva paşi în urma ei.

Uşa fu deschisă de către Woolsey Scott, care purta un halat de casă galben-canar din brocart peste o pereche de pantaloni şi o cămaşă. Avea un monoclu de aur la ochi şi îi privi pe amândoi cu un oarecare dezgust.

— O!făcu el. L-aş fi pus pe lacheu să vă răspundă şi să vă trimită la plimbare, dar credeam că era altcineva.

— Cine? vru Tessa să ştie, lucru pe care Will îl considera a fi irelevant pentru problema lor, însă aşa era Tessa - punea mereu întrebări; dacă o lăsai singură într-o încăpere, ar fi început să le pună întrebări plantelor şi pieselor de mobilier.

— Cineva cu absint, spuse Woolsey.

— Mai bea tu mult absint şi ai să crezi că *tu* eşti altcineva, îi spuse Will. Îl căutăm pe Magnus Bane; dacă nu e aici, spune-ne şi n-o să-ţi mai irosim timpul preţios.

Woolsey oftă de parcă ei l-ar fi convins.

— Magnus! strigă el. E băiatul tău cu ochi albaştri.

Pe coridorul din spatele lui Woolsey se auziră nişte paşi şi Magnus apăru îmbrăcat la patru ace, de parcă tocmai ar fi venit de la un bal. Plastron şi manşete apretate, frac negru şi părul ca o creastă din mătase neagră. Se uită de la Will la Tessa.

— Şi cărui fapt îi datorez această onoare, la o oră atât de târzie?

— O favoare, spuse Will şi se corectă imediat când sprâncenele lui Magnus se ridicară brusc. O întrebare.

Woolsey oftă şi se dădu la o parte din cadrul uşii.

— Prea bine. Veniţi în salon.

Nimeni nu se oferi să le ia pălăriile sau paltoanele şi, odată ajunşi în salon, Tessa îşi scoase mănuşile şi se apropie cu mâinile de foc, tremurând uşor. Părul ei era o masă de bucle umede la ceafă, iar Will îşi mută privirea, înainte să-şi amintească senzaţia pe care o avea când îşi

trecea mâinile prin acel păr şi simţea şuviţele şerpuindu-i printre degete. La Institut, cu Jem şi ceilalţi care îi distrăgeau atenţia, era mult mai uşor să nu uite că nu trebuia să-şi amintească aşa de Tessa. Aici, având senzaţia că înfrunta lumea cu ea alături - având senzaţia că ea era aici pentru el, nu pentru sănătatea logodnicului ei, aşa cum şi trebuia să fie - era aproape imposibil.

Woolsey se aruncă într-un fotoliu cu motive florale. Îşi scosese monoclul de la ochi şi îi legăna lanţul de aur pe degete.

— Pur şi simplu de-abia aştept s-aud despre ce e vorba.

Magnus se apropie de şemineu şi se rezemă de poliţă, întruchipând imaginea perfectă a unui tânăr dandy. Încăperea era zugrăvită într-o nuanţă de bleu pal şi decorată cu tablouri care înfăţişau vaste întinderi de granit, mări strălucitor de albastre şi bărbaţi şi femei în costume clasice. Lui Will i se păru că recunoaşte o reproducere a unui tablou de Alma-Tadema[11] - pentru că sigur *era* o reproducere, nu-i aşa?

— Will, nu mai privi pereţii cu gura căscată, spuse Magnus. N-am mai auzit de tine de câteva luni bune. Ce te aduce acum aici?

— Nu voiam să te deranjez, murmură Will.

Era doar parţial adevărat. Imediat ce Magnus dovedise că blestemul lui Will fusese o făcătură, îl evitase pe Magnus - nu din cauză că era supărat pe magician, sau că nu mai avea nevoie de el, ci pentru că simpla lui vedere îi provoca durere. Îi scrisese o scurtă misivă, spunându-i ceea ce se întâmplase şi că secretul său nu mai era secret. Îi vorbise despre logodna lui Jem cu Tessa. Îl rugase să nu-i răspundă.

— Dar asta... asta e o criză.

Magnus făcu mari ochii săi de pisică.

---

11 Lawrence Alma-Tadema (1836-1912), pictor britanic de origine olandeză, cunoscut pentru picturile neoclasice inspirate de lumea antică.

— Ce soi de criză?

— E despre *yin fen,* spuse Will.

— La naiba! exclamă Woolsey. Nu-mi spune că haita mea ia din nou chestia asta!

— Nu, îl linişti Will. Nu mai au de unde să ia.

Văzu că Magnus începe să înţeleagă şi porni să le explice situaţia pe cât de bine putea. Magnus nu-şi schimbă expresia în timp ce Will vorbi, exact aşa cum făcea Church când cineva i se adresa. Magnus pur şi simplu îl privi pe Will cu ochii săi aurii-verzui, până ce băiatul termină de povestit.

— Şi fără *yin fen*? întrebă Magnus într-un târziu.

— Va muri, răspunse Tessa, întorcându-se cu spatele la şemineu.

Era îmbujorată, însă Will nu-şi dădea seama dacă era din pricina căldurii focului sau din cauza stresului pe care îl prezenta această situaţie.

— Nu imediat, dar... în decurs de câteva zile. Trupul lui nu poate face faţă fără acea pulbere.

— Cum şi-o administrează? se interesă Woolsey.

— Dizolvată în apă sau inhalată... Ce relevanţă are asta? dori Will să ştie.

— N-are nicio relevanţă, răspunse Woolsey. Voiam doar să ştiu. Drogurile demonice sunt nişte lucruri tare curioase.

— Pentru noi, cei care îl iubim, e o privelişte mai mult decât curioasă, spuse Tessa.

Ţinea bărbia ridicată, iar Will îşi aminti că îi spusese la un moment că semăna cu Boadicea. Ea *era* curajoasă, iar el o adora pentru asta, chiar dacă îşi manifesta neînfricarea apărându-şi iubirea pentru o altă persoană.

— Şi de ce aţi venit la mine? se interesă Magnus pe un ton liniştit.

— Ne-ai mai ajutat şi altă dată, spuse Tessa. Ne gândeam că poate ne poţi ajuta din nou. Ne-ai ajutat cu de Quincey...şi cu blestemul luiWill...

— Nu sunt la cheremul vostru, spuse Magnus. V-am ajutat cu de Quincey fiindcă m-a rugat Camille, şi pe Will, o dată, pentru că la rândul său s-a oferit să mă ajute. Eu sunt magician. Şi nu îi ajut gratuit pe vânătorii de umbre.

— Eu nu sunt vânător de umbre, spuse Tessa.

Se aşternu o tăcere deplină. Apoi:

— Hmm, făcu Magnus, dezlipindu-se de poliţă. Tessa, să înţeleg că trebuie să fii felicitată?

— Eu...

— Pentru logodna cu James Carstairs?

— A!

Se îmbujoră, iar mâna îi zbură la gât, unde purta întotdeauna colierul mamei lui Jem, darul pe care i-l făcuse el.

— Da. Îţi mulţumesc!

Will *simţi,* nu văzu, ochii lui Woolsey aţintiţi asupra celor trei - Magnus, Tessa şi el însuşi - alunecând de la unul la celălalt, mintea din spatele lor examinând, deducând şi*bucurându-se.*

Will se încordă.

— Aş fi încântat să îţi ofer orice, spuse el. De data asta. O altă favoare, sau orice îţi doreşti, în schimbul pulberii *yin fen.* Dacă e vorba de bani, aş putea aranja... vreau să zic, aş putea încerca...

— Te-aş fi putut ajuta înainte, spuse Magnus. Dar asta... Magicianul oftă. *Gândiţi-vă*, voi doi. Dacă cineva cumpără tot *yin fen*-uldin ţară, atunci înseamnă că e o persoană care are un motiv bine întemeiat. Şi cine are un motiv bine întemeiat pentru a face asta?

— Mortmain, şopti Tessa, luându-i-o înainte lui Will.

El încă îşi putea aminti propria-i voce:

— Adepţii lui Mortmain au cumpărat cea mai mare parte din rezerva de yin fen *din East End. Mi s-a confirmat. Dacă rămâneai fără, iar el era singurul care mai avea...*

— Am fi ajuns la mila lui, zise Jem. Asta dacă nu vrei să mă laşi să mor, desigur, ceea ce ar fi cel mai raţional lucru

de făcut.

Dar cu suficient *yin fen* cât să le ajungă pentru douăsprezece luni, Will se gândise că nu erau în pericol. Se gândise că Mortmain avea să găsească o altă modalitate de a-i hărţui şi chinui, întrucât era evident că acest plan nu putea funcţiona. Will nu se aşteptase ca drogul care ar fi trebuit să ajungă un an întreg să se termine în opt săptămâni.

— Nu vrei să ne ajuţi, spuse Will. Nu vrei să fii văzut ca duşman al lui Mortmain.

— Ei bine, nu-l poţi învinui!

Woolsey se ridică într-un vârtej de mătase galbenă.

— Ce anume aţi putea *voi* să-i oferiţi pentru a-l face să rişte?

— Am să-ţi dau orice, spuse Tessa pe un ton coborât pe care Will îl simţi până în măduvă oaselor. Orice îţi doreşti, dacă ne poţi ajuta să facem ceva pentru Jem.

Magnus îşi strânse în pumn o şuviţă de păr.

— Dumnezeule, ce să mă fac cu voi doi? Am să mă interesez pe unde pot. Am să încerc să dau de urma câtorva rute comerciale mai neobişnuite. Bătrâna Molly…

— Am fost la ea, spuse Will. Ceva a înspăimântat-o atât de tare, încât nici nu vrea să iasă din mormânt.

Woolsey pufni.

— Şi asta nu îţi spune nimic, vânătoraşule de umbre? Chiar merită toate astea, doar pentru a prelungi viaţa prietenului tău cu câteva luni, cu un an? Oricum o să moară. Şi cu cât moare mai repede, cu atât mai repede o să poţi pune mâna pe logodnica lui, de care eşti îndrăgostit.

Woolsey îşi îndreptă privirea amuzată spre Tessa.

— Zău aşa, ar trebui să numeri cu nerăbdare zilele care i-au mai rămas.

Will nu ştia ce anume se întâmplă după aceea; totul se făcu deodată alb, iar monoclul lui Woolsey zbură în celălalt capăt al încăperii. Capul lui Will se lovi dureros de ceva,

iar vârcolacul se afla sub el, dând furios din picioare şi înjurând, şi se rostogoleau pe covor, iar la încheietura mâinii, acolo unde Woolsey îşi înfipsese ghearele, simţi o durere ascuţită. Durerea îi limpezi mintea şi deveni conştient că Woolsey îl ţintuia la pământ, cu ochii deveniţi galbeni şi dinţii dezveliţi, ascuţiţi ca nişte pumnale, pregătiţi să muşte.

— Opriţi-vă. Opriţi-vă!

Tessa, aflată lângă foc, înşfăcase un vătrai; Will se sufoca, şi îşi puse mâna pe faţa lui Woolsey, împingându-l cu toată forţa. Woolsey ţipă şi, deodată, Will nu mai simţi nicio greutate pe piept; Magnus îl ridicase pe vârcolac şi îi făcuse vânt. Apoi, Magnus îl apucă pe Will de jachetă şi îl târî afară din încăpere, în vreme ce Woolsey se uita lung după ei, ţinând o mână pe faţă, acolo unde inelul de argint al lui Will îi arsese pometele.

— Dă-mi drumul. Dă-mi drumul!

Will se zbătea, dar Magnus avea o strânsoare de fier. Îl târî pe culoar şi îl duse într-o bibliotecă slab luminată. Will reuşi să se elibereze exact când Magnus îi dădu drumul, lucru care avu ca rezultat o împleticire lipsită de eleganţă ce îl lipi de spatele unei canapele din catifea roşie.

— N-o pot lăsa pe Tessa singură cu Woolsey…

— Virtutea ei e în siguranţă cu el, spuse Magnus sec. Woolsey o să se poarte frumos, dar nu pot spune acelaşi lucru şi despre tine.

Will se întoarse încet, ştergându-şi sângele de pe faţă.

— Te uiţi urât la mine, îi spuse lui Magnus. Parcă eşti Church când vrea să muşte pe cineva.

— Să te iei la bătaie cu căpetenia Praetor Lupus, spuse magicianul pe un ton amar. Ştii prea bine ce ţi-ar face haita lui dacă ar avea şi cea mai mică scuză. Tu *vrei* să mori, nu-i aşa?

— Nu vreau! exclamă Will, surprinzându-se chiar şi pe el însuşi.

— Nu ştiu de ce te-am ajutat.

— Îţi plac lucrurile distruse.

Magnus făcu doi paşi prin încăpere şi îl apucă pe Will de faţă cu degetele sale lungi, ridicându-i forţat bărbia.

— Tu *nu* eşti Sydney Carton! spuse el apăsat. Cu ce te-ar ajuta dacă ai muri pentru James Carstairs, când el oricum e pe moarte?

— Dacă l-aş salva, atunci ar merita să...

— Dumnezeule! exclamă Magnus, mijind ochii. *Ce* anume merită? Ce Dumnezeu ar putea să merite?

— Tot ce-am pierdut! strigă Will. *Tessa!*

Magnus îşi luă mâna de pe chipul lui Will. Făcu câţiva paşi îndărăt şi începu să inspire şi să expire lent, ca şi când ar fi numărat în gând până la zece.

— Îmi pare rău, murmură el într-un târziu. Pentru ceea ce a spus Woolsey.

— Dacă Jem moare, nu pot fi cu Tessa, spuse Will. Pentru că ar fi ca şi când aş fi aşteptat ca el să moară, sau ca şi cum m-aş bucura cât de cât de moartea lui, pentru că ea mi-a permis să o am pe Tessa. Şi nu am de gând să fiu acea persoană. N-am să profit de pe urma morţii lui. Aşa că el trebuie să trăiască.

Will îşi coborî braţul, cu mâneca pătată de sânge.

— E singura cale prin care toate astea ar putea să aibă o noimă. Altminteri ar fi doar...

— Suferinţă şi durere inutilă şi fără sens? Presupun că nu te-ar ajuta foarte tare dacă ţi-aş spune că aşa e viaţa. Cei buni suferă, răul înfloreşte şi tot ceea ce e muritor trece în nefiinţă.

— Vreau să fiu mai mult decât atât, spuse Will. Tu m-ai făcut să vreau să fiu mai mult decât atât. Mi-ai arătat că am fost blestemat doar pentru că alesesem să cred asta. Mi-ai spus că exista o posibilitate, un sens. Şi acum întorci spatele acestui lucru pe care l-ai creat.

Magnus râse scurt.

— Eşti incorigibil.

— Am mai auzit asta.

Will se dezlipi de canapea, strâmbându-se de durere.

— Aşadar, mă ajuţi?

— Am să te-ajut.

Magnus vârî mâna sub plastron şi scoase ceva ce atârna de un lanţ, ceva ce arunca o vagă lumină roşiatică. O piatră roşie, pătrată.

— Ia asta.

O puse în mâna lui Will, care o privi confuz.

— A fost a lui Camille, o recunoscu el.

— I-am făcut-o cadou, spuse Magnus, zâmbind amar în colţul gurii. Mi-a înapoiat toate darurile luna trecută. Poţi să o iei. Te avertizează când sunt demoni prin apropiere. S-ar putea să funcţioneze şi asupra acelor creaţii mecanice ale lui Mortmain.

— „Dragostea adevărată nu moare niciodată”, spuse Will, traducând inscripţia de pe spatele pietrei la lumina de pe culoar. Nu pot purta asta, Magnus. E prea drăguţă pentru un bărbat.

— La fel ca tine. Du-te acasă şi curăţă-te. Am să te chem de îndată ce dispun de informaţii.

Îl privi pătrunzător pe Will şi adaugă:

— Întretimp, fă tot ce poţi pentru a merita ajutorul meu.

— Dacă vă apropiaţi de mine, am să vă trag una în cap cu vătraiul ăsta! exclamă Tessa, fluturând unealta între ea şi Woolsey Scott de parcă ar fi fost o sabie.

— Şi n-am nicio îndoială că ai face-o, spuse el, privind-o cu un soi de respect ranchiunos în timp ce îşi ştergea sângele de pe bărbie cu o batistă cu monogramă.

Şi Will se murdărise de sânge, al lui şi al lui Woolsey; cu siguranţă acum se afla alături de Magnus într-o altă încăpere, mânjind peste tot cu şi mai mult sânge. Lui Will nu îi păsa niciodată foarte tare de curăţenie, cu atât mai puţin când se lăsa pradă emoţiilor.

— Văd c-ai început să te porţi ca vânătorii de umbre pe care se pare că îi adori atât de mult. Ce naiba te-a făcut să

te logodeşti cu unul dintre ei? Şi încă unul pe moarte!

Tessa se înfurie şi se gândi să-l lovească totuşi pe Woolsey cu vătraiul, indiferent dacă se apropia sau nu de ea. Dar el se mişcase extrem de iute atunci când se luptase cu Will, aşa că ea nu prea avea şanse.

— Nu-l cunoaşteţi pe James Carstairs. Nu vorbiţi despre el.

— Îl iubeşti, nu-i aşa?

Woolsey reuşi să facă asta să sune într-un fel neplăcut.

— Dar îl iubeşti şi pe Will.

Tessa înlemni. Da, Magnus ştia ce simţea Will pentru ea, dar gândul că sentimentele ei pentru Will i se citeau pe chip era greu de suportat.

— Nu e adevărat!

— Mincinoaso! exclamă Woolsey. Zău aşa, care e diferenţa dacă unul dintre ei moare? Vei avea întotdeauna o a doua opţiune.

Tessa se gândi la Jem, la forma chipului său, la ochii închişi atunci când cânta concentrat la vioară, la arcuirea gurii atunci când zâmbea, la degetele care le mângâiau cu grijă pe ale ei - toate trăsăturile lui care îi erau atât de dragi.

— Dacă aţi avea doi copii, răspunse ea, aţi spune că ar fi în regulă dacă unul dintre ei ar muri, întrucât tot aţi mai rămâne cu unul?

— Oamenii pot iubi doi copii în acelaşi timp. Dar, într-o relaţie, inima se poate dărui unei singure persoane, îi răspunse Woolsey. Asta face Cupidon, nu-i aşa? Asta ne spun romanele, deşi eu, unul, nu am o asemenea experienţă.

— Am ajuns la o concluzie în privinţa romanelor, spuse Tessa.

— Şi care e aceea?

— Nu sunt adevărate.

Woolsey ridică o sprânceană.

— Eşti tare nostimă! spuse el. Aş putea spune că înţeleg

ce-au văzut băieţii ăia la tine, dar…

Ridică din umeri. Halatul său galben avea acum o ruptură prelungă şi murdară de sânge.

— N-am înţeles niciodată femeile.

— Şi ce anume găsiţi misterios la ele, domnule?

— În general, scopul lor.

— Ei bine, presupun c-aţi avut o mamă, zise Tessa.

— Cineva m-a fătat, da, spuse Woolsey fără prea mult entuziasm. Mi-o amintesc cât de cât.

— Poate că aşa e, dar nu aţi fi existat fără o femeie, nu-i aşa? Chiar dacă nu prea ne găsiţi vreun folos, suntem mai isteţe, mai hotărâte şi mai răbdătoare decât bărbaţii. Se prea poate ca bărbaţii să fie mai puternici, însă cele care îndură sunt femeile.

— Asta faci tu? Înduri? Din câte ştiu, o femeie logodită ar trebui să fie mai fericită.

Woolsey o cercetă cu ochii lui deschişi la culoare.

— După cum se spune, o inimă care se dezbină în sine nu poate dăinui. Îi iubeşti pe amândoi şi asta te macină.

— O casă, spuse Tessa.

El ridică o sprânceană.

— Ce anume?

— O casă care se dezbină în sine nu poate dăinui[12]. Nu o inimă. Poate că n-ar mai trebui să folosiţi citate dacă nu le ştiţi prea bine.

— Şi poate că tu ar trebui să nu-ţi mai plângi de milă, spuse el. Mulţi oameni sunt norocoşi dacă pot găsi o singură mare iubire în decursul vieţii. Tu ai găsit două.

— Spuse bărbatul care n-are niciuna.

— Oh!

Woolsey se trase în spate împleticit, cu mâna pe inimă, prefăcându-se că leşină.

— Porumbelul are dinţi. Prea bine, dacă nu doreşti să discutăm chestiuni personale, atunci poate c-ar trebui să discutăm lucruri mai generale? Natura ta? Magnus pare

[12] Matei, 12:25.

convins că eşti magiciană, dar eu nu sunt atât de sigur. Cred că s-ar putea ca prin venele tale să curgă ceva sânge de zână, pentru că ce e magia metamorfozării dacă nu o magie a iluziei? Şi cine sunt stăpânii magiei şi iluziei dacă nu chiar Spiritele Naturii?

Tessa se gândi la zâna cu păr albastru de la petrecerea lui Benedict, care pretinsese că o cunoştea pe mama ei, şi i se puse un nod în gât. Dar înainte să îi mai poată adresa vreun cuvânt lui Woolsey, Magnus şi Will reveniră în salon - Will, aşa cum bănuise, la fel de însângerat ca mai devreme şi încruntat. Se uită de la Tessa la Woolsey şi râse scurt.

— Magnus, bănuiesc c-aveai dreptate, spuse el. Tessa nu se află în niciun pericol. Nu se poate spune acelaşi lucru şi despre el.

— Tessa, draga mea, dă-mi vătraiul, o rugă Magnus, întinzând mâna. Woolsey poate fi nesuferit, dar există metode mult mai bune de a-lţine în frâu.

Cu o ultimă căutătură urâtă aruncată lui Woolsey, Tessa îi înmână vătraiul lui Magnus. Se duse să-şi recupereze mănuşile, iar Will paltonul, şi urmă un vârtej de mişcări şi voci, iar ea îl auzi pe Woolsey râzând. Dar nu prea îl băga în seamă; era prea concentrată asupra lui Will. Îşi dădu seama după expresia lui că ceea ce el şi Magnus discutaseră între patru ochi nu rezolvase problema drogurilor lui Jem. El părea chinuit şi era uşor cadaveric, iar sângele care îi colora pometii înalţi îi făcea albastrul ochilor şi mai surprinzător.

Magnus îi conduse afară, unde aerul rece o lovi pe Tessa asemenea unui val. Îşi puse mănuşile şi îl salută pe Magnus cu o înclinare a capului, după care el închise uşa, lăsându-i singuri în întunericul nopţii.

Tamisa sclipea dincolo de copaci, de stradă şi de Chei, iar felinarele de pe Podul Battersea luminau apa, o nocturnă în albastru şi auriu. Umbra trăsurii era vizibilă sub copacii de lângă poartă. Deasupra lor, luna apărea şi

dispărea în spatele norilor cenuşii.

Will stătea complet nemişcat.

— Tessa, spuse el.

Avea o voce bizară, ciudată şi înecată. Tessa se apropie iute de el şi îl privi în ochi. Chipul lui Will era adesea la fel de schimbător ca lumina lunii; ea nu-l mai văzuse niciodată să aibă o expresie atât de încremenită.

— Are de gând să ne ajute? şopti ea. Magnus?

— O să-ncerce, dar... după privirea pe care mi-a aruncat-o, mi-am dat seama că îi pare *rău* pentru mine, Tess. Asta înseamnă că nu mai există nicio speranţă, nu-i aşa? Dacă până şi Magnus crede că această strădanie este sortită eşecului, nu mai pot face nimic, nu-i aşa?

Ea îşi puse mana pe braţul lui. Will nu se clinti. Era atât de bizar să fie aşa de aproape de el, să-i simtă prezenţa, să aibă senzaţia atât de familiară pe care aceasta i-o producea, după ce luni întregi se evitaseră şi de-abia îşi vorbiseră. El nici nu voise să o privească în ochi. Iar acum era aici, mirosind a săpun şi a ploaie, şi sânge, şi Will...

— Ai făcut atât de multe, şopti ea. Magnus va încerca să ne ajute, noi vom continua să căutăm şi poate că va ieşi ceva la lumină. Nu-ţi poţi pierde speranţa.

— Ştiu. Ştiu asta. Şi totuşi, simt o teamă imensă în inimă, ca şi când ar fi ultimul ceas al vieţii mele. Nu e pentru prima oară când sunt disperat, Tessa, dar nu am trecut niciodată printr-o asemenea temere. Şi totuşi ştiam... mereu am *ştiut*...

Că Jem va muri. Ea n-o spuse. Cuvintele erau între ei doi, nerostite.

— Cine sunt? şopti el. Ani la rândul m-am prefăcut a fi altcineva, şi apoi m-am bucurat că aş putea reveni la adevărata mea personalitate, doar ca să mă trezesc că nu există niciuna adevărată la care să revin. Am fost un copil obişnuit, şi mai târziu un bărbat nu prea bun, iar acum nu mai ştiu cum să fiu unul din acele două. Nu ştiu ce sunt, iar când Jem va pleca, nu va mai fi nimeni care să-mi arate.

— Eu ştiu cine eşti. Tu eşti Will Herondale, atât spuse Tessa, iar apoi, brusc, braţele lui erau în jurul ei, capul lui pe umărul ei.

La început, ea înlemni de uimire, iar apoi îi întoarse cu grijă îmbrăţişarea, ţinându-l strâns în timp ce el tremura. Nu plângea; era altceva, un soi de paroxism, de parcă se îneca. Ştia că nu se cuvenea să-l atingă, cu toate că nu şi-l putea imagina pe Jem dorindu-şi ca ea să-l respingă pe Will într-un asemenea moment. Ea nu putea fi Jem pentru el, gândi în sinea ei, nu putea fi busola care indica mereu nordul, dar cel puţin putea să îi mai uşureze povara pe care o ducea în spate.

— Vrei tu tabachera asta îngrozitoare pe care am primit-o cadou? E din argint, aşa că eu n-o pot atinge, spuse Woolsey.

Magnus, stând lângă bovindoul salonului, cu perdelele trase suficient cât să-i vadă pe Will şi Tessa pe treptele casei lui, îmbrăţişându-se de parcă vieţile lor depindeau de asta, murmură ceva evaziv.

Woolsey îşi dădu ochii peste cap.

— Tot acolo sunt, nu-i aşa?

— Aşa se pare.

— Tare complicată toată treaba asta cu iubirea romantică, spuse Woolsey. E mult mai bine cum suntem noi. Nu contează decât fizicul.

— Categoric.

Will şi Tessa se despărţiseră într-un târziu, cu toate că încă se ţineau de mână. Se părea că Tessa încerca să-l facă pe Will să coboare treptele.

— Crezi că te-ai fi căsătorit dacă nu ar fi fost nepoţii tăi care să-ţi ducă mai departe numele familiei?

— Presupun c-aş fi fost nevoit s-o fac. Strigaţi în iureş: Dumnezeu cu Henric, cu Anglia, cu Sfântul Gheorghe şi cu

Praetor Lupus![13]

Woolsey râse; îşi turnase un pahar de vin din carafa de pe bufet, iar acum îl rotea, privind spre adâncurile schimbătoare ale lichidului.

— I-ai dat lui Will colierul lui Camille, remarcă el.

— Cum de-ai ştiut?

Magnus era doar pe jumătate atent la conversaţie; cealaltă jumătate îi urmărea pe Will şi pe Tessa, care se îndreptau spre trăsură. Cumva, în pofida diferenţelor de înălţime şi constituţie, ea părea să fie sprijinul.

— Îl purtai când ai ieşit cu el din salon, dar nu şi când te-ai întors. Presupun că nu i-ai spus cat valorează? Că poartă un rubin care costă mai mult decât Institutul?

— Eu nu-l voiam, spuse Magnus.

— O tragică amintire a iubirii pierdute?

— Nu se potrivea cu tenul meu.

Will şi Tessa erau în trăsură acum, iar vizitiul lor trăgea de hăţuri.

— Crezi că are vreo şansă? întrebă Magnus.

— Cine?

— Will Herondale. Să fie fericit.

Woolsey oftă adânc şi puse paharul jos.

— Există vreo şansă ca tu să fii fericit dacă el nu e?

Magnus nu răspunse nimic.

— Eşti îndrăgostit de el? îl întrebă Woolsey - pură curiozitate, niciun pic de gelozie.

Magnus se întrebă cum era să ai o asemenea inimă sau, mai degrabă, să nu ai deloc o inimă.

— Nu, răspunse Magnus. M-am întrebat asta, dar nu. E vorba de altceva. Simt că îi sunt dator. Se spune că atunci când salvezi o viaţă, eşti responsabil pentru acea viaţă. Eu simt că sunt responsabil pentru băiatul ăla. Dacă nu va găsi niciodată fericirea, voi avea senzaţia că l-am dezamăgit. Dacă nu va putea fi împreună cu fata pe care o

[13] Parafrază la *Henric al V-lea* de William Shakespeare, actul III, scena I.

iubeşte, voi avea senzaţia că l-am dezamăgit. Dacă nu-i pot ţine *parabatai*-ul alături, voi avea senzaţia că l-am dezamăgit.

— Atunci înseamnă că-l vei dezamăgi, concluzionă Woolsey. Între timp, cât tu ai să boceşti şi-ai să cauţi *yinfen,* eu cred c-am să plec într-o călătorie. Pe la ţară. Oraşul mă deprimă în timpul iernii.

— Fă ce vrei.

Magnus lăsă perdeaua să cadă când trăsura lui Will şi Tessa dispăru din peisaj.

Către: *Consulul Josiah Wayland*
De la: *Inchizitorul Victor Whitelaw*

Josiah,

Am fost profund îngrijorat să aud de scrisoarea pe care ai trimis-o membrilor Consiliului privind numirea lui Charlotte Branwell în funcţia de Consul. Ca vechi cunoştinţe, sperasem că poate aveai să vorbeşti mai liber cu mine decât ai făcut-o cu ei. Există vreo problemă care te macină? Tatăl ei a fost atât prietenul meu, cât şi al tău, şi nu am auzit vreodată ca ea să fi făcut vreun lucru lipsit de onoare.

Al tău, îngrijorat,
Victor Whitelaw

6
FIE CA ÎNTUNERICUL

Fie ca Dragostea să îmbrăţişezeDurerea, să nu străbată adâncul,
Fie ca întunericul să-şi păstreze strălucirea prădătoare:
Ah, mult mai dulce-i pierderea îmbătătoare,
Să iei moartea la dans, să te faci una cu pământul.
- Alfred, Lord Tennyson, „In Memoriam”

Către: *InchizitorulVictor Whitelaw*
De la: *Consulul Josiah Wayland*

Victor, îţi scriu această misivă cu o oarecare tulburare, căci noi necunoaştem de câţiva ani buni. Amajuns să mă simt ca profetesa Casandra, condamnată să ştie adevărul şi să nu fie crezută de nimeni. Poate că de vină e păcatul orgoliului meu, care a pus-o pe Charlotte Branwell înfuncţiape care oocupă acum şi din care mă sfidează.

Îmi subminează autoritatea în mod constant,oinstabilitate caremătem că va afecta foarte tare Conclavul. Ceea ce ar fi trebuit să-fie un dezastru pentru Charlotte – descoperireafaptului că găzduia spioni subpropriul acoperiş, -complicitateafetei Lovelace în planurile Magistrului – s-a transformat într-un triumf. Enclava îi preamăreşte pe locuitorii Institutului pe motiv că l-au descoperit pe Magistru şi că l-au alungat dinLondra.Faptul că în ultimele luni nimeni nu l-a mai

văzut sau n-a mai auzit de Magistru a fost pus în seama bunei judecăţi a lui Charlotte şi nu este văzut, aşa cum bănuiesc eu că este, drept o retragere abilă şi o regrupare din partea lui. Deşi sunt Consulul şi conduc Conclavul, mi se pare că aceasta va fi epoca lui Charlotte Branwell, iar moştenirea mea va fi pierdută…

Către: *Inchizitorul Victor Whitelaw*
De la: *Consulul Josiah Wayland*

Victor,

Deşi îţi apreciez interesulîn ceea ce o priveşte pe Charlotte Branwell nu am niciun motiv de nelinişte pe care să nu-lfi menţionat în scrisoarea mea adresată Consiliului.
Fie ca forţa Îngerului să îţi ofere curaj în aceste vremuri dificile,
Josiah Wayland

La început, micul dejun fu lipsit de evenimente. Gideon şi Gabriel coborâră împreună, ambii smeriţi, iar Gabriel deschise gura doar ca să-l roage pe Henry să-i dea untul. Cecily se aşezase în celălalt capăt al mesei şi citea dintr-o carte în timp ce mânca; Tessa ar fi vrut să vadă titlul, însă Cecily ţinea cartea într-un unghi care o împiedica să facă asta. Cearcănele lui Will, care stătea vizavi de Tessa, scoteau în evidenţă lipsa somnului, o amintire a nopţii lor memorabile; însăşi Tessa îşi învârtea plictisită *kedgeree*-ul[14] în farfurie, rămânând tăcută până ce uşa se deschise şi Jem intrăîn încăpere.

Tessa ridică privirea surprinsă şi tresări încântată. În afară de faptul că era obosit şi palid, Jem arăta bine. Se aşează graţios pe scaunul de lângă ea.

— Bună dimineaţa!

[14] Fel de mâncare (probabil de origine indiană) cu pește, orez, pătrunjel, ouă fierte, curry și unt sau smântână.

— Jemmy, arăţi mult mai bine! remarcă Charlotte bucuroasă.

Jemmy? Tessa îl privi amuzată; Jem ridică din umeri şi îi oferi un zâmbet modest.

Tessa privi peste masăşi descoperi că Will îi studia cu atenţie. Privirile li se intersectară, doar pentru o clipă, cu o întrebare în ochii ei. Oare exista vreo şansă ca Will să fi descoperit un înlocuitor pentru *yinfen* după ce se întorsese acasă? Dar nu, el părea la fel de surprins pe cât se simţea ea.

— Chiar mă simt mult mai bine, răspunse Jem. Fraţii Tăcuţi mi-au fost de mare ajutor.

Îşi turnă o ceaşcă de ceai, iar Tessa urmări cum se mişcau oasele şi tendoanele încheieturii mâinii sale subţiri, îngrijorător de vizibile. Când Jem puse jos ceainicul, Tessa îl luă de mână pe sub masă şi i-o strânse. Degetele lui firave se împletiră cu ale ei, conferindu-i siguranţă.

Vocea lui Bridget pluti dinspre bucătărie:

Ce rece bate vântul astă-seară, iubite,
Şi stropii de ploaie sunt reci;
Prima dragoste pe care am avut-o
În pădure a dispărut pe veci.
Voi face totul pentru al meu iubit,
Cum orice tânără ar înfăptui;
Voi sta şi voi plânge la al lui mormânt
Vreme de un an întreg şi-o zi.

— În numele Îngerului, tare deprimantă mai e fata asta! exclamă Henry, punându-şi ziarul direct în farfurie, astfel încât marginea acestuia se mânji de gălbenuş.

Charlotte deschise gura să protesteze, dar o închise la loc.

— Cântă numai despre inimi frânte, moarte şi iubire neîmpărtăşită, adăugă el.

— Păi, cam despre asta sunt toate cântecele, opină Will.

Dragostea împărtăşită e ideală, dar n-ar face o baladă prea grozavă.

Jem ridică privirea, însă, înainte să poată spune ceva, un gong răsună în Institut. Tessa se obişnuise suficient cu noul ei cămin londonez pentru a şti că era vorba de clopotul de la uşă. Se întoarseră cu toţii în acelaşi timp spre Charlotte, de parcă aveau capetele montate pe nişte arcuri.

Charlotte, cu un aer surprins, lăsă furculiţa jos.

— O, Doamne! spuse ea. Există un lucru pe care voiam să vi-l comunic, dar...

— Doamnă?

Era Sophie, care intră în sală cu un platou de argint. Tessa nu putu să nu observe că, deşi Gideon o privea insistent, ea părea să-l evite dinadins, cu obrajii uşor împurpuraţi.

— Domnul Consul Wayland se află jos şi cere să discute cu dumneavoastră.

Charlotte luă hârtia împăturită de pe tavă, aruncă o privire pe ea, oftă şi spuse:

— Prea bine. Trimite-l sus.

Sophie dispăru într-un vârtej de falduri.

— Charlotte? Henry părea nedumerit. Ce se petrece?

— Chiar aşa, interveni Will, lăsând tacâmurile să-i zăngăne pe farfurie. Consulul? Să ne întrerupă la micul dejun? Ce urmează acum? Inchizitorul să vină la ceai? Fraţii Tăcuţi să ne scoată la un picnic?

— Plăcinte cu carne de raţă în parc, spuse Jem în şoaptă, iar el şi Will îşi zâmbiră unul altuia, doar pentru o secundă, înainte ca uşa să se deschidă şi Consulul să intre grăbit.

Consulul Wayland era un om bine făcut, cu pieptul puternic şi braţele groase, iar roba de Consul părea să atârne mereu într-o poziţie bizară pe umerii săi laţi. Avea o barbă blondă ca de viking şi, în acel moment, expresia lui era furtunoasă.

— Charlotte, zise el fără niciun preambul. Am venit să

vorbim despre Benedict Lightwood.

Se auzi un mic foşnet; degetele lui Gabriel se încleştară de faţa de masă. Gideon îşi puse uşor o mână peste încheietura fratelui său, potolindu-l, însă Consulul îşi întorsese deja privirea spre ei.

— Gabriel, mă gândeam că ai putea să te duci la familia Blackthorn, să stai cu sora ta.

Degetele lui Gabriel se albiră pe toarta ceştii de ceai.

— Ei sunt destul de afectaţi de moartea lui Rupert, comentă Gabriel. M-am gândit că nu era cazul să-i deranjez.

— Ei bine, şi tu eşti afectat de moartea tatălui tău, nu-i aşa? întrebă Consulul. Se spune că o durere împărtăşită e o durere împuţinată.

— Domnule Consul..., începu Gideon, aruncându-i o privire îngrijorată fratelui său.

— Deşi mă gândesc c-ar fi mai degrabă ciudat să locuieşti cu sora ta, luând în considerare faptul că a depus o plângere în care te acuză de crimă.

Gabriel scoase un sunet de parcă cineva ar fi vărsat nişte apă clocotită peste el. Gideon îşi aruncă şervetul şi se ridică.

— *Ce-a făcut* Tatiana? întrebă el.

— M-ai auzit, spuse Consulul.

— Nu a fost crimă, interveni Jem.

— Cum spuneţi voi, comentă Consulul. Mie aşa mi s-a comunicat.

— Vi s-a *comunicat* cumva şi că Benedict s-a transformat într-un vierme uriaş? se interesă Will, iar Gabriel îl privi surprins, ca şi când nu s-ar fi aşteptat să fie apărat de Will.

— Will, te rog! interveni Charlotte. Josiah, te-am înştiinţat ieri în scris că Benedict Lightwood a fost descoperit în ultimele stadii ale *astriolei*...

— Mi-ai scris că a existat o luptă şi că el a fost omorât, îi răspunse Consulul. Însă ceea ce am auzit e că Benedict era bolnav de variolă şi, drept urmare, a fost urmărit şi

omorât, în pofida faptului că n-a opus niciun fel de rezistenţă.

Will, cu o strălucire ciudată în ochi, deschise gura, însă Jem ridică mâna şi i-o acoperi.

— Nu înţeleg, zise Jem, vorbind peste protestele înăbuşite ale lui Will, cum de-aţi ştiut că Benedict e mort, dar nu şi felul în care a murit. Dacă nu a existat niciun cadavru, asta e din cauză că devenise mai mult demon decât om şi că a dispărut când a fost căsăpit, aşa cum se întâmplă cu toţi demonii. Însă slujitorii care lipseau… moartea *soţului* Tatianei…

Consulul părea precaut.

— Tatiana Blackthorn spune că un grup de vânători de umbre de la Institut i-a ucis tatăl şi că Rupert a fost omorât în altercaţie.

— A menţionat şi faptul că tatăl ei i-a mâncat soţul? se interesă Henry, ridicându-şi într-un târziu ochii din ziarul lui. Da, ai auzit bine. L-a mâncat. I-a lăsat cizma însângerată în grădină, ca s-o găsim noi. Avea urme de dinţi pe ea. Tare aş vrea să ştiu cum de un astfel de lucru putea fi un accident.

— Mă gândesc că ăsta ar putea fi considerat un fel de a opune rezistenţă, bombăni Will. Să-ţi mănânci ginerele, la asta mă refer. Deşi bănuiesc că toată lumea are parte de altercaţii în familie.

— Doar nu vrei să sugerezi, spuse Charlotte, că viermele… că Benedict ar fi trebuit să fie imobilizat şi potolit, nu-i aşa, Josiah? Era în ultimele stadii ale variolei! Înnebunise şi devenise vierme!

— E posibil să fi devenit vierme şi *apoi* să fi înnebunit, sugeră Will cu diplomaţie. Nu putem fi întru totul siguri.

— Tatiana e extrem de supărată, spuse Consulul. Se gândeşte să ceară despăgubiri…

— Atunci, am să i le plătesc eu! exclamă Gabriel, dându-şi scaunul înapoi şi ridicându-se în picioare. Am să-i dau surorii mele ridicole salariul meu, pentru tot restul vieţii,

dacă îşi doreşte, dar *nu* am să recunosc că am comis vreo fărădelege - nici pentru mine şi nici pentru altcineva. Da, am tras o săgeată în ochiul tatălui meu. În ochiul acelei *chestii.*Şi aş face-o din nou. Indiferent ce o fi fost creatura aia, nu mai era tatăl meu.

În încăpere se aşternu tăcerea. Nici măcar Consulul nu ştia ce să spună. Cecily lăsase cartea pe masă şi îi privea cu atenţie când pe Gabriel, când pe Consul.

— Vă cer iertare, domnule Consul, însă indiferent de ceea ce v-a spus Tatiana, ea nu ştie cum au stat lucrurile cu adevărat, spuse Gabriel. Numai eu am fost în casă cu tatăl meu când s-a îmbolnăvit. Am fost singur cu el în ultimele două săptămâni, când începuse să înnebunească. Într-un târziu am venit aici; l-am implorat pe fratele meu să mă ajute. Charlotte a fost extrem de amabilă şi mi-a oferit ajutorul vânătorilor de umbre din Institutul ei. Când m-am întors cu ei acasă, chestia aia care fusese tatăl meu îmi sfâşiase cumnatul. Vă asigur, domnule Consul, că nu exista nicio posibilitate ca tatăl meu să fie salvat. Ne-am luptat ca să ne salvăm vieţile.

— Atunci, de ce ar spune Tatiana…

— Pentru că a fost umilită, interveni Tessa.

Erau primele cuvinte pe care le rostea de când îşi făcuse apariţia Consulul.

— Mi-a spus mie. Se gândea că dacă lumea avea să afle de variola demonului, numele familiei avea să fie pângărit; bănuiesc că încearcă să născocească un soi de poveste alternativă, în speranţa că dumneavoastră o veţi repeta celor din Consiliu. Însă nu e adevărul.

— Chiar aşa, domnule Consul, spuse Gideon. Ce are mai multă noimă? Faptul că noi am luat-o cu toţii razna şi l-am omorât pe tatăl meu, iar fiii lui acoperă întreaga daraveră, sau că Tatiana minte? Ea nu priveşte niciodată lucrurile în ansamblu; ştiţi asta.

Gabriel stătea cu mâna pe scaunul fratelui său.

— Dacă dumneavoastră consideraţi că eu aş fi comis atât

de nonşalant un paricid, simţiţi-vă liber să mă duceţi în Oraşul Tăcut pentru a fi interogat.

— Asta ar fi cea mai înţeleaptă soluţie, spuse Consulul.

Cecily trânti ceaşca de ceai, făcându-i pe toţi să tresară.

— Nu e corect! exclamă ea. Gabriel spune adevărul. Cu toţii spunem adevărul. Trebuie să ştiţi asta.

Consulul îi aruncă o privire lungă şi cercetătoare, după care se întoarse spre Charlotte.

— Te aştepţi să am încredere în tine? întrebă el. Şi totuşi, îmi ascunzi acţiunile tale. Acţiunile au consecinţe, Charlotte.

— Josiah, te-am informat în legătură cu ceea ce s-a întâmplat la Conacul Lightwood imediat ce toată lumea s-a întors şi m-am asigurat că erau bine...

— Ar fi trebuit să-mi spui înainte, îi răspunse Consulul pe un ton sec. În momentul în care Gabriel a sosit aici. Asta n-a fost o misiune de rutină. Aşa stând lucrurile, te-ai pus într-o postură în care trebuie să te apăr, în pofida faptului că nu ai respectat protocolul şi ai pornit o misiune fără aprobarea Consiliului.

— Nu era timp să...

— Suficient! exclamă Consulul, pe o voce care sugera că numai suficient nu era. Gideon şi Gabriel, veţi merge cu mine în Oraşul Tăcut pentru a fi interogaţi.

Charlotte dădu să protesteze, însă Consulul ridică o mână.

— E în avantajul nostru ca Gabriel şi Gideon să fie achitaţi de către Fraţii Tăcuţi; vom evita orice încurcătură şi vom putea respinge cu uşurinţă cererea de despăgubire a Tatianei. Voi doi, spuse Consulul Wayland, întorcându-se către fraţii Lightwood. Duceţi-vă jos, la trăsura mea, şi aşteptaţi-mă acolo. *Noi trei* vom porni împreună către Oraşul Tăcut; când Fraţii termină cu voi, în cazul în care nu găsesc nimic care să prezinte interes, vă voi aduce înapoi aici.

— *În cazul* în care nu găsesc nimic, repetă Gideon pe un

ton dezgustat.

Îl apucă pe fratele său de umeri şi ieşiră din încăpere. Când Gideon închise uşa în urma lor, Tessa observă ceva strălucind pe mâna lui. Purta din nou inelul Lightwood.

— Prea bine, spuse Consulul, întorcându-se spre Charlotte. De ce nu m-ai contactat în momentul în care vânătorii tăi de umbre s-au întors şi ţi-au spus că Benedict era mort?

Charlotte îşi coborî ochii spre ceaşca de ceai, strângând din buze.

— Voiam să-i protejez pe băieţi, răspunse ea. Voiam să le ofer câteva momente de pace şi linişte. Un moment de respiro, după ce şi-au văzut tatăl murind. Dar ai apărut tu şi-ai început să pui întrebări, Josiah!

— Şi asta nu e tot, continuă Consulul, ignorându-i expresia. Cărţile şi hârtiile lui Benedict. Tatiana ne-a povestit despre ele. I-am cercetat casa, însă jurnalele lui au dispărut, biroul lui e gol. Charlotte, asta nu-i investigaţia ta; acele acte aparţin Conclavului.

— Ce anume vrei să găseşti în ele? întrebă Henry, scoţându-şi ziarul din farfurie.

Aparent, era complet dezinteresat de răspunsul lui, însă în ochii săi exista o sclipire care dezminţea lipsa de interes.

— Informaţii despre legăturile sale cu Mortmain. Informaţii despre alţi membri ai Conclavului care ar fi putut să aibă o legătură cu Mortmain. Indicii despre locul în care se află Mortmain în prezent...

— Şi dispozitivele lui? întrebă Henry.

Consulul se opri în mijlocul frazei.

— Dispozitivele lui?

— Dispozitivele Infernale. Armata lui de automate. E o armată creată cu scopul de a distruge vânătorii de umbre, iar el intenţionează să o folosească împotriva noastră, îi explică Charlotte, în timp ce puse şervetul jos. De fapt, dacă e să ne luăm după notiţele din ce în ce mai

neinteligibile ale lui Benedict, momentul acela va sosi mai curând decât ne aşteptăm.

— Aşadar, aţi *luat* notiţele şi jurnalele. Inchizitorul era convins de asta.

Consulul îşi frecă ochii cu dosul palmei.

— Fireşte că le-am luat. Şi fireşte c-am să ţi le dau. Asta plănuiam să fac de la bun început.

Extrem de calmă, Charlotte ridică clopoţelul de argint de lângă farfuria ei şi sună din el; când Sophie apăru, Charlotte îi şopti câteva cuvinte, după care fata făcu o reverenţă Consulului şi ieşi din încăpere.

— Charlotte, ar fi trebuit să laşi hârtiile unde erau. Aşa e procedura, comentă Consulul.

— Nu aveam niciun motiv pentru care să nu mă uit prin ele...

— Trebuie să ai încredere în judecata mea şi a Legii. Charlotte, prioritatea cea mai mare este să descoperim locul în care se ascunde Mortmain, nu să-i protejăm pe băieţii Lightwood. Nu conduci Conclavul. Faci parte din Enclavă şi e *musai* să mă informezi. Ne-am înţeles?

— Da, Josiah, spuse Charlotte, când Sophie intră din nou în sală cu un teanc de hârtii, pe care i le oferi tăcută Consulului. Data viitoare când unul dintre stimaţii noştri membri se va transforma în vierme şi va mânca un alt stimat membru, te vom informa imediat.

Consulul îşi încleştă maxilarul.

— Tatăl tău era prietenul meu, spuse el. Aveam încredere în el şi din acest motiv am avut încredere şi în tine. Nu mă face să regret că te-am numit în funcţia asta sau că te-am susţinut atunci când Benedict Lightwood a pus sub semnul întrebării conducerea ta.

— I-ai cântat în strună lui Benedict! strigă Charlotte. Când el a sugerat să mi se acorde doar două săptămâni pentru a finaliza o misiune imposibilă, tu ai fost de acord! Nu ai rostit niciun cuvânt în apărarea mea! Dacă n-aş fi fost femeie, nu te-ai mai fi comportat în felul acela!

— Dacă n-ai fi fost femeie, spuse Consulul, n-aş fi fost nevoit s-o fac.

Şi, cu acestea, bărbatul plecă, într-un vârtej de robe negre şi rune vag sclipitoare. Nici nu închise bine uşa în urma lui, că Will sâsâi:

— Cum ai putut să-i dai hârtiile? Avem nevoie de ele...

Charlotte, care se prăbuşise înapoi în scaunul ei, cu ochii pe jumătate închişi, spuse:

— Will, am stat trează toată noaptea şi-am copiat părţile relevante. Cele mai multe erau...

— Galimatii? sugeră Jem.

— Pornografice? spuse Will în acelaşi timp. Ar putea fi amândouă. N-aţi mai auzit de galimatii pornografice?

Jem rânji şi Charlotte îşi lasă capul în mâini.

— Era mai mult prima variantă, dacă vreţi neapărat să ştiţi, le răspunse ea. Am copiat tot ce-am putut, cu nepreţuitul ajutor al lui Sophie. Charlotte îşi ridică privirea. Will... trebuie să-ţi intre bine-n cap.Asta nu mai e treaba noastră. Mortmain e problema Conclavului sau, cel puţin, aşa văd ei situaţia. A existat o vreme când Mortmain era responsabilitatea noastră, dar...

— E responsabilitatea noastră s-o protejăm pe Tessa! exclamă Will, cu o asprime care o sperie până şi pe Tessa.

Will păli uşor când îşi dădu seama că toţi cei de la masă îl priveau uluiţi, însă continuă ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat:

— Mortmain încă o vrea pe Tessa. Nu trebuie să ne imaginăm că a renunţat. S-ar putea să vină cu automatele, s-ar putea să vină cu vrăjitorii şi focuri şi trădări, dar *va veni.*

— Fireşte că o vom proteja, răspunse Charlotte. Will, nu trebuie să ne aminteşti asta. Ea este una dintre noi. Şi că tot veni vorba de asta...

Charlotte îşi coborî privirea în farfurie şi spuse:

— Jessamine se întoarce mâine la Institut.

— Poftim?

Will îşi răsturnă din greşeală ceaşca, umplând faţa de masă cu frunze de ceai. În jurul mesei se stârni un freamăt, deşi Cecily nu făcea decât să privească încurcată, iar Tessa, după ce trase adânc aer în piept, rămase tăcută. Îşi aduse aminte când o văzuse ultima oară pe Jessamine, în Oraşul Tăcut, palidă şi cu ochii roşii, plângând îngrozită...

— Dar ea a încercat să ne trădeze, Charlotte! Ai de gând s-o primeşti înapoi pur şi simplu?

— Nu are altă familie, averea i-a fost confiscată de către Conclav şi, în plus, nu se află într-o stare tocmai bună ca să trăiască de una singură. Două luni de interogatorii în Oraşul Oaselor aproape c-au făcut-o să-şi piardă minţile. Nu cred că prezintă vreun pericol pentru noi.

— Nici înainte nu credeam că prezintă vreun pericol pentru noi, spuse Jem, pe un ton mult mai dur decât s-ar fi aşteptat Tessa să audă la el, şi totuşi, calea pe care a ales-o aproape că a pus-o pe Tessa în mâinile lui Mortmain, iar pe noi, ceilalţi, într-o lumină neonorantă.

Charlotte clătină din cap.

— Se pare că mai avem de lucru în ceea ce priveşte iertarea şi compasiunea. Jessamine nu e cea care a fost cândva - aşa cum aţi fi aflat şi voi, dacă aţi fi catadicsit s-o vizitaţi în Oraşul Tăcut.

— Nu am nicio dorinţă să vizitez trădători, răspunse Will cu răceală. Mai continuă să îndruge verzi şi uscate despre faptul că Mortmain se află în Idris?

— Da. De aceea Fraţii Tăcuţi au lăsat-o într-un final în pace; nu aveau ce să scoată de la ea. Nu are secrete, nu ştie vreun lucru care să merite deranjul. Şi ea înţelege asta. Se simte *neputincioasă.* Dacă v-aţi putea pune în locul ei...

— O, nu mă îndoiesc că se dă în spectacol pentru tine, Charlotte, bocind şi smulgându-şi hainele de pe ea de disperare...

— E bine dacă îşi smulge *hainele* de pe ea, spuse Jem, aruncându-i un zâmbet scurt *parabatai*-ului său. Ştii cât de

mult îşi adoră Jessamine hainele.

Zâmbetul lui Will era ranchiunos, dar autentic. Charlotte folosi acest lucru în avantajul ei.

— Nici măcar n-o s-o recunoaşteţi când o s-o vedeţi, vă jur, le spuse ea. Acordaţi-i o săptămână, doar o săptămână, şi dacă niciunul dintre voi nu suportă s-o avem aici, am să aranjez să fie dusă în Idris.

Charlotte îşi împinse deoparte farfuria.

— Şi acum mă duc să studiez hârtiile lui Benedict. Cine vrea să mă ajute?

Către: *Consulul Josiah Wayland*
De la: *Consiliu*

Dragă domnule,

Până să fi primit ultima scrisoare a dumneavoastră, ne gândiserăm că diferendele noastre cu privire la subiectul Charlotte Branwell erau doar o *simplă chestiune de opinie. Deşi se prea poate ca dumneavoastră să nu vă fi dat în mod expres acordul pentru rechemarea lui Jessamine Lovelace la Institut, aprobarea a fost acordată de către Frăţie, care se ocupă cu astfel de lucruri. Nouă ni s-a părut a fi un gest mărinimos ca fata să fie primită înapoi în singurul cămin pe care îl ştia, în pofida fărădelegii comise. În ceea ce-l priveşte pe Woolsey Scott, el conduce Praetor Lupus, o organizaţie pe care o considerăm a fi aliata noastră.*

Sugestia dumneavoastră potrivit căreia doamna Branwell pleacă urechea la cei care nu doresc tot ce-i mai bun pentru Conclav este extrem de tulburătoare. Totuşi, fără dovezi, suntem reticenţi în a acţiona având ca bază doar această informaţie.

În numele lui Raziel,
Membrii Consiliului Nefilimilor

*

Trăsura Consulului era un landou strălucitor, care avea inscripţionate pe o latură cele patru C-uri ale Conclavului; era trasă de o pereche de armăsari gri, impecabili. Era o zi umedă din pricina unei burniţe mărunte; vizitiul său stătea adus de spate pe bancheta din faţă, ascuns aproape complet de pălăria lui şi de pelerina de ploaie. Cu o căutătură urâtă, Consulul, care nu spusese niciun cuvânt de când părăsiseră sufrageria Institutului, îi zori pe Gideon şi pe Gabriel în trăsură, se sui după ei şi închise portiera în urma lor.

În timp ce trăsura porni cu o hurducătură şi începu să se îndepărteze de biserică, Gabriel se întoarse să privească pe geam. Simţea o vagă senzaţie de arsură în ochi şi în stomac, care tot venise şi plecase de ieri, uneori năvălind peste el cu atâta forţă, încât credea că era cu adevărat bolnav.

Un vierme uriaş... ultimele stadii ale astriolei*... varioladelemonului.*

Când Charlotte şi ceilalţi aduseseră pentru prima oară acele acuzaţii la adresa tatălui său, el nu voise să creadă nicio iotă. Dezertarea lui Gideon păruse a fi o nebunie, o trădare atât de monstruoasă, încât nu putea fi explicată decât prin demenţă. Tatăl său îi promisese că fratele său avea să reflecteze în privinţa deciziei luate, că avea să se întoarcă pentru a-i ajuta la conducerea casei şi la tot ceea ce însemna a fi un Lightwood. Însă el nu se întorsese şi, în timp ce zilele deveniseră mai scurte şi mai întunecate, iar Gabriel începuse să-şi vadă din ce în ce mai puţin tatăl, băiatul începuse să-şi pună anumite întrebări şi apoi să se teamă.

Benedict a fost urmărit şi omorât.

Urmărit şi omorât. Gabriel întorcea pe toate părţile cuvintele, dar nu aveau nicio noimă. Omorâse un monstru, aşa cum fusese antrenat de mic să facă, însă acel monstru nu fusese tatăl său. Tatăl său încă era în viaţă pe undeva

şi, în orice moment, Gabriel avea să privească pe fereastra casei şi să-l vadă înaintând pe alee, cu paltonul lui gri fluturând în vânt şi cu trăsăturile ascuţite ale chipului profilate pe fundalul cerului.

— Gabriel.

Era vocea fratelui său, care traversa negura amintirilor şi a visatului cu ochii deschişi.

— Gabriel, domnul Consul ţi-a pus o întrebare.

Gabriel ridică privirea. Consulul îl privea cu atenţie, ochii săi întunecaţi aşteptând un răspuns. Trăsura înainta pe Fleet Street, înţesată de jurnalişti, avocaţi şi vânzători ambulanţi care se grăbeau încolo şi-ncoace pe străzile aglomerate.

— Te-am întrebat, repetă Consulul, dacă îţi place cum ai fost primit Ia Institut.

Gabriel clipi de câteva ori. Îşi amintea prea puţine lucruri din ultimele câteva zile. Charlotte petrecându-şi braţele în jurul lui. Gideon spălând sângele de pe mâinile lui. Chipul lui Cecily, precum o floare luminoasă şi furioasă.

— Presupun că e bine, răspunse el pe o voce răguşită. Nu e casa mea.

— Ei bine, Casa Lightwood e magnifică, spuse Consulul. Înălţată pe sânge şi trofee, desigur.

Gabriel îl privi lung, neînţelegând. Gideon se uita pe fereastră, cu o expresie uşor scârbită.

— Credeam că voiaţi să ne vorbiţi despre Tatiana, comentă el.

— O cunosc pe Tatiana, spuse Consulul. Nu a moştenit deloc inteligenţa tatălui vostru sau bunătatea mamei voastre. Mă tem că a fost un târg nepotrivit pentru ea. Cererea ei pentru despăgubiri va fi respinsă, desigur.

Gideon se foi pe locul lui şi îl privi cu scepticism pe Consul.

— Dacă nu credeţi câtuşi de puţin povestea ei, de ce ne aflăm aici?

— Ca să pot vorbi cu voi între patru ochi, le explică Consulul. Vedeţi voi, când i-am încredinţat lui Charlotte pentru prima oară Institutul, n-am gândit că un suflu feminin va fi numai bun. Granville Fairchild a fost unul dintre cei mai stricţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată şi, cu toate că a condus Institutul în spiritul şi litera Legii, locul era rece şi neprimitor. Aici, în Londra, cel mai măreţ oraş din lume, un vânător de umbre nu putea să se simtă ca acasă. Consulul ridică din umeri. M-am gândi că, dacă îi ofeream lui Charlotte administraţia locului, acest lucru avea să ajute.

— Lui Charlotte *şi* Henry, îl corectă Gideon.

— Henry e un zero barat. Ştiţi cum se spune, vai de casa în care cotcodăcesc găinile şi cocoşul tace. Intenţia era ca Henry să nu se amestece; şi nu o face. Însă nici Charlotte. Ea trebuia să fie docilă şi să-mi respecte dorinţele. Şi nu a făcut decât să mă dezamăgească profund.

— Aţi sprijinit-o împotriva tatălui nostru! exclamă Gabriel, după care se simţi imediat prost că făcuse asta.

Gideon îi aruncă o privire încruntată, sugerându-i să se calmeze, iar Gabriel îşi împreună mâinile în poală, strângând din buze.

Consulul ridică din sprâncene.

— Pentru că tatăl vostru ar fi fost docil? întrebă el ironic. Aveam de ales între două rele, aşa c-am ales răul cel mai mic. Încă aveam speranţa să o pot controla. Dar acum...

— Domnule, i-o tăie Gideon pe un ton politicos. De ce ne spuneţi asta?

— Ah, făcu Josiah, aruncând o privire pe geamul bătut de ploaie. Am ajuns! Bătu cu mâna în geamul trăsurii. Richard! Opreşte trăsura la Argent Rooms.

Gabriel aruncă o privire spre fratele său, care dădu din umeri nedumerit. Notoriile Argent Rooms erau, de fapt, un teatru de varietăţi şi un club de gentilomi din Piccadilly Circus. Locul era frecventat de doamnele cu o reputaţie îndoielnică şi se auzeau zvonuri potrivit cărora afacerea

era deţinută de locuitorii Lumii de Jos şi că, în unele seri, „spectacolele de magie” includeau magie adevărată.

— Obişnuiam să vin aici cu tatăl vostru, le povesti Consulul, de îndată ce coborâră pe trotuar.

Gideon şi Gabriel studiau prin ploaia fină faţada lipsită de gust a teatrului în stil italian, care în mod evident fusese ridicată peste clădirile mult mai modeste care se aflaseră acolo înainte. Aceasta înfăţişa o galerie triplă şi o vopsea albastră cam ţipătoare.

— Odată, poliţia a suspendat licenţa Teatrului Alhambra, întrucât direcţia permisese ca în incinta lor să se danseze cancan. Şi totuşi, Alhambra e condus de mundani. Acesta e mult mai bun. Intrăm?

Tonul său nu lăsa loc de refuz. Gabriel îl urmă pe Consul prin intrarea sub formă de arcadă, unde banii trecură dintr-o mână în alta şi toţi trei primiră câte un bilet. Gabriel îşi studie biletul oarecum perplex. Acesta reprezenta un soi de reclamă, care promitea CEL MAI BUN DIVERTISMENT DIN LONDRA!

— *Demonstraţii de forţă,* îi citi el lui Gideon în timp ce înaintau pe un coridor lung. *Animale dresate, femei puternice*, *acrobaţi, numere de circ şi cântăreţi comici.*

Gideon bombănea în sinea lui.

— Şi contorsionişti, adăugă Gabriel vesel. Se pare că aici există o femeie care îşi poate pune piciorul pe vârful...

— În numele Îngerului, locul ăsta nu e cu nimic mai bun decât un *penny gaff*[15],comentă Gideon. Gabriel, să nu te uiţi la nimic până ce nu-ţi spun eu că e în regulă s-o faci.

Gabriel îşi dădu ochii peste cap în timp ce fratele său îl apucă de cot şi îl împinse în ceea ce era, clar, un salon mare - o încăpere imensă, al cărei tavan era pictat cu reproduceri ale marilor maeştri italieni, inclusiv *Naşterea lui Venus* de Botticelli, care acum era mai degrabă pătată

[15] Formă de divertisment pentru clasele inferioare ale Angliei secolului al XIX-lea, constând în piese scurte de teatru, dansuri, cântece și momente cu clovni.

de fum şi necesita reparaţii. Lămpile cu gaz erau agăţate de mulaje de ipsos aurite, conferind încăperii o lumină gălbuie.

Pereţii erau ticsiţi de bănci îmbrăcate în catifea, pe care stăteau înghesuite siluete întunecate - gentilomi, înconjuraţi de doamne cu rochii prea ţipătoare şi cu râsete prea gălăgioase. Muzica se revărsa de pe scena din faţa sălii. Consulul porni spre ea, zâmbind. O femeie îmbrăcată în frac şi joben se plimba pe scenă, interpretând un cântec intitulat „It's Naughty, but It's Nice"[16]. Când se întoarse, ochii îi luciră verzi în lumina lămpilor cu gaz.

Vârcolac, gândi Gabriel.

— Băieţi, aşteptaţi-mă aici, le porunci Consulul, după care se făcu nevăzut în mulţime.

— Minunat! bombăni Gideon, după care îl trase pe Gabriel spre el atunci când o femeie într-o rochie mulată din satin se undui pe lângă ei.

Femeia mirosea a gin şi a ceva în plus, ceva întunecat şi dulce, asemănător cu mirosul de zahăr ars al lui James Carstairs.

— Cine ar fi crezut că domnul Consul e atât de petrecăreţ? întrebă Gabriel. Nu putea să facă asta după ce ne ducea în Oraşul Tăcut?

— Nu ne duce în Oraşul Tăcut, spuse Gideon şi strânse din buze.

— Nu ne duce?

— Nu fi tâmpit, Gabriel. Fireşte că nu ne duce. Vrea altceva de la noi. Nu ştiu încă ce. Ne-a adus aici ca să ne tulbure - şi nu ar fi făcut-o, dacă n-ar fi fost sigur că are ceva împotriva noastră şi care ne va împiedica să-i povestim lui Charlotte sau oricui altcuiva pe unde am umblat.

— Poate că el chiar frecventa acest loc cu tata.

— Poate, dar nu de asta ne aflăm aici, spuse Gideon cu finalitate.

---

16 În traducere aproximativă: „E obraznic, dar e drăguț.".

Îşi strânse fratele şi mai bine de braţ când Consulul reapăru, aducând cu el o sticluţă cu ceea ce părea a fi sifon, deşi Gabriel era mai mult ca sigur că aceasta conţinea cel puţin două degete de alcool.

— Ce, nimic pentru noi? întrebă Gabriel, drept pentru care primi o căutătură urâtă din partea fratelui său şi un zâmbet amar din partea Consulului.

Gabriel îşi dădu seama că nu ştia dacă Josiah Wayland avea familie sau copii. El era doar Consulul.

— Băieţi, aveţi habar ce pericol vă paşte? întrebă el.

— Pericol? Din partea cui, a lui Charlotte?

Gideon era sceptic.

— Nu din partea lui Charlotte, răspunse Consulul, întorcându-şi privirea spre ei. Tatăl vostru nu doar că a încălcat Legea; a defăimat-o. Nu doar că făcea afaceri cu demonii; era în cârdăşie cu ei. Voi sunteţi familia Lightwood - voi sunteţi *tot* ce-a mai rămas din familia Lightwood. Nu aveţi veri, mătuşi sau unchi. Aş putea cere să fiţi şterşi din registrele nefilimilor şi să vă alung pe străzi pe voi şi pe sora voastră, ca să muriţi de foame sau să vă petreceţi viaţa cerşind printre mundani, şi nu aş încălca drepturile Conclavului şi ale Consiliului. Şi cine credeţi că v-ar susţine? Cine credeţi că ar sări să vă ia apărarea?

Gideon devenise foarte palid, iar încheieturile degetelor lui, acolo unde îl strângea de braţ pe Gabriel, erau albe.

— Nu e corect! protestă el. Noi n-am ştiut. Fratele meu a avut încredere în tatăl nostru. El nu poate fi tras la răspundere pentru...

— A avut încredere în el? El a dat lovitura finală, nu-i aşa? întrebă Consulul. A, cu toţii aţi contribuit, însă el a fost acel *coup de grâce* care v-a omorât tatăl - ceea ce indică, de fapt, că el ştia cu exactitate ce era tatăl vostru.

Gabriel era conştient că fratele său îl privea cu îngrijorare. Aerul din Argent Rooms era înăbuşitor şi încărcat şi nu îl lăsa să respire. Femea de pe scenă cânta

acum o piesă intitulată „All Through Obliging a Lady”[17]şi se plimba de colo-colo, lovind scena cu un baston şi făcând ca podeaua să se cutremure.

— Copii, e vorba de păcatele taţilor. Dacă eu vreau, puteţi şi veţi fi pedepsiţi pentru infracţiunile lui. Gideon, ce vei face când fratelui tău şi Tatianei le vor fi arse runele? Ai să stai şi-ai să priveşti neputincios?

Lui Gabriel i se zbătu mana dreaptă; era mai mult decât sigur că l-ar fi apucat pe Consul de gât, dacă Gideon nu l-ar fi prins primul şi l-ar fi ţinut de încheietură.

— Ce doriţi de la noi? întrebă Gideon pe un ton controlat. Nu ne-aţi adus aici doar ca să ne ameninţaţi, asta dacă nu doriţi ceva la schimb. Şi dacă ar fi fost ceva ce aţi fi putut cere cu uşurinţă sau în mod legal, aţi fi făcut-o în Oraşul Tăcut.

— Eşti un băiat isteţ, spuse Consulul. Vreau să faceţi ceva pentru mine. Faceţi-o, şi chiar dacă s-ar putea să vă fie confiscată casa, voi avea grijă să vă păstraţi onoarea şi numele, terenurile din Idris şi locul vostru ca vânători de umbre.

— Ce vreţi să facem?

— Vreau să staţi cu ochii pe Charlotte. Mai bine zis, pe corespondenţa ei. Să-mi spuneţi ce scrisori primeşte şi expediază, mai ales către şi din Idris.

— Vreţi să o spionăm, concluzionă Gideon pe un ton sec.

— Nu mai vreau să am parte de surprize în genul celei cu tatăl vostru, spuse Consulul. Charlotte n-ar fi trebuit niciodată să-mi ascundă boala lui.

— A fost nevoită s-o facă, sări Gideon în apărarea ei. Era o condiţie a acordului pe care ei îl încheiaseră...

Consulul strânse din buze.

— Charlotte Branwell nu are niciun drept să încheie acorduri de o asemenea anvergură fără să mă consulte. Eu sunt superiorul ei. N-ar trebui şi nu are voie să treacă peste mine în această privinţă. Ea şi acel grup de la

[17] În traducere aproximativă: „Făcându-i pe plac unei doamne.”.

Institut se poartă de parcă au o ţară a lor, care este guvernată de propriile legi. Uite ce s-a întâmplat cu Jessamine Lovelace. Ne-a trădat pe toţi şi aproape că ne-a distrus. James Carstairs e un toxicoman pe moarte. Fata Gray e un copil schimbat sau o magiciană şi nu are ce să caute într-un Institut, afurisită fie logodna aia. Iar Will Herondale... Will Herondale e un mincinos şi un ţânc alintat care, când o să crească, o să devină infractor, asta dacă o să apuce să crească. Consulul făcu o pauză, respirând cu dificultate. Se prea poate ca Charlotte să conducă locul acela ca pe un fief, dar nu e aşa ceva. E un Institut şi trebuie să se supună Consulului. La fel cum trebuie să faceţi şi voi.

— Charlotte nu mi-a făcut nimic ca să merite o asemenea trădare din partea mea, spuse Gideon.

Consulul împinse un deget spre el.

— Exact la asta mă refer. Nu ei trebuie să-i fii loial, ci mie. Înţelegi asta?

— Şi ce se-ntâmplă dacă spun nu?

— Pierdeţi totul. Casa, pământurile, numele, seminţia, scopul.

— O vom face, interveni Gabriel, înainte ca Gideon să poată vorbi din nou. O vom supraveghea pentru dumneavoastră.

— Gabriel..., începu Gideon.

Gabriel se întoarse spre fratele său.

— Nu, spuse el. E prea mult. Nu vrei să fii un mincinos, înţeleg asta. Dar loialitatea noastră trebuie să fie în primul rând faţă de familie. Cei din familia Blackthorn ar arunca-o pe Tatiana pe stradă, iar ea n-ar rezista nici măcar o clipă acolo; ea şi copilul...

Gideon păli.

— Tatiana o să aibă un copil?

În pofida acestei situaţii îngrozitoare, Gabriel simţi o undă de satisfacţie la gândul că ştia ceva despre care fratele lui habar nu avea.

— Da, spuse el. Ai fi ştiut asta dacă ai mai fi făcut parte din familia noastră.

Gideon aruncă o privire prin sală, ca şi când ar fi căutat vreun chip familiar, apoi se întoarse neajutorat spre Gabriel şi Consul.

— Eu...

Consulul Wayland îi zâmbi rece lui Gabriel, iar apoi fratelui său.

— Domnilor, avem o înţelegere?

După un lung moment, Gideon încuviinţă din cap.

— O vom face.

Gabriel nu avea să uite mult timp de-acum încolo expresia Consulului. În ea se citea satisfacţia, dar şi prea puţină surprindere. Era evident că nu se aşteptase la altceva din partea băieţilor Lightwood.

— Brioşe? întrebă Tessa cu scepticism.

Sophie schiţă un zâmbet. Stătea în genunchi în faţa şemineului, cu o cârpă şi o găleată de apă cu săpun.

— Am rămas mută de uimire, aşa de tare m-am speriat, confirmă ea. Zeci de brioşe. Sub patul lui, tari ca piatra.

— Dumnezeule! exclamă Tessa, trăgându-se la marginea patului şi sprijinindu-se în mâini.

Ori de câte ori Sophie se afla în camera ei pentru a face curat, Tessa trebuia mereu să se abţină să nu dea fugă să o ajute cu amnarul sau la ştersul prafului. Încercase de câteva ori, dar, după ce Sophie o refuzase cu amabilitate şi fermitate pentru a patra oară, renunţase.

— Şi te-ai înfuriat? întrebă Tessa.

— Bineînţeles! M-a pus să fac treburi în plus, să car brioşe pe scări, iar apoi el le dosea în halul ăla - nu m-ar surprinde dacă la sfârşitul toamnei vom avea şoareci.

Tessa încuviinţă din cap, recunoscând pericolul rozătoarelor.

— Dar nu e cumva flatant că a recurs la astfel de metode doar ca să te vadă?

Sophie se îndreptă de spate.

— Nu e flatant. Nu gândeşte. El e un vânător de umbre, iar eu sunt o mundană. Nu mă aştept la nimic bun din partea lui. În cel mai bun caz, ar putea să-mi ceară să-i fiu amantă, în timp ce el îşi ia o soţie vânător de umbre.

Tessei i se puse un nod în gât când şi-l aminti pe Will pe acoperiş, oferindu-i exact asta, oferindu-i ruşine şi dizgraţie, şi cât de mică se simţise, cât de mizerabilă. Fusese o minciună, însă amintirea tot o durea.

— Nu, insistă Sophie, privindu-şi din nou mâinile roşii şi aspre. E mai bine să nu-mi fac speranţe. În felul ăsta, nu voi fi dezamăgită.

— Cred, totuşi, că bărbaţii Lightwood sunt mult mai buni de-atât, sugeră Tessa.

Sophie îşi dădu părul de pe faţă, degetele ei atingând uşor cicatricea care îi traversa obrazul.

— Uneori cred că nu mai există niciun bărbat bun pe lume.

Nici Gideon şi nici Gabriel nu vorbiră în timp ce trăsura hurducăia pe străzile din West End, îndreptând-se spre Institut. Ploaia turna de-a binelea acum, răpăind pe trăsură atât de tare, încât Gabriel se îndoia că cineva l-ar fi auzit în cazul în care ar fi deschis gura.

Gideon îşi studia pantofii şi nu ridică privirea când intrară pe porţile Institutului. Când clădirea deveni vizibilă prin ploaie, Consulul întinse mâna peste Gabriel şi deschise portiera.

— Băieţi, am încredere în voi, spuse el. Acum, mergeţi şi convingeţi-o şi pe Charlotte să aibă încredere în voi. Şi să nu povestiţi nimănui ce am discutat. În ceea ce priveşte după-amiaza voastră, v-aţi petrecut-o cu Fraţii.

Gideon coborî din trăsură fără să spună un cuvânt, iar Gabriel îl urmă imediat. Landoul făcu roată împrejur şi dispăru hurducăind în după-amiaza cenuşie a Londrei. Cerul era negru şi galben, burniţa la fel de grea precum

alicele de plumb, ceaţa atât de densă, încât Gabriel de-abia putu să vadă cum porţile Institutului se închiseră în urma trăsurii. În mod sigur nu văzu mâinile fratelui său când ţâşniră, apucându-l de gulerul jachetei şi trăgându-l într-o parte a Institutului.

Aproape că îşi pierdu echilibrul când Gideon îl lipi de peretele din piatră al vechii biserici. Erau aproape de grajduri, pe jumătate ascunşi de unul dintre contraforturi, dar nu şi protejaţi de ploaie. Picăturile reci cădeau pe capul şi gâtul lui Gabriel, scurgându-i-se în cămaşă.

— Gideon..., protestă el, alunecând pe dalele de piatră noroioase.

— Ţine-ţi gura!

Ochii lui Gideon erau imenşi şi gri în lumina slabă, cu o uşoară tentă verzuie.

— Ai dreptate. Gabriel coborî tonul. Ar trebui să ne organizăm povestea. Când ne întreabă ce am făcut toată după-amiaza, trebuie să ne punem de acord în privinţa răspunsului, altminteri n-o să ne creadă nimeni...

— Am spus *să-ţi ţiigura*!

Gideon îl izbi din nou pe Gabriel de perete, suficient de tare cât fratele său să scoată un strigăt de durere.

— N-o să-i spunem lui Charlotte despre conversaţia noastră cu Consulul. Dar nici n-o să o *spionăm.* Gabriel, eşti fratele meu şi te iubesc. Aş face orice să te protejez. Dar n-am să vând sufletele noastre.

Gabriel îşi privi fratele. Ploaia îi umezea părul şi picura pe gulerul paltonului său.

— O să murim pe străzi dacă refuzam să facem ceea ce ne spune Consulul.

— N-am s-o mint pe Charlotte, insistă Gideon.

— Gideon...

— Ai văzut expresia de pe chipul Consulului? îl întrerupse Gideon. Când am fost de acord să spionăm pentru el, să trădăm generozitatea casei care ne găzduieşte? Nu a fost câtuşi de puţin surprins. Nu s-a

îndoit nici măcar o clipă de noi. Nu se aşteaptă decât la trădare din partea familiei Lightwood. E dreptul nostru câştigat prin naştere.

Strânsoarea i se înăspri pe mâinile lui Gabriel.

— Viaţa nu înseamnă doar supravieţuire, spuse el. Avem onoare, suntem nefilimi. Dacă ne ia asta, atunci chiar nu mai avem nimic.

— De ce? întrebă Gabriel. De ce eşti atât de sigur că Charlotte e cea mai bună alegere?

— Pentru că tatăl nostru n-a fost, răspunse Gideon. Pentru că o cunosc pe Charlotte. Pentru că locuiesc cu aceşti oameni de câteva luni şi sunt oameni cumsecade. Pentru că Charlotte Branwell a fost bună cu mine. Şi Sophie o iubeşte.

— Şi tu o iubeşti pe Sophie.

Gideon strânse din buze.

— E o mundanăşi o servitoare, continuă Gabriel. Gideon, nu ştiu ce te aştepţi să iasă din toată treaba asta.

— Nimic, spuse Gideon aspru. Nu mă aştept la nimic. Dar faptul că tu crezi c-ar trebui arată că tatăl nostru ne-a învăţat să credem că ar trebui să facem lucruri bune numai dacă primim o recompensă. N-am să trădez cuvântul pe care i l-am dat lui Charlotte; aşa stau lucrurile, Gabriel. Dacă nu vrei să faci parte din asta, te voi trimite să locuieşti cuTatiana şi cu familia Blackthorn. Sunt sigur că ei te vor primi în sânul lor. Dar n-am s-o mint pe Charlotte.

— Ba da, ai s-o minţi, spuse Gabriel. Amândoi o s-o minţim pe Charlotte. Dar o să-l minţim şi pe Consul.

Gideon îngustă ochii. De pe gene îi picura apă de ploaie.

— La ce te referi?

— Vom face ceea ce ne-a cerut Consulul şi vom citi corespondenţa lui Charlotte. Apoi îi vom scrie, dar rapoartele vor fi false.

— Dacă o să-i dăm oricum rapoarte false, de ce ar trebui să-i mai citim corespondenta?

— Ca să ştim ce să *nu* spunem, îi explică Gabriel,

înghiţind câteva picături de ploaie.

Acestea aveau un gust amar şi murdar, de parcă se scurseseră de pe acoperişul Institutului.

— Pentru a nu-i spune din greşeală adevărul.

— Dacă vom fi descoperiţi, vom avea de-a face cu cele mai severe consecinţe.

Gabriel scuipă apă de ploaie.

— Atunci, spune-mi: riscăm aceste consecinţe pentru locuitorii Institutului sau nu? Pentru că eu... eu fac asta pentru tine*şi* pentru că..

— Pentru că?

— Pentru că am făcut o greşeală. M-am înşelat în privinţa tatălui nostru. Am crezut în el şi n-ar fi trebuit. Gabriel inspiră profund. M-am înşelat şi caut să repar asta; iar dacă există un preţ de plătit, atunci am să-l plătesc.

Gideon îl privi vreme îndelungată.

— Asta a fost planul tău în tot acest timp? Când ai fost de acord cu solicitările Consulului, în Argent Rooms, ăsta era planul tău?

Gabriel îşi mută privirea departe de fratele său, către curtea interioară bătută de ploaie. În mintea lui se vedea împreună cu el, mult mai mici, stând acolo unde Tamisa trecea pe la marginea proprietăţii lor, şi Gideon îi arăta cele mai sigure cărări de pe terenul mlăştinos. Fratele său fusese întotdeauna cel care îi arătase cele mai sigure cărări. Existase o vreme când ei avuseseră încredere unul în celalalt în mod implicit, iar el nu ştia când se sfârşise asta, însă inima lui tânjea după acest lucru mai mult decât tânjea după pierderea tatălui său.

— M-ai crede, întrebă el cu amărăciune, dacă ţi-aş spune că a fost? Pentru că e adevărul.

Gideon rămase nemişcat vreme îndelungată. Apoi Gabriel se trezi că e tras brusc în faţă, cu chipul scufundat în lâna umedă a paltonului lui Gideon, în timp ce fratele său îl ţinea strâns.

— Va fi bine, frăţioare, va fi bine, murmură el, în timp ce

se legănau în ploaie.

Către: *Membrii Consiliului*
De la: *Consulul Josiah Wayland*

Foarte bine, domnilor. În acest caz, vă rog să aveţi răbdare şi să nu acţionaţi în pripă. Dacă doriţi dovezi, am să vă ofer dovezi.
Vă voi scrie curând pe marginea acestui subiect.
În numele lui Razielşi în apărarea onoarei lui,
Consulul Josiah Wayland

7
CUTEAZĂ A-ŢI DORI

Dacă anul ce-a trecut mi-arfi iarăşi oferit,
Şi între bine şi rău să aleg aş putea,
Să accept plăcerea odată cu durerea
Sau să cutez a-mi dori să nu ne fi-ntâlnit?
- Augusta, Lady Gregory, „Dacă anul ce-a trecut mi-ar fi iarăşi oferit”

Către: *Consulul Wayland*
De la: *Gabriel şi Gideon Lightwood*

Dragă domnule,

Vă suntem din cale-afară de recunoscători pentru că ne-aţi încredinţat nouă sarcina de a monitoriza comportamentul doamnei Branwell. Aşa cum ştim cu toţii, femeile trebuie să fie urmărite îndeaproape, asfel încât să n-o apuce pe căi greşite. Suntem mâhniţi să vă anunţăm că avem informaţii şocante de comunicat.

Obligaţia principală a unei femei este administrarea casei sale, iar una dintre cele mai importante virtuţi femeieşti este cumpătarea. Totuşi, se pare că doamna Branwell este dependentă de cheltuieli şi nu îi pasă decât de felul vulgar în care se afişează.

Cu toate că s-ar putea să se îmbrace simplu când are musafiri, vă comunicăm cu tristeţe că în orele libere se dichiseşte cu cele mai fine mătăsuri şi cele mai costisitoare bijuterii cu putinţă. Dumneavoastră ne-aţi cerut să înfăptuim acest lucru, şi chiar dacă nu ne face deloc

plăcere să invadăm intimitatea unei doamne, am făcut-o. V-am transmite detaliile exacte ale scrisorii ei către modistă, dar ne temem că vă veţi indigna. E suficient să spunem că banii aruncaţi pe pălării rivalizează cu veniturile anuale ale unei moşii mari sau ale unei ţări mici. Noi nu prea înţelegem de ce o femeie atât de scundă are nevoie de atât de multe pălării. Doamna Branwell nu pare a avea mai multe capete.

Suntem mult prea educaţi pentru a comenta asupra veşmintelor unei doamne, însă trebuie să menţionăm că acestea au un efect nesănătos asupra îndatoririlor noastre. Se zgârceşte cu necesităţile proprietăţii, ajungând până la cele mai îngrozitoare extreme. În fiecare seară ne aşezăm la masă pentru a mânca terci de ovăz, în timp ce dânsa se aşază la masă blindată cu nestemate şi zorzoane. Aşa după cum vă puteţi închipui, acest lucru nu e deloc cinstit faţă de neînfricaţii dumneavoastră vânători de umbre. Suntem atât de slabi, încât, marţea trecută, aproape că am fost înfrânţi de un demon behemoth, şi fireşte că acele creaturi sunt compuse în mare parte din substanţe vâscoase. Dacă am fi hrăniţi cum trebuie, am putea să strivim cu călcâiele vreo zece demoni behemoth odată.

Sperăm din toată inima că ne veţi putea ajuta în această chestiune şi că investiţiile doamnei Branwell în pălării - şi alte articole vestimentare feminine pe care delicateţea noastră ne împiedicăm să le menţionăm - vor fi atent verificate.

Ai dumneavoastră, cu sinceritate,
Gideon şi Gabriel Lightwood

— Ce sunt alea zorzoane? întrebă Gabriel, clipind ca o bufniţă la epistola care fusese redactată cu ajutorul său.

De fapt, Gideon dictase cea mai mare parte din ea; Gabriel nu făcuse decât să mişte peniţa pe hârtie. Începea să creadă că în spatele faţadei ursuze a fratelui său sălăşluia un geniu comic.

Gideon dădu din mână nepăsător.

— Nu contează. Sigilează plicul şi hai să i-l dăm lui Cyril, astfel încât să plece cu diligenţa de dimineaţă.

Trecuseră câteva zile de la bătălia cu marele vierme, iar Cecily se afla din nou în sala de antrenament. Începuse să se întrebe dacă nu cumva era mai simplu să-şi mute patul şi alte obiecte de mobilier în acest spaţiu, de vreme ce părea să-şi petreacă acolo cea mai mare parte a timpului. Dormitorul pe care Charlotte i-l dăduse era la fel de lipsit de decoraţiuni sau de orice fel de lucruri care i-ar fi putut aduce aminte de casă. Având în vedere că nu se aşteptase să rămână vreme îndelungată la Institut, nu adusese din Ţara Galilor aproape niciun lucru personal.

Cel puţin aici, în sala armelor, se simţea în siguranţă. Probabil din cauză că acolo unde copilărise nu existau astfel de încăperi; era un loc pregătit exclusiv pentru vânătorii de umbre. Niciun lucru de aici nu o putea face să-i fie dor de casă. De-a lungul pereţilor atârnau zeci de arme. Prima ei lecţie cu Will, când încă era mânios că ea se afla aici, constase în memorarea tuturor numelor armelor şi a ceea ce făceau acestea. Săbii *katana* din Japonia, paloşe cu mâner dublu, stilete cu lamă subţire, buzdugane şi ghioage, săbii turceşti încovoiate, arbalete şi praştii şi tuburi mici care aruncau ace otrăvitoare. Îşi aducea aminte cum Will scuipa cuvintele de parcă erau otravă.

Fii cât de mânios doreşti, frate, gândise ea. *Acum pot să ră prefac că vreau să devin o vânătoare de umbre, întrucât tu n-ai de-ales decât să mă ţii aici. Dar am să-ţi arăt că aceşti oameni nu sunt familia ta. Am să te duc eu acasă.*

Cecily ridică o sabie de pe perete şi o balansă cu grijă în mâini. Will îi explicase că o sabie cu două mânere trebuie să fie ţinută imediat sub cutia toracică, cu vârful înainte. Picioarele ar trebui să fie echilibrate, cu greutatea trupului egal repartizată, iar sabia să fie rotită cu o mişcare din umeri, nu din braţe, pentru a obţine un maximum de forţă

într-o lovitură mortală.

O lovitură mortală. Vreme de mulţi ani fusese furioasă pe fratele ei pentru că îi părăsise pentru a se alătura vânătorilor de umbre din Londra, pentru că se aruncase în ceea ce mama lor numise o viaţă de crime absurde, o viaţă de arme, sânge şi moarte. Ce le lipsea munţilor verzi din Ţara Galilor? De ce anume ducea lipsă familia lor? De ce ai întoarce spatele celei mai albastre mări din lume, pentru ceva atât de pustiu?

Şi totuşi, iat-o aici, alegând să-şi petreacă vremea singură în sala de antrenament, cu o colecţie tăcută de arme. Greutatea sabiei în mâna ei avea un efect calmant, aproape ca şi când servea drept o barieră între ea şi sentimentele ei.

În urmă cu câteva nopţi, ea şi Will hoinăriseră prin tot oraşul, de la bârlogurile fumătorilor de opiu la sălile de jocuri şi până la locurile frecventate de ifriţi, un vârtej de culori, mirosuri şi lumini. El nu fusese tocmai prietenos, însă Cecily ştia că, pentru Will, să-i permită să îl însoţească într-o misiune atât de sensibilă fusese într-adevăr un gest deosebit.

Se bucurase de tovărăşia lui în acea seară. Era ca şi când îşi recuperase fratele. Însă, pe măsură ce seara lor se scurgea cu greu, Will devenise tot mai tăcut, iar când se întorseseră la Institut, el se făcuse nevăzut, dorindu-şi în mod evident să fie singur şi lăsând-o pe Cecily cu nimic altceva de făcut decât să se întoarcă în camera ei şi să privească tavanul până la sosirea zorilor.

Când plănuise să sosească aici, se gândise cumva că legăturile care îl ţineau pe Will aici nu puteau fi atât de puternice. Ataşamentul lui faţă de aceşti oameni nu putea fi aidoma ataşamentului său faţă de familie. Dar pe măsură ce noaptea înaintase şi ea văzuse speranţa lui, iar apoi dezamăgirea, la fiecare stabiliment nou, când ceruse *yin fen*şi nimeni nu mai avea, ea înţelesese - oh, i se mai spusese înainte, ştiuse şi înainte, însă nu era la fel cu *a*

înţelege - că legăturile care îl ţineau aici erau la fel de puternice ca legăturile de sânge.

Era obosită acum şi, chiar dacă ţinea sabia aşa cum o învăţase Will - mâna dreaptă sub gardă, mâna stângă pe mâner -, aceasta îi alunecă din strânsoare şi se înfipse cu vârful în podea.

— O, Doamne! exclamă o voce din cadrul uşii. Mă tem că *acelui* efort nu i-aş putea acorda decât un trei. Hai patru, dacă aş înclina să ofer un punct în plus pentru faptul că faci exerciţii de spadă îmbrăcată în rochie.

Cecily, care într-adevăr nu catadicsise să se schimbe în echipament, întoarse capul şi îi aruncă o căutătură urâtă lui Gabriel Lightwood, care apăruse în cadrul uşii precum un soi de drăcuşor pervers.

— Poate că nu mă interesează părerea dumitale.

— Poate.

Gabriel înaintă în sală.

— Îngerul ştie că pe fratele dumitale nu l-a interesat niciodată.

— În asta suntem de acord, remarcă Cecily, ridicând sabia.

— Dar în altceva nu prea.

Gabriel se aşeză în spatele ei. Ambii se reflectau într-una dintre oglinzile de antrenament; Gabriel era cu un cap mai înalt decât ea, iar Cecily putea să-i vadă chipul peste umărul ei. Băiatul Lightwood avea unul dintre acele chipuri ciudate, cu oase ascuţite: chipeş din unele unghiuri şi deosebit de interesant din altele. Pe bărbie avea o mică cicatrice albă, de parcă fusese ciupit acolo de o sabie subţire.

— Vrei să-ţi arăt cum trebuie să ţii în mod adecvat o sabie?

— Dacă insişti.

Gabriel nu-i răspunse, însă îşi petrecu braţul în jurul ei, modificându-i strânsoarea pe mâner.

— Să nu ţii niciodată sabia cu vârful în jos, o sfătui el.

Ţine-o aşa - cu vârful întins -, astfel încât adversarul să se înţepe în lama ta atunci când şarjează spre tine.

Cecily îşi schimbă strânsoarea după cum era sfătuită. Mintea îi gonea. Multă vreme îi considerase monştri pe vânătorii de umbre, nişte monştri care îi răpiseră fratele, iar ea era o eroină, care pornise călare să-l salveze, chiar dacă el nu-şi dădea seama că avea nevoie să fie salvat. Fata descoperise treptat, într-un mod straniu, cât de umani erau ei de fapt. Putea să simtă căldura pe care o emana trupul lui Gabriel, respiraţia care îi flutura ei părul şi, oh, era bizar să observe atât de multe lucruri în legătură cu altcineva: felul în care îl simţea, atingerea pielii lui, felul în care *mirosea*...

— Am văzut cum ai luptat la Casa Lightwood, murmură Gabriel.

Mana lui bătătorită îi atinse degetele, iar Cecily îşi înăbuşi un mic fior.

— Groaznic? întrebă ea, încercând să-l tachineze.

— Cu pasiune. Există oameni care luptă pentru că e de datoria lor şi există oameni care luptă pentru că le place. Ţie îţi place.

— Eu nu..., începu Cecily, dar se întrerupse când uşa sălii de antrenament se deschise cu o lovitură puternică.

Era Will, umplând cadrul uşii cu silueta lui înaltă şi lată în umeri. Ochii săi albaştri erau furtunoşi.

— Ce cauţi aici? întrebă el.

— Exersez, îi răspunse Cecily. Tu ai fost cel care mi-a spus că n-am cum să devin mai bună dacă nu exersez.

— Nu vorbeam cu tine, ci cu tipul de-acolo, Gabriel Lightworm.

Will făcu semn cu bărbia spre celalalt băiat.

— Scuze. *Lightwood*[18].

Gabriel îşi luă încet braţele din jurul lui Cecily.

— Cine a instruit-o pe sora ta în scrimă i-a transmis multe obiceiuri proaste. Eu nu făceam decât să dau o mână

[18] Joc de cuvinte: *Lightworm*- vierme ușor, *Lightwood*- lemn ușor.

de ajutor.

— I-am spus că este în regulă, îi explică Cecily, neştiind de ce îi lua apărarea lui Gabriel, în afara faptului că bănuia că avea să-l scoată din sărite pe Will.

Şi chiar aşa se întâmplă, căci băiatul miji ochii.

— Şi ţi-a spus oare că ani la rândul a căutat o metodă de a se răzbuna pe mine pentru ceea ce el consideră a fi o insultă faţă de sora *lui?* Şi ce altă cale mai bună de a o face decât prin intermediul tău?

Cecily întoarse capul pentru a-l privi lung pe Gabriel, a cărui expresie era un amestec de iritare şi sfidare.

— E adevărat?

Gabriel nu-i răspunse ei, ci lui Will.

— Herondale, dacă o să locuim în aceeaşi casă, atunci ar trebui să învăţăm să ne tratăm cu respect reciproc. Eşti de acord?

— Atâta timp cât încă pot să-ţi rup braţul la fel de uşor cum respir, nu sunt de acord cu aşa ceva.

Will întinse mâna şi ridică o floretă de pe perete.

— Acum, ia-ţi zborul de-aici, Gabriel. Şi lasă-mi sora în pace!

Cu o singură privire plină de dispreţ, Gabriel trecu pe lângă Will şi ieşi din sală.

— Will, chiar era necesar? întrebă Cecily enervată, de îndată ce uşa se închise în urma lui.

— Eu îl cunosc pe Gabriel Lightwood şi tu nu. Îţi sugerez să mă laşi ne mine să-i judec caracterul. El îşi doreşte să se folosească de tine ca să mă rănească pe mine...

— Zău aşa, chiar nu-ţi poţi imagina o motivaţie pe care el ar putea să o aibă şi care să nu fie despre tine?

— Eu îl cunosc, repetă Will. Gabriel a demonstrat că este un mincinos şi un trădător...

— Oamenii se schimbă.

— Nu atât de mult.

— Tu te-ai schimbat, răspunse Cecily, traversând sala şi aruncând sabia pe o bancă.

— Şi tu, zise Will, luând-o prin surprindere.

Cecily se întoarse spre el.

— Eu m-am schimbat? Cum anume m-am schimbat *eu*?

— Când ai venit aici, începu el, stăteai întruna pe capul meu ca să mă întorc acasă cu tine. Detestai antrenamentul. Chiar dacă spuneai altceva, eu ştiam adevărul. Apoi a încetat să mai fie „Will, trebuie să vii acasă” şi a devenit „Will, scrie o epistolă”. Şi apoi a început să-ţi placă antrenamentul. Gabriel Lightwood e un ticălos, dar are dreptate în legătură cu un lucru: ţi-a plăcut lupta cu marele vierme de la Conacul Lightwood. Sângele vânătorilor de umbre e ca praful de puşcă în venele tale, Cecy. Odată ce a fost aprins, cu greu mai poate fi stins. Mai stai o vreme aici şi există şanse foarte mari să devii ca mine - mult prea prinsă pentru a pleca.

Cecily miji ochii spre fratele ei. Cămaşa îi era descheiată la guler şi un obiect stacojiu scânteia la gâtul său.

— Will, porţi cumva un colier de doamnă?

Cu o privire surprinsă, Will duse mână la gât, dar înainte să răspundă, uşa sălii se deschise încă o dată şi Sophie apăru în prag, cu o expresie agitată pe chipul ei brăzdat de cicatrice.

— Conaşule Will, domnişoară Herondale, spuse ea. Vă căutam. Charlotte a cerut ca toată lumea să coboare imediat în salon; e o chestiune extrem de urgentă.

Cecily fusese întotdeauna un copil singuratic. Cum altfel să fii, când fraţii tăi mai mari erau morţi sau plecaţi, iar în vecinătate nu existau tineri de-o vârstă cu tine pe care părinţii tăi să-i considere o companie adecvată. Învăţase de mică să se amuze cu propriile ei observaţii asupra oamenilor, neîmpărtăşite cu alţii, ci ţinute pentru sine, astfel încât să le poată scoate mai târziu şi să le examineze în linişte.

Obiceiurile de-o viaţă nu puteau fi abandonate cu uşurinţă şi, cu toate că Cecily nu mai era singuratică, de

când sosise la Institut în urmă cu opt săptămâni, îi transformase pe locuitorii acestuia în obiectul studiului ei amănunţit. La urma urmei, aceştia erau vânători de umbre - la început duşmanul, iar apoi, când aceasta devenise din ce în ce mai puţin viziunea ei, pur şi simplu obiectul fascinaţiei sale.

Îi examină acum, în timp ce intra în salon împreună cu Will. La început fu Charlotte, aşezată la birou. Cecily n-o cunoştea pe Charlotte de multă vreme, dar ştia că Charlotte era acel tip de femeie care stătea calmă chiar şi când se afla sub presiune. Era scundă, dar puternică, un pic ca mama lui Cecily, deşi cu mai puţine tendinţe de a bombăni în galeză.

Apoi era Henry. Exista posibilitatea ca el să fi fost primul dintre ei care o convinsese pe Cecily că, deşi vânătorii de umbre erau diferiţi, nu erau nişte extratereştri periculoşi. Nu exista nimic înspăimântător la Henry, tot numai picioare lungi şi unghiuri, în timp ce stătea sprijinit de biroul lui Charlotte.

Ochii ei alunecară apoi spre Gideon Lightwood, mai scund şi mai îndesat decât fratele său - Gideon, ai cărui ochi gri-verzui o urmăreau de obicei pe Sophie prin Institut aidoma celor ai unui căţeluş optimist. Se întrebă dacă ceilalţi locuitori de la Institut observaseră ataşamentul lui faţă de servitoare şi ce anume gândea Sophie în legătură cu acest lucru.

Apoi urmă Gabriel. În ceea ce-l privea, gândurile lui Cecily erau amestecate şi confuze. Ochii lui erau luminoşi şi trupul încordat ca un arc în timp ce stătea rezemat de fotoliul fratelui său. Pe canapeaua din catifea neagră, chiar faţă în faţă cu băieţii Lightwood, stăteau Jem şi Tessa. Jem îşi ridicase privirea când uşa se deschisese şi, aşa cum făcea întotdeauna, păruse să strălucească un pic mai tare când îl văzuse pe Will. Era o calitate neobişnuită a celor doi, iar Cecily se întreba dacă aşa li se întâmpla tuturor *parabatai*-lor sau dacă ei erau un caz unic. În orice caz,

probabil că e îngrozitor să fii atât de legat de o altă persoană, mai ales de una atât de fragilă ca Jem.

În timp ce privea, Tessa îşi puse mâna peste a lui Jem şi îi şopti ceva care îl făcu să zâmbească. Tessa îi aruncă o privire scurtă lui Will, însă el traversă încăperea, la fel ca întotdeauna, pentru a se sprijini de poliţa şemineului. Cecily nu îşi dăduse niciodată seama dacă el proceda aşa din cauză că îi era mereu frig sau pentru că arăta neînfricat în faţa flăcărilor ameninţătoare.

Probabil că-ţi este ruşine cu fratele tău, care nutreşte sentimente ilicite pentru logodnica parabatai*-uluisău,* îi spusese Will. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, ea i-ar fi spus că nu exista niciun motiv pentru care să-şi ţină secretele, că la un moment dat adevărul va ieşi la iveală. Dar, în cazul lui Will, nu era sigură. El era priceput, după ani şi ani de practică, în a se ascunde şi a se preface. Era un actor iscusit. Dacă n-ar fi fost sora lui, dacă nu i-ar fi văzut chipul atunci când Jem privea în altă parte, probabil că nici ea n-ar fi ghicit.

Apoi era îngrozitorul adevăr potrivit căruia el nu avea să fie nevoit să-şi ascundă secretul pe vecie. Trebuia să-l ascundă doar atâta timp cât Jem trăia. Dacă James Carstairs nu ar fi fost atât de amabil şi de bine intenţionat, gândi Cecily, probabil că l-ar fi urât în numele fratelui ei. Nu doar că avea să se însoare cu fata pe care o iubea Will, dar când el urma să moară, se temea ea, Will nu avea să-şi mai revină vreodată. Însă nu poţi învinui pe cineva fiindcă e pe moarte. Dacă pleca dinadins, poate, aşa cum fratele ei o părăsise pe ea şi pe părinţii ei, însă nu şi pentru că ar muri, de vreme ce puterea asupra acelei situaţii depăşea în mod sigur capacitatea tuturor muritorilor.

— Mă bucur că sunteţi cu toţii aici, începu Charlotte cu o voce încordată, care o trezi pe Cecily din visare.

Charlotte privea cu un aer grav tava lustruită de pe biroul ei, pe care se afla o scrisoare deschisă şi un pacheţel înfăşurat în hârtie cerată.

— Am primit o scrisoare tulburătoare. De la Magistru.

— De la *Mortmain*?

Tessa se aplecă în faţă, iar îngerul mecanic pe care îl purta mereu la gât începu să se legene, scânteind în lumina focului.

— Ţi-a *scris*ţie?

— Presupun că nu ca să te-ntrebe de sănătate, spuse Will ironic. Ce doreşte?

Charlotte inspiră adânc.

— Am să vă citesc scrisoarea.

Dragă doamnă Branwell,

Vă rog să mă iertaţi că vă deranjez în aceste vremuri dificile prin care trece căminul dumneavoastră. Am fost profund îndurerat, deşi trebuie să menţionez că nu şi şocat, să aud de grava suferinţă a domnului Carstairs.

Presupun că sunteţi conştientă de faptul că mă aflu în posesia unei mari - aş putea spune exclusiv de mari - cantităţi din leacul de care domnul Carstairs are nevoie pentru a continua să se bucure de sănătate. Prin urmare, ne aflăm într-o situaţie deosebit de interesantă, pe care sunt dornic să o rezolv spre satisfacţia amândurora. Aş fi foarte bucuros să facem un schimb: dacă sunteţi dispusă să o încredinţaţi în grija mea pe domnişoara Gray, vă voi oferi o cantitate considerabilă de yin fen.

Vă trimit o dovadă a bunăvoinţei mele. Rogu-vă să-mi comunicaţi decizia dumneavoastră printr-o scrisoare. Dacă înşiruirea de numere tipărită la baza acestei scrisori e rostită automatului meu,o voiprimi cu certitudine.

Al dumneavoastră, cu sinceritate,

Axel Mortmain

— Asta-i tot, concluzionă Charlotte, împăturind scrisoarea în două şi punând-o înapoi pe tava de argint. Există instrucţii despre cum să convocăm automatul căruia

el doreşte să-i dictăm răspunsul, şi mai există şi numărul la care el se referă, însă aceste lucruri nu ne dau niciun indiciu în ceea ce priveşte locul în care se află.

Urmă o tăcere uluită. Cecily, care se aşezase pe micul fotoliu înflorat, îşi întoarse ochii spre Will şi îl văzu privind repede în altă parte, pentru a-şi ascunde expresia. Jem pălise, chipul lui căpătând culoarea cenuşii vechi, iar Tessa... Tessa stătea nemişcată, cu lumina focului aruncând umbre peste chipul ei.

— Mortmain mă vrea *pe mine,* rosti ea într-un târziu, rupând tăcerea. La schimb pentru *yinfen*-ul lui Jem.

— E ridicol! comentă Jem. De neconceput. Scrisoarea ar trebui trimisă Conclavului, ca să vedem dacă ei pot descoperi ceva în legătură cu locul în care se află, însă asta-i tot.

— Ei n-o să poată să descopere nimic în legătură cu locul în care se află, spuse Will cu o jumătate de glas. De fiecare dată, Magistrul a demonstrat că e mult prea inteligent pentru aşa ceva.

— Acest lucru nu e inteligent, replică Jem. E cea mai nemiloasă formă de şantaj...

— Nu neg, spuse Will. Eu spun să luăm pachetul ca pe o binecuvântare, încă o mână de *yin fen* care să te ajute, şi să ignorăm restul.

— În scrisoare, Mortmain face referire la mine, interveni Tessa, întrerupându-i pe amândoi. Decizia ar trebui să-mi aparţină. Se întoarse spre Charlotte: Am să mă duc.

În salon se lăsa iarăşi o tăcere mormântală. Charlotte se făcuse pământie la faţă; Cecily îşi simţea mâinile alunecoase din pricina transpiraţiei. Fraţii Lightwood păreau să se simtă extrem de incomod. Gabriel arăta de parcă îşi dorea să se afle oriunde, numai acolo nu. Cecily nu prea îl putea învinui. Tensiunea dintre Will, Jem şi Tessa semăna cu un butoi de pulbere care nu avea nevoie decât de un chibrit pentru a-i trimite pe toţi pe lumea cealaltă.

— Nu, spuse Jem într-un final, ridicându-se în picioare. Tessa, nu poţi face asta.

Tessa îi imită mişcarea, ridicându-se la rându-i.

— Ba pot! Tu eşti logodnicul meu. N-am să te las să mori, când eu te pot ajuta, iar Mortmain nu are de gând să-mi facă rău…

— Nu ştim ce are de gând! Nu putem avea încredere în el! exclamă Will, după care coborî capul, apucându-se atât de tare de poliţă, încât degetele i se albiră.

Cecily îşi dădu seama că fratele ei se străduia din răsputeri să tacă.

— Will, dacă Mortmain te-ar fi dorit pe tine, te-ai fi dus numaidecât, insistă Tessa, aruncându-i o privire plină de subînţeles, care nu lăsa loc de afirmaţii contradictorii.

Will tresări la auzul cuvintelor ei.

— Nu, spuse Jem. I-aş interzice-o şi lui.

Tessa se întoarse spre Jem cu prima expresie de mânie pe care Cecily o văzuse vreodată pe faţa ei.

— Nu poţi să mi-o interzici…şi nici lui Will…

— Ba pot, insistă Jem. Dintr-un motiv foarte simplu. Drogul nu mă *vindecă,* Tessa. Pur şi simplu îmi prelungeşte viaţa. N-am să îngădui să renunţi la viaţa ta pentru acea rămăşiţă care a mai rămas din a mea. Te vei duce de pomană la Mortmain. Tot n-am să înghit drogul.

Will se îndreptă de spate.

— James…

Însă Tessa şi Jem se ţintuiau unul pe celălalt cu privirea.

— N-ai să faci asta, şopti Tessa. N-ai să mă insulţi, aruncându-mi în faţă sacrificiul pe care l-am făcut pentru tine!

Jem traversă cu paşi mari încăperea şi înşfăcă pachetul - şi scrisoarea - de pe biroul lui Charlotte.

— Prefer să te insult decât să te pierd, spuse el şi, înainte ca vreunul dintre ei să îl poată opri, aruncă ambele obiecte în foc.

Strigătele umplură brusc salonul. Henry se repezi

înainte, însă Will se aruncase deja în genunchi în fata căminului şi îşi vârâse ambele mâini în flăcări.

Cecily ţâşni de pe fotoliul ei.

— *Will!* strigă ea şi se năpusti spre fratele ei.

Îl apucă de umerii jachetei şi îl trase departe de foc. Will căzu pe spate, iar pachetul cuprins de flăcări îi sări din mâini. Gideon apăru acolo imediat, stingând flăcările cu tălpile pantofilor, întinzând pe covor un amestec de hârtie arsă şi de pulbere argintie.

Cecily privea pierdută spre şemineu. Scrisoarea cu instrucţiile care descriau cum să convoci automatul lui Mortmain dispăruse, transformată în cenuşă.

— Will, îngăimă Jem.

Arăta de parcă îi era rău. Se lăsă în genunchi lângă Cecily, care încă îşi ţinea fratele de umeri, şi îşi scoase din haină o stelă. Mâinile lui Will erau înroşite, albe acolo unde începuseră să se formeze băşici pe piele şi negre din pricina funinginii. Cecily îi auzea respiraţia în ureche, aspră şi ascuţită - icnete de durere, care semănau cu acelea pe care le scosese la nouă ani, când căzuse de pe acoperişul casei lor şi îşi zdrobise oasele din braţul stâng.

— *Byddwchyn iawn, Will,* îl asigură ea, în timp ce Jem puse stela pe antebraţul fratelui ei şi începu să deseneze grăbit. Vei fi bine.

— Will, spuse Jem, pe un ton aproape şoptit. Will, îmi pare atât de rău, îmi pare atât de rău. Will…

Respiraţia sacadată a lui Will începea să se liniştească pe măsură ce runa *iratze* îşi făcea efectul şi pielea revenea la culoarea ei normală.

— Încă mai putem salva o parte din *yin fen,* zise Will, sprijinindu-se iarăşi de Cecily.

Mirosea a fum şi a fier. Cecily încă îi simţea inima bubuind.

— Aţi face mai bine să-l adunaţi înainte să…

— Poftim.

Era Tessa, îngenunchind; Cecily era vag conştientă că

toţi ceilalţi stăteau în picioare şi că Charlotte îşi puse mâna peste gură din pricina şocului. În palma dreaptă a Tessei se afla o batistă, în care probabil că era mai puţin de-o mână de *yin fen,* cam tot ceea ce reuşise Will să salveze din foc.

— Ia asta, spuse ea, şi o puse în mâna liberă a lui Jem, cea fără stelă.

Jem arăta de parcă voia să-i vorbească, însă Tessa deja se îndreptase de spate. Părând complet distrus, Jem o privi cum iese din salon.

— Of, Will! Ce-o să ne facem cu tine?

Will stătea aşezat pe fotoliul înflorat din salon, simţindu-se uşor caraghios, lăsând-o pe Charlotte, care şedea pe un taburet lângă el, să îl ungă cu alifie pe mâini. După trei *iratze,* acestea nu îl mai dureau atât de tare şi îşi recăpătaseră culoarea, însă Charlotte insistase să le trateze.

Ceilalţi plecaseră, mai puţin Cecily şi Jem; Cecily stătea lângă el, cocoţată pe unul dintre braţele fotoliului, iar Jem îngenunchease pe covorul ars, cu stela în mână, fără să-l atingă pe Will, dar stând aproape de el. Refuzaseră să plece, chiar şi după ce ceilalţi se făcuseră nevăzuţi şi Charlotte îl trimisese pe Henry înapoi în pivniţă la treabă. La urma urmei, nu mai era nimic de făcut. Instrucţiile despre modalitatea în care îl puteau contacta pe Mortmain dispăruseră, transformate în cenuşă, şi nu mai era nicio decizie de luat.

Charlotte insistase ca Will să rămână şi să fie uns cu alifie pe mâini, iar Cecily şi Jem refuzaseră să-l părăsească. Iar Will recunoscuse că îi plăcea - îi plăcea să o aibă pe sora sa acolo, pe braţul fotoliului, îi plăcea cum arunca priviri feroce şi protectoare tuturor celor care se apropiau de el, chiar şi lui Charlotte, amabilă şi inofensivă cu alifia ei şi cu atitudinea maternă. Şi Jem, la picioarele lui, rezemându-se uşor de fotoliu, aşa cum făcuse de atâtea ori

când Will fusese bandajat în urma luptelor sau primise *iratze* din pricina rănilor pe care le căpătase în bătălii.

— Ţi-aduci aminte când Meliorn a încercat să te lase fără dinţi pentru că l-ai numit trântor cu urechi ascuţite? întrebă Jem.

Înghiţise o parte din*yin fen*-ul pe care Mortmain i-l trimisese şi acumavea din nou culoare în obraji.

Will zâmbi, chiar dacă nu prea îi ardea de asta; nu se putu abţine. Asta fusese singurul lucru din ultimii ani care îl făcuse să se simtă norocos: faptul că avea pe cineva în viaţa lui care îl ştia, care ştia la ce se gândea, înainte ca el să vorbească.

— I-aş fi scos eu dinţii, comentă Will, dar când m-am întors după el, am aflat că emigrase în America. În mod sigur ca să evite mânia mea.

— Pff! făcu Charlotte, la fel cum proceda de fiecare dată când i se părea că Will îşi dădea aere. Din câte am înţeles, avea mulţi vrăjmaşi în Londra.

— *Dydw I ddimyngwybodpwyyw unrhyw un o'r bobl yrydychyn siarad amdano,* se tângui Cecily.

— Nu e nevoie să ştii despre cine vorbim, însă nimeni altcineva nu înţelege ce *spui,* o admonestă Will, deşi în tonul său nu era niciun pic de reproş.

Putea să-şi audă oboseala din glas. Lipsa somnului îşi spunea cuvântul.

— Cecy, vorbeşte în engleză!

Charlotte se ridică, se întoarse la birou şi puse jos borcanul cu alifie. Cecily îl trase pe Will de o şuviţă de păr.

— Lasă-mă să-ţi văd mâinile.

Will le ridică. Îşi aduse aminte de flăcări, de agonia lor fierbinte şi, mai presus de toate, de chipul şocat al Tessei. Ştia că ea va înţelege de ce el făcuse ceea ce făcuse, de ce nu stătuse pe gânduri, însă privirea din ochii ei... de parcă i se rupsese sufletul pentru el.

El nu-şi dorea decât ca ea să fi fost aici. Era bine să se afle aici în compania lui Jem şi a lui Cecily şi a lui

Charlotte, să fie înconjurat de afecţiunea lor, însă fără ea, avea să lipsească mereu ceva, o bucată în formă de Tessa ruptă din inima lui, pe care nu avea să o mai recupereze niciodată.

Cecily îi atinse degetele, care păreau destul de normale acum, exceptând funinginea de sub unghii.

— E uimitor, spuse ea, după care îl bătu uşurel peste mâini, având grijă să nu îi şteargă alifia. Will a avut mereu tendinţa de a-şi face rău, adăugă ea cu duioşie. Nici nu mai ştiu de câte ori şi-a rupt câte ceva când eram mici - ca să nu mai vorbim de zgârieturi şi cicatrice.

Jem se apropie şi mai tare de fotoliu, privind lung către flăcările şemineului.

— Mai bine erau mâinile mele, mormăi el.

Will clătină din cap. Epuizarea estompa marginile tuturor lucrurilor din încăpere, transformând tapetul elegant într-un singur vârtej de culori întunecate.

— Nu. Nu mâinile tale. Ai nevoie de ele pentru a cânta la vioară. Eu pentru ce am nevoie de ale mele?

— Ar fi trebuit să ştiu ce aveai de gând să faci, bombăni Jem pe un ton coborât. Mereu ştiu ce ai de gând să faci. Ar fi trebuit să ştiu că aveai să-ţi bagi mâinile în foc.

— Iar eu ar fi trebuit să ştiu că aveai să arunci pachetul, spuse Will, fără vreo urmă de ranchiună. A fost... a fost un lucru prostesc de nobil, înţeleg de ce l-ai făcut.

— Mă gândeam la Tessa.

Jem îşi ridică genunchii şi îşi sprijini bărbia de ei, după care râse uşor.

— Prostesc de nobil. Nu se presupune că asta e zona ta de expertiză? Brusc, eu sunt cel care face lucruri ridicole şi tu îmi spui mie să mă opresc?

— Dumnezeule! exclamă Will. Când am făcut schimb de locuri?

Când Jem clătină din cap, lumina focului dansă pe chipul şi părul lui.

— Să fii îndrăgostit e foarte ciudat, remarcă el. Te

schimbă.

Will privi în jos spre Jem, şi ceea ce simţi, mai mult decât gelozie, mai mult decât orice altceva, fu o dorinţă nostalgică de a se compătimi reciproc cu prietenul lui cel mai bun, de a vorbi despre sentimentele pe care le ţinea ascunse în suflet. Căci nu erau ele aceleaşi sentimente? Nu iubeau ei în acelaşi fel, aceeaşi persoană? Însă nu spuse decât:

— Mi-aş dori să nu rişti.

Jem se puse în picioare.

— Mereu mi-am dorit asta pentru tine.

Will ridică ochii, atât de îngreunaţi de somn şi de oboseala care venea odată cu runele vindecătoare, încât îl vedea pe Jem ca pe o siluetă înconjurată de o aureolă.

— Pleci?

— Da, să mă culc.

Jem atinse uşor cu degetele mâinile lui Will.

— Odihneşte-te!

Ochii lui Will pluteau deja spre visare, chiar şi atunci când Jem se întoarse să plece. Nu auzi uşa închizându-se în urma lui Jem. Bridget cânta undeva pe coridor, vocea ei acoperind pocnetele focului. Will nu îl găsi la fel de insuportabil ca de obicei, căci semăna mai degrabă cu un cântec de leagăn pe care mama lui i l-ar fi cântat cândva, pentru a-l adormi.

O, ce-o fi mai lucitor decât lumina?
Mai negru ca întunecimea?
Sau ca toporul mai tăios?
Ca ceara caldă mai duios?

Mai lucitor e adevărul ca lumina,
Mai neagră-i falsitatea ca întunecimea.
Decât toporul, răzbunarea-i mai tăioasă,
Şi dragostea, ca ceara caldă mai duioasă.

— Un cântec-ghicitoare, remarcă Cecily, cu vocea somnoroasă şi pe jumătatea adormită. Mereu mi-au plăcut. Îţi aduci aminte când mama obişnuia să ne cânte?

— Puţin, recunoscu Will.

Dacă n-ar fi fost atât de obosit, probabil că n-ar fi recunosc deloc. Mama lui cântase dintotdeauna, umplând cu muzică fiecare cotlon al conacului lor; cânta în timp ce se plimba pe lângă apele din estuarul Mawddach sau printre narcisele din gradină. *Llawnyw'r coed o ddail a blode, llawn o goriad merch wyf inne.*

— Îţi aduci aminte de mare? întrebă el cu o voce epuizată. Lacul de la Tal-y-Llyn? Aici, în Londra, nu găseşti nimic la fel de albastru ca ele.

O auzi pe Cecily inspirând scurt.

— Fireşte că mi-aduc aminte de ele. Credeam însă că tu nu ţi le mai aminteşti.

Imagini cu vise începură să fie desenate pe pleoapele lui Will, iar somnul îl ajunse ca un curent, trăgându-l departe de malul luminat.

— Cecy, nu cred că mă mai pot ridica din fotoliul ăsta, murmură el. Am să dorm aici în seara asta.

Cecily ridică mâna, o căută pe-a lui şi i-o strânse uşor.

— Atunci, am să stau cu tine, spuse ea, iar vocea ei deveni o parte a curentului de vise şi somn care îl prinse într-un final şi îl trase în adâncuri.

*

Către: *Gabriel şi Gideon Ligbtwood*
De la: *Consulul Josiah Wayland*

Am fost deosebit de surprins când am primit misiva voastră. Nu reuşesc să pricep cum aş fi putut să mă fac mai clar de atât. Doresc să-mi comunicaţi detaliile corespondenţei pe care doamna Branwell o poartă cu rudele dânsei şi cu prietenii din Idris. Nu am cerut nicio

persiflare în legătură cu modista femeii. Şi nu-mi pasă nici de felul în care se îmbracă sau de meniul vostru zilnic.

Rogu-vă să-mi trimiteţi o scrisoare ce conţine informaţii relevante. Sper cu sinceritate ca această scrisoare să fie, de asemenea, mai demnă pentru nişte vânători de umbre şi mai puţin pentru nişte smintiţi.

În numele lui Raziel,

Consulul Wayland

8
FOC ÎNCINS

Tu-i spui speranţă - acelui foc încins!
Dar nu-i decât dorinţă de nestins.
- Edgar Allan Poe, „Tamerlane”

Tessa stătea în faţa mesei de toaletă, periindu-şi părul cu mişcări mecanice. Aerul de afară era rece şi umed, părând să poarte apa Tamisei, care mirosea a fier şi praf. Era acel soi de vreme care făcea ca părul ei des şi cârlionţat să se încâlcească la vârfuri. Nu că i-ar fi stat gândurile la podoaba capilară; periatul era pur şi simplu o acţiune repetitivă, care îi permitea să menţină un soi de calm forţat.

Vedea întruna în minte şocul lui Jem atunci când Charlotte citise cu voce tare scrisoarea lui Mortmain, şi mâinile arse ale lui Will, şi *yinfen*-ulpe care reuşise să-l adune de pe podea. Vedea braţele lui Cecily petrecute în jurul lui Will şi privirea chinuită a lui Jem în timp ce îi cerea întruna scuze lui Will: *îmi pare rău, îmi pare rău.*

Ea nu mai putuse să suporte. Ambii fuseseră în agonie, iar ea îi iubea pe amândoi. Ea provocase acea durere - *ea* era cea pe care şi-o dorea Mortmain. Ea cauzase dispariţia *yin fen*-uluişi nenorocirea lui Will. Când se răsucise pe călcâie şi ieşise din salon, fusese din cauză că nu mai putuse să suporte. Cum e cu putinţă ca trei oameni care se iubesc atât de mult să îşi producă atât de multă durere?

Lăsă peria pe masă şi se privi în oglindă. Era obosită, cu cearcăne la ochi, la fel cum arătase Will toată ziua în timp

ce stătuse cu ea în bibliotecă şi împreună o ajutaseră pe Charlotte cu hârtiile lui Benedict, traducând o parte din pasajele care erau în greacă sau latină sau purgatică, pana lui mişcându-se lin pe hârtie, cu capul lui brunet aplecat deasupra. Era bizar să-l privească pe Will în lumina zilei şi să-şi amintească de băiatul care o ţinuse pe treptele casei lui Woolsey de parcă fusese o plută de salvare în toiul furtunii. Chipul lui Will în lumina zilei nu era lipsit de tulburare, însă nu era nici deschis sau însufleţit. Nu fusese neprietenos sau rece, însă nici nu ridicase privirea, nici nu îi zâmbise peste masă şi nici nu dăduse vreun semn că-şi aducea aminte de evenimentele care avuseseră loc cu o seară în urmă.

Tessa îşi dorise să-l ia la o parte şi să-l întrebe dacă auzise vreo veste de la Magnus Bane, să-i spună: *nimeni în afară de mine nu înţelege ce simţi şi nimeni în afară de tine nu înţelege ce simt, aşa că putem să nu simţim împreună?* Dar dacă Magnus l-ar fi contactat, Will i-ar fi spus; el era onorabil. Amândoi erau onorabili. Dacă n-ar fi fost, gândi ea, privindu-şi mâinile, poate că lucrurile nu mai erau atât de îngrozitoare.

Fusese un lucru prostesc să se ofere să meargă la Mortmain - ştia asta acum -, însă gândul pusese stăpânire pe ea la fel de fioros ca o pasiune. *Nu* putea fi cauza acestei nefericiri şi să nu facă nimic pentru a o îndulci. Dacă i se oferea lui Mortmain, Jem avea să trăiască mai mult, iar Jem şi Will urmau să se aibă unul pe celălalt, şi ar fi fost ca şi când ea nu ar fi sosit niciodată la Institut.

Dar, acum, în orele reci ale serii, ştia că nimic din ceea ce putea face nu avea să dea ceasul înapoi sau să şteargă sentimentele care existau între ei toţi. Se simţea pustie pe dinăuntru, de parcă lipsea o bucată din ea, şi totuşi, era paralizată. Pe de-o parte voia să se ducă într-un suflet la Will, să vadă dacă mâinile îi erau vindecate şi să-i spună că înţelegea. Pe de altă parte, voia să dea fuga în camera lui Jem şi să-l implore s-o ierte. Nu mai fuseseră niciodată

furioşi unul pe celălalt şi nu ştia cum să se descurce cu un Jem care era mânios. Oare asta avea să pună punct logodnei lor? Oare el avea să fie dezamăgit de ea? Cumva, gândul că Jem ar fi putut fi dezamăgit de ea era dificil de suportat.

Hârş. Aruncă o privire prin cameră - un zgomot slab. Poate că şi-l închipuise? Era obosită; poate că era timpul s-o cheme pe Sophie să o ajute cu rochia, iar apoi să se retragă în pat cu o carte. Era la jumătatea romanului *Castelul din Otranto*şi îl găsea destul de interesant.

Se ridicase de pe scaun pentru a suna clopoţelul servitorilor, când zgomotul se auzi din nou, de data asta mai tare. Un *hărş, hârş* pe uşa dormitorului ei. Cu o oarecare nelinişte, traversă încăperea şi deschise uşa.

Church stătea ghemuit de cealaltă parte, cu blana lui gri-albăstruie ciufulită şi cu o expresie furioasă. În jurul gatului avea legată o fundă din dantela argintie şi, prinsă de fundă, o bucăţică de hârtie făcută sul, ca un papirus în miniatură. Tessa se lăsă în genunchi, întinse mâna spre fundă şi o desfăcu. Funda căzu şi pisica se făcu imediat nevăzută pe culoar.

Tessa ridică hârtia, o despături şi recunoscu pe loc acea caligrafie buclată.

Hai să ne întâlnim în sala de muzică.
—J

— Nu e nimic aici, spuse Gabriel.

El şi Gideon se aflau în salon. Era destul de întunecat cu perdelele trase; dacă nu ar fi avut la ei lampa-vrăjitoarei, ar fi fost întuneric beznă. Gabriel cotrobăia grăbit prin corespondenţa de pe biroul lui Charlotte, pentru a doua oară.

— Cum adică nimic? întrebă Gideon, care stătea lângă uşă. Văd un teanc de scrisori acolo. În mod cert una dintre ele trebuie să fie...

— Nimic scandalos, spuse Gabriel, trântind sertarul biroului. Sau măcar interesant. Corespondenţă cu un unchi din Idris. Se pare că s-a îmbolnăvit de gută.

— Fascinant, murmură Gideon.

— Nu pot să nu mă-ntreb în ce anume crede Consulul că e implicată Charlotte. Oare o fi trădat cumva Consiliul?

Gabriel ridică mănunchiul de scrisori şi făcu o grimasă.

— Am putea să-l asigurăm că e nevinovată, dacă am şti ce anume bănuieşte.

— Şi dacă aş crede că vrea să fie asigurat de nevinovăţia ei, comentă Gideon. Mie mi se pare că el speră mai degrabă s-o prindă pe picior greşit. Întinse o mâna. Dă-mi scrisoarea.

— Cea adresată unchiului ei?

Gabriel avea dubii, dar făcu după cum i se spuse. Ridică lampa-vrăjitoarei, îndreptând razele ei spre birou, în timp ce Gideon se aplecă şi, înşfăcând unul dintre tocurile cu peniţe ale lui Charlotte, începu să mâzgălească o misivă pentru Consul.

Gideon sufla peste cerneală ca să se usuce, când uşa salonului se deschise brusc. Gideon se îndreptă de spate imediat. O strălucire galbenă inundă încăpere, mult mai luminoasă decât lampa-vrăjitoarei; Gabriel ridică o mână pentru a-şi acoperi ochii, clipind întruna. Ar fi trebuit să-şi facă o rună de Viziune Nocturnă, gândi el, însă dura cam mult ca runa să dispară, iar el îşi făcea griji că ar fi ridicat semne de întrebare. În acele câteva clipe de care avu nevoie ca ochii să i se adapteze, îşi auzi fratele exclamând îngrozit:

— *Sophie?*

— Domnule Lightwood, v-am rugat să nu-mi mai spuneţi aşa!

Tonul ei era rece. Gabriel îşi recapătă vederea şi o văzu pe servitoare stând în cadrul uşii, cu o lampă aprinsă în mână şi cu ochii mijiţi. Îngustă şi mai tare ochii atunci când îl zări pe Gabriel, care încă avea scrisorile lui

Charlotte în mână.

— Aveţi... Aceea e corespondenţa doamnei Branwell?

Gabriel scăpă scrisorile pe birou.

— Eu... Noi...

— I-aţi citit scrisorile?

Sophie părea furioasă, aşa cum stătea cu lampa în mână, asemenea unui înger răzbunător. Gabriel îi aruncă o privire fratelui său, care rămăsese fără cuvinte.

Gabriel nu-şi putea aduce aminte c-ar fi existat vreun moment de-a lungul anilor când Gideon să fi aruncat o a doua privire până şi celei mai drăguţe fete vânător de umbre. Şi totuşi, pe această servitoare mundană cu cicatrice o privea de parcă era răsăritul soarelui. Era ceva inexplicabil, dar, de asemenea, incontestabil. Putea să vadă groaza de pe chipul fratelui său în timp ce sub ochii lui se spulbera părerea bună pe care şi-o făcuse Sophie despre el.

— Da, spuse Gabriel. Da, într-adevăr, îi cotrobăim prin corespondenţă.

Sophie făcu un pas înapoi.

— Ar trebui s-o chem numaidecât pe doamna Branwell...

— Nu... Gabriel întinse o mână. Nu e ceea ce crezi. Aşteaptă!

Îi povesti pe scurt ceea ce se întâmplase: ameninţările Consulului, şantajul lui ca ei s-o spioneze pe Charlotte şi soluţia lor la această problemă.

— Nu am intenţionat niciodată să îi dezvăluim vreun cuvânt scris de ea, concluzionă Gabriel. Intenţia noastră era s-o protejăm.

Expresia suspicioasă a lui Sophie nu se clinti.

— Şi de ce ar trebui să cred vreun cuvânt din ceea ce-mi spuneţi, domnule Lightwood?

—Domnişoară Collins, spuse Gideon, vorbind într-un târziu. Te rog. Ştiu că de când cu... acel incident nefericit... cu brioşele am scăzut în ochii tăi, dar te rog să mă crezi că nu aş trăda niciodată încrederea pe care Charlotte a pus-o

în mine şi nici nu i-aş răsplăti bunătatea prin trădare.

Sophie şovăi preţ de o clipă, după care îşi lăsă privirea în pământ.

— Îmi pare rău, domnule Lightwood. Mi-aş *dori* să vă cred, însă loialitatea mea este în primul rând faţă de doamna Branwell.

Gabriel înşfăcă de pe birou misiva pe care fratele său tocmai o scrisese.

— Domnişoară Collins, spuse el. Te rog, citeşte această scrisoare.Era ceea ce intenţionam să-i trimitem Consulului. Dacă, după ce o citeşti, inima îţi spune în continuare să ne părăşti doamnei Branwell, atunci nu vom încerca să te oprim.

Sophie îşi mută privirea de la el la Gideon. Apoi, cu o scurtă înclinare a capului, înaintăşi puse lampa pe birou. Luând scrisoarea din mâna lui Gideon, o despături şi o citi cu voce tare:

Către: *Consulul Josiah Wayland*
De la: *Gideon şi Gabriel Lightwood*

Dragă domnule,

Aţi dat din nou dovadă de mare înţelepciune când ne-aţi rugat să citim misivele pe care doamna Branwell le-a expediat în Idris. Am reuşit să aruncăm o privire prin această corespondenţă şi am remarcat că e aproape zilnic în contact cu stră-unchiul dânsei, Roderick Fairchild.

Domnule, conţinuturile acestor scrisori v-ar şoca şi v-ar dezamăgi. Ne-au făcut să nu mai avem aproape deloc încredere în sexul frumos.

Doamna Branwell afişează o atitudine aspră, inumană şi lipsită de feminitate faţă de numeroasele lui boli cumplite. Îi recomandă să bea mai puţin alcool pentru a-şi vindeca guta, arată semne clare de amuzament faţă de durerile provocate de hidropizie şi ignoră cu desăvârşire

menţionarea unei substanţe suspicioase care i se adună în urechi şi în alte orificii.

Indiciile unor îngrijiri atente, pe care te-ai aştepta ca o doamnă să le arate faţă de rudele ei de sex bărbătesc, şi respectul pe care orice femeie relativ tânără ar trebui să i-l acorde celor mai în vârstă - nu există! Ne temem că doamna Branwell a luat-o razna din cauza puterii. Trebuie oprită înainte să fie prea târziu şi înainte ca mulţi vânători de umbre curajoşi să abandoneze lupta din pricina lipsei unor îngrijiri feminine.

Ai dumneavoastră,cu sinceritate,

Gideon şi Gabriel Lightwood

Când Sophie termină de citit, se făcu tăcere. Rămase nemişcată pentru ceea ce părea a fi o eternitate, holbându-se la scrisoarea din mână.

— Cine a scris-o?

Gideon îşi drese vocea.

— Eu.

Sophie ridică privirea. Strânsese din buze, însă acestea îi tremurau. Preţ de o clipă, Gabriel se gândi că avea să plângă.

— O, Doamne Dumnezeule! exclamă ea. Şi asta e prima?

— Nu, a mai fost una, recunoscu Gabriel. În aceea era vorba despre pălăriile lui Charlotte.

— Despre pălăriile ei?

Lui Sophie îi scăpă un hohot de râs, iar Gideon o privi de parcă nu mai văzuse niciodată ceva atât de minunat. Gabriel recunoscu în sinea lui că Sophie era destul de drăguţă când râdea, cu sau fără cicatrice.

— Şi Consulul a fost furios?

— Ca un câine turbat, răspunde Gideon.

— Ai de gând să-i spui doamnei Branwell? întrebă Gabriel, care nu mai putea suporta nicio clipă suspansul.

Sophie se oprise din râs.

— N-am să-i spun, căci nu doresc să vă compromit în

ochii Consulului, şi, de asemenea, consider că asemenea veşti o vor răni, şi degeaba. Să o spioneze în halul ăsta, ce om îngrozitor! exclamă ea, şi ochii îi scăpărară. Dacă doriţi ajutor la planul dumneavoastră de a zădărnici uneltirile Consulului, sunt fericită să vi-l ofer. Lăsaţi-mă pe mine să iau scrisoarea, ca să mă asigur că pleacă mâine în zori.

Sala de muzică nu era la fel de prăfuită pe cât şi-o amintea Tessa - arăta de parcă fusese recent curăţată; lemnul pervazurilor şi podelelor strălucea, la fel ca pianul din colţ. Un foc trosnea în şemineu, conturând silueta lui Jem, atunci când acesta se întoarse cu spatele şi afişă un zâmbet agitat.

În sală, totul părea moale, estompat ca acuarelele - lumina focului care transforma în fantome instrumentele acoperite cu cearşafuri albe, strălucirea neagra a pianului, flăcările care aruncau o uşoară reflexie aurie în geamuri. Tessa putea să se vadă chiar şi pe ea şi pe Jem, stând faţă în faţă: o fată într-o rochie de seară de culoare bleumarin şi un băiat deşirat, cu o claie de păr argintiu, într-o haină un pic prea mare pe silueta lui subţire.

În lumina difuză din sală, chipul lui părea extrem de vulnerabil, iar buzele uşor arcuite erau nerăbdătoare.

— Nu eram sigur că vei veni.

Auzind acestea, Tessa făcu un pas în faţă, dorindu-şi să-şi petreacă braţele în jurul lui, însă se abţinu. Mai întâi trebuia să vorbească.

— Fireşte c-am venit, spuse ea. Jem, îmi pare atât de rău! Enorm de rău! Nu pot explica - a fost un soi de nebunie. Nu puteam suporta gândul că aveai să suferi din cauza mea, căci într-un fel sunt legată de Mortmain şi el de mine.

— Asta nu e vina ta. N-a fost niciodată alegerea ta...

— Nu gândeam limpede. Will avea dreptate; nu putem avea încredere în Mortmain. Chiar dacă m-aş duce la el, nu există nicio garanţie că el îşi va respecta partea de

promisiune. Iar eu aş pune o armă în mâinile duşmanului vostru. Nu ştiu pentru ce anume doreşte să mă folosească, însă nu e pentru binele vânătorilor de umbre; de asta putem fi siguri. La final eu aş putea fi cea care vă răneşte pe toţi.

Pe Tessa o usturau ochii de la lacrimi, însă le reţinea cu toată forţa.

— Jem, iartă-mă! Nu ne putem petrece timpul pe care îl mai avem împreună certându-ne. Înţeleg de ce-ai făcut ce-ai făcut - şi eu aş fi făcut-o pentru tine.

Ochii lui Jem se îmblânziră şi deveniră argintii când vorbi.

— *Zhe shijie shang, wo shi zui ai ne de,* şopti el.

Tessa pricepu. *Tu eşti tot ce iubesc mai mult pe lumea asta.*

— Jem...

— Ştii asta; sigur ştii asta. N-aş putea niciodată să te las să pleci de lângă mine, nu spre o situaţie primejdioasă, nu cât încă mai respir.

Jem ridică mâna, înainte ca ea să poată face un pas spre el.

— Aşteaptă.

Se aplecă, iar când se ridică, avea în mână cutia viorii şi arcuşul.

— Eu... Voiam să-ţi dăruiesc ceva. Un cadou de căsătorie, pe care voiam să ţi-l ofer în ziua nunţii. Dar mi-aş dori să ţi-l dăruiesc acum, dacă îmi permiţi.

— Un cadou? întrebă ea mirată. După... Ne-am certat deja pe tema asta!

Jem îi zâmbi, oferindu-i acea expresie care îi lumina chipul şi te făcea să uiţi cât de subţire şi de tras la faţă părea.

— O parte importantă a căsniciei, din câte mi s-a spus. Va fi un bun exerciţiu.

— Dar...

— Tessa, îţi închipuiai că există vreo ceartă, mică sau

mare, care să mă facă să nu te mai iubesc?

Părea surprins, iar Tessa se gândi brusc la Will, la anii în care el testase loialitatea lui Jem, înnebunindu-l cu minciuni şi eschivări şi autoflagelare, dar, în pofida tuturor acestor lucruri, dragostea lui Jem pentru fratele său de sânge nu şovăise niciodată şi nici nu încetase să mai existe.

— Mi-era teamă, recunoscu ea cu un fir de voce. Iar eu... eu n-am niciun cadou pentru tine.

— Ba da, ai, spuse el pe un ton blând, dar ferm. Tessa, te rog să iei loc. Îţi aduci aminte cum ne-am cunoscut?

Tessa se aşeză pe un scaun scund, cu mânere aurite, iar faldurile rochiei se încreţiră în jurul ei.

— Am dat buzna în camera ta, în toiul nopţii, ca o nebună.

Jem rânji.

— Ai alunecat *cu graţie* în dormitorul meu şi m-ai găsit cântând la vioară, o corectă Jem, strângând şurubul arcuşului; termină, îl puse jos şi, cu un gest adorabil, scoase vioara din cutie. Te superi dacă îţi cânt?

— Ştii că-mi place să te aud cântând.

Era adevărat. Ba îi plăcea chiar şi să-l audă vorbind despre vioară, deşi nu înţelegea mare lucru. Îl putea asculta ore în sir trăncănind cu pasiune despre sacâz, cuie, volute, arcuire, poziţia degetelor şi tendinţa corzii „la” de a se rupe - fără să se plictisească.

— *Wo wei ni xie de,* spuse el când poziţionă vioara pe umărul stâng.

Îi spusese că mulţi violonişti foloseau bărbii, însă el n-o făcea. Avea o pată mică pe laterala gâtului, ca o vânătaie permanentă, acolo unde sprijinea vioara.

— Ai... făcut ceva pentru mine?

— Am *compus* ceva pentru tine, o corectă el cu un zâmbet, după care începu să cânte.

Tessa îl privi uluită. Jem începu cu ceva simplu, suav, strângând bine arcuşul, scoţând un sunet armonic, plăcut.

Melodia o învălui, la fel de rece şi dulce ca apa, la fel de îmbucurător şi minunat ca răsăritul soarelui. Fascinată, îi urmări degetele alunecând şi o notă superbă se ridică din vioară. Sunetul deveni mai profund în timp ce arcuşul prinse viteză, antebraţul lui Jem mişcându-se în sus şi-n jos, trupul lui subţire devenind un vârtej în zona umărului. Degetele lui alunecau uşor dintr-o parte în alta, iar tonul cântecului deveni mai grav, nori de furtună adunându-se deasupra unui orizont senin, un râu care devenise un torent. Notele se prăbuşeau la picioarele ei, ridicându-se să o învăluie; trupul lui Jem părea să se mişte în ritm cu sunetele pe care le extrăgea din instrument, deşi ea ştia că picioarele lui erau bine înfipte în podea.

Inima îi gonea pentru a ţine pasul cu muzica; Jem ţinea ochii închişi, iar colţurile gurii îi erau îndreptate în jos, ca într-o grimasă de durere. Pe de-o parte, voia să se ridice şi să-l cuprindă cu braţele; pe de altă parte, nu voia să facă nimic pentru a opri muzica, pentru a opri acel sunet minunat. Era ca şi când el luase arcuşul şi îl folosise ca pe o pensulă, creând un tablou pe care îşi redase sufletul. Pe măsură ce ultimele note urcau tot mai sus, îndreptându-se spre cer, Tessa se trezi că avea chipul umed, însă abia atunci când ultimele ecouri ale cântecului se stinseră şi el îşi coborî vioara, ea îşi dădu seama că plânsese.

Cu mişcări lente, Jem puse vioara la loc în cutie şi întinse arcuşul lângă ea. Se îndreptă şi se întoarse spre Tessa. Expresia lui era timidă, deşi cămaşa lui albă era îmbibată de sudoare şi o venă i se zbătea pe gât.

Tessa rămăsese fără cuvinte.

— Ţi-a plăcut? întrebă el. Aş fi putut să-ţi ofer… bijuterii, însă am vrut să fie ceva care să-ţi aparţină cu totul *ţie*.Ceva care să nu poată fi auzit sau deţinut de altcineva. Şi nu sunt un om al cuvintelor, aşa că am transpus în muzică ce simt pentru tine.

Făcu o pauză, după care continuă:

— Ţi-a plăcut? întrebă el din nou, iar tonul uşor coborât

de la finalul întrebării sugera că se aştepta să primească un răspuns negativ.

Tessa ridică faţa, astfel încât el să poată vedea lacrimile.

— Jem.

Căzu în genunchi în faţa ei, plin de remuşcări.

— *Ni jue de tong man, qin ai de?*

— Nu... nu, îl asigură ea, pe jumătate plângând, pe jumătate râzând. Nu sunt rănită. Şi nici nefericită. Deloc.

Lui Jem i se întinse un zâmbet pe chip, luminându-i ochii de încântare.

— Atunci, înseamnă că ţi-a plăcut.

— A fost ca şi când ţi-am văzut sufletul în notele cântecului. Şi a fost frumos.

Tessa se aplecă în faţă şi îl atinse uşor pe obraz, pielea netedă peste pometele lui tare, părul lui ca nişte pene pe dosul mâinii ei.

— Am văzut râuri, bărci în loc de flori, toate culorile de pe cerul nopţii, spuse ea.

Jem expiră, prăbuşindu-se pe podeaua din faţa scaunului ei, de parcă îi dispăruse toată forţa.

— Asta este o magie rară, murmură el.

Îşi sprijini capul de ea, tâmpla de genunchiul ei, iar ea continuă să-l mângâie pe păr, trecându-şi degetele prin moliciunea lui.

— Amândoi părinţii mei iubeau muzica, i se confesă el deodată. Tata cânta la vioară, mama la *qin.* Eu am ales vioara, deşi aş fi putut să le învăţ pe ambele. Uneori regret asta, căci există melodii chinezeşti pe care nu le pot cânta la vioară şi pe care mama ar fi vrut ca eu să le ştiu. Obişnuia să-mi spună povestea lui Yu Boya, care era un mare cântăreţ de *qin.* El avusese un prieten bun, un xilograf pe nume Zhong Ziqi, căruia îi cânta mereu. Se spune că atunci când Yu Boya interpreta un cântec al apelor, prietenul lui ştia imediat că el descria râuri curgătoare, iar când cânta despre munţi, Ziqi le vedea vârfurile. Şi Yu Boya îi spunea: „Asta e pentru că îmi

înţelegi muzica.” Jem îşi privi propriile mâini, uşor arcuite pe genunchiul lui. Oamenii încă folosesc expresia *„zhi yin”* pentru a spune „prieteni apropiaţi” sau „suflete-pereche”, dar ceea ce înseamnă cu adevărat e „înţelegerea muzicii”.

Se întinse şi o luă de mână pe Tessa.

— Când am cântat, tu ai văzut ce am văzut şi eu. Tu îmi înţelegi muzica.

— Jem, eu nu ştiu nimic despre muzică. Nu pot face diferenţa între o sonată şi o partită…

— Nu.

Se întoarse şi se ridică în genunchi, cuprinzând scaunul ei cu braţele. Erau atât de aproape acum, încât ea putea să vadă locul în care părul lui era ud la tâmple şi pe gât din pricina sudorii, să adulmece mirosul lui de sacâz şi zahar ars.

— Nu mă refer la acel tip de muzică. Mă refer la…

Scoase un sunet de frustrare, îi luă mâna, i-o lipi de pieptul lui şi o apăsă bine peste inimă. Tessa simţea bătăile inimii lui în palmă.

— Fiecare inimă are propriul ei cântec, spuse el. Tu îl ştii pe-al meu.

— Ce li s-a întâmplat? şopti Tessa. Xilografului şi muzicianului?

Zâmbetul lui Jem era trist.

— Zhong Ziqi a murit, iar Yu Boya a interpretat ultimul cântec la mormântul prietenului său. Apoi şi-a distrus *qin*-ul şi n-a mai cântat niciodată.

Tessa simţi pe sub gene apăsarea fierbinte a lacrimilor, care se străduiau să se reverse.

— Ce poveste tristă!

— Crezi?

Inima lui Jem sări peste o bătaie şi vibră sub degetele ei.

— Când el trăia şi erau deja prieteni, Yu Boya a compus cele mai frumoase cântece din toate timpurile. Ar fi putut face asta singur? Inimile noastre au nevoie de-o oglindă, Tessa. Ne vedem mai bine în ochii celor care ne iubesc. Şi

există o frumuseţe pe care numai caracterul trecător al vieţii ne-o oferă.

Îşi coborî privirea, apoi o ridică la acelaşi nivel cu ochii ei.

— Ţi-aş da toata fiinţa mea. Ţi-aş da în două săptămâni mai multe decât ţi-ar oferi majoritatea bărbaţilor într-o viaţă.

— Nu există niciun lucru pe care tu să nu mi-lfi oferit, niciun lucru de care eu să nu fiu satisfăcută...

— Eu nu sunt satisfăcut, recunoscu el. Vreau să mă căsătoresc cu tine: Te-aş aştepta o veşnicie, dar...

Dar nu avem o veşnicie.

— Eu nu am familie, spuse Tessa tărăgănat, privindu-l adânc în ochi. Nu am tutore. Nimeni care să fie... jignit... de o căsătorie mai rapidă.

Jem făcu ochii mari.

— Eu... Vorbeşti serios? Nu mi-aş dori să nu ai tot timpul din lume care îţi trebuie pentru a te pregăti.

— De ce tip de pregătiri îţi închipui că aş avea nevoie? întrebă Tessa, şi doar pentru câteva secunde gândurile ei zburară din nou spre Will, spre felul în care el îşi vârâse mâinile în foc pentru a salva drogurile lui Jem, şi când îl privise, nu putuse să nu-şi amintească de acea zi din salon, când îi spusese că o iubea, iar când plecase, ea îşi închisese palma peste un vătrai, astfel încât durerea arzătoare a acestuia pe pielea ei să închidă, fie şi numai pentru o clipă, durerea din inima ei.

Will. Îl minţise atunci - dacă nu în cuvinte exacte, atunci în semnificaţie. Ea îl lăsase să creadă că nu-l iubea. Gândul încă îi producea durere, însă nu regreta. Nu existase altă cale. Îl cunoştea pe Will suficient cât să ştie că, dacă ar fi rupt relaţia cu Jem, el n-ar fi fost cu ea. Will n-ar fi acceptat o iubire care l-ar fi costat fericirea *parabatai*-ului său. Şi dacă exista o parte din inima ei care îi aparţinea numai şi numai lui Will, şi aşa ar fi fost mereu, atunci nu avea niciun rost să o dezvăluie. Tessa îl iubea şi pe Jem -

acum îl iubea chiar mai mult decât atunci când acceptase cererea lui în căsătorie.

Uneori, o persoană trebuie să aleagă între a fi amabilă sau a fi onorabilă, îi spusese Will odată. *Câteodată, o persoană nu poate fi în ambele feluri.*

Poate că într-adevăr depindea de carte, gândi Tessa. Dar în aceasta, în cartea vieţii ei, drumul dezonoarei era doar răutatea. Chiar dacă îl rănise pe Will în salon, de-a lungul timpului, pe măsură ce sentimentele lui faţă de ea urmau să se răcească, el avea într-o bună zi să-i mulţumească pentru că-l lăsase liber. Credea cu tărie asta. Will nu o putea iubi pe vecie.

Trecuse mult timp de când pornise pe acest drum. Dacă intenţiona să reziste luna viitoare, atunci trebuia să reziste a doua zi. Ştia că îl iubea pe Jem, şi exista o parte din ea care îl iubea şi pe Will, era cel mai bun cadou pe care îl putea dărui amândurora, fără ca Will sau Jem să ştie de existenţa lui.

— Nu ştiu, spuse Jem, privind-o de pe podea, cu un amestec de speranţă şi neîncredere. Consiliul încă nu a aprobat cererea noastră…şi tu nu ai o rochie…

— Nu-mi pasă de Consiliu. Şi nu-mi pasă de ceea ce port, dacă nici ţie nu-ţi pasă. Dacă vorbeşti serios, Jem, mă voi căsători cu tine oricând doreşti.

— Tessa, şopti el.

Se întinse spre ea de parcă se îneca, iar ea îşi coborî capul pentru a-şi lipi buzele de ale lui. Gura lui o atinse pe a ei, o dată, de două ori, până ce buzele ei se deschiseră şi ea putu să simtă gustul dulce de zahăr ars.

— Eşti mult prea departe, şopti el, iar apoi braţele lui erau în jurul ei, şi nu mai exista niciun spaţiu între ei, iar el o trăgea de pe scaun, şi îngenuncheau împreună pe podea, într-o îmbrăţişare strânsă.

Jem o ţinu lipită de el, iar mâinile ei mângâiară conturul chipului său, pomeţii ascuţiţi. Atât de ascuţiţi, prea ascuţiţi, oasele de pe chipul lui, pulsul sângelui său prea

aproape de suprafaţa pielii, clavicula la fel de tare ca un colier de metal.

Mâinile lui alunecară de pe talia ei pe umeri; buzele lui coborâră peste clavicula ei, peste curbura gâtului, în timp ce degetele ei se împletiră în cămaşă, ridicând-o, astfel că palmele îi erau lipite de pielea lui goală. Era atât de subţire, cu şira spinării ascuţită sub atingerea ei. Profilat pe fundalul creat de lumina focului, Tessa îl putea vedea pictat cu umbre şi foc, sinuosul drum auriu al flăcărilor transformându-i părul alb în aur.

Te iubesc, îi declarase el. *Tu eşti tot ce iubesc mai mult pe lumea asta.*

Tessa simţi apăsarea fierbinte a buzelor lui peste curbura gâtului ei, apoi mai jos. Sărutările lui se terminau acolo unde începea rochia. Îşi simţi inima bătând sub gura lui, ca şi când încerca să se întindă spre el, ca şi când încerca să bată pentru el. Simţi mâna lui timidă alunecând pe spatele ei, în locul în care şnururile îi ţineau rochia legată...

Uşa se deschise cu un scârţâit, iar ei se despărţiră imediat, gâfâind de parcă alergaseră la o cursă de întreceri. Tessa îşi auzi sângele bubuindu-i în urechi în timp ce privea spre cadrul uşii, care era gol. Lângă ea, gâfâielile lui Jem se transformară în hohote de râs.

— Ce..., începu ea.

— Church, îi explică el, iar Tessa îşi coborî privirea şi-l văzu pe motan păşind pe podeaua sălii de muzică, căci deschisese uşa singur şi părea foarte mândru de isprava lui.

— N-am mai văzut niciodată un motan atât de mulţumit de sine, comentă ea când Church - care, ca de obicei, o ignora - se îndreptă spre Jem şi îl împunse cu capul.

— Când am spus că s-ar putea să avem nevoie de un supraveghetor, nu la asta mă gândeam, spuse Jem, însă mângâie oricum capul pisicii şi îi zâmbi Tessei din colţul gurii. Tessa, vorbeşti serios în legătură cu ce-am discutat?

Chiar vrei să te căsătoreşti cu mine mâine?

Ea îşi ridică bărbia şi îl privi fix în ochi. Nu suporta gândul să aştepte şi să irosească un alt moment din viaţa lui. Brusc, îşi dori cu ardoare să fie legată de el - sănătoşi sau bolnavi, la bine şi la rău -, să fie legată de el printr-o promisiune şi să fie în stare să-i ofere fără rezerve cuvântul şi dragostea ei.

— Vorbesc serios, spuse ea.

Sufrageria nu era chiar plină, căci încă nu sosise toată lumea la micul dejun, când Jem făcu anunţul:

— Eu şi Tessa ne vom căsători, declară el pe un ton calm, întinzându-şi şervetul în poală.

— Trebuia să fie o surpriză? întrebă Gabriel, care era îmbrăcat în echipament, ca şi când intenţiona să se antreneze după micul dejun, înşfăcase deja toată şunca de pe platou, iar Henry îl privea supărat. Nu sunteţi deja logodiţi?

— Data nunţii era stabilită pentru decembrie, îi explică Jem, întinzând mâna pe sub masă pentru a-i oferi Tessei o strângere liniştitoare. Dar ne-am răzgândit. Intenţionăm să ne căsătorim mâine.

Efectul fu electrizant. Henry se înecă cu ceaiul şi trebui să fie bătut pe spate de către Charlotte, care se părea că rămăsese fără cuvinte.

Gideon îşi scăpă ceaşca pe farfurioară cu un zăngănit şi până şi Gabriel se opri cu furculiţa în aer. Sophie, care tocmai intrase din bucătărie cărând un coş cu pâine prăjită, icni.

— Dar nu se poate! exclamă ea. Rochia domnişoarei Gray a fost distrusă, iar la cea nouă nici măcar nu s-a început lucrul!

— Poate purta orice rochie, spuse Jem. Nu e necesar să se îmbrace în auriul vânătorilor de umbre, căci ea nu e vânător de umbre. Are câteva rochii drăguţe; îşi poate alege preferata.

Coborî capul timid spre Tessa.

— Asta dacă nu ai nimic împotrivă.

Tessa nu răspunse, căci în acel moment Will şi Cecily intrară pe uşă.

— Am *aşa* o crampă în zona gâtului, îi explica Cecily cu un zâmbet. Nu-mi vine să cred că am reuşit să adorm într-o asemenea poziţie...

Lăsă fraza în aer când ambii părură să simtă atmosfera din încăpere şi se opriră în loc, aruncând priviri îngrijorate. Will părea să fie mai odihnit decât fusese cu o zi înainte şi încântat s-o aibă pe Cecily lângă el, deşi era clar că buna lui dispoziţie începuse să se evapore când zări expresiile celor de la masă.

— Ce se petrece? întrebă el. S-a întâmplat ceva?

— Eu şi Tessa am hotărât să schimbăm data nunţii, îi răspunse Jem. Va fi peste câteva zile.

Will nu spuse nimic şi expresia nu i se schimbă, însă păli. Nu se uită la Tessa.

— Jem, Conclavul, spuse Charlotte, încetând să-l mai bată pe Henry pe spate şi îndreptându-se cu o expresie tulburată pe chip. Încă nu ţi-au aprobat cererea de căsătorie. Nu li te poţi împotrivi...

— Nici noi nu-i putem aştepta, răbufni Jem. Ar putea dura luni, un an - ştii prea bine că preferă să tărăgăneze decât să ofere un răspuns care se tem că n-o să fie pe placul tău.

— Şi oricum, căsătoria noastră nu e prioritatea lor în acest moment, interveni Tessa. Hârtiile lui Benedict Lightwood, căutarea lui Mortmain - toate sunt mai importante. Însă aceasta este o chestiune personală.

— Pentru Conclav nu există chestiuni personale, spuse Will.

Vocea îi părea pustie şi stranie, ca şi când el se afla foarte departe. Pe gât i se zbătea o venă. Tessa se gândi la relaţia delicată pe care începuseră s-o construiască între ei în ultimele zile şi se întrebă dacă această situaţie avea s-o

distrugă, făcând-o fărâmiţe precum o barcă fragila izbită de stânci.

— Părinţii mei...

— Există Legi în ceea ce priveşte căsătoriile cu mundanii. Nu există Legi în ceea ce priveşte căsătoria dintre un nefilim şi ceea ce e Tessa. Şi, dacă trebuie, la fel ca tatăl tău, voi renunţa să mai fiu un vânător de umbre, pentru a putea înfăptui acest lucru.

— James...

— Mă gândeam că, dintre toţi, tu aveai să mă înţelegi cel mai bine, spuse Jem, aruncându-i lui Will o privire nedumerită şi rănită.

— Nu spun că nu înţeleg. Doar că te sfătuiesc să te mai *gândeşti*...

— M-am gândit.

Jem se rezemă de spătarul scaunului.

— Am o licenţă de căsătorie mundană, obţinută în mod legal şi semnată. Am putea merge în orice biserică să ne căsătorim chiar azi. Mi-aş dori din tot sufletul să fiţi alături de noi, dar, dacă nu puteţi, o vom face oricum.

— Să te căsătoreşti cu o fată doar ca s-o faci văduvă, comentă Gabriel Lightwood. Mulţi ar spune că acest lucru nu e tocmai bunătate.

Jem înlemni lângă Tessa. Will o luă din loc, dar Tessa era deja în picioare, sfredelindu-l cu privirea pe Gabriel Lightwood.

— Să nu *îndrăzneşti* să vorbeşti despre asta ca şi când Jem face toate alegerile şi eu n-am niciun cuvânt de spus! exclamă ea, fără ca măcar să clipească. Nu am fost obligată să mă logodesc şi nu îmi fac nicio iluzie în privinţa sănătăţii lui Jem. Aleg să fiu cu el pentru toate zilele sau minutele care ne sunt oferite şi mă consider binecuvântată că le am.

Ochii lui Gabriel erau la fel de reci ca marea de pe coasta Newfoundland-ului.

— Domnişoară Gray, pur şi simplu îmi făceam griji

pentru bunăstarea dumitale.

— Ai face mai bine să-ţi vezi de bunăstarea ta, i-o trânti Tessa.

Iar acum acei ochi verzi se îngustară.

— Anume?

— Presupun că doamna vrea să spună, răspunse Will tărăgănat, că nu *ea* e cea care şi-a omorât tatăl. Sau ţi-ai revenit atât de repede după acel incident, încât nu mai trebuie să ne facem griji pentru sensibilităţile tale, Gabriel?

Cecily icni. Gabriel se ridică în picioare, iar Tessa îl văzu din nou în expresia lui pe băiatul care îl provocase pe Will la duel în acea zi în care îl cunoscuse pentru prima dată - tot numai aroganţă, rigiditate şi ură.

— Dacă îndrăzneşti vreodată... începu el.

— Încetaţi! le porunci Charlotte - iar apoi tăcu brusc, căci auzi porţile ruginite ale Institutului deschizându-se şi copitele cailor tropăind pe pavaj. O, în numele Îngerului! *Jessamine!* Charlotte se ridică în picioare, aruncând şervetul pe farfurie. Haideţi - trebuie să coborâm pentru a o întâmpina.

Chiar dacă această sosire picase într-un moment inoportun, se dovedi a fi o abatere excelentă a atenţiei. Urmă o uşoară învălmăşeală şi multă perplexitate din partea lui Gabriel şi a lui Cecily, niciunul neînţelegând cu exactitate cine era Jessamine sau ce rol jucase în viaţa de la Institut. Porniră pe coridor într-un grup dezorganizat, iar Tessa rămase uşor în urmă; se simţea fără suflare, ca şi când corsetul fusese strâns prea tare. Se gândi la seara precedentă, cum se îmbrăţişase cu Jem în sala de muzică, cum se sărutaseră şi şoptiseră ore în şir în legătură cu nunta pe care urmau s-o aibă, mariajul care avea să urmeze - ca şi când aveau la dispoziţie tot timpul din lume. Ca şi când căsătoria avea să-i garanteze lui Jem nemurirea, deşi ea ştia că nu era cu putinţă.

Când porni să coboare scările care dădeau spre intrare,

se împiedică, distrată, însă o mână pusă pe braţul ei o opri să nu cadă. Tessa ridică privirea şi îl văzu pe Will.

Rămaseră acolo preţ de o clipă, împietriţi ca două statui. Ceilalţi coborau deja treptele şi vocile li se ridicau ca nişte vălătuci de fum. Mâna lui Will era delicată pe braţul Tessei, deşi chipul îi era aproape lipsit de expresie, părând a fi plămădit din granit.

— Tu nu eşti de acord cu ceilalţi, nu-i aşa? întrebă ea, pe un ton mult mai aspru decât intenţionase. Că n-ar trebui să mă mărit cu Jem azi. Tu m-ai întrebat dacă îl iubeam suficient cât să mă căsătoresc cu el şi să-l fac fericit, iar eu ţi-am răspuns că da. Nu ştiu dacă îl pot face complet fericit, dar pot încerca.

— Dacă există cineva care poate, aceea eşti tu, spuse el, fixând-o cu privirea.

— Ceilalţi cred că-mi fac iluzii în ceea ce priveşte sănătatea lui.

— Speranţa nu e o iluzie.

Cuvintele erau încurajatoare, însă exista ceva în glasul său, ceva mort, care o înfricoşa.

— Will. Îl prinse de încheietura mâinii. Sper că nu vrei să mă abandonezi acum - sper că nu mă laşi să fiu singura care încă mai caută un leac. N-o pot face fără tine.

Will inspiră adânc, închizând pe jumătate ochii săi albaştri.

— Fireşte că n-am s-o fac. N-aş renunţa la el, la tine. Am să te-ajut. Am să continui. Doar că…

Lăsă fraza în aer, întorcându-şi chipul. Soarele care se infiltra prin fereastra de deasupra îi lumina obrazul şi bărbia şi curbura maxilarului.

— Doar că ce?

— Îţi aduci aminte ce ţi-am spus atunci în salon, răspunse el. Vreau ca tu să fii fericită şi vreau ca el să fie fericit. Şi totuşi, când te vei îndrepta spre altar pentru a te uni pe vecie cu el, vei păşi pe o cărare presărată cu fărâmele inimii mele, Tessa. Mi-aş da viaţa pentru oricare

dintre voi. Mi-aş da viaţa pentru fericirea voastră. Mă gândeam, atunci când mi-ai spus că nu mă iubeai, că poate sentimentele mele se vor răci şi se vor stinge, dar nu s-a întâmplat deloc aşa. Au crescut în fiecare zi. Acum, în clipa asta, te iubesc cu mai multă disperare decât te iubeam înainte, iar peste o oră te voi iubi şi mai mult de-atât. Ştiu, e nedrept să-ţi spun asta când tu nu poţi face nimic. Will inspiră sacadat. Probabil că mă dispreţuieşti cu toată fiinţa ta.

Tessa simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Îşi aducea aminte ce îşi spusese în sinea ei cu o seară în urmă: că în mod sigur sentimentele lui Will faţă de ea se răciseră. Că, în timp, durerea lui avea să fie mai mică decât a ei. Şi crezuse asta. Dar acum…

— Will, nu te dispreţuiesc. Nu ai fost decât onorabil - mult mai onorabil decât ţi-aşfi putut cere vreodată să fii…

— Nu, spuse el amar. Cred că nu te aşteptai la nimic din partea mea.

— M-am aşteptat la *de toate* din partea ta, Will, şopti ea. La mai multe decât aşteptai tu de la tine. Însă tu mi-ai oferit mai mult de-atât, spuse cu o voce tremurătoare. Se spune că nu-ţi poţi împărţi inima, şi totuşi…

— Will! Tessa! se auzi vocea lui Charlotte, strigându-i de la intrare. Nu mai tândăliţi! Şi poate vreunul dintre voi să-l cheme pe Cyril? S-ar putea să avem nevoie de ajutor cu trăsura, în cazul în care Fraţii Tăcuţi intenţionează să rămână.

Tessa îl privi neputincioasă pe Will, însă momentul pe care îl avuseseră se evaporase; expresia lui se închisese; disperarea care îl mânase în urmă cu o clipă dispăruse. Will era atât de închis în el, încât aveai senzaţia că între ei se aflau o mie de uşi încuiate.

— Coboară tu. Vin şi eu de-ndată.

O spuse fără vreo inflexiune, se întoarse şi porni în pas alergător pe trepte.

Tessa se sprijini de perete şi coborî treptele amorţită.

Oare ce fusese cât pe ce să facă? Oare ce fusese cât pe ce să-i spună lui Will?

Şi totuşi, te iubesc.

Dar, în numele lui Dumnezeu, pe cine ar ajuta dacă ar rosti acele cuvinte? N-ar fi decât o povară îngrozitoare pentru el, căci Will ar şti ceea ce simte ea, dar n-ar putea face nimic în această privinţă. Şi l-ar lega de ea, nu l-ar elibera pentru a căuta altă persoană pe care s-o iubească - o persoană care să *nu* fie logodită cu cel mai bun prieten al lui.

Încă o persoană de iubit. Păşi pe treptele principale ale Institutului, simţind vântul tăindu-i rochia ca un cuţit. Ceilalţi erau acolo, adunaţi pe trepte într-un mod ciudat, mai ales Gabriel şi Cecily, care arătau de parcă se întrebau ce Dumnezeu căutau ei acolo. Tessa de-abia îi băgă în seamă, îşi simţea inima grea şi ştia că nu era din pricina frigului. Era gândul că Will s-ar fi putut îndrăgosti de altcineva.

Însă era un lucru extrem de egoist din partea ei. Dacă Will găsea o altă persoană pe care s-o iubească, ea avea să sufere, muşcându-şi buzele în tăcere, aşa cum el suferise când auzise de logodna ei cu Jem. Îi datora măcar atât, gândi ea, în timp ce o trăsură întunecată, condusă de un bărbat îmbrăcat în veşmintele Fraţilor Tăcuţi, o robă de culoarea pergamentului, intră hurducăind pe poarta deschisă. Îi datora lui Will o atitudine care era la fel de onorabilă ca a lui.

Trăsura hurui până la baza treptelor şi se opri. Tessa o simţi pe Charlotte mişcându-se agitată în spatele ei.

— Încă o trăsură? întrebă ea, iar Tessa întoarse capul şi văzu într-adevăr o a doua trăsură, toată neagră şi fără niciun blazon, înaintând tăcută în spatele primei trăsuri.

— O escortă, remarcă Gabriel. Poate că Fraţii Tăcuţi îşi fac griji c-o să-ncerce să scape.

— Nu, spuse Charlotte, consternată. Ea n-ar...

Fratele Tăcut care mâna prima trăsură lăsă hăţurile,

coborî şi deschise portiera. În clipa în care cea de-a doua trăsură trase în spatele lui, bărbatul se întoarse. Tessa nu putu să-i vadă expresia, întrucât chipul îi era ascuns de glugă, însă poziţia trupului său sugera că era surprins. Tessa miji ochii - era ceva straniu la caii celeilalte trăsuri: trupurile lor nu străluceau ca o blană, ci ca un metal, iar mişcările lor erau nefiresc de line.

Vizitiul celei de-a doua trăsuri sări de pe locul său, aterizând cu o bufnitură vibrantă, iar Tessa văzu strălucirea metalului atunci când îşi vârî mâna în roba lui de culoarea pergamentului - şi o dădu la o parte.

Dedesubt se afla un trup metalic lucitor, cu un cap oval, lipsit de ochi; nituri de cupru îi fixau articulaţiile coatelor, genunchilor şi umerilor. Braţul lui drept, dacă îl puteai numi aşa, se termina cu o arbaletă nemiloasă din bronz. Creatura ridică acel braţşi îl îndoi. O săgeată de oţel, cu pene metalice negre, zbură prin aer şi se înfipse în pieptul primului Frate Tăcut, ridicându-l de pe pământ şi zburându-l câţiva metri, înainte să cadă pe pavajul curţii, umplând de sânge bine cunoscuta robă.

9
SĂPAT ÎN DUR METAL

Acum sta omul şi turna plămada
În forme dinainte pregătite;
Întâi unelte făurindu-şi lui;
Ş-apoi tot ce putea făcut să fie
Din fontă - sau săpat în dur metal.
- John Milton, *Paradisul pierdut*

Tessa observă şocată că Fraţii Tăcuţi sângerau la fel de roşu ca oricare alt muritor.

O auzi pe Charlotte strigând porunci şi apoi Henry o rupse la fugă în jos pe scări, repezindu-se spre prima trăsură. Smuci de portieră pentru a o deschide, iar Jessamine i se prăbuşi în braţe. Trupul îi era inert, ochii pe jumătate închişi. Era îmbrăcată într-o rochie albă, zdrenţuită, cea pe care o purtase şi când Tessa o vizitase în Oraşul Tăcut, iar minunatul ei păr blond era tuns la nivelul scalpului, asemenea bolnavilor de febră.

— Henry, rosti ea printre suspine, apucându-l de reverele hainei. Henry, ajută-mă! Du-mă, te rog, în Institut...

Henry se ridică, întorcându-se cu Jessamine în braţe, exact atunci când portiera celei de-a doua trăsuri se deschise în lături şi automatele năvăliră afară, alăturându-se primului. Pe măsură ce coborau, păreau să se despăturească asemenea unor jucării din hârtie pentru copii - unul, doi, trei, apoi Tessa le pierdu şirul în timp ce vânătorii de umbre din jurul ei puseră mâna pe armele de

la brâu. Zări sclipirea de metal care se iscă în vârful bastonului-spadă al lui Jem, auzi murmurul de cuvinte latineşti în timp ce pumnalele serafice luminară împrejurul ei asemenea unui cerc de foc sfânt.

Şi automatele şarjară. Unul dintre ele alergă spre Henry şi Jessamine, în vreme ce celelalte ţâşniră spre trepte. Tessa îl auzi pe Jem strigând-o pe nume, apoi îşi dădu seama că nu avea nicio armă. Nu plănuise să se antreneze azi. Privi agitată în jur, căutând orice, o piatră, ba chiar şi un băţ. La intrare erau atârnate arme pe pereţi - drept ornament, însă o arma e tot o armă. Se năpusti spre uşă şi trase o sabie din cuiul în care era prinsă, apoi se răsuci pe călcâie şi fugi din nou afară.

Scena din faţa ochilor ei era un adevărat haos. Jessamine era pe jos, ghemuită lângă o roată a trăsurii, apărându-şi faţa cu mâinile. Henry stătea în faţa ei, având în mâini un pumnal serafic cu care lovea fără milă în stânga şi în dreapta în timp ce se ferea de automatul care încerca să treacă pe lângă el şi să-şi întindă ţepuşele către Jessamine. Restul creaturilor mecanice se împrăştiaseră pe trepte şi erau încleştate în luptă cu vânătorii de umbre.

În timp ce Tessa ridică sabia în mâini, aruncă o privire spre curte. Aceste automate erau diferite de cele pe care le mai văzuse până atunci. Se mişcau mult mai iute, păşeau cu mai puţine smucituri, iar încheieturile lor din cupru se îndoiau şi se dezdoiau fără fricţiuni.

Pe ultima treaptă de jos, Gideon şi Gabriel se luptau furioşi cu un monstru mecanic de trei metri, ale cărui mâini cu ţepuşe se legănau spre ei ca nişte buzdugane. Gabriel deja avea o despicătură lată pe umăr care sângera, însă el şi fratele său hărţuiau creatura, unul din faţă, celălalt din spate. Jem se ridică din poziţia ghemuit pentru a-şi înfige bastonul-spadă în capul unui alt automat. Creatura îşi zbătu braţele spasmodic şi încercă să facă un pas înapoi, dar spada era înfiptă în craniul de metal. Jem trase spada şi, când automatul ţâşni din nou spre el, îi

spintecă picioarele, detaşându-i unul. Creatura se împletici şi căzu pe caldarâm.

Mai aproape de Tessa, biciul lui Charlotte fulgeră prin aer, zburându-i primului automat braţul-arbaletă. Acest lucru nici măcar nu încetini creatura. Când îşi întinse spre ea cel de-al doilea braţ ca o spatulă cu gheare, Tessa se repezi între ei şi îşi balansa sabia aşa cum o învăţaseGideon, folosindu-şi întregul corp pentru a canaliza puterea şi lovind de sus, astfel încât să adauge forţa gravitaţiei în lovitura ei.

Lama căzu, secţionându-i creaturii cel de-al doilea braţ. De data aceasta, un lichid negricios ţâşni din rană. Automatul îşi păstră direcţia, aplecându-se pentru a o împunge pe Charlotte cu creştetul, din care ieşea o lamă scurtă, ascuţită. Femeia ţipă când creatura o lovi în partea de sus a braţului. Apoi Charlotte o plesni peste faţă cu biciul, electrumul auriu-argintiu răsucindu-se în jurul beregatei creaturii şi strângându-l cu putere. Charlotte îşi trase brusc mâna înapoi, iar capul, desprins de trup, căzu într-o parte; în cele din urma, creatura se prăbuşi, cu lichidul negru curgând încet din rănile carcasei de metal.

Tessa icni şi îşi dădu capul pe spate; de la transpiraţie, părul i se lipise de frunte şi de tâmple, dar avea nevoie de ambele mâini pentru a ţine sabia grea şi nu-şi putea da părul deoparte. Văzu, în pofida ochilor care o usturau, că Gabriel şi Gideon îşi puseseră automatul la pământ şi îl ciopârţeau; în spatele lor, Henry se feri la timp de lovitura creaturii care îl încolţise în laterala trasurii. Mâna ca o crosă a acesteia pătrunse prin fereastra trăsurii, iar cioburile de sticlă săriră pe Jessamine, care ţipă şi îşi feri capul. Henry ridică pumnalul serafic şi îl împlântă în torsul automatului. Tessa era obişnuită să vadă lamele pumnalelor serafice arzându-i pe demoni, reducându-i la nimic, dar automatul pur şi simplu se împletici îndărăt şi îşi reveni imediat, cu lama înfiptă în piept arzând ca o torţă.

Cu un strigăt, Charlotte începu să coboare treptele spre soţul ei. Tessa aruncă o privire în jur...şi nu-l văzu pe Jem. Inima i se strânse. Făcu un pas în faţă...

Şi o siluetă întunecată se ridică în faţa ei, înveşmântată toată în negru. Mâinile îi erau acoperite de mănuşi negre şi picioarele de cizme negre. Tessa nu putu să vadă decât un chip alb ca zăpada, înconjurat de faldurile unei glugi negre, la fel de familiar şi de îngrozitor ca un coşmar ce revine.

— Bună ziua, domnişoară Gray! o salută doamna Black.

În pofida faptului că îşi vârâse capul în toate încăperile care îi trecuseră prin minte, Will nu reuşise să-l găsească pe Cyril. Era nervos din această cauza, iar stării de nervozitate nu îi priise întâlnirea de pe trepte cu Tessa. După două luni în care fusese atât de prudent în preajma ei, încât avusese senzaţia că păşeşte pe coji de ouă, vărsase tot ceea ce simţea precum sângele care curge dintr-o rană deschisă, şi numai vocea lui Charlotte împiedicase ca prostia sa să nu se transforme într-un dezastru.

Şi totuşi, răspunsul ei nu-i dădea pace în timp ce-şi croia drum pe coridor şi dincolo de bucătărie. *Se spune că nu-ţi poţi împărţi inima, şi totuşi...*

Şi totuşi ce? Ce fusese ea pe punctul de a spune?

Glasul lui Bridget scotea triluri în sufragerie, acolo unde ea şi Sophie făceau curăţenie.

O, mamă, mamă, aşterne-mi patul,
Fă-l, mamă, îngust şi moale.
William pentru mine a murit,
Iar eu mă voi stinge de jale.

Au îngropat-o în curtea bisericii vechi,
De William Drăguţul aproape.
Şi-un trandafir roşu ieşi din al lui mormânt

Iar din al ei, flori de măceş delicate.

Şi-au crescut în sus, pe turla cea sfântă,
Până ce nu s-au mai înălţat.
Şi s-au unit în nodul iubirii curate,
Măceşşi trandafir înghimpat.

Will se întrebă alene cum de Sophie se abţinea să n-o pocnească pe Bridget peste cap cu o farfurie, când fu străbătut de un şoc, de parcă fusese lovit în piept. Se împletici, lovindu-se de perete cu un icnet scurt, şi îşi duse mâna la gât. Simţea ceva acolo, ca o a doua inimă bătând lângă a sa. Lanţul pandantivului pe care i-l dăduse Magnus era rece la atingere. Îl scoase iute de sub guler şi îl privi lung - roşu profund, cu o lumină stacojie ce pulsa precum o flacără.

De-abia conştientiză că Bridget nu mai cânta şi că ambele fete se opriseră în uşa sufrageriei, zgâindu-se la el cu ochii mari. Dădu drumul pandantivului, lăsându-l să cadă pe pieptul său.

— Conaşule Will, ce s-a întâmplat? întrebă Sophie.

De când ieşise la iveala adevărul despre blestemul lui, Sophie încetase să-i mai spună domnul Herondale, deşi, uneori, Will se întreba dacă ea îl plăcea câtuşi de puţin.

— Vă simţiţi bine?

— Nu e vorba de mine, răspunse el. Trebuie să coborâm de-ndată. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Dar dumneata ai murit! icni Tessa, făcând un pas înapoi. Te-am văzut murind…

Ţipă când două braţe metalice o cuprinseră de la spate aidoma unor curele, punând-o la pământ. Sabia ei căzu cu un zăngănit, în timp ce automatul o strângea şi mai tare, iar doamna Black arboră un zâmbet diabolic şi rece.

— Hai, hai, domnişoară Gray. Nu te bucuri câtuşi de puţin să mă vezi? La urma urmelor, eu am fost prima care

ţi-a urat bun venit în Anglia, deşi aş îndrăzni să spun că te-ai acomodat destul de bine, din câte văd.

— Dă-mi drumul!

Tessa lovi puternic cu piciorul, dar automatul pur şi simplu îşi ciocni capul de al ei, făcând-o să-şi muşte buza. Se înecă şi scuipă: salivă şi sânge împroşcară chipul încă palid al doamnei Black.

— Mai degrabă mor decât să merg cu dumneata...

Sora Întunecată îşi şterse lichidul de pe faţă cu o mănuşă şi cu o mutră de dezgust.

— Din nefericire, asta nu se poate aranja. Mortmain te vrea vie. Pocni din degete spre automat: Du-o la trăsură.

Automatul făcu un pas înainte, cu Tessa în braţe - şi se prăbuşi. Tessa de-abia avu timp să-şi întindă braţele pentru a amortiza căzătura atunci când loviră pământul, cu creatura mecanică deasupra ei. O durere agonizantă o săgeta în încheietura mâinii drepte, dar se împinse oricum în ea, slobozind un ţipăt în timp ce se eliberă şi alunecă pe câteva trepte, cu ţipătul de frustrare al doamnei Black răsunându-i în urechi.

Ameţită, ridică privirea. Doamna Black dispăruse. Automatul care o ţinuse pe Tessa era răsturnat într-o parte pe trepte, cu jumătate din trupul său mecanic retezat. Când se întoarse, Tessa surprinse ceea ce se afla înăuntru: angrenaje şi mecanisme şi tuburi transparente care pompau un lichid negricios. Jem stătea deasupra acestuia, respirând cu putere, stropit de sângele uleios şi negru al automatului. Chipul îi era palid şi hotărât. Îi aruncă o privire scurtă pentru a se asigura că era teafără, apoi coborî scările în goană, spintecând din nou automatul şi retezându-i un picior. Acesta se zbătu asemenea unui şarpe muribund, iar braţul rămas se ridică, îl prinse pe Jem de gleznă şi trase cu putere.

Jem îşi pierdu echilibrul şi căzu, rostogolindu-se iar şi iar pe trepte, într-o îmbrăţişare îngrozitoare cu monstrul din metal. Zgomotul produs de alunecarea automatului, de

metal târât pe piatră, era cumplit. Atinseră pământul împreună, unde forţa loviturii îi despărţi. Tessa privi cu groază cum Jem, ameţit, se ridică împleticindu-se, sângele roşu amestecându-se cu lichidul negru şi pătându-i hainele. Bastonul-spadă dispăruse - zăcea pe una dintre trepte, acolo unde îl scăpase atunci când căzuse.

— Jem, şopti Tessa, ridicându-se în genunchi.

Încercă să se târască înainte, dar încheietura îi cedă: se lăsă pe coate şi întinse mâna după baston...

Exact în acel moment, două braţe o cuprinseră şi o ridicară, iar fata auzi vocea sâsâită a doamnei Black la urechea sa.

— Nu te zbate, domnişoară Gray, altminteri va fi foarte rău pentru dumneata, într-adevăr foarte rău.

Tessa încercă să se răsucească, dar ceva moale îi acoperi gura şi nasul. Simţi un iz îngreţoşător de dulce şi apoi întunericul se pogorî peste ea şi o lăsă inconştientă.

Cu pumnalul serafic în mână, Will ţâşni pe uşa deschisă a Institutului şi dădu peste o scenă de haos.

Mai întâi, în mod automat, o căută pe Tessa, însă n-o zări pe nicăieri - slavă Domnului! Probabil că avusese înţelepciunea să se ascundă. O trăsură neagră era trasă la baza scărilor. Prăbuşită lângă una dintre roţi, în mijlocul unui morman de sticlă spartă, era Jessamine. De-o parte şi de alta a ei se aflau Charlotte şi Henry: Henry cu spada, iar Charlotte cu biciul, respingând atacul celor trei automate din metal cu picioare lungi, braţe cu lame şi capete brute şi netede. Bastonul-spadă al lui Jem zăcea pe trepte, care erau alunecoase din pricina lichidului uleios şi negru. Lângă uşă, Gabriel şi Gideon Lightwood se luptau cu alte două automate, cu experienţa a doi războinici care se antrenaseră împreună ani la rândul. Cecily îngenunchease lângă trupul unui Frate Tăcut, a cărui robă era pătată de sânge.

Poarta Institutului era deschisă şi prin ea trecea o a

doua trăsură neagră, îndepărtându-se de Institut cu viteză maximă. Însă Will nu pierdu vremea, căci la baza scărilor se afla Jem. Alb ca hârtia, dar în picioare, dădea înapoi în timp ce un alt automat avansa spre el. Acesta se clătina de parcă era beat, cu un braţşi o jumătate de corp retezate, însă Jem era neînarmat.

Will fu copleşit de claritatea rece a bătăliei şi se părea că totul încetinea în jurul lui. Era conştient că Sophie şi Bridget, ambele înarmate, erau dispuse să dea o mână de ajutor - că Sophie alergase alături de Cecily, iar Bridget, un vârtej de păr roşu şi de cuţite necruţătoare, era ocupată să transforme un automat uriaş într-un morman de metal, dând dovadă de o ferocitate care în alte împrejurări l-ar fi uluit. Însă lumea sa se micşorase, se redusese la automate şi la Jem, care, ridicându-şi privirea, îl văzu şi întinse o mână.

Sărind câte patru trepte deodată şi derapând lateral, Will înşfacă spada-baston a lui Jem şi o aruncă. Jem o prinse din zbor, exact în clipa în care automatul se arunca asupra lui, şi îl tăie în două jumătăţi egale. Jumătatea superioară căzu, cu toate că picioarele şi partea inferioară a torsului, care acum pompa un exces de lichide negre şi verzui, continuă să înainteze împleticit spre el. Jem se dădu repede într-o parte şi îşi legănă din nou sabia, tăind creatura de la genunchi. Aceasta căzu din nou, bucăţile sale disparate continuând să se zbată în spasme.

Jem întoarse capul şi îl privi pe Will. Privirile li se intersectară preţ de o clipă, iar Will îi oferi un zâmbet - însă Jem nu-i întoarse zâmbetul; era alb ca varul, iar Will nu reuşea să citească nimic în ochii lui. Oare era rănit? Era acoperit de atât de mult ulei şi lichid, încât nu-şi dădea seama dacă sângera. Cum îngrijorarea puse stăpânire pe el, Will dădu să coboare treptele până la Jem - dar înainte de a putea face mai mult de câţiva paşi, Jem se răsuci şi fugi spre poartă. Will privi lung cum Jem iese pe poartă şi se face nevăzut pe străzile londoneze.

Will o rupse la fugă - şi se opri brusc la baza scărilor, când un automat alunecă în faţa sa, mişcându-se la fel de lin şi de iute ca apa, pentru a-i bloca drumul. Braţele acestuia se terminau cu nişte foarfeci lungi; Will se aplecă, ferindu-se de atacul îndreptat spre faţa sa, şi îl înjunghie în piept cu pumnalul serafic.

Metalul sfârâi, însă creatura pur şi simplu se clătină, dând înapoi un pas şi apoi năpustindu-se din nou. Will se aplecă sub braţele acesteia, scoţând un pumnal de la brâu. Se roti spre spate şi lovi cu pumnalul - doar pentru a constata că automatul se desface fâşii în faţa sa, porţiuni de metal exfoliindu-se asemenea unor coji de portocale. Lichidul negru clocoti şi îl împroşcă în faţă, în timp ce creatura căzu bucăţi mototolite.

Will fu cuprins de uimire. Bridget se uita senină la el din cealaltă parte a automatului distrus. Părul ei era o cascadă de bucle roşii, iar şorţul alb îi era acoperit de sânge negru, însă pe chip nu avea nicio expresie.

— Ar trebui să fiţi mai atent, zise ea. Nu credeţi?

Will rămăsese mut de uimire; din fericire, Bridget nu păru să aştepte un răspuns. Îşi scutură capul pentru a-şi aranja părul şi se duse spre Henry, care se lupta cu un automat deosebit de înfricoşător, ce avea pe puţin cinci metri înălţime. Henry îl lipsise de unul din braţe, dar celălalt, o monstruozitate lungă, poliarticulată, care se sfârşea cu un cuţit *kindjal* cu lama încovoiată, continua să-l atace. Bridget se duse calmă în spatele creaturii şi o împunse cu cuţitul ei în încheietura oaselor bazinului. Săriră scântei, iar automatul începu să se clatine. Jessamine, încă ghemuită lângă roata trăsurii, scoase un ţipăt şi porni târâş, în patru labe, spre Will.

Preţ de o clipă, Will o privi cu surprindere cum îşi însângera mâinile şi genunchii în cioburile de sticlă ale trăsurii, continuând însă să se târască. Apoi, ca şi cum ar fi primit un semnal să intre în acţiune, înaintă, ocolind-o repejor pe Bridget, până ce ajunse la Jessie şi îşi petrecu

braţele pe sub ea, ridicând-o de jos. Ea icni scurt - rostindu-i numele, bănui el -, apoi deveni inertă în braţele lui, apucându-l încordată de revere.

O duse departe de cupeu, cu ochii la ceea ce se petrecea în curte. Charlotte terminase repede cu automatul ei, iar Bridget şi Henry ciopârţeau un altul. Sophie, Gideon, Gabriel şi Cecily aveau două automate între ei şi le tăiau ca pe friptura de Crăciun. Jem încă nu se întorsese.

— Will, spuse Jessie, cu un firişor de voce. Will, te rog, lasă-mă jos.

— Jessamine, trebuie să te duc înăuntru.

— Ba nu. Fata tuşi, iar Will văzu, spre groaza sa, că pe la colţurile gurii îi curgea sânge. Nu voi supravieţui atât de mult. Will... dacă ai ţinut vreodată câtuşi de puţin la mine, pune-mă jos.

La baza scărilor, Will se lăsă în jos cu Jessamine în braţe, încercând să-i susţină capul pe umărul lui. Sângele îi curgea pe gât şi îi păta partea din faţă a rochiei ei albe, lipindu-i materialul de trup. Era îngrozitor de slabă, claviculele îi ieşeau în afară ca nişte aripi de pasăre, iar obrajii îi erau supţi. Semăna mai mult cu o pacientă care ieşise de la azilul de nebuni decât cu fata drăguţă care îi părăsise în urmă cu numai opt săptămâni.

— Jess, rosti el blând. Jessie. Unde eşti rănită?

Jessamine arboră un soi de zâmbet forţat. Dinţii îi erau pătaţi de roşu.

— Una dintre ghearele creaturii mi-a pătruns prin spate, şopti ea.

Şi, într-adevăr, când Will privi în jos, văzu că spatele rochiei ei era năclăit de sânge. Sângele îi pătase şi lui mâinile, pantalonii, cămaşa, umplându-i gâtul cu înecăciosul miros de cupru.

— Mi-a străpuns inima. Simt asta.

— O *iratze*...

Will începu să scotocească la brâu după stela sa.

— Nicio *iratze* nu mă mai poate ajuta acum, spuse ea pe

un ton ferm.

— Atunci, Fraţii Tăcuţi...

— Nici măcar puterea lor nu mă poate salva. În plus, nu pot suporta ca ei să mă atingă din nou. Prefer să mor. Sunt pe moarte şi mă bucur.

Will o privi uluit. Îşi amintea când Jessie venise la Institut la paisprezece ani, rea ca o pisică flămândă cu ghearele scoase. Nu fusese niciodată amabil cu ea, nici ea cu el - Will nu fusese niciodată amabil cu nimeni, cu excepţia lui Jem-, dar Jessie îl scutise de necazul de a regreta. Totuşi, o admirase într-un mod bizar, îi admirase tăria cu care ura şi forţa voinţei sale.

— Jessie...

Îi puse mâna pe obraz, întinzându-i pata de sânge într-un mod ciudat.

— Nu e nevoie. Tuşi din nou. Fii blând cu mine, atât. Ştiu că mă urăşti.

— Nu te urăsc.

— Nu m-ai vizitat niciodată în Oraşul Tăcut. Toţi ceilalţi au venit. Tessa şi Jem, Henry şi Charlotte. Dar tu nu. Will, tu nu ierţi,

— Nu! O spuse fiindcă era adevărat şi fiindcă o parte a motivului pentru care nu o plăcuse niciodată pe Jessamine era că, în anumite feluri, îi amintea de el însuşi. Jem este cel care iartă, adăugă el.

— Şi, cu toate acestea, pe tine te-am plăcut mai mult. Ridică ochii spre chipul lui, gânditoare. O, nu, nu aşa. Nu te gândi la asta. Dar felul în care te urai... asta am înţeles. Jem a vrut mereu să-mi dea o şansă, la fel ca Charlotte. Dar eu nu vreau daruri oferite din inimă. Vreau să fiu văzută aşa cum sunt. Şi fiindcă tu nu mă compătimeşti, ştiu că dacă te rog să faci ceva, o vei face.

Respira sacadat. Sângele făcea spume la gura ei. Will ştia ce însemna asta: plămânii ei erau înţepaţi sau se dizolvau, iar ea se îneca în propriul sânge.

— Ce este? o întrebă el pe un ton imperios. Ce vrei să

fac?

— Ai grijă de ele, şopti ea. De bebeluşa Jessie şi de celelalte.

Lui Will îi trebui un moment până să-şi dea seama că ea se referea la păpuşile ei. Doamne Dumnezeule!

— Jessamine, nu le voi permite să distrugă niciun lucru de-al tău.

Jessamine îi oferi o umbră de zâmbet.

— M-am gândit că ei ar putea... să nu vrea nimic care să le amintească de mine.

— Jessamine, nimeni nu te urăşte. Indiferent de lumea care se găseşte dincolo de asta, nu te duce într-acolo gândind aşa.

— A, nu? închise ochii cu o fluturare a genelor. Deşi voi în mod sigur m-aţi fi plăcut puţin mai mult dacă v-aş fi spus unde era Mortmain. Astfel, aş fi putut să nu vă fi pierdut iubirea.

— Spune-mi acum, o îmboldi Will. Spune-mi, dacă poţi, şi recâştigă-ţi iubirea...

— Idris, şopti ea.

— Jessamine, *ştim* că nu este adevărat...

Jessamine deschise ochii. Acum, albul ochilor era pătat de stacojiu, asemenea sângelui în apă.

— Tu, spuse ea. Dintre toţi oamenii, tu ar fi trebuit să înţelegi.

Brusc, strânsoarea ei se înăspri spasmodic pe reverul hainei lui.

— Eşti un galez groaznic, spuse ea cu o voce încleiată.

Apoi, pieptul i se zgudui o dată, după care rămase nemişcată. Murise.

Avea ochii deschişi, fixaţi asupra feţei lui. El îi atinse uşor, închizându-i pleoapele, lăsând pe ele amprenta degetului mare şi al arătătorului.

— *Ave atque vale,* Jessamine Lovelace.

— Nu!

Era Charlotte. Will ridică privirea printr-o negură de şoc

pentru a-i vedea pe ceilalţi adunaţi în jurul lui - Charlotte, prăbuşită în braţele lui Henry; Cecily cu ochii larg deschişi; şi Bridget, ţinând două cuţite pătate de ulei, fără nicio expresie. În spatele lor se afla Gideon, care şedea pe treptele Institutului împreună cu fratele său şi cu Sophie. Se lăsase pe spate, foarte palid, fără haină; era legat la un picior cu o fâşie ruptă de material, iar Gabriel îi aplica pe braţ ceea ce părea o rună vindecătoare.

Henry îşi lipi faţa de gâtul lui Charlotte şi murmura vorbe liniştitoare, în timp ce soţia lui vărsa râuri de lacrimi. Will se uită la ei, apoi la sora sa.

— Jem, rosti el, iar numele era o întrebare.

— S-a dus după Tessa, îi răspunse Cecily.

Ea privea în gol, spre Jessamine, cu un amestec de milă şi groază.

O lumină albă străluci în faţa ochilor lui Will.

— *S-a dus după Tessa?* Ce vrei să spui?

— Un... unul dintre automate a înşfăcat-o şi a aruncat-o într-o trăsură, spuse Cecily şi glasul lui aspru o făcu să şovăie. Niciunul dintre noi n-a putut să se ia după ei. Creaturile ne-au împiedicat să facem asta. Apoi Jem a ieşit în fugă pe poartă. Presupun...

Will descoperi că îşi înteţise strânsoarea mâinilor pe braţele lui Jessamine, lăsând urme vineţii pe pielea ei.

— S-o ia cineva pe Jessamine, spuse el cu o voce chinuită. Trebuie să plec după ei.

— Will, nu..., începu Charlotte.

— *Charlotte...*Trebuie să plec...

Se auzi un zdrăngănit - sunetul porţii Institutului trântindu-se. Will ridică iute capul şi îl văzu pe Jem.

Poarta tocmai se închisese în urma lui, iar băiatul se îndrepta spre ei. Mergea încet, de parcă ar fi fost beat sau rănit, şi, pe măsură ce se apropia, Will văzu că era plin de sânge. Sângele negru al automatelor, dar şi o mare cantitate de sânge roşu - pete pe cămaşă, dâre pe faţă şi în păr.

Veni mai aproape de ei şi se opri brusc. Privi în direcţia în care privise şi Thomas atunci când Will îl găsise pe treptele Institutului, sângerând şi fiind aproape mort.

— James? îl strigă Will.

În acel cuvânt era o lume de întrebări.

— A dispărut, spuse Jem pe un ton egal, fără inflexiuni. Am fugit după trăsură... dar a prins viteză şi n-am putut alerga destul de repede. I-am pierdut aproape de Temple Bar.

Ochii îi fugiră scurt spre Jessamine, dar nu păru să-i vadă nici măcar trupul, sau pe Will, care o ţinea, sau nimic altceva.

— Dacă aş fi putut să alerg mai repede..., continuă el, şi apoi se îndoi de spate, de parcă ar fi fost lovit, şi îl cuprinse un acces de tuse.

Căzu în patru labe, împroşcând pământul cu sânge. Degetele lui zgâriară piatra. Apoi se răsuci pe spate şi rămase nemişcat.

10
CA APA PE NISIP

Căci eram uimit de faptul că ceilalţi muritori trăiesc, în timp ce acela pe care atâta îl îndrăgisem, de parcă nu avea să moară, murise; dar, încă şi mai mult decât aceasta, mă miram că eu trăiesc totuşi după ce el murise, eu, care eram un alt el. Bine a zis cineva despre un prieten al său că acesta este „jumătatea sufletului său”. Fiindcă eu am simţit că sufletul meu şi sufletul lui fuseseră un singur suflet în două trupuri, şi din cauza aceasta viaţa devenise pentru mine o adevărată spaimă, fiindcă nu voiam să trăiesc înjumătăţit; şi, probabil, tot din acelaşi motiv mă temeam să şi mor, ca nu cumva să moară de tot şi cel pe care eu îl iubisem atât de mult.

— Sfântul Augustin, *Confesiuni,* Cartea a IV-a[19]

Cecily împinse cu vârfurile degetelor uşa de la dormitorul lui Jem şi se uită înăuntru.

În încăpere era linişte, dar exista un du-te-vino constant. Doi Fraţi Tăcuţi stăteau lângă patul lui Jem. Charlotte se afla între ei, cu chipul pământiu şi brăzdat de lacrimi. Will era şi el în genunchi lângă patul lui Jem, îmbrăcat în veşmintele pătate de sânge în lupta din curte. Îşi ţinea capul culcat pe braţele încrucişate şi arăta de parcă se ruga. Părea tânăr, vulnerabil şi disperat, şi, în pofida sentimentelor ei contradictorii, o parte din Cecily tânjea să

[19] Traducere de Gh. I. Șerban, Editura Humanitas, București, 1998.

intre în cameră şi să-l aline.

Cealaltă parte a lui Cecily văzu silueta palidă, nemişcată, întinsă în pat şi fu cuprinsă de frică. Se afla acolo de puţin timp; nu simţea nimic altceva în afara faptului că se băga peste durerea şi grijile locuitorilor de la Institut.

Însă era *musai* să vorbească cu Will. Trebuia. Înaintă...

Şi simţi o mână pe umărul ei, trăgând-o la o parte. Se lovi cu spatele de peretele coridorului, iar Gabriel Lightwood îi dădu drumul imediat.

Îl privi surprinsă. Părea epuizat, cu ochii lui verzi încercănaţi, cu pete de sânge în păr şi pe manşetele cămăşii. Gulerul îi era umed. Cu certitudine ieşise din camera fratelui său. Gideon fusese grav rănit la picior de lama unui automat şi, cu toate că o *iratze* îl ajutase, se părea că această putere vindecătoare avea o limită. Atât Sophie, cât şi Gabriel îl însoţiseră în camera lui, deşi el protestase tot drumul, spunând că toată atenţia trebuia îndreptată asupra lui Jem.

— Nu te duce acolo, o sfătui Gabriel pe un ton scăzut. Încearcă să-l salveze pe Jem. E nevoie ca fratele tău să fie prezent acolo pentru el.

— Să fie prezent acolo pentru el? Ce poate el să facă? Will nu este doctor.

— Chiar şi inconştient, James îşi va trage puterea de la *parabatai*-ulsău.

— Trebuie să vorbesc numai o clipă cu Will.

Gabriel îşi trecu mâinile prin claia lui de păr.

— Nu te afli de mult printre vânătorii de umbre, îi spuse el. Poate că nu înţelegi. Să-ţi pierzi *parabatai*-ul nu e puţin lucru. Noi o luăm foarte în serios, e la fel ca pierderea soţului sau a soţiei, a fratelui sau a surorii. E ca şi cum tu ai fi cel care zace în acel pat.

— Lui Will nu i-ar păsa atât de tare dacă eu aş zăcea în patul acela.

Gabriel pufni.

— Domnişoară Herondale, fratele tău nu s-ar fi deranjat

atât de mult să mă avertizeze în privinţa ta dacă n-ar fi ţinut la tine.

— Ba nu, el nu te place prea tare. De ce? Şi de ce îmi dai acum sfaturi în privinţa lui? Nici tu nu prea îl placi.

— Nu, recunoscu Gabriel. Lucrurile nu stau chiar aşa. Nu-mi *place* de Will Herondale. Ne-am displăcut reciproc ani la rândul. De fapt, mi-a rupt braţul acum ceva timp.

— Aşa a făcut? întrebă Cecily miratã.

— Şi, cu toate astea, încep să văd că multe dintre lucrurile despre care am crezut dintotdeauna că erau certe, nu sunt certe. Şi Will este unul dintre acele lucruri. Eram convins că e un nemernic, însă Gideon mi-a povestit mai multe despre el şi am început să înţeleg că are un simţ al onoarei foarte straniu.

— Iar tu respecţi asta.

— Îmi doresc să respect asta. Îmi doresc să o înţeleg. Iar James Carstairs este printre cei mai buni dintre noi; chiar dacă îl detestam pe Will, acum aş vrea să-i fie bine, de dragul lui Jem.

— Lucrul pe care trebuie să i-l spun fratelui meu, zise Cecily. Jem ar vrea ca eu să i-l spun. Este destul de important. Şi nu va dura decât o clipă.

Gabriel îşi masă tâmplele. Era foarte înalt - părea să se profileze deasupra lui Cecily, întrucât era foarte zvelt. Avea un chip distinct, nu tocmai drăguţ, dar elegant, cu buza inferioară arcuită.

— În regulă, acceptă el. Intru şi-l trimit afară.

— De ce tu? Şi nu eu?

— Dacă e furios, dacă e împietrit de durere, e mai bine să văd eu asta şi el să fie mai degrabă supărat pe mine, preciză Gabriel. Am încredere în tine, domnişoară Herondale, că e vorba de un lucru important. Sper că nu mă vei dezamăgi.

Cecily nu spuse nimic, ci se mărgini doar să privească cum Gabriel împinse uşa camerei bolnavului şi intră. Se rezemă de un perete, cu inima bubuind, în timp ce un

murmur de voci se ridică dinăuntru. O auzi pe Charlotte spunând ceva despre runele de înlocuire a sângelui, care erau, aparent, periculoase - şi apoi uşa se deschise şi Gabriel ieşi.

Cecily se îndreptă.

— Will o să...

Ochii lui Gabriel o străfulgerară şi, o clipă mai târziu, apăru Will, imediat după Gabriel, întinzând mâna pentru a închide uşa după el. Gabriel dădu din cap către Cecily şi porni pe coridor, lăsând-o singură cu fratele ei.

Ea se întrebase mereu cum ai putea fi singur cu altcineva, zău aşa. Dacă erai cu cineva, nu însemna, prin definiţie, că *nu* eşti singur? Dar acum se simţea complet singură, căci Will părea să se afle în cu totul altă parte. Nici măcar nu părea să fie furios. Se sprijini de peretele de lângă uşă, alături de ea, şi, cu toate acestea, arăta la fel de străveziu ca o fantomă.

— Will, spuse ea.

El nu păru să o audă. Tremura, iar mâinile i se agitau din cauza efortului şi a încordării.

— Gwilym Owain, repetă ea, pe un ton mai blând.

Will întoarse capul şi o privi, cu toate că ochii săi erau albaştri şi reci ca apele râului Llyn Mwyngil la adăpostul munţilor.

— Prima dată când am venit aici aveam doisprezece ani, începu el.

— Ştiu, zise Cecily, uluită.

Ce credea el, că ea ar fi putut uita? Să o piardă pe Ella, apoi pe Will al ei, preaiubitul ei frate mai mare, în decurs de doar câteva zile? Dar Will nu părea nici măcar să o audă.

— Era, mai exact, zece noiembrie în acel an. Şi în fiecare an de după, la aniversarea acelei zile, intram în depresie. Aceea era ziua - aceea şi ziua mea de naştere - când îmi aminteam cel mai mult de mama şi de tata şi de tine. Ştiam că eraţi în viaţă, ştiam că eraţi acolo, că mă voiaţi înapoi şi

că eu nu puteam merge, nu putem să vă trimit nici măcar o scrisoare. Am scris zeci de misive, fireşte, şi le-am ars. Probabil că mă uraţi şi mă învinovăţeaţi pentru moartea Ellei.

— Nu te-am învinovăţit niciodată...

— După primul an, cu toate că mă temeam de sosirea acelei zile, am început să descopăr că exista ceva ce Jem pur şi simplu *trebuia* să facă în fiecare zece noiembrie, nişte exerciţii de pregătire sau ceva cercetări care urmau să ne ducă în capătul îndepărtat al oraşului, sub o vreme rece şi ploioasă. Şi eu mă purtam groaznic cu el pentru asta, fireşte. Uneori, frigul umed îi făcea rău sau uita de drogurile lui şi se îmbolnăvea în acea zi, tuşind sânge şi fiind obligat să stea la pat, şi asta era tot o distragere. Şi abia după ce s-a întâmplat de trei ori - căci eu sunt foarte prost, Cecy, şi nu mă gândesc decât la mine -, mi-am dat seama că, fireşte, el o făcea pentru *mine.* Jem notase data şi făcea tot ceea ce putea pentru a mă scoate din melancolie.

Cecily rămăsese ţintuită locului şi îl privea cu uimire. În pofida vorbelor care bubuiau în mintea ei şi care cereau a fi rostite, nu putea să spună nimic, căci era ca şi cum vălul anilor căzuse şi ea îşi vedea în sfârşit fratele, aşa cum fusese copil, mângâind-o stângaci atunci când se lovea, adormind pe covorul din faţa focului cu o carte deschisă pe piept, ieşind din heleşteu râzând şi scuturându-şi apa din părul lui negru. Will, fără niciun zid între el şi lumea din afară.

Will se cuprinse cu braţele, de parcă i-ar fi fost frig.

— Nu ştiu cine să fiu fără el, spuse. Tessa a dispărut, iar fiecare moment când ea nu este aici e aidoma unui cuţit care mă sfârtecă pe dinăuntru. Tessa a dispărut, şi ei nu-i pot da de urmă, iar eu habar n-am unde să mă duc şi ce să fac mai departe, iar singura persoană căreia îmi imaginez că-i pot povesti agonia mea este acea persoană care nu poate afla. Chiar şi dacă n-ar fi fost pe moarte.

— Will. *Will.* Cecily îşi puse mâna pe braţul lui. Te rog, ascultă-mă! Este în legătură cu găsirea Tessei. Cred că ştiu unde este Mortmain.

Auzind acestea, Will făcu ochii mari.

— De unde să ştii *tu?*

— Am fost suficient de aproape să aud ce-a spus Jessamine când era pe moarte, preciză Cecily, simţind cum sângele îi pulsa pe sub piele.

Inima lui bubuia ca un ciocan.

— Jessamine a zis că eşti un galez groaznic.

— Jessamine?

Will părea uluit, însă îi văzu uşoara mijire a ochilor. Poate că, în mod inconştient, el începea să urmeze acelaşi şir al gândurilor ca ea.

— Jessamine a tot repetat că Mortmain se află în Idris. Dar Conclavul ştie că nu e acolo, adăugă Cecily repede. Tu nu l-ai cunoscut pe Mortmain când locuia în Ţara Galilor, dar eu da. El ştie prea bine acele locuri. Şi, cândva, le ştiai şi tu. Noi am crescut în umbra munţilor, Will. *Gândeşte-te.*

El o privi lung.

— Doar nu-ţi închipui... Cadair Idris?

— El cunoaşte munţii ăia, Will, insistă Cecily. Şi ar găsi totul amuzant, o glumă grozavă la adresa ta şi a tuturor nefilimilor. A dus-o exact acolo de unde ai fugit tu. A dus-o la noi acasă.

*

— Un *posset*[20] întrebă Gideon, luând cana aburindă de la Sophie. Mă simt din nou ca un copil.

— Are condimente şi vin. Vă va face bine. Vă va reface sângele.

Sophie se agita prin jur, fără să se uite în direcţia lui Gideon, în timp ce punea tava pe noptiera de lângă patul lui. El şedea în capul oaselor, cu un crac al pantalonilor

[20] Băutură fierbinte din lapte, vin și mirodenii.

tăiat sub genunchi şi cu piciorul înfăşurat în bandaje. Părul îi era în continuare ciufulit de la luptă şi, deşi i se dăduseră haine curate să se îmbrace, încă mirosea a sânge şi transpiraţie.

— *Astea* îmi vor schimba sângele, zise el, întinzând un braţ pe care două rune *sanglier* de înlocuire a sângelui îi fuseseră desenate cu tuş.

— Nu cumva vreţi să spuneţi că nici *posset*-urile nu vă plac? vru ea să ştie, punând mâinile in şolduri.

Încă îşi amintea cât de enervată fusese din pricina brioşelor, însă ea îl iertase de tot în seara precedentă, în timp ce citise scrisoarea către Consul (pe care nu avusese ocazia să o pună la poştă - încă o avea în buzunarul şortului ei pătat de sânge). Iar azi, atunci când automatul îl rănise la picior pe treptele Institutului şi el căzuse, cu sângele şiroind din rana deschisă, inima ei fusese cuprinsă de o groază care o luase prin surprindere.

— Nimănui nu-i plac *posset*-urile, spuse el cu un zâmbet slab, dar fermecător.

— Trebuie, oare, să stau şi să mă asigur că îl beţi sau aveţi de gând să-l azvârliţi sub pat? Fiindcă, în cazul asta, vom avea şoareci.

Gideon avu buna-cuviinţă de a părea ruşinat; Sophie îşi dorea să se fi aflat acolo atunci când Bridget măturase în camera lui şi anunţase că venise pentru a aduna brioşele de sub pat.

— Sophie, spuse el, iar când ea îi aruncă o privire severă, el luă, la iuţeală, o înghiţitură de *posset.* Domnişoară Collins. Încă nu am avut şansa să-ţi cer scuze cum se cuvine, aşa că permite-mi să o fac acum. Te rog să mă ierţi pentru renghiul pe care ţi l-am jucat cu brioşele. Nu am intenţionat să dau dovadă de lipsă de respect. Sper că nu ţi-ai imaginat că ţi-am desconsiderat poziţia în cadrul gospodăriei, căci eşti una dintre cele mai bune şi mai curajoase doamne pe care am avut vreodată plăcerea să le cunosc.

Sophie îşi luă mâinile din şolduri.

— Păi, făcu ea. Nu există prea mulţi domni care să-i ceară scuze unei servitoare. Asta e o scuză destul de bună.

— Iar eu sunt convins că brioşele sunt foarte bune, adăugă el repede. Doar că mie nu-mi plac brioşele. Nu mi-au plăcut niciodată brioşele. Nu e din cauza brioşelor *tale.*

— Vă rog, încetaţi să mai rostiţi cuvântul „brioşe", domnule Lightwood.

— În regulă.

— Şi nu sunt brioşele mele; Bridget le-a făcut.

— În regulă.

— Şi dumneavoastră nu vă beţi *posset*-ul.

El deschise gura, apoi o închise la repezeală şi duse cana la buze. Când o privi peste marginea căniі, ea se domoli şi surâse. Ochii lui se luminară.

— Prea bine, zise ea. Nu vă plac brioşele. Ce părere aveţi despre pandişpan?

Era la mijlocul după-amiezii şi un soare slab se afla sus pe cer. Circa doisprezece vânători de umbre din Enclavă şi mai mulţi Fraţi Tăcuţi erau răspândiţi prin curtea Institutului. Mai devreme o luaseră pe Jessamine şi trupul Fratelui Tăcut, al cărui nume Cecily nu-l aflase. Ea auzea vocile din curte şi zăngănitul metalului, pe măsură ce Enclava sorta rămăşiţele atacului automatelor.

Totuşi, în salon, cel mai puternic zgomot era ticăitul pendulei din colţ. Draperiile erau date deoparte, iar în lumina palidă a soarelui, Consulul privea încruntat, cu braţele sale groase încrucişate la piept.

— Asta e o nebunie, Charlotte! exclamă el. O adevărată nebunie, bazată pe toana unei copile.

— Nu sunt o copilă, izbucni Cecily.

Şedea într-un jilţ lângă şemineu, acelaşi în care Will adormise în seara precedentă - oare chiar atât de puţin timp trecuse? Will stătea alături de ea, cu o căutătură urâtă. Nu-şi schimbase hainele. Henry era în camera lui

Jem, împreună cu Fraţii Tăcuţi; Jem încă nu-şi recăpătase cunoştinţa şi numai sosirea Consulului îi desprinseseră pe Charlotte şi pe Will de la căpătâiul lui.

— Iar părinţii mei îl cunosc pe Mortmain, după cum bine ştiţi. El s-a împrietenit cu familia mea, cu tata. Ne-a oferit Conacul Ravenscar atunci când tata... când ne-am pierdut casa de lângă Dolgellau.

— Este adevărat, confirmă Charlotte, care stătea în spatele biroului, pe suprafaţa căruia erau împrăştiate hârtii. Ţi-am vorbit astă-vară despre această chestiune, despre ce mi-a raportat Ragnor Fell cu privire la familia Herondale.

Will îşi scoase pumnii din buzunarele pantalonilor şi îl înfruntă mânios pe Consul:

— Pentru Mortmain a fost o glumă să le dăruiască alor mei acea casă! S-a jucat cu noi. De ce nu şi-ar extinde gluma în această manieră?

— Uite aici, Josiah, spuse Charlotte, arătându-i spre una dintre hârtiile de pe birou, o hartă a Ţării Galilor. Există un lac Lyn în Idris - şi aici, lacul Tal-y-Llyn, la baza munţilor Cadair Idris...

— „Llyn” *înseamnă* „lac”, explică Cecily pe un ton exasperat. Iar noi îi spunem Llyn Mwyngil, cu toate că alţii îi spun Tal-y-Llyn...

— Şi probabil că mai există şi alte locuri în lume cu numele de Idris, spuse tăios Consulul, înainte să pară să-şi dea seama că se certa cu o fată de cincisprezece ani, fapt care îl făcu să cedeze.

— Însă ăsta *înseamnă ceva,* zise Will. Se spune că lacurile din jurul munţilor sunt fără fund - că însuşi muntele este scobit, iar înăuntru dorm Cwn Annwn, Câinii din Lumea de Dincolo.

— Vânătoarea Sălbatică, zise Charlotte.

— Da. Will îşi trecu degetele prin părul lui negru, dându-şi-l pe spate. Noi suntem nefilimi. Credem în legende, în mituri. *Toate poveştile sunt adevărate.* Ce altceva mai bun

decât un munte scobit, deja asociat cu magia întunecată şi cu semnele rele ale morţii, pentru a se ascunde cu drăciile lui? Nimănui nu i s-ar părea ceva neobişnuit dacă din munte s-ar auzi zgomote ciudate şi niciun localnic n-ar cerceta. Din ce alt motiv să fi fost prin zonă? Mereu m-am întrebat de ce l-a interesat atât de tare familia mea. Poate să fi fost doar proximitatea - oportunitatea de a enerva o familie de nefilimi. Ar fi fost incapabil să-i reziste.

Consulul se sprijinea de birou, cu ochii pe harta dintre mâinile lui Charlotte.

— Nu e suficient.

— Nu e suficient? Pentru ce nu e suficient? strigă Cecily.

— Pentru a convinge Conclavul. Consulul se îndreptă de spate. Charlotte, *tu* vei înţelege. Pentru a lansa un atac asupra lui Mortmain, pe baza unei supoziţii potrivit căreia s-ar afla în Ţara Galilor, va trebui să convocam o întrunire a Consiliului. Nu putem lua o forţă mică şi să riscăm să fim copleşiţi numeric, mai ales de acele creaturi - câte dintre ele au fost aici azi-dimineaţă, când aţi fost atacaţi?

— Şase sau şapte, fără să socotim şi creatura care a răpit-o pe Tessa, răspunse Charlotte. Noi credem că ele se pot plia şi, ca atare, încap în locuri mici, cum ar fi interiorul unui cupeu.

— Iar eu cred că Mortmain nu şi-a dat seama că Gabriel şi Gideon aveau să fie cu tine, aşa că au subestimat numărul necesar. Altminteri, bănuiesc că aţi fi putut fi morţi cu toţii.

— La naiba cu fraţii Lightwood! murmură Will. Eu cred că el a subestimat-o pe Bridget, care a tăiat creaturile alea ca pe nişte curcani de Crăciun.

Agasat, Consulul ridică mâinile.

— Noi am citit hârtiile lui Benedict Lightwood. În ele afirmă că refugiul lui Mortmain este în afara Londrei şi că intenţionează să trimită o forţă asupra Enclavei londoneze...

— Benedict Lightwood devenea din ce în ce mai nebun

în momentele în care a scris asta, îl întrerupse Charlotte. Ai cumva impresia că Mortmain i-ar fi împărtăşit adevăratele sale planuri?

— Şi mai departe?

Vocea Consulului era tăioasă, dar şi rece ca gheaţa.

— Benedict n-avea niciun motiv să mintă în propriul său jurnal, Charlotte, pe care *tu* n-ar fi trebuit să-l citeşti. Dacă n-ai fi fost atât de convinsă că ar trebui să ştii mai multe decât Consiliul, le-ai fi predat imediat. Asemenea manifestări de dezobedienţă nu mă pot face să am încredere în tine. Dacă vrei neapărat, poţi aduce această chestiune cu Ţara Galilor în fata Consiliului, când ne reunim peste două săptămâni...

— Două săptămâni? Will ridică vocea; era palid, cu pete de roşu care îi ieşeau în evidenţă pe pometi. Tessa a fost luată *azi.* Ea nu are la dispoziţie două săptămâni.

— Magistrul o vrea nevătămată. Will, ştii asta, spuse Charlotte pe un ton blând.

— Dar vrea şi s-o ia de soţie! Nu crezi că ei i-ar displăcea mai tare să fie jucăria lui decât să fie omorâtă? Mâine ar putea fi căsătorită...

— Şi la naiba cu asta, dacă aşa se întâmplă! exclamă Consulul. O fată care nu e nefilim, nu este, *nu poate* fi prioritatea noastră!

— Dar este prioritatea *mea!* exclamă Will.

Se lăsă tăcerea. Cecily auzea sunetul lemnului umed care trosnea în şemineu. Ceaţa care păta ferestrele era de un galben închis, iar chipul Consulului era ascuns de întuneric. Într-un final, acesta spuse:

— Credeam că e logodnica *parabatai*-ului tău. Nu a ta.

Will îşi ridică bărbia.

— Dacă este logodnica lui Jem, atunci am datoria să o păzesc ca şi cum ar fi a mea. Asta înseamnă să fii *parabatai.*

— O, da.

Din vocea Consulului răzbătea sarcasmul.

— O astfel de loialitate este vrednică de laudă. Consulul clatină din cap. Familia Herondale. Încăpăţânaţi ca nişte catâri. Îmi amintesc când tatăl tău voia să se căsătorească cu mama ta. Nimic nu l-ar fi putut convinge, deşi ea nu era candidată pentru Înălţare. Mă aşteptam la mai multă docilitate din partea copiilor săi.

— Vă rog să ne iertaţi pe mine şi pe sora mea dacă nu suntem de acord cu dumneavoastră, spuse Will, socotind că, dacă tatăl meu ar fi fost mai docil, aşa după cum spuneţi, noi n-am mai fi existat.

Consulul clătină din cap.

— Ăsta e război, zise el. Nu salvare.

— Iar ea nu este o simplă fată, interveni Charlotte. Este o armă în mâinile duşmanului. Îţi spun, Mortmain intenţionează să o folosească împotriva noastră.

— Ajunge! Consulul îşi luă paltonul de pe spătarul scaunului şi se îmbrăcă. Aceasta este o conversaţie care nu duce la nimic. Charlotte, ai grijă de vânătorii tăi de umbre. Trecu cu privirea peste Will şi Cecily. Par... surescitaţi.

— Înţeleg că nu putem forţa cooperarea ta, Josiah, spuse Charlotte şi chipul ei era negru de mânie. Dar nu uita că voi însemna în catastif faptul că te-am avertizat în legătură cu această situaţie. Dacă la final se va dovedi că am avut dreptate şi din pricina tergiversării vom avea parte de un dezastru, toate consecinţele se vor sparge în capul tău.

Cecily se aştepta ca Josiah Wayland să arate furios, dar el nu făcu decât să-şi tragă gluga, ascunzându-şi trăsăturile.

— Charlotte, asta înseamnă să fii Consul.

Sânge. Sânge pe dalele de piatră din curte. Sânge pătând scările casei. Sânge pe frunzele din grădină, rămăşiţele a ceea ce fusese cândva cumnatul lui Gabriel zăcând în băltoacele dense de sânge care se închega, jeturi de sânge fierbinte împroşcând echipamentul lui Gabriel în momentul în care săgeata pe careoslobozise intrase în

ochiul tatălui său...

— Regreţi decizia de a rămâne la Institut, Gabriel?

Vocea imperturbabilă, familiară, întrerupse gândurile febrile ale lui Gabriel şi, icnind, îşi ridică privirea.

Consulul stătea deasupra lui, cu silueta conturată de soarele slab. Era îmbrăcat cu un palton gros şi mănuşi şi afişa o expresie amuzată, de parcă Gabriel făcuse ceva ca să-l distreze.

— Eu...

Lui Gabriel i se tăie brusc răsuflarea, aşa că forţă cuvintele să iasă pe acelaşi ton:

— Nu. Fireşte că nu.

Consulul ridică o sprânceană.

— Ăsta trebuie să fie motivul pentru care stai chircit aici, lângă biserică, îmbrăcat în haine pătate de sânge, arătând de parcă ai fi îngrozit că te-ar putea găsi cineva.

Gabriel se ridică grăbit în picioare, recunoscător pentru zidul dur din piatră din spatele său, care îl susţinea. Îi aruncă o căutătură urâtă Consulului.

— Sugeraţi că n-am luptat? Că am fugit?

— Nu sugerez nimic de genul ăsta, răspunse Consulul fără asprime. Ştiu c-ai rămas. Ştiu că fratele tău a fost rănit...

Gabriel inspiră sacadat, iar Consulul miji ochii.

— A, făcu el. Aşadar, asta e, nu-i aşa? L-ai văzut pe tatăl tău murind şi ai crezut că ai să-l vezi şi pe fratele tău murind?

Gabriel voia să zgârie zidul din spatele său. Voia să-l lovească pe Consul peste faţa sa unsuroasă, care afişa o compasiune falsă. Voia să alerge sus şi să se arunce pe patul fratelui său, să refuze să plece, aşa cum refuzase Will să-l părăsească pe Jem, până ce el îl obligase să se îndepărteze. Will era un frate mai bun pentru Jem decât era el pentru Gideon, gândi Gabriel cu amărăciune, şi nici măcar nu erau de acelaşi sânge. În parte, acesta era motivul care îl mânase afară din Institut, spre această

ascunzătoare din spatele grajdurilor. Aici cu siguranţă n-avea să-l caute nimeni.

Se înşelase. Dar el se înşela mai tot timpul, aşa că ce mai conta o dată?

— Ţi-ai văzut fratele sângerând, continuă Consulul cu aceeaşi voce lipsită de asprime. Şi ţi-ai amintit...

— L-am omorât pe tata, spuse Gabriel. I-am tras o săgeată drept în ochi - i-am vărsat sângele. Credeţi că nu ştiu ce înseamnă asta? Sângele lui mă va striga din pământ, aşa cum sângele lui Abel l-a strigat pe Cain. Toţi spun că nu mai era tatăl meu, dar, totuşi, el era tot ceea ce mai rămăsese din el. Cândva, el a fost un Lightwood. Iar Gideon ar fi putut fi omorât azi. Să-l pierd şi pe el...

— Înţelegi ce vreau să spun, zise Consulul, când vorbesc despre Charlotte şi despre refuzul ei de a se supune Legii. Costul vieţii pe care îl generează asta. Ar fi putut fi viaţa fratelui tău sacrificată pentru mândria ei înfumurată.

— Charlotte nu îmi dă senzaţia c-ar fi mândră.

— Acesta este motivul pentru care mi-ai scris asta? Consulul scoase din buzunarul paltonului prima scrisoare pe care Gabriel şi Gideon i-o trimiseseră. O privi cu dispreţşi o lăsă să cadă la pământ. Această misivă ridicolă, născocită pentru a mă enerva pe mine?

— A funcţionat?

Pentru o clipă, Gabriel crezu că Wayland intenţiona să-l lovească. Dar privirea mânioasă dispăru repede din ochii bărbatului mai în vârstă; când vorbi iar, era calm.

— Presupun că n-ar fi trebuit să mă aştept ca un Lightwood să reacţioneze bine la şantaj. Tatăl tău n-ar fi reacţionat bine. Mărturisesc că am crezut că sunteţi dintr-o stofă mai slabă.

— Dacă intenţionaţi să încercaţi o altă cale prin care să mă convingeţi, nu vă obosiţi, îi propuse Gabriel. Nu are niciun rost.

— Zău? Îi eşti loial lui Charlotte Branwell, după tot ce v-a făcut familia ei? La Gideon m-aş fi aşteptat - el seamănă

cu mama voastră. Prea încrezător din fire. Însă nu şi tu, Gabriel. De la tine mă aşteptam la mai multă mândrie în sângele tău.

Gabriel îşi rezemă iar capul de zid.

— Nu exista nimic, zise el. Înţelegeţi? Nu exista nimic în corespondenţa lui Charlotte care să vă intereseze, să intereseze *pe oricine.* Ne-aţi spus ca urma să ne distrugeţi complet dacă nu vă raportam activităţile ei, dar nu era nimic de raportat. Nu ne-aţi dat nicio şansă.

— Aţi fi putut să-mi spuneţi adevărul.

— N-aţi vrut să-l auziţi, îi răspunse Gabriel. Nu sunt prost şi nici fratele meu nu este. O vreţi pe Charlotte înlăturată de la conducerea Institutului, dar nu vreţi să fie prea evident că a fost mâna dumneavoastră cea care a înlăturat-o. Aţi dorit ca ea să fi fost implicată într-un soi de afacere ilegală. Însă adevărul e că nu există nimic de descoperit.

— Adevărul este adaptabil. Adevărul poate fi descoperit, firește, dar de asemenea, el poate fi şi creat.

Gabriel îl fulgeră cu privirea pe Consul.

— Aţi fi preferat să vă minţim?

— O, nu, răspunse Consulul. Nu pe *mine.* Puse o mână pe umărul lui Gabriel. Familia Lightwood a avut dintotdeauna onoare. Tatăl tău a făcut greşeli. N-ar trebui ca tu să plăteşti pentru el. Lasă-mă să-ţi dau înapoi ce ai pierdut. Lasă-mă să-ţi redau Conacul Lightwood, bunul nume al familiei tale. Ai putea să locuieşti în casă cu fratele şi sora ta. Nu mai ai nevoie să depinzi de mila Enclavei.

Milă. Cuvântul era amar. Gabriel se gândi la sângele fratelui său de pe dalele de piatră ale Institutului. Dacă Charlotte n-ar fi fost atât de pripită, atât de hotărâtă să o ia pe fata metamorfică în sânul Institutului împotriva obiecţiilor Conclavului şi ale Consulului, Magistrul nu şi-ar fi trimis forţele asupra Institutului. Sângele lui Gideon n-ar fi fost vărsat.

*De fapt,*şopti un glăscior din mintea sa, *dacă n-ar fi fost Charlotte, secretul tatălui meu ar fi rămas un secret.* Benedict n-ar fi fost obligat să-l trădeze pe Magistru. El n-ar fi pierdut sursa drogului care ţinea *astriola* în frâu.Poate că n-ar fi fost niciodată transformat. Fiii săi ar fi putut să nu afle niciodată de păcatele lui. Familia Lightwood ar fi putut să continue într-o ignoranţă binecuvântată.

— Gabriel, zise Consulul. Această ofertă este numai pentru tine. Trebuie să fie ţinută în secret faţă de fratele tău. El seamănă cu mama ta, e prea loial. Loial lui Charlotte. Loialitatea lui greşită poate că îi face cinste, dar nu ne va ajuta aici. Spune-i că m-am săturat de bufoneriile voastre; spune-i că nu mai vreau nimic din partea voastră. Eşti un bun mincinos - aici zâmbi acru - şi sunt încredinţat că-l poţi convinge. Ce spui?

Gabriel luă o hotărâre fermă.

— Ce doriţi să fac?

Will îşi schimbă poziţia în jilţul de lângă patul lui Jem. Stătea deja de câteva ore şi îi înţepenise spatele, dar refuza să se mişte. Exista şansa ca Jem să se trezească şi să se aştepte ca el să fie acolo.

Cel puţin nu era frig. Bridget făcuse focul în şemineu; lemnul umed pocnea şi pârâia, trimiţând din când în când jerbe de scântei. Noaptea de dincolo de ferestre n-avea nicio tentă de albastru şi nicio urmă de nori, era doar un negru uniform, de parcă ar fi fost pictată pe sticlă.

Vioara lui Jem era rezemată de piciorul patului, iar bastonul lui, încă năclăit de sângele provenit de la lupta din curte, zăcea alături de ea. Jem era culcat şi nemişcat, cu capul sprijinit de perne, fără pic de culoare pe chipul său palid. Will avea senzaţia că îl vedea pentru prima dată după o absenţă îndelungată, pentru acel moment de scurtă durată, când poţi să remarci schimbări pe chipurile familiare, înainte ca ele să devină din nou parte din peisajul din viaţa cuiva. Jem arăta foarte slab - cum de Will

nu remarcase? -, toată carnea de prisos se topise de pe pomeţi, maxilar şi frunte, astfel încât ele erau numai scobituri şi unghiuri. Exista o strălucire vagă, albăstruie, pe pleoapele lui închise şi pe buze. Clavicula i se arcuia ca prova unei corăbii.

Will îşi făcu reproşuri. Cum de nu-şi dăduse seama în toate acele luni că Jem se stingea - atât de iute, atât de curând? Cum de nu văzuse coasa şi întunericul?

— Will.

Se auzi o şoaptă la uşă. Ridică plictisit privirea şi o văzu pe Charlotte acolo, cu capul iţindu-se pe după uşă.

— E... cineva care vrea să te vadă.

Will clipi când Charlotte se dădu la o parte şi Magnus Bane trecu pe lângă ea şi intră în cameră. Preţ de o clipă, Will nu ştiu ce să spună.

— Zice că tu l-ai convocat, continuă Charlotte, nu prea convinsă.

Magnus, cu un aer de indiferenţă, aştepta îmbrăcat într-un costum gri-petrol. Îşi scoase alene mănuşile gri-închis din piele de căprioară de pe mâinile sale cafenii.

— *Într-adevăr,* l-am convocat, recunoscu Will, având senzaţia că se trezea. Mulţumesc, Charlotte!

Charlotte îi aruncă o privire în care compătimirea se combina cu implicitul mesaj *E responsabilitatea ta, Will Herondale,*şi ieşi din cameră, închizând uşa în urma ei în mod vădit.

— Ai venit, spuse Will, conştient că se exprimase ca un prost.

Nu îi plăcea niciodată când oamenii observau cu voce tare lucrurile evidente, şi iată că făcea şi el exact acest lucru. Nu se putea debarasa de sentimentul de uluială. Să-l vadă pe Magnus acolo, în dormitorul lui Jem, era ca şi când ar vedea un cavaler elf aşezat printre avocaţii cu peruci albe din Old Bailey.

Magnus îşi lăsă mănuşile pe o masă şi se apropie de pat. Ridică o mână pentru a se sprijini de unul dintre stâlpi în

timp ce îl privi pe Jem, atât de nemişcat şi de alb, încât ziceai că era o statuie gravată deasupra unui mormânt.

— James Carstairs, spuse el, murmurând cuvintele de parcă aveau cine ştie ce putere de incantaţie.

— E pe moarte, îl informă Will.

— Mi-am dat şi eu seama.

Ar fi putut să pară o replică rece, dar existau lumi de tristeţe în glasul lui Magnus, o tristeţe pe care Will o simţi cu un junghi de familiaritate.

— Din câte ţin minte, mi-ai spus că mai avea la dispoziţie câteva zile, poate o săptămână.

— Nu e doar lipsa drogului.

Glasul lui Will părea ruginit; îşi drese vocea.

— De fapt, avem puţin *yin fen*şi i l-am administrat. Însă a fost o luptă în după-amiaza asta, iar el a pierdut sânge şi a slăbit. Ne temem că nu e suficient de puternic pentru a-şi reveni.

Magnus se întinse şi ridică delicat mâna lui Jem. Existau vânătăi pe degetele lui palide, iar venele albastre se întindeau ca o hartă a râurilor pe sub pielea încheieturii lui.

— Suferă?

— Nu ştiu.

— Poate c-ar fi mai bine dacă l-ai lăsa să moară.

Magnus îl privi pe Will cu ochii săi aurii-verzui.

— Will, toate vieţile sunt finite. Şi tu ştiai, când l-ai ales, că avea să moară înaintea ta.

Will privea drept înainte. Se simţea ca şi când cădea printr-un tunel întunecat, unul care nu se mai termina şi în care nu exista nimic de care să se agaţe pentru a încetini coborârea.

— Dacă tu crezi că e cel mai bine pentru el...

— Will.

Vocea lui Magnus era blândă, dar imperioasă.

— M-ai adus aici fiindcă sperai să-l pot ajuta?

Will ridică privirea pierdut.

— Nu ştiu de ce te-am convocat, recunoscu el. Nu cred că e fiindcă mă aşteptam să faci ceva. Mai degrabă, cred că mă gândeam că tu eşti singurul care ar putea înţelege.

Magnus păru surprins.

— Singurul care ar putea înţelege?

— Ai trăi mult timp, zise Will. Probabil c-ai văzut mulţi oameni murind, mulţi oameni pe care i-ai iubit. Şi totuşi, supravieţuieşti şi mergi mai departe.

Magnus continuă să pară uluit.

— M-ai convocat aici - un magician la Institut, imediat după o bătălie în care aproape c-aţi fost cu toţii omorâţi - pentru a *vorbi*?

— Găsesc că mi-e uşor să vorbesc cu tine, se scuză Will. Nu pot să spun de ce.

Magnus clătină încet din cap şi se sprijini din nou de stâlpul patului.

— Eşti *atât* de tânăr, murmură el. Şi totuşi, nu cred c-am mai fost vreodată chemat de un vânător de umbre doar ca să-i ţin de urât pe timp de noapte.

— Nu ştiu ce să fac, recunoscu Will. Mortmain a luat-o pe Tessa şi acum cred că ştiu unde se află. Există o parte din mine care nu vrea altceva decât să se ducă după ea. Dar nu-l pot abandona pe Jem. I-am făcut un jurământ. Ce se întâmplă dacă se trezeşte în toiul nopţii şi descoperă că nu sunt aici?

Will părea la fel de rătăcit ca un copil.

— Va crede că l-am abandonat de bunăvoie, fără să-mi pese că era pe moarte. El nu va şti. Şi totuşi, dacă ar putea vorbi, nu mi-ar spune să mă duc după Tessa? Nu asta e ceea ce şi-ar dori el?

Will îşi lăsă capul în mâini.

— Nu ştiu ce să fac şi asta mă omoară.

Magnus îl privi tăcut vreme îndelungată.

— Ştie că eşti îndrăgostit de Tessa?

— Nu. Will ridică faţa şocat. Nu. N-am spus niciodată vreun cuvânt. Nu trebuie să ducă pe umeri această povară.

Magnus inspiră adânc şi vorbi pe un ton blând.

— Will. M-ai rugat să-ţi ofer înţelepciunea mea, având în vedere că sunt o persoană care a trăit multe vieţi şi a îngropat multe iubiri. Îţi pot spune că sfârşitul unei vieţi este suma iubirii care a fost trăită, că indiferent de ceea ce crezi c-ai jurat, să fii aici, la sfârşitul vieţii lui Jem, nu e cel mai important lucru. Cel mai important lucru a fost să fii aici pentru toate celelalte momente. De când l-ai cunoscut, nu l-ai abandonat niciodată şi nu ai încetat niciodată să-l iubeşti. *Asta* e ceea ce contează.

— Chiar vorbeşti serios? întrebă Will mirat, iar apoi adăugă: De ce eşti atât de cumsecade cu mine? Încă îţi datorez o favoare, nu-i aşa? Îmi amintesc asta, să ştii, deşi nu mi-ai cerut-o niciodată.

— Oare? spuse Magnus, după care îi zâmbi. Will, tu mă tratezi ca pe o fiinţă umană, o persoană ca tine; rar întâlneşti un vânător de umbre care să trateze aşa un magician. Nu sunt atât de lipsit de inimă încât să cer o favoare de la un băiat cu inima frântă. Unul despre care cred, apropo, că într-o bună zi va fi un bărbat foarte bun. Aşa c-am să-ţi spun asta. Am să stau aici când pleci şi am să ţi-lveghez pe Jem în locul tău, iar dacă se trezeşte, am să-i spun încotro ai plecat şi că ai făcut-o pentru el. Şi am să fac tot ce pot pentru a-lţine în viaţă: nu dispun de *yin fen,* dar dispun de magie, şi poate că există ceva într-o carte veche de vrăji care l-ar putea ajuta.

— Aş numi-o o mare favoare, spuse Will.

Magnus îl privi lung pe Jem. Exista o expresie tristă întipărită pe chipul lui, acel chip care de obicei era atât de vesel sau de sarcastic sau de nepăsător, o expresie tristă care îl surprinse pe Will.

— „Căci din care alt motiv mă pătrunsese pe mine atât de uşor suferinţa aceea până în adâncul fiinţei, dacă nu din cauză că eu îmi clădisem sufletul pe nisip, iubind o fiinţă muritoare?” recită Magnus.

Will ridică privirea spre el.

— Ce-a fost asta?

— *Confesiunile* Sfântului Augustin, răspunse Magnus. M-ai întrebat cum, fiind nemuritor, am supravieţuit atâtor decese. Nu există vreun mare secret. Înduri ceea ce e insuportabil, şi suporţi. Asta-i tot. Se îndepărtă de pat. Am să te las câteva clipe singur cu el, pentru a-ţi lua rămas-bun cum se cuvine. Mă găseşti în bibliotecă.

Will încuviinţă din cap, tăcut, în timp ce Magnus se duse să-şi recupereze mănuşile, după care se întoarse şi ieşi din cameră. Mintea lui Will se învârtea.

Îl privi din nou pe Jem, nemişcat în patul său. *Trebuie să accept că acesta este sfârşitul,* gândi el, şi până şi gândurile îi păreau pustii şi distante. *Trebuie să accept că Jem nu mă va mai privi niciodată,că nu va mai vorbi niciodată cu mine. Înduri ceea ce e insuportabil, şi suporţi. Asta-i tot.*

Şi totuşi, lui tot nu i se părea adevărat, ca şi când era un vis. Se ridică şi se aplecă peste silueta nemişcată a lui Jem. Atinse uşor obrazul *parabatai*-ului său. Era rece.

— *Atque in perpetuum, frater, ave atque vale*[21]*,*şopti el.

Cuvintele poemului nu păruseră niciodată mai potrivite: *Pentru totdeauna, fratele meu, te salut şi rămâi cu bine!*

Will dădu să se îndrepte şi să se îndepărteze de pat. Şi, când porni s-o facă, simţi ceva apucându-l de încheietura mâinii. Coborî privirea şi văzu mâna lui Jem strângând-o pe a lui. Preţ de o clipă fu prea şocat şi doar se holbă la ea.

— Will, încă n-am murit, rosti Jem pe o voce moale, subţire dar puternică precum sarma. Ce-a vrut să spună Magnus când te-a întrebat dacă ştiam că eşti îndrăgostit de Tessa?

---

[21] *Catullus 101,* poem elegiac de Gaius Valerius Catullus (cca. 84-54 î.H.).

11
DE NOAPTE SĂ MĂ SIMT COPLEŞIT

Deşi sufletul de-ntuneric mi-e năpădit, la lumină curată va ieşi negreşit; stelele cerului prea mult am iubit ca de noapte să mă simt copleşit.
- Sarah Williams, *„Bătrânul astronom”*

— Will?

După atât de multă tăcere, punctată numai de respiraţia sacadată a lui Jem, preţ de o clipă Will crezu că îşi imagina doar că aude vocea celui mai bun prieten al său vorbindu-i din întuneric. Deoarece Jem îi dădu drumul mâinii, Will se prăbuşi într-un fotoliu de lângă pat. Inima îi bătea cu putere, atât de uşurare, cât şi de o teamă înspăimântătoare.

Jem îşi întoarse privirea spre el, cu capul culcat pe pernă. Ochii îi erau întunecaţi, argintiul lor fiind devorat de negru. Pentru un moment, cei doi tineri se priviră lung. Era asemenea liniştii de dinaintea unei lupte, îşi spuse Will, când gândul îşi luă zborul şi invitabilul se produse.

— Will, repetă Jem şi tuşi, ducându-şi mâna la gură. Când o luă, degetele îi erau pline de sânge. Am… am visat?

Will se îndreptă de spate. Vocea lui Jem fusese foarte clară, foarte sigură - *Ce-a vrut să spună Magnus când te-a întrebat dacă ştiam că eşti îndrăgostit de Tessa?-*, dar era

ca şi cum acea izbucnire de forţă îl părăsise, iar acum glasul lui era doar uluit şi zăpăcit.

Oare Jem chiar auzise ce îi spusese Magnus? Şi dacă da, oare exista vreo şansă să treacă drept un vis, o halucinaţie indusă de febră? Acel gând iscă în Will un amestec de uşurare şi dezamăgire.

— Ce să visezi?

Jem îşi privi mâna plină de sânge şi, încet, o făcu pumn.

— Lupta din curte. Moartea lui Jessamine. Şi au luat-o, nu-i aşa? Pe Tessa?

— Da, şopti Will, şi îi repetă cuvintele pe care Charlotte i le spusese mai devreme.

Lui nu-i aduseseră nicio alinare, dar poate că aveau să-i aducă lui Jem.

— Da, adăugă, dar nu cred că îi vor face vreun rău. Îţi aminteşti, Mortmain o dorea nevătămată.

— Trebuie s-o găsim. Will, tu ştii asta. Noi trebuie…

Jem se luptă să se ridice în şezut, dar începu imediat să tuşească. Sângele stropi cuvertura albă. Will îl ţinu de umerii delicaţi, care se zguduiau, până ce tusea încetă să-l chinuie, apoi luă una dintre cârpele umede de pe noptieră şi începu să-l şteargă pe mâini. Când dădu să cureţe sângele de pe faţa *parabatai*-ului său, Jem îi luă uşor cârpa din mână şi îl privi cu seriozitate.

— Will, nu sunt un copil.

— Ştiu.

Will îşi trase mâinile. Nu şi le mai curăţase de la lupta din curte şi, pe degetele sale, sângele uscat al lui Jessamine se amestecase cu sângele proaspăt al lui Jem.

Jem inspiră adânc. Atât el, cât şi Will aşteptau să vadă dacă urma să mai aibă loc un nou acces de tuse, iar când acest lucru nu se întâmplă, Jem vorbi:

— Magnus a zis că eşti îndrăgostit de Tessa. E adevărat?

— Da, răspunse Will, având senzaţia că parcă ar fi căzut de pe o stâncă. Da, e adevărat.

Pe întuneric, ochii lui Jem erau mari şi luminoşi.

— *Ea te iubeşte?*

— Nu, răspunse Will şi vocea i se frânse. I-am spus c-o iubesc, iar ea n-a avut nicio ezitare în ceea ce te priveşte. Pe tine te iubeşte.

Strânsoarea lui Jem asupra cârpei din mâinile sale se relaxă uşor.

— Tu i-ai spus, zise el. Că eşti îndrăgostit de ea.

— Jem...

— Când s-a întâmplat asta şi ce acces de disperare te-ar fi putut împinge s-o faci?

— A fost înainte să ştiu că eraţi logodiţi. A fost în ziua în care am descoperit că nu exista niciun blestem asupra mea. Will se poticni. M-am dus la Tessa şi i-am spus c-o iubesc. Ea mi-a spus pe un ton cât mai blând cu putinţă că te iubeşte pe tine şi nu pe mine şi că voi doi eraţi logodiţi. Will îşi lăsă privirea în jos. Nu ştiu dacă asta are vreo importanţă pentru tine, James. Însă eu chiar nu aveam nici cea mai vagă idee că tu ţineai la ea. Eram întru totul absorbit de propriile-mi sentimente.

Jem îşi muşcă buza inferioară, aducând puţină culoare pielii sale palide.

— Şi - iartă-mă că te întreb asta - nu este un capriciu trecător, o pasiune efemeră...? Se opri, privindu-l lung. Nu, murmură el. Văd că nu e.

— O iubesc atât de mult, încât, atunci când mi-a dat de înţeles că va fi fericită cu tine, mi-am jurat că n-am să mai vorbesc niciodată despre dorinţele mele, că n-am să-mi mai exprim niciodată dragostea, nici prin vorbe, nici prin gesturi, nici prin acţiuni sau discursuri care să-i tulbure fericirea. Sentimentele mele nu s-au schimbat şi, cu toate acestea, ţin atât de mult la ea şi la tine, încât nu voi rosti niciun cuvânt care să ameninţe ceea ce voi aţi găsit.

Cuvintele curseră şuvoi de pe buzele lui Will; nu părea să existe vreun motiv pentru care să le fi reţinut. Dacă Jem avea să-l urască, trebuia s-o facă pentru adevăr, nu pentru vreo minciună.

Jem arăta îndurerat.

— Will, îmi pare tare rău. Enorm, enorm de rău. Aş fi vrut să ştiu...

Will se prăbuşi în fotoliu.

— Ce-ai fi putut să faci?

— Aş fi putut anula logodna...

— Şi eu să vă fi frânt inimile amândurora? Ce aş fi câştigat din asta? Tu îmi eşti la fel de drag, Jem, ca o altă jumătate a sufletului meu. N-aş putea fi fericit dacă tu ai fi nefericit. Iar Tessa... ea te iubeşte pe *tine*. Cefel de monstru îngrozitor aş fi dacă m-aş bucura provocând o mare durere celor două persoane pe care le iubesc cel mai mult pe lume, doar pentru a avea satisfacţia de a şti că, dacă Tessa nu poate fi a mea, nu va fi a nimănui?

— Dar tu eşti *parabatai*-ul meu. Dacă tu suferi, mi-aş dori să-ţi uşurez durerea...

— Acesta este singurul lucru la care tu n-ai cum să m-ajuţi.

Jem clătină din cap.

— Dar cum am putut să nu observ? Ţi-am spus, am văzut că zidurile din jurul inimii tale se năruiau. Am crezut... am crezut că ştiam de ce; ţi-am spus că am ştiut dintotdeauna că porţi o povară şi ştiam că te-ai dus să-l vezi pe Magnus. Am crezut că poate ai făcut uz de magia lui, pentru a te elibera de vreo vină imaginară. Will, dacă aş fi ştiut că era din pricina Tessei, nu i-aş fi făcut niciodată cunoscute sentimentele mele.

— Cum ai fi putut să ghiceşti?

Oricât de nefericit era Will, se simţea eliberat, de parcă o povară grea îi fusese luată de pe umeri.

— Am făcut tot ce-am putut să ascund asta şi s-o neg. Tu... tu nu ţi-ai ascuns niciodată sentimentele. Privind în urmă, era clar ca lumina zilei şi, cu toate astea, eu n-am văzut. Am fost uluit atunci când Tessa mi-a spus că eraţi logodiţi. James, tu întotdeauna ai fost sursa lucrurilor bune din viaţa mea. N-am crezut niciodată că aveai să fii sursa

durerii şi, atât de greşit, nu m-am gândit câtuşi de puţin la sentimentele tale. Şi de aceea am fost atât de orb.

Jem închise ochii. Pleoapele îi erau ca pergamentul, cu umbre vineţii.

— Durerea ta mă mâhneşte, îi spuse el. Dar mă bucur c-o iubeşti.

— Te *bucuri?*

— Aşa îmi vine mai uşor, îi răspunse Jem, să-ţi cer să faci ceea ce-mi doresc să faci: să mă laşişi să te duci după Tessa.

— Acum? Aşa, pur şi simplu?

Jem, în mod incredibil, surâse.

— Nu asta făceai când te-am surprins?

— Dar... n-am crezut că aveai să-ţi recapeţi cunoştinţa. Asta e altceva. Nu te pot părăsi în felul ăsta, nu ca să înfrunţi singur orice trebuie să înfrunţi...

Jem ridică mâna şi, preţ de o clipă, Will crezu că avea de gând să-l ia de mână, dar, în loc de asta, îl apucă cu degetele de mânecă.

— Tu eşti *parabatai*-ul meu, zise el. Ai spus c-aş putea să-ţi cer orice.

— Dar *am jurat* să rămân cu tine. „Până ce moartea ne va despărţi... ”[22]

— Moartea ne *va* despărţi.

— Ştii că aceste cuvinte ale jurământului fac parte dintr-un pasaj mai lung, spuse Will. „Nu mă sili să te părăsesc şi să mă duc de la tine! Încotro vei merge tu, voi *merge şi eu.*”[23]

Jem strigă din toate puterile care îi mai rămăseseră:

— Nu poţi să mergi acolo unde merg eu! Şi nici nu mi-aş dori asta pentru tine!

— Nici eu nu pot să plec şi să te las să mori!

Iată. Will o spusese, rostise cuvântul, recunoscuse posibilitatea. *Să mori.*

---

[22] *Rut* 1:17.

[23] *Rut* 1:16.

— Nimănui altcuiva nu i se poate încredinţa aşa ceva.

Ochii lui Jem erau strălucitori, febrili, aproape sălbatici.

— Crezi că nu ştiu că, dacă tu nu te duci după ea, altcineva nu o va face? Crezi că nu mă ucide că nu mă pot duce eu sau, măcar, să te însoţesc?

Se aplecă spre Will. Pielea îi era albă ca globul din sticlă mată al unei lămpi şi, la fel ca lampa, lumina părea să strălucească în el dintr-o sursă internă. Îşi puse mîinile peste cuvertură.

— Will, ia-mă de mâini.

Amorţit, Will îi luă mâinile între ale sale. I se păru că simte un licăr de durere în runa *parabatai* de pe pieptul său, de parcă ea ştia ceea ce el nu ştia şi îl avertiza de durerea ce sta să vină, o durere atât de acută, încât nu-şi imagina că ar fi putut să o suporte şi să supravieţuiască. *Jem e cel mai mare păcat al meu,* îi spusese el lui Magnus, iar asta, acum, era pedeapsa pentru acel păcat. Crezuse că pierderea Tessei era pedeapsa lui; nu se gândise cum avea să fie dacă i-ar pierde pe amândoi.

— Will, spuse Jem. În toţi aceşti ani am încercat să-ţi dau tot ceea ce tu nu puteai să-ţi oferi.

Will strânse şi mai tare mâinile lui Jem, care erau subţiri ca un mănunchi de smicele.

— Şi ce este asta?

— Încrederea, îi răspunse Jem. Că eşti mai bun decât credeai. Iertarea, că nu e nevoie să te pedepseşti mereu. Mereu te-am iubit, Will, indiferent de ceea ce ai făcut. Iar acum am nevoie ca tu să faci pentru mine ceea ce eu nu pot face. Am nevoie ca tu să fii ochii mei atunci când eu n-am să-i mai am. Am nevoie ca tu să fii mâinile mele atunci când eu n-am să le mai pot folosi pe ale mele. Am nevoie ca tu să fii inima mea atunci când a mea nu va mai bate.

— Nu! exclamă Will disperat. Nu, nu, nu! Nu voi fi toate aceste lucruri. Ochii tăi vor vedea, mâinile tale vor pipăi, inima ta va continua să bată.

— Dar dacă nu, Will...

— Dacă m-aş putea rupe în două, aş face-o - pentru ca o jumătate din mine să poată să rămână cu tine, iar cealaltă jumătate să o urmeze pe Tessa.

— Jumătatea ta n-ar fi de niciun folos niciunuia din noi, îi spuse Jem. Nu există nicio altă persoană în care să am încredere să meargă după ea, nimeni care să-şi dea viaţa, aşa cum aş face-o eu, pentru a o salva pe-a ei. Te-aş fi rugat să întreprinzi această misiune chiar şi dacă nu ţi-aş fi cunoscut sentimentele, dar fiind sigur că o iubeşti aşa cum o iubesc şi eu... Will, am încredere în tine mai presus de orice şi cred în tine mai presus de orice, atâta timp cât ştiu că inima ta este îngemănată cu a mea în această privinţă. *Wo men shijie bai xiong di-* noi suntem mai mult decât fraţi, Will. Întreprinde această călătorie şi o vei face nu numai pentru tine, ci pentru amândoi.

— Nu pot să te las să dai piept cu moartea singur, şopti Will, dar ştia că era înfrânt; nisipul voinţei sale se scursese.

Jem atinse runa *parabatai* de pe umărul său prin materialul subţire al cămăşii de noapte.

— Nu sunt singur, spuse el. Oriunde suntem, suntem ca unul.

Will se ridică încet în picioare. Nu putea crede că făcea ceea ce făcea, însă era clar că aşa stăteau lucrurile, la fel de clar ca inelul de argint din jurul ochilor negri ai lui Jem.

— Dacă există o viaţă după aceasta, spuse el, dă-mi voie să te-ntâlnesc în ea, James Carstairs.

— Vor *fi* alte vieţi. Jem ridică o mână şi, pentru un moment, îşi strânseră mâinile, aşa cum o făcuseră în timpul ritualului lor de *parabatai,* trecându-le prin inele de foc îngemănate pentru a-şi împleti degetele unul cu celălalt. Lumea este o roată, zise el. Atunci când ne ridicăm sau cădem,o facem împreună.

Will strânse şi mai tare mâna lui Jem.

— Prea bine, atunci, zise el, cu vocea gâtuită de emoţie, de vreme ce spui că va mai exista o viaţă pentru mine, să

ne rugăm să n-o fac praf, aşa cum am făcut-o pe asta.

Jem îi zâmbi, acel zâmbet care mereu, chiar şi în cele mai negre zile ale lui Will, îi uşurase cugetul.

— Cred că încă mai există speranţă pentru tine, Will Herondale.

— Voi încerca s-o găsesc, fără ca tu să mi-o arăţi.

— Tessa, spuse Jem. Ea ştie ce este disperarea, la fel şi speranţa. Vă puteţi învăţa unul pe celălalt. Găseşte-o, Will, şi spune-i că am iubit-o mereu. Binecuvântarea mea, dacă are vreo valoare, vă aparţine amândurora.

Îşi încrucişară privirile şi le susţinură. Will nu se putea decide dacă să-şi ia rămas-bun sau să spună ceva. Strânse mâna lui Jem pentru ultima oară, apoi îi dădu drumul, se întoarse şi ieşi pe uşă.

Caii erau adăpostiţi în grajdurile din spatele Institutului - teritoriul lui Cyril în timpul zilei, unde ceilalţi se aventurau rar. Grajdul fusese odinioară o veche casă parohială, iar podeaua era din piatră neregulată, măturată şi scrupulos curăţată. Existau multe boxe, cu toate că numai două erau ocupate: una de Balios şi cealaltă de Xanthos, ambii dormind tun, cu cozile mişcându-li-se uşor, aşa cum se întâmplă la caii care visează. Ieslele lor erau pline cu fân proaspăt, iar la perete erau aliniate harnaşamentele, lustruite la perfecţie. Will hotărî că, dacă avea să se întoarcă viu din misiune, avea să-i spună lui Charlotte că Cyril făcea o treabă excelentă.

Will îl trezi pe Balios cu murmure blânde şi îl scoase afară din boxa lui. În copilărie, cu mult înainte să vină la Institut, fusese învăţat cum să înşeueze şi să înhame un cal, aşa că îşi lăsă mintea să hoinărească în timp ce o făcea acum, strângând chingile, fixând scările şi verificând ambele laturi ale şeii, trecând, cu grijă, mâna pe sub Balios pentru a prinde chinga.

Nu lăsă niciun bilet în urma lui, niciun mesaj pentru cineva din Institut. Jem avea să le spună unde plecase, iar

Will descoperi că, acum, în timp ce avea cel mai tare nevoie de cuvintele pe care de obicei le găsea cu uşurinţă, nu putea să ajungă la ele. Nu prea putea să conceapă că ar fi putut să-şi ia rămas-bun, aşa că revizui iar şi iar în minte lista lucrurilor pe care le pusese în coburii şeii: echipament, o cămaşă curată şi un guler (cine ştie când ar putea avea nevoie să arate elegant?), două stele, toate armele care încăpeau, pâine, brânză, fructe uscate şi bani mundani.

În timp ce Will prindea chinga, Balios înălţă capul şi nechează. Will se întoarse şi văzu o siluetă feminină care stătea în pragul uşii grajdului. Will privi cu atenţie, iar fata ridică mâna dreaptă; lampa-vrăjitoarei pe care o ţinea în mână se aprinse, luminându-i faţa.

Era Cecily, îmbrăcată cu o mantie de catifea albastră, cu părul negru despletit şi lăsat liber în jurul feţei. De sub tivul mantiei i se zăreau picioarele desculţe.

— Cecy, ce cauţi aici?

Fata făcu un pas în faţă, apoi se opri în prag, privindu-şi picioarele goale.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru.

— Îmi place să vorbesc cu caii noaptea. Sunt o companie plăcută. Iar tu n-ar trebui să ieşi pe-afară îmbrăcată în cămaşa de noapte. Pe coridoarele astea se plimbă alde Lightwood.

— Foarte amuzant! Will, unde pleci? Dacă te duci să mai cauţi *yin fen,* ia-mă cu tine.

— Nu mă duc să mai caut *yin fen*.

Will văzu în ochii ei albaştri că sora lui ghicise răspunsul.

— Te duci după Tessa. Pleci la Cadair Idris.

Will dădu aprobator din cap.

— Ia-mă, zise ea. Will, ia-mă cu tine!

Will nu putea să se uite în ochii ei; se duse să ia frâul şi zăbala, cu toate că mâinile îi tremurau când le dădu jos, şi se întoarse cu spatele la Balios.

— Nu te pot lua cu mine. Nu-l poţi călări pe Xanthos - nu ai antrenament -, iar un cal obişnuit n-ar face decât să ne încetinească.

— Dar caii trăsurii sunt automate. Nu poţi să speri că-i vei ajunge din urmă...

— Nici nu mă aştept. Balios o fi el cel mai iute cal din Anglia, dar trebuie să se odihnească şi să doarmă. Deja sunt resemnat. N-o voi ajunge pe Tessa pe drum. Pot doar să sper că voi ajunge la Cadair Idris înainte de a fi prea târziu.

— Atunci, lasă-mă să călăresc după tine şi nu-ţi face griji dacă mergi mai repede decât mine...

— Cecy, fii rezonabilă!

— Rezonabilă? se aprinse ea. Tot ce văd e că fratele meu pleacă iarăşi de lângă mine! Will, au trecut ani! Ani! Şi eu am venit la Londra să te găsesc, iar acum, că suntem din nou împreună, tu mă părăseşti!

Balios se agită stingherit în timp ce Will îi potrivi zăbala în gură şi îi petrecu frâul peste cap. Lui Balios nu-i plăceau ţipetele. Will îl mângâie pe gât pentru a-l linişti.

— Will! Cecy părea periculoasă. Uită-te la mine sau mă duc să trezesc toată casa şi să te opresc, jur c-aşa am să fac!

Will îşi rezemă capul de gâtul calului şi închise ochii. Simţea în nări mirosul de fân şi de cal, de cârpe şi de sudoare, şi puţin din izul dulceag al fumului de la focul din camera lui Jem, care mai persista în hainele sale.

— Cecily, începu el. Trebuie să ştiu că eşti aici şi cât mai în siguranţă cu putinţă, altminteri nu pot să plec. Nu pot să mă tem pe drum pentru Tessa şi în urma mea pentru tine, căci, în caz contrar, voi fi sfâşiat de teamă. Deja prea mulţi dintre cei dragi mie sunt în pericol.

Urmă un moment lung de tăcere. Will auzea bătăile inimii lui Balios în urechea sa, dar nimic altceva. Se întrebă dacă Cecily plecase, dacă ieşise în timp ce el vorbea, poate pentru a trezi casa. Ridică uşor capul.

Dar nu, Cecily continua să stea în locul în care se aflase şi mai devreme, cu lampa-vrăjitoarei arzând în mana ei.

— Tessa mi-a spus că m-ai strigat o dată, îl informă ea. Când ai fost bolnav. De ce pe mine, Will?

— Cecily - şi cuvântul fu o scurtă expiraţie. Ani la rând ai fost pentru mine... talismanul meu. Credeam că eu o omorâsem pe Ella. Am plecat din Ţara Galilor pentru ca tu să fii în siguranţă. Cât timp îmi puteam închipui că îţi mergea bine şi că erai fericită, durerea absenţei tale, a mamei şi a tatei era un preţ ce merita să fie plătit.

— Niciodată n-am înţeles de ce ai plecat, îi spuse Cecily. Şi eu credeam că vânătorii de umbre erau nişte monştri. Nu înţelegeam de ce veniseşi aici şi socoteam - mereu am gândit aşa - că, atunci când aş fi fost suficient de mare, aveam să vin şi să pretind că doream să fiu şi eu vânător de umbre, până ce te voi fi convins să vii acasă. Când am aflat de blestem, n-am mai ştiut ce să cred. Am înţeles de ce ai venit, însă nu şi de ce ai rămas.

— Jem...

— Dar chiar şi dacă moare, zise ea, iar el se crispă, n-ai să te întorci acasă la mama şi la tata, nu-i aşa? Eşti vânător de umbre din cap până-n picioare. Aşa cum tata n-a fost. De aceea te-ai încăpăţânat aşa şi nu le-ai scris. Tu nu ştii nici cum să le ceri iertare şi, de asemenea, nici cum să le spui că nu vii acasă.

— Cecily, nu pot să vin acasă, sau, cel puţin, nu mai este casa mea. Sunt vânător de umbre. Este în sângele meu.

— Ştii că sunt sora ta, nu-i aşa? îl întrebă ea. Este şi în sângele meu.

— Ai spus că te prefăceai. Îi scrută chipul o clipă şi continuă încetişor: Dar tu nu te prefăceai, nu-i aşa? Te-am văzut antrenându-te, luptând. Simţi ce simt şi eu. Că e ca şi cum podeaua Institutului este primul teren ferm de sub tălpile tale. Ca şi cum ai găsit locul din care faci parte. *Eşti* un vânător de umbre.

Cecily nu spuse nimic.

Will îşi simţi buzele ridicându-i-se la colţuri într-un zâmbet.

— Mă bucur, îi zise el. Mă bucur că va exista un Herondale în Institut, chiar dacă eu...

— Chiar dacă nu te mai întorci? Will, lasă-mă să vin cu tine, lasă-mă să te-ajut...

— Nu, Cecily. Nu este destul că accept să alegi această viaţă, o viaţă de luptă şi de pericole, cu toate că am vrut mereu pentru tine să fii în siguranţă? Nu, nu pot să te las să vii cu mine, chiar dacă mă urăşti pentru asta.

Cecily oftă.

— Will, nu mai fi atât de melodramatic! Trebuie să insişti mereu că oamenii te urăsc, când este evident că n-o fac?

— *Sunt* melodramatic, răspunse Will. Dacă n-aş fi fost vânător de umbre, aş fi avut un viitor pe scenă. N-am nici cea mai mică îndoială că aş fi fost întâmpinat cu multe aplauze.

Cecily nu părea să găsească asta ca fiind amuzantă. Will nu o putea învinovăţi.

— Nu mă interesează cum interpretezi tu *Hamlet,* zise ea. Dacă nu mă laşi să vin cu tine, atunci promite-mi că dacă pleci acum... promiţi să vii înapoi?

— Nu-ţi pot promite asta, îi spuse Will. Dar, dacă pot să mă întorc la tine, o voi face. Şi, dacă mă întorc, le voi scrie mamei şi tatei. Măcar atât pot să-ţi promit.

— Ba nu, se răzgândi Cecily. Fără scrisori. Jură-mi că, dacă vii înapoi, te vei întoarce la mama şi la tata împreună cu mine, şi-ai să le spui de ce ai plecat, şi că nu-i învinovăţeşti pe ei, şi că încă îi iubeşti. Nu-ţi cer să mergi acasă şi să rămâi. Nici tu şi nici eu nu mai putem merge acasă pentru a rămâne, dar, pentru a-i consola pe ei, nu este un sacrificiu prea mare. Nu-mi spune că este împotriva regulilor, Will, căci ştiu prea bine că îţi face plăcere să le încâlci.

— Vezi? zise Will. La urma urmelor, chiar îl cunoşti într-o oarecare măsură pe fratele tău. Îţi dau cuvântul meu că,

dacă toate acele condiţii sunt îndeplinite, voi face ceea ce-mi ceri.

Umerii şi chipul ei se relaxară. Părea mică şi lipsită de apărare, odată ce furia îi dispăruse, deşi el ştia că lucrurile nu stăteau aşa.

— Şi, Cecy, continuă el blând, înainte să plec, aş dori să-ţi mai dau ceva.

Vârî mâna în cămaşă şi îşi scoase peste cap pandantivul pe care i-l dăduse Magnus. Acesta se legăna, aruncând irizări de roşu-rubiniu în lumina slabă a grajdului.

— Colierul tău feminin? glumi Cecily. Ei bine, mărturisesc că nu-ţi stă prea bine cu el.

Will păşi spre Cecily şi petrecu lănţişorul strălucitor peste capul ei brunet. Rubinul se potrivea la gâtul ei de parcă ar fi fost făcut special pentru ea. Se uită la Will, peste colier, cu o privire serioasă.

— Poartă-l mereu, o sfătui Will. Te va avertiza atunci când vin demonii. Te va ajuta să rămâi în siguranţă, aşa cum îmi doresc eu, şi te va ajuta să fii o luptătoare, aşa cum îţi doreşti tu.

Cecily îşi lipi palma de obrazul lui.

— *Da bo ti, Gwilym. Byddafyn dy golii di.*

— Şi eu pe tine, îi răspunse el.

Fără să se mai uite la ea, se întoarse spre Balios şi se urcă în şa. Ea se dădu înapoi în timp ce el îmboldi calul spre uşa grajdului şi, aplecându-şi capul în bătaia vântului, galopă în noapte.

Tessa se trezi cu un mic geamăt din visul cu sânge şi monştri metalici.

Stătea ghemuită ca un copil pe bancheta unei trăsuri mari, ale cărei ferestre erau în întregime acoperite cu perdele groase de catifea. Bancheta era tare şi incomodă, cu arcuri care o împungeau prin materialul rochiei rupte şi pătate. Părul i se desprinsese din coc şi îi atârna în jurul feţei în şuviţe drepte. În faţa ei, cuibărită în colţul opus al

trăsurii, şedea o siluetă nemişcată, înveşmântată într-o blană neagră, groasă, pentru călătorie, cu gluga trasă până jos. În trăsură nu mai era nimeni.

Tessa se luptă să se ridice, împotrivindu-se unui acces de greaţă şi de ameţeală. Îşi puse palmele pe abdomen şi încercă să respire adânc, cu toate că aerul fetid din trăsură nu-i calma stomacul. Îşi lipi palmele de piept, simţind transpiraţia care i se prelingea în corsajul rochiei.

— Doar n-ai de gând să vomiţi, nu-i aşa? o întrebă o voce răguşită. Uneori, cloroformul are şi acest efect secundar.

Chipul de sub glugă se mişcă în direcţia ei, iar Tessa văzu faţa doamnei Black. Fusese prea şocată pe treptele Institutului pentru a o studia cum trebuie pe cea mai rapace răpitoare a sa, dar acum, că o putea vedea mai de aproape, se cutremură. Pielea subţire avea o tentă verzuie, ochii îi erau străbătuţi de vinişoare negre, iar buzele atârnate lăsau la vedere o limbă cenuşie.

— Unde mă duceţi? ceru Tessa să ştie.

Acesta era mereu primul lucru pe care eroinele din romanele gotice îl întrebau atunci când erau răpite şi mereu o enervase, dar acum îşi dădea seama că de fapt chiar avea noimă. În acest tip de situaţii, primul lucru pe care ai vrea să-l ştii este încotro mergi.

— La Mortmain, îi răspunse doamna Black. Şi asta e singura informaţie pe care o capeţi de la mine, fato. Mi s-au dat instrucţii stricte.

Nu era ceva la care Tessa să nu se fi aşteptat, dar oricum pieptul i se strânse şi i se tăie respiraţia. Din instinct se trase cât mai departe de doamna Black şi trase perdeaua de la geamul ei.

Afară era noapte, cu o lună pe jumătate ascunsă. Peisajul rural era deluros şi unghiular, fără pete de lumină care să indice locuinţe. Terenul era presărat cu movile întunecate de pietre. Tessa duse mâna, cât de subtil putu, la mânerul portierei şi îl încercă; era încuiată.

— Nu te obosi, îi zise Sora Întunecată. Nu poţi descuia

portiera şi, dacă ar fi să fugi, te-aş prinde. Sunt mult mai iute decât ţii tu minte.

— Aşa ai dispărut de pe trepte? vru Tessa să ştie. La Institut?

Doamna Black arboră un zâmbet îngâmfat.

— Am dispărut în ochii tăi. Pur şi simplu m-am îndepărtat iute şi apoi am revenit. Mortmain mi-a oferit acest har.

— De-asta faci asta? se răsti Tessa. Recunoştinţă faţă de Mortmain? El nu se gândeşte prea mult la dumneata. I-a trimis pe Jem şi pe Will să te ucidă atunci când a crezut că îi stăteai în cale.

În clipa în care rosti numele lui Jem şi al lui Will, păli din pricina amintirilor. Fusese luată pe sus în timp ce vânătorii de umbre luptaseră disperaţi pentru vieţile lor pe treptele Institutului. Oare reuşiseră să le facă faţă automatelor? Oare fusese vreunul dintre ei rănit sau, Doamne fereşte, omorât? Dar n-ar fi trebuit să ştie, n-ar fi trebuit să simtă dacă li s-ar fi întâmplat ceva lui Jem sau lui Will? Îi simţea pe amândoi ca părţi ale inimii ei.

— Nu, răspunse doamna Black. Pentru a răspunde şi întrebării din ochii tăi, n-ai şti dacă vreunul din ei e mort, acei băietani frumuşei, vânători de umbre, pe care îi placi atât de tare. Oamenii îşi închipuie mereu, dar dacă nu există o legătură magică cum ar fi relaţia dintre *parabatai,* nu este decât o imaginaţie bogată. Când am plecat, se luptau pentru vieţile lor. Rânji, iar dinţii ei sclipiră metalic în lumina difuză. Dacă n-aş fi avut ordine stricte de la Mortmain să i te duc teafără şi nevătămată, te-aş fi lăsat acolo să fii făcută bucăţi.

— De ce vrea să mă duci teafără şi nevătămată?

— Tu şi întrebările tale. Aproape că uitasem cât de enervant era. Există o informaţie pe care numai tu i-o poţi oferi. Şi încă mai doreşte să se însoare cu tine. Prostul! Din partea mea, să te lase să-i faci viaţa un iad; eu vreau ce vreau de la el şi apoi dusă am să fiu.

— Nu ştiu niciun lucru care ar putea să-l intereseze pe Mortmain.

Doamna Black pufni.

— Eşti atât de tânără şi de proastă. Nu eşti umană, domnişoară Gray, şi prea puţin înţelegi din tot ceea ce poţi face. Te-am fi putut învăţa mai multe, dar ai fost recalcitrantă. Îl vei găsi pe Mortmain un instructor mai puţin indulgent.

— Indulgent? o trânti Tessa. M-aţi bătut de m-aţi umplut de sânge.

— Există lucruri mai rele decât durerea fizică, domnişoară Gray. Mortmain nu prea are milă.

— Întocmai. Tessa se aplecă în faţă şi simţi că îngerul mecanic bătea de două ori mai repede sub corsajul rochiei sale. De ce să faci ce-ţi cere? Ştii că nu poţi avea încredere în el, ştii că te-ar distruge bucuros...

— Îmi trebuie ceea ce el îmi poate da, îi răspunse doamna Black. Şi voi face ceea ce trebuie pentru a obţine acel lucru.

— Şi ce anume este acel lucru? vru Tessa să ştie.

O auzi pe doamna Black râzând. Apoi, Sora Întunecată îşi dădu gluga jos şi îşi descheie gulerul mantiei.

Tessa citise în cărţile de istorie despre capetele din ţepuşe de pe Podul Londrei, dar nu-şi imaginase vreodată cât de oribil ar fi arătat. Evident, orice descompunere ar fi suferit doamna Black după ce capul ei fusese tăiat, nu fusese inversată, aşa că pielea pământie zdrenţuită încă atârna în jurul ţepuşei de metal în care îi fusese tras craniul. Nu avea trup, ci doar o coloană netedă de metal din care ieşeau două braţe ca nişte beţe. Mânuşile gri din piele de căprioară care acopereau ceea ce fuseseră cândva mâinile ei adăugau tuşa finală a macabrului.

Tessa ţipă.

12
FANTOME PE DRUM

O, preafrumoasă, prea prietenoasă! zi-ne,
N-ofi, în Rai, păcat ca să iubeşti prea bine?
Să ai un suflet prea gingaş sau prea puternic,
Să joci rol de iubit sau poate de nemernic?
N-ofi acolo-n cer vreo luminoasă alinare
Pentru omul care iubeşte sau care moare?
- Alexander Pope, „Elegie în memoria unei doamne nefericite”

Will se afla pe culmea unei mici coline, cu mâinile în buzunar, privind nerăbdător paşnicul peisaj al comitatului Bedfordshire.

Pornise din Londra cu toată viteza pe care el şi Balios o puteau atinge, îndreptându-se spre Great North Road. Faptul că plecase înainte de ivirea zorilor îl ajutase, căci drumurile fuseseră destul de libere atunci când traversase Islington, Holloway şi Highgate; trecuse pe lângă cărucioarele câtorva vânzători ambulanţi şi pe lângă unul sau doi pietoni, dar altminteri nu existase nimic care să-l încetinească şi, de vreme ce Balios nu obosea la fel de repede ca un cal obişnuit, Will ieşise curând din Barnet şi putuse să galopeze prin South Mimms şi London Colney.

Lui Will îi plăcea să galopeze, lipit de spinarea calului, cu vântul în păr şi cu copitele lui Balios devorând pământul de dedesubt. Acum, că plecase din Londra, simţea atât o durere sfâşietoare, cât şi o libertate bizară. Era straniu să le simtă pe amândouă în acelaşi timp, dar nu depindea de

el. În apropiere de Colney existau două heleşteie; se oprise ca să-l adape pe Balios înainte de a-şi continua călătoria.

Acum, la aproape cincizeci de kilometri de Londra, nu putea să nu-şi aducă aminte cum trecuse pe-aici în urmă cu câţiva ani, în drumul său spre Institut. Străbătuse o parte din Ţara Galilor pe unul dintre caii tatălui său, însă îl vânduse în Staffordshire când îşi dăduse seama că nu avea bani pentru taxele de drum. Acum ştia că primise un preţ foarte mic pe el. Fusese un adevărat chin să-şi ia rămas-bun de la Hengroen, calul cu care crescuse şi pe care îl călărise de mic, însă un chin şi mai mare fusese să străbată pe jos toţi kilometrii rămaşi până la Londra. Când ajunsese la Institut, picioarele îi erau însângerate, la fel şi mâinile, acolo unde căzuse pe drum şi se zgâriase.

În acel moment îşi privi mâinile, cu amintirea celorlalte mâini peste ale lui. Mâini subţiri, cu degete lungi - toţi cei din familia Herondale le aveau aşa. Jem spusese întotdeauna ce păcat era că nu avea puţin talent muzical, căci mâinile sale erau făcute pentru a cuprinde claviatura pianului. Amintirea cu Jem era precum înţepătura unui ac; Will o alungă şi se întoarse spre Balios. Nu se oprise acolo doar ca să-l adape, ci şi ca să-i dea o mână de ovăz - bun pentru viteză şi rezistenţă - şi să-l lase să se odihnească. Auzise adesea de cavaleriştii care îşi călăreau caii până ce mureau, însă oricât de disperat ar fi fost să ajungă la Tessa, nu se gândea că putea face un lucru atât de nemilos.

Traficul era îngreunat; cărucioare pe drum, căruţe cu bere, camioane cu lapte, ba chiar şi bizarul omnibuz tras de cai. Zău aşa, oare toţi oamenii aceia *trebuiau* să iasă la plimbare în toiul unei zile de miercuri, aglomerând drumurile? Bine măcar că nu erau tâlhari; calea ferată, drumurile cu plată şi o poliţie eficientă stârpiseră în urma cu câteva zeci de ani tagma tâlharilor la drumul mare. Lui Will i-ar fi displăcut să piardă vremea omorând oameni.

Ocolise Saint Albans pe la periferie, nedorind să se

oprească pentru masa de prânz în graba sa de a ajunge pe Watling Street - vechiul drum roman care acum se bifurca la Wroxeter: o ramură mergea spre Scoţia şi cealaltă traversa Anglia până în portul Holyhead din Ţara Galilor. Pe drum dădu peste fantome - Will auzise în bătaia vântului şoapte în vechea limbă anglo-saxonă, numind drumul *Wœcelinga Street*şi discutând despre ultima rezistenţă a trupelor Boadiceei, care fusese învinsă de către romani pe acest drum în urmă cu mulţi ani.

Acum, cu mâinile în buzunare, admirând peisajul rural - era ora trei şi cerul începea să se întunece, ceea ce însemna că în scurt timp Will trebuia să ia în calcul căderea nopţii şi să găsească un han la care să se oprească, pentru ca Balios să se odihnească şi el să doarmă -, nu putea să nu-şi amintească de momentul când îi spusese Tessei că Boadicea dovedise că femeile puteau şi ele să fie războinice. Nu îi spusese atunci că îi citise scrisorile, că deja iubea sufletul ei de războinică ascuns în spatele acelor ochi cenuşii şi cuminţi.

Îşi amintea un vis pe care îl avusese, cu cerul albastru şi cu Tessa stând aşezată lângă el pe un deal verde. *În inima mea, tu vei avea mereu întâietate.* O furie înflăcărată se iscă în sufletul său. Cum îndrăznea Mortmain s-o atingă? Ea făcea parte dintre ei. Nu îi aparţinea lui Will - era mult prea independentă pentru a aparţine cuiva, chiar şi lui Jem -, însă locul ei era *alături* de vânătorii de umbre. Will îl blestemă în şoaptă pe Consul fiindcă nu înţelegea acest lucru.

Avea s-o găsească. Avea s-o găsească şi s-o aducă înapoi acasă, şi chiar dacă ea nu-l va iubi niciodată, nu va fi nicio problemă; va fi făcut asta pentru ea, pentru el însuşi. Se întoarse spre Balios, care îl privi trist, şi se sui în şa.

— Haide, bătrâne, îl îndemnă el. Soarele apune şi trebuie să ajungem în Hockliffe până la căderea nopţii, căci se pare c-o să plouă.

Îşi înfipse călcâiele în coastele calului, iar Balios, ca şi

când ar fi înţeles cuvintele călăreţului, ţâşni ca o săgeată.

— A plecat *singur* în Ţara Galilor? întrebă Charlotte enervată. Cum de l-ai lăsat să facă un lucru atât de... atât de nesăbuit?

Magnus ridică din umeri.

— Nu e şi nu va fi vreodată responsabilitatea mea să-i ţin în frâu pe îndărătnicii vânători de umbre. De fapt, nu prea înţeleg de ce sunt eu învinuit. Mi-am petrecut toată seara în bibliotecă, aşteptându-l pe Will să vină şi să vorbească cu mine, ceea ce n-a făcut deloc. Într-un târziu, am adormit în secţiunea cărţilor despre rabie şi licantropie. Woolsey muşcă din când în când şi asta mă cam îngrijorează.

Nimeni nu răspunse acestor informaţii, deşi Charlotte părea mai supărată ca niciodată. Fusese oricum un mic dejun tăcut, cu câţiva dintre ei lipsind de la masă. Absenţa lui Will nu fusese surprinzătoare. Ei bănuiseră că Will se afla la căpătâiul *parabatai*-ului său. Alarma fusese dată numai după ce Cyril dăduse buzna în încăpere, gâfâind şi extrem de agitat, pentru a raporta că Balios dispăruse din boxa lui.

O răscolire a Institutului îl scosese la iveală pe Magnus Bane, care dormea într-un colţ din bibliotecă. Charlotte trăsese de el pentru a-l trezi. Când fusese întrebat dacă ştia unde se afla Will, Magnus răspunsese cu sinceritate că probabil plecase deja spre Ţara Galilor, încercând să descopere locul în care se afla Tessa şi să o aducă înapoi la Institut, de bunăvoie sau cu forţa. Această informaţie, spre surprinderea lui, o făcuse pe Charlotte să intre în panică şi să convoace o întrunire în bibliotecă, la care toţi vânătorii de umbre de la Institut, cu excepţia lui Jem, trebuiau să ia parte - chiar şi Gideon, care sosise şchiopătând şi sprijinindu-se pe un baston.

— Ştie cineva când a plecat Will? întrebă Charlotte, stând în picioare în capul unei mese lungi la care erau aşezaţi toţi ceilalţi.

Cecily, care avea mâinile împreunate cu sfială în poală, deveni brusc interesată de modelul covorului.

— Cecily, porţi o bijuterie foarte elegantă, remarcă Charlotte, mijind ochii spre rubinul de la gâtul fetei. Nu-mi amintesc să fi avut ieri acel colier. De fapt, îmi amintesc că *Will* îl purta. Când ţi l-a dat?

Cecily îşi încrucişă braţele la piept.

— N-am de gând să spun nimic. Deciziile lui Will îi aparţin, iar noi am încercat deja să-i explicăm Consulului ceea ce trebuia făcut. De vreme ce Conclavul nu e dispus să ne ajute, Will a dorit să se ocupe personal de rezolvarea problemei. Nu ştiu de ce te aşteptai la altceva.

— Nu mă gândeam c-avea să-l abandoneze pe Jem, răspunse Charlotte, iar apoi păru şocată că spusese acest lucru. Nu... nu ştiu cum o să-i spunem asta când o să se trezească.

— Jem ştie..., începu Cecily indignată, dar, spre surprinderea ei, Gabriel o întrerupse.

— Fireşte căştie, spuse el. Will pur şi simplu îşi face datoria de *parabatai.* Face ceea ce Jem ar fi făcut, dacă ar fi putut. S-a dus în locul lui Jem. Asta trebuie să facă un *parabatai.*

— *Tu* îl aperi pe Will? întrebă Gideon. După felul în care l-ai tratat mereu? După ce i-ai spus lui Jem de nenumărate ori că avea gusturi jalnice în privinţa *parabatai*-ului său?

— Se prea poate ca Will să fie o persoană reprobabilă, dar cel puţin asta denotă că nu e un vânător de umbre reprobabil, răspunse Gabriel, iar apoi, observând privirea lui Cecily, adăugă: Poate că nu e atât de reprobabil ca persoană. Deloc.

— O declaraţie foarte mărinimoasă, Gideon, spuse Magnus.

— Eu sunt Gabriel.

Magnus dădu din mână.

— Toţi cei din familia Lightwood mi se par la fel...

— *Hmm,* interveni Gideon, înainte ca Gabriel să arunce

cu ceva în Magnus. Lăsând la o parte calităţile şi defectele lui Will, sau neputinţa oamenilor de a diferenţia un Lightwood de altul, întrebarea rămâne: ne ducem după Will?

— Dacă Will voia ajutor, nu ar fi pornit călare în toiul nopţii, fără să spună cuiva, interveni Cecily.

— Da, spuse Gideon, fiindcă Will e cunoscut pentru chibzuinţă şi deciziile lui prudente.

— Ne-a furat cel mai rapid cal, sublinie Henry. Asta indică într-un fel sau altul o anumită planificare.

— Nu-l putem lăsa pe Will să se lupte de unul singur cu Mortmain. Va fi măcelărit, spuse Gideon. Dacă el chiar a plecat în toiul nopţii, am putea să-l ajungem din urmă...

— Cel mai rapid cal, îi reaminti Henry, iar Magnus pufni în sinea lui.

— Totuşi, nu e chiar un măcel inevitabil, spuse Gabriel. Fireşte, am putea porni cu toţii călare după Will, dar adevărul e că o asemenea forţă îndreptată împotriva Magistrului va ieşi mai tare în evidenţă decât un băiat călare pe un cal. Will speră să rămână nedetectat. La urma urmei, el nu se duce la război. Se duce să o salveze pe Tessa. Acţiunea furişă şi discreţia contează cel mai mult într-o asemenea misiune...

Charlotte lovi cu palma în masă atât de tare, încât sunetul răsună în toată încăpere.

— *Linişte,* toată lumea! porunci ea pe un ton atât autoritar, încât până şi Magnus păru alarmat. Gabriel, Gideon, ambii aveţi dreptate. E mai bine pentru Will dacă nu-l urmărim, şi, în plus, nu ne permitem ca vreunul dintre ai noştri să piară. De asemenea, este adevărat că Magistrul este inaccesibil; Consiliul se va întruni pentru a lua o hotărâre în această privinţă. Nu putem face nimic acum în legătură cu acest lucru. Prin urmare, trebuie să ne adunăm energia pentru a-l salva pe Jem. El e pe moarte, dar încă n-a murit. O parte din forţa lui Will depinde de el, iar el e unul dintre noi. În sfârşit ne-a acordat permisiunea de a

căuta un leac pentru boala lui, aşa că asta ar trebui să facem.

— Dar…, începu Gabriel.

— *Linişte!* îl reduse Charlotte la tăcere. Eu sunt conducătoarea Institutului; trebuie să vă aduceţi aminte cine v-a salvat de tatăl vostru şi să-mi arătaţi respect.

— Asta înseamnă să-l pui la punct pe Gideon, fără îndoială, spuse Magnus cu satisfacţie.

Charlotte se întoarse spre el cu ochi scăpărători.

— Şi pe tine, magicianule; se prea poate ca Will să te fi convocat, dar tu te afli aici prin îngăduinţa mea. Înţeleg, din câte mi-ai spus azi-dimineaţă, că i-ai promis lui Will că vei face tot ce-ţi stă în putinţă pentru a găsi un leac care să-l ajute pe Jem. Ai să le spui lui Gabriel şi lui Cecily unde se află prăvălia din care ei ar putea face rost de ingredientele de care ai nevoie. Gideon, de vreme ce eşti rănit, vei rămâne în bibliotecă şi vei găsi cărţile care îi trebuie lui Magnus; dacă ai nevoie de ajutor, eu sau Sophie ţi-l vom oferi. Henry, e cu putinţă ca Magnus să utilizeze cripta ta drept laborator, asta dacă nu cumva există vreun proiect în desfăşurare care ar putea împiedica acest lucru?

Charlotte îl privi pe Henry cu sprâncenele ridicate.

— Există unul, spuse Henry pe un ton şovăielnic, dar e posibil ca şi acesta să-l poată ajuta pe Jem, şi m-aş bucura de asistenţa domnului Bane. În schimb, evident că se poate folosi de toate echipamentele mele ştiinţifice.

Magnus îl privi curios.

— La ce anume lucraţi?

— Ei bine, domnule Bane, ştiţi că noi nu facem magie, spuse Henry, părând încântat că cineva era interesat de experimentele lui, însă lucrez la un dispozitiv care seamănă puţin cu versiunea ştiinţifică a unei vrăji de transportare. Ar deschide un portal în orice loc vrei…

— Inclusiv, poate, într-un depozit din China plin de *yinjen*? întrebă Magnus, cu ochii scânteietori. Sună foarte interesant, chiar foarte interesant.

— Ba nu, murmură Gabriel.

Charlotte îl fixă cu o privire nimicitoare.

— Domnule Lightwood, suficient! Cred că aveţi cu toţii câte o sarcină de îndeplinit, aşa că treceţi la treabă. Nu vreau să aud de voi până ce nu-mi aduceţi un raport cu un oarecare progres. Eu am să fiu cu Jem.

Şi, acestea fiind spuse, dispăru din încăpere.

— O reacţie extrem de satisfăcătoare, spuse doamna Black.

Tessa îi aruncă o căutătură urată. Era ghemuită într-un colţ al trăsurii, cât mai departe de acea creatură îngrozitoare care fusese cândva doamna Black. Ţipase când o văzuse prima oară şi îşi dusese o mână la gură; dar fusese prea târziu. Doamna Black fusese de-a dreptul încântată de reacţia ei îngrozită.

— Ai fost decapitată, spuse Tessa. Cum de trăieşti? În felul *ăsta*?

— Magie, răspunse doamna Black. Fratele tău a fost cel care i-a sugerat lui Mortmain că, în forma mea actuală, i-aş putea fi de folos. Fratele tău a vărsat sângele care a făcut posibilă continuarea existenţei mele. Vieţi pentru viaţa mea.

Afişă un rânjet înfiorător, iar Tessa se gândi la fratele său, care murise în braţele ei. *Tu nu ştii tot ce-am făcut, Tessie.* Îşi înghiţi la loc fierea. După ce fratele ei murise, ea încercase să se Transforme în el, să adune toate informaţiile despre Mortmain din amintirile lui, însă acestea nu fuseseră decât un vârtej cenuşiu de mânie, amărăciune şi ambiţie: nu găsise nimic bun în ele. Un nou val de ură faţă de Mortmain izvorî în ea. Mortmain, cel care identificase slăbiciunile fratelui ei şi le exploatase. Mortmain, care reţinea *yinfen*-ul lui Jem într-o încercare nemiloasă de a-i face pe vânătorii de umbre să joace după cum cânta el. Până şi doamna Black, într-un fel, era o prizonieră a manipulărilor lui.

— Asculţi de Mortmain, întrucât crezi că îţi va oferi un trup, spuse Tessa acum. Nu... nu chestia aia pe care o ai acum, ci un trup adevărat, uman.

— Uman, pufni doamna Black. Mă aştept la ceva mai bun decât *uman.* Dar şi la ceva mai bun decât ăsta, ceva care îmi va permite să trec nevăzută printre mundani şi să-mi practic din nou arta. Cât despre Magistru, ştiu că va avea puterea s-o facă, datorită ţie. Curând, el va fi atotputernic, iar tu îl vei ajuta să ajungă acolo.

— Eşti o proastă dacă trăieşti cu senzaţia c-o să te recompenseze.

Buzele cenuşii ale doamnei Black schiţară un zâmbet.

— Oh, dar o va face. A jurat, iar eu am făcut tot ce i-am promis. Iată-mă aici, aducându-i mireasa perfectă - antrenată chiar de mine! În numele lui Azazel, îmi amintesc când ai coborât de pe vaporul care te aducea din America. Păreai atât de muritoare, atât de inutilă, încât am fost cuprinsă de disperare la gândul că antrenamentele nu aveau să fie de niciun folos. Dar cu suficientă brutalitate, totul se poate rezolva. Acum îi vei fi foarte utilă.

— Nu toţi muritorii sunt inutili.

Doamna Black pufni.

— Spui asta din pricina asocierii tale cu nefilimii. Ai stat cu ei prea mult timp, în loc să fii printre cei din neamul tău.

— Care neam? N-am aşa ceva. Jessamine a spus că mama mea a fost vânător de umbre...

— Da, a fost vânător de umbre, încuviinţă doamna Black. Dar tatăl tău n-a fost.

Tessei îi stătu inima în loc.

— A fost demon?

— N-a fost înger, spuse doamna Black, rânjind cu dispreţ. Cu timpul, Magistrul îţi va explica totul - ce eşti, de ce trăieşti, pentru ce ai fost creată.

Se rezemă de spătarul banchetei, cu un scârţâit al articulaţiilor ei mecanice, şi continuă:

— Ştii, trebuie să recunosc c-am fost aproape impresionată când ai tăiat-o cu vânătorul ăla de umbre. Ai dat dovadă de curaj. De fapt, se pare c-a fost în avantajul Magistrului să petreci atât de mult timp cu nefilimii. De-acum te-ai obişnuit cu Lumea de Jos şi ai arătat că eşti egală cu cei de-acolo. Ai fost forţată să îţi foloseşti harul în situaţii dificile. Testele pe care le-aş fi creat pentru tine n-ar fi fost la fel de provocatoare şi tu n-ai mai fi beneficiat de acelaşi grad de cunoştinţe şi încredere. Pot să văd că eşti diferită. Vei fi o mireasă bună pentru Magistru.

Tessa scoase un sunet de neîncredere.

— De ce? Sunt forţată să mă căsătoresc cu el. Ce contează dacă dau dovadă de curaj sau de inteligenţă? De ce i-ar păsa lui?

— O, domnişoară Gray, vei fi mai mult decât soţia lui. Vei reprezenta distrugerea nefilimilor. De aceea ai fost creată. Şi cu cât ştii mai multe despre ei, cu cât îi apreciezi mai tare, cu atât mai eficientă vei fi ca armă, pentru a-i rade de pe faţa pământului.

Tessa se simţi de parcă rămase fără aer.

— Nu-mi pasă ce face Mortmain. N-am să cooperez la rănirea vânătorilor de umbre. Prefer să mor sau să fiu torturată.

— Nu contează ce-ţi doreşti tu. Vei descoperi că e imposibil să te opui voinţei lui într-un fel care să conteze. În plus, nu trebuie să faci nimic pentru a-i distruge pe nefilimi, e suficient să fii ceea ce eşti. Şi să fii căsătorită cu Mortmain, ceea ce nu necesită nicio acţiune din partea ta.

— Sunt logodită cu altcineva! rosti Tessa precipitat. Cu James Carstairs.

— Vai de mine! exclamă doamna Black. Mă tem că logodna cu Magistrul o depăşeşte pe cealaltă. În plus, până marţi, James Carstairs va fi mort. Mortmain a cumpărat tot *yin fen*-uldin Anglia şi a blocat toate celelalte livrări noi. Poate c-ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să te fi îndrăgostit de un drogat. Deşi eram sigură c-aveai să-l

alegi pe cel cu ochi albaştri, comentă ea. Fetele nu se îndrăgostesc de obicei de salvatorii lor?

Tessei începu să i se pară totul din ce în ce mai ireal. Nu-i venea să creadă că se afla aici, captivă în această trăsură cu doamna Black, şi că magiciana părea bucuroasă să stea la taclale cu Tessa despre necazurile ei în dragoste. Se întoarse spre geam. Luna era deja pe cer şi putea să vadă că înaintau pe un drum îngust - în jurul trăsurii erau umbre, iar dedesubt, o râpă stâncoasă se prăvălea spre întuneric.

— Există diferite modalităţi de a fi salvat.

— Ei bine, spuse doamna Black, cu o strălucire a dinţilor când zâmbi, te asigur eu că, de data asta, n-o să vină nimeni să te salveze.

Vei reprezenta distrugerea nefilimilor.

— Atunci, va trebui să mă salvez singură.

Când îşi întoarse capul spre Tessa cu un bâzâit şi un clic, sprâncenele doamnei Black se ridicară a mirare. Dar Tessa îşi aduna deja toată energia în picioare şi în trup, după cum fusese învăţată, aşa că atunci când se aruncă spre portiera trăsurii, făcu acest salt cu toată forţa.

Auzi încuietoarea deblocându-se şi pe doamna Black ţipând, un strigăt ascuţit de furie. Un braţ metalic o apucă pe Tessa de spate, înşfăcând-o de gulerul rochiei, care se rupse, iar Tessa căzu, izbindu-se de pietrele de pe marginea drumului, alunecând şi rostogolindu-se în râpă în timp ce trăsura înainta liniştită pe drum, iar doamna Black striga spre vizitiu să oprească. Vântul îi vuia Tessei în urechi în timp ce cădea, rotind agitată braţele în spaţiul gol din jurul ei, şi îşi pierdu orice speranţă că apa era suficient de adâncă sau că avea să supravieţuiască aterizării. În timp ce cădea, zări un râu îngust strălucind cu mult sub ea, răsucindu-se în jurul stâncilor crestate, şi ştiu că avea să se spargă de pământ precum un obiect fragil de porţelan.

Închise ochii şi îşi dori ca totul să se termine repede.

Will stătea în vârful unui deal verde şi admira marea. Cerul şi marea erau atât de albastre, încât păreau să se contopească, astfel încât nu exista un punct fix la orizont. Pescăruşii şi rândunicile-de-mare se învârteau şi ţipau deasupra lui, iar vântul sărat îi flutura părul. Era la fel de cald ca vara, iar haina lui era aruncată pe iarbă; era în cămaşă şi bretele şi avea mâinile bronzate de soare.

„Will!”

Se întoarse în direcţia din care venea glasul familiar şi o văzu pe Tessa urcând dealul spre el. Exista o cărare mică pe marginea dealului, mărginită de flori albe necunoscute, iar Tessa semăna ea însăşi cu o floare, într-o rochie albă ca cea pe care o purtase la bal în seara în care o sărutase pe balconul lui Benedict Lightwood. Părul ei castaniu, lung se unduia în vânt. Îşi scosese boneta şi o ţinea în mână, fluturând-o spre el şi zâmbindu-i deparcă era bucuroasă să-l vadă. Mai mult decât bucuroasă. Deparcă faptul că-l vedea era cea mai mare bucurie a sufletului ei.

Când o văzu, îi sări inima din piept.

„Tess!” strigă el şi întinse mâna, ca şi cândo putea trage spre el.

Însă ea se afla tot prea departe- părea foarte aproape şi foarte departe brusc şi în acelaşi timp. Putea să vadă fiecare detaliu al chipului ei frumos, dar n-o putea atinge, aşa că stătea pe loc, aşteptând şi dorind, iar inima i se zbătea în piept de parcă avea aripi.

Într-am sfârşit ajunse acolo, suficient de aproape cât să vadă iarba şi florile îndoindu-se sub pasul ei. Întinse mana spre ea, iar ea spre el. Mâinile lor se închiseră una peste alta şi, preţ de o clipă, nu făcură decât să zâmbească, iar degetele ei erau calde într-ale lui.

„Te aşteptam”, spuse Will, iar ea îl privi cu un zâmbet care îi dispăru de pe chip când picioarele îi alunecară şi se înclină spre marginea falezei.

Mâinile i se desprinseră din ale lui şi, brusc, Will dădu să

prindă aerul când Tessa cădea de lângă el, îndepărtându-se, picând în tăcere, un vârtej alb profilat pe cerul albastru.

Will se ridică în capul oaselor pe pat, iar inima îi bubuia în piept. Camera lui de la Calul Bălan era pe jumătate luminată de razele lunii, care conturau cu claritate formele necunoscute ale obiectelor de mobilier: lavoarul şi noptiera pe care stătea un exemplar necitit din *Predici pentru tinerele doamne*[24] al lui Fordyce, fotoliul de lângă şemineu, în care flăcările arseseră lemnele şi le transformaseră în tăciuni. Aşternuturile patului său erau reci, însă el transpira; îşi coborî picioarele peste margine şi se îndreptă spre fereastră.

Pe pervaz se afla o vază cu un mănunchi ţeapăn de flori uscate. Le dădu la o parte şi deschise geamul cu degete dureroase. Tot trupul îl durea. Nu mai călărise niciodată atât de mult şi atât de intens; era obosit şi şaua îi produsese răni. Mâine în zori, înainte să pornească din nou la drum, avea să fie nevoit să-şi aplice câteva *iratze.*

Fereastra se deschise spre exterior, iar aerul rece îi cuprinse chipul şi părul, răcorindu-i pielea. Exista o durere înlăuntrul său, sub coaste, care n-avea nicio legătură cu călăritul. Nu putea să spună dacă era din cauza despărţirii de Jem sau din pricina nerăbdării de a o găsi pe Tessa. O vedea întruna căzând de lângă el, scăpând-o din mână. El nu fusese niciodată o persoană care să creadă în semnificaţiile profetice ale viselor şi, totuşi, nu-şi putea desface nodul strâns şi rece din stomac sau să-şi potolească respiraţia precipitată.

În sticla întunecată a geamului putea să-şi vadă reflexia chipului. Atinse geamul uşor şi buricele degetelor lui lăsară urme în condensul de pe sticlă. Se întrebă ce anume avea să-i spună Tessei când o va găsi, cum îi putea explica

---

24 *Sermons to Young Women,* un compendiu de predici în două volume, întocmit de James Fordyce (1720-1796), un preot scoțian. *Predicile* sunt menționate și în romanul *Mândrie și prejudecată* de Jane Austen.

de ce el fusese cel care venise după ea şi nu Jem. Dacă exista milostenie în lume, poate că măcar puteau să sufere împreună. Dacă ea nu avea să creadă vreodată că el o iubea cu adevărat, dacă ea nu avea să îi întoarcă vreodată sentimentele, cel puţin milostenia le putea oferi ocazia de a-şi împărtăşi tristeţea. Aproape neputând să suporte gândul că avea mare nevoie de puterea ei tăcută, închise ochii şi îşi sprijini fruntea de sticla rece.

În timp ce-şi croiau drum pe aleile şerpuitoare din East End, de la Gara Limehouse către Gill Street, Gabriel se gândea întruna la faptul că Cecily se afla lângă el. Erau protejaţi de o iluzie magică, ceea ce era folositor, de vreme ce înfăţişarea lor în această zonă săracă a Londrei în mod sigur ar fi atras tot soiul de remarci şi poate că s-ar fi văzut obligaţi să intre în prăvălia vreunui samsar pentru a studia mărfurile pe care acesta le vindea. În orice caz, Cecily era extrem de curioasă şi se oprea adesea să privească vitrinele prăvăliilor - nu doar pe cele ale modistelor şi ale pălărierilor, ci şi prăvălii care vindeau de toate, de la cremă de ghete şi cărţi până la jucării şi soldăţei de plumb. Gabriel trebuia să-şi aducă aminte că ea venea de la ţară şi că probabil nu văzuse niciodată un oraş comercial prosper, darămite ceva asemănător Londrei. Ar fi vrut s-o ducă într-un loc mai potrivit pentru o doamnă de rangul ei - magazinele din Burlington Arcade sau Piccadilly, nu aceste străzi întunecate şi înguste.

Gabriel nu ştia la ce anume se aşteptase de la sora lui Will Herondale. Că avea să fie la fel de nesuferită ca Will? Că nu avea să arate atât de deconcertant ca el, şi totuşi, în acelaşi timp, să fie extraordinar de drăguţă? Foarte rar privise chipul lui Will fără să-şi dorească să-i tragă un pumn, însă chipul lui Cecily era infinit mai fascinant. Se trezi că voia să-i scrie poezii despre cum ochii ei albaştri semănau cu marea şi părul ei cu înserarea, deoarece „marea” şi „înserarea” rimau, dar se gândea că poezia nu

avea să iasă atât de bine şi, oricum, Tatiana îl făcuse să se teamă de poezii. În plus, existau lucruri pe care nu le puteai include într-o poezie, cum ar fi că atunci când o anumită fată îşi mişca gura într-un anumit fel, tu voiai neapărat să te apleci şi să...

— Domnule Lightwood, spuse Cecily pe un ton impacientat, care sugera că nu era prima dată când încercase să-i atragă atenţia lui Gabriel. Cred cu tărie c-am trecut deja de prăvălie.

Gabriel blestemă în şoaptă şi se întoarse. Trecuseră într-adevăr de numărul pe care Magnus li-l dăduse.

Merseră înapoi până ce se opriră în faţa unei prăvălii întunecate şi dezagreabile, cu ferestre obscure. Prin geamurile murdare putea să vadă rafturile pe care se afla o varietate de obiecte stranii - borcane în care pluteau şerpi morţi, cu ochii albi, deschişi; păpuşi ale căror capete fuseseră înlăturate şi înlocuite cu mici colivii aurii; şi numeroase brăţări făcute din dinţi umani.

— O, Doamne! exclamă Cecily. Ce privelişte neplăcută!

— Nu vrei să intri? întrebă Gabriel, întorcându-se spre ea. Pot să merg doar eu...

— Şi să mă laşi să stau singură pe trotuarul ăsta rece? Cât de nepoliticos! Ba bine că nu. Cecily întinse mâna spre clanţă şi deschise uşa, făcând un clopoţel să sune pe undeva. După mine, te rog, domnule Lightwood.

Gabriel clipi şi intră după ea în lumina difuză a prăvăliei. Interiorul nu era deloc mai primitor decât exteriorul. Şiruri lungi de rafturi prăfuite duceau spre o tejghea întunecată din spate. Ferestrele păreau a fi mânjite cu un soi de unsoare închisă la culoare, blocând cea mai mare parte a soarelui. Rafturile erau o harababură - clopote de alamă cu mânere în formă de oase, lumânări groase a căror ceară era umplută cu insecte şi flori, o frumoasă coroană aurie cu o formă şi un diametru atât de bizare, încât nu era făcută pentru un cap uman. Existau rafturi întregi de cuţite, şi boluri de cupru şi piatră, ale căror concavităţi

erau însemnate cu pete maronii foarte stranii. Existau teancuri de mânuşi de toate mărimile, unele cu mai mult de cinci degete la fiecare mână. Un schelet uman atârna de o coardă subţire în partea din faţă a magazinului, rotindu-se în aer, deşi nu bătea deloc vântul.

Gabriel îi aruncă o privire scurtă lui Cecily, ca să vadă dacă o luase cu tremurături, însă ea nu părea deloc speriată, ci mai degrabă iritată.

— Cineva ar trebui să mai şteargă praful pe-aici din când în când, comentă ea şi porni spre fundul prăvăliei, făcând ca floricelele de pe pălăria ei să salte în sus şi-n jos.

Gabriel clătină din cap. O ajunse pe Cecily tocmai când apăsa cu mâna înmănuşată pe clopotul de alamă de pe tejghea, făcându-l să sune întruna.

— Alo? strigă ea. E cineva aici?

— Chiar în faţa dumneavoastră, domnişoară, rosti o voce iritată, care venea din stânga jos.

Atât Cecily, cât şi Gabriel se aplecară peste tejghea. Imediat sub marginea ei se afla capul unui bărbat mic de statură. Ba nu, nu chiar un bărbat, gândi Gabriel în timp ce iluzia magică se risipi - ci un satir. Purta o jiletcă şi nădragi, fără cămaşă, şi avea picioarele terminate cu copitele despicate şi coarnele frumos curbate ale unui ţap. De asemenea, avea barbişon, maxilarul ascuţit şi ochii galbeni, cu pupile dreptunghiulare, ca de ţap, pe jumătate ascunşi de o pereche de ochelari.

— Vai! exclamă Cecily. Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Sallows.

— Nefilimi! remarcă patronul prăvăliei pe un ton mohorât. Îi detest pe nefilimi.

— Pff, făcu Cecily. Încântat, sunt sigură.

Gabriel simţi că era cazul să intervină.

— De unde ştiaţi că suntem vânători de umbre? se răsti el.

Sallows ridică din sprâncene.

— Domnule, peceţile sunt foarte vizibile pe mâinile şi pe

gâtul dumneavoastră, îi explică el, ca şi când ar fi vorbit cu un copil, cât despre fată, seamănă leit cu fratele ei.

— De unde-l cunoaşteţi pe fratele meu? întrebă Cecily, ridicând tonul.

— Pe-aici nu intră mulţi de-ai voştri, răspunse Sallows. Îi recunoaştem pe dată când îi vedem. Fratele dumneavoastră, Will, ne-a vizitat destul de des în urmă cu vreo două luni, îndeplinind comisioane pentru magicianul acela, Magnus Bane. A trecut şi pe la Cross Bones, necăjind-o pe bătrâna Mol. Will Herondale e celebru în Lumea de Jos, deşi de obicei se ţine departe de necazuri.

— Asta *este* o veste cu adevărat surprinzătoare, spuse Gabriel.

Cecily îi aruncă lui Gabriel o privire urată.

— Suntem aici în numele lui Charlotte Branwell, spuse ea. Conducătoarea Institutului din Londra.

Satirul dădu din mână.

— Ştiţi, mie nu-mi pasă mai deloc de ierarhiile vânătorilor de umbre; nici ale spiritelor naturii. Spuneţi-mi ce doriţi şi am să vă ofer un preţ bun.

Gabriel despături hârtia pe care i-o dăduse Magnus.

— Oţet de hoţi[25], rădăcină cap-de-liliac[26], mătrăgună, angelică, frunze de damiană, solzi-pudră de sirenă şi şase cuie din coşciugul unei fecioare.

— *Ei bine,* spuse Sallows. Nu prea ni se cer astfel de lucruri pe-aici. Mă duc să caut în spate.

— Ei bine, dacă nu prea vi se cer astfel de lucruri pe-aici, ce anume vi se cere? întrebă Gabriel, pierzându-şi răbdarea. Prăvălia asta nu prea seamănă cu o florărie.

---

25 Un fel de oțet aromatic despre care se spunea că îi proteja de ciumă pe cei care îl foloseau; este numit așa pentru că în timpul Marii Ciume din Londra (1665-1666), hoții credeau că îi ferea de boală în timpul jafurilor.

26 Rădăcina cap-de-liliac, numită după asemănarea sa cu capul liliacului, este o rădăcină rară din Mexic. Se poartă asupra persoanei pentru că se crede că îndeplinește dorințe, apără de rele și întoarce blestemele.

— Domnule Lightwood, îl dojeni Cecily în şoaptă - dar nu suficient de încet, căci Sallows o auzi, iar ochelarii îi săltară pe nas.

— Domnul *Lightwood*? întrebă el. Fiul lui Benedict Lightwood?

Gabriel simţi cum sângele îi încălzeşte obrajii. Nu mai vorbise aproape cu nimeni despre tatăl său de când Benedict murise - dacă cineva putea numi tată chestia aceea care murise în grădina italiană. Cândva fuseseră el şi familia lui împotriva lumii, familia Lightwood deasupra tuturor, dar acum... acum exista ruşine în numele Lightwood, aşa cum acolo existase cândva mândrie, iar Gabriel nu ştia cum să vorbească despre asta.

— Da, confirmă el într-un târziu. Sunt fiul lui Benedict Lightwood.

— Minunat! Am câteva dintre comenzile tatălui pe-aici. Începusem să mă întreb dacă mai avea vreodată de gând să treacă să le ia.

Satirul dădu fuga în spate, iar Gideon îşi făcu de treabă studiind peretele. Pe acesta erau agăţate schiţe cu peisaje şi hărţi, dar, când privi mai îndeaproape, descoperi că schiţele şi hărţile nu înfăţişau niciun loc pe care el să-l fi ştiut. Exista Idris, desigur, cu Pădurea Brocelind şi Alicante pe dealul său, însă o altă hartă înfăţişa continente pe care nu le mai văzuse niciodată - şi ce anume era Marea Argintie? Munţii Spinoşi? Ce fel de ţară avea un cer *purpuriu*?

— Gabriel, spuse Cecily lângă el, pe un ton coborât.

Era pentru prima oară când îi folosea numele de botez, iar el dădu să se întoarcă spre ea tocmai când Sallows ieşea din spatele prăvăliei. Într-o mână ducea un pachet legat, pe care i-l întinse lui Gabriel. Era mare şi cu o formă neregulată - în mod sigur conţinea ingredientele lui Magnus. În cealaltă mână, Sallows strângea un teanc de hârtii, pe care le puse pe tejghea.

— Comanda tatălui tău, îl informă el cu rânjet.

Gabriel îşi coborî ochii spre hârtii - şi rămas cu gura căscată de groază.

— Vai! exclamă Cecily. Dar e cu putinţă?

Satirul răsuci gâtul să vadă la ce se uita.

— Ei bine, nu cu o persoană, dar cu un demon vetis şi cu un ţap, cel mai probabil. Se întoarse spre Gabriel. Acum, aveţi banii pentru astea sau nu? Tatăl dumneavoastră a rămas cam în urmă cu plăţile şi nu poate cumpăra mereu pe datorie. Ce să fie, Lightwood?

— Te-a întrebat vreodată Charlotte dacă ai vrea să fii vânător de umbre? întrebă Gideon.

La jumătatea scării de lemn, cu o carte în mână, Sophie încremeni. Gideon stătea aşezat la una dintre mesele lungi din bibliotecă, lângă o fereastră boltită care dădea spre curtea Institutului. În jurul lui erau împrăştiate cărţi şi hârtii, iar el şi Sophie petrecuseră câteva ore plăcute căutând printre ele liste şi istorii ale vrăjilor, detalii despre *yinjen*şi curiozităţi despre ierburi. Deşi piciorul lui Gideon se vindeca destul de repede, era proptit pe două scaune, iar Sophie se oferise bucuroasă să urce şi să coboare pe scările de lemn pentru a ajunge la cărţile aflate pe cele mai înalte rafturi. Acum ţinea în mână una numită *Pseudomonarchia Daemonum,* care avea o copertă destul de lipicioasă la atingere şi pe care era nerăbdătoare s-o pună jos, deşi întrebarea lui Gideon o speriase suficient cât s-o oprească din coborâre.

— La ce vă referiţi? întrebă ea, continuând să coboare pe scară. De ce m-ar întreba Charlotte aşa ceva?

Gideon părea palid sau poate că de vină era lumina pe care lampa-vrăjitoarei o arunca pe chipul său.

— Domnişoară Collins, spuse el. Eşti una dintre cele mai bune luptătoare pe care le-am antrenat vreodată, şi aici îi includ şi pe nefilimi. De aceea întreb. Mi se pare păcat să iroseşti un asemenea talent. Deşi poate că nu e ceva ce ţi-ai dori?

Sophie puse cartea pe masă şi se aşeză faţă în faţă cu Gideon. Ştia că trebuia să şovăie, să dea senzaţia că medita la acea întrebare, însă răspunsul îi ieşi pe buze înainte să-l poată opri.

— Să fiu vânător de umbre e cea mai mare dorinţă a mea.

Gideon se aplecă în faţă, iar lampa-vrăjitoarei îi lumină ochii, alungându-le culoarea.

— Nu te îngrijorează pericolul? Cu cât eşti mai bătrân când te înalţi, cu atât mai riscant e procesul. I-am auzit vorbind despre reducerea vârstei de aprobare pentru înălţare la paisprezece sau chiar la doisprezece ani.

Sophie clătină din cap.

— Nu m-am temut niciodată de risc. Mi l-aş asuma bucuroasă. Doar că mă tem să... Mă tem că, dacă m-aş înscrie, doamna Branwell ar crede că sunt nerecunoscătoare pentru tot ceea ce a făcut pentru mine. Mi-a salvat viaţa şi a avut grijă de mine. Mi-a oferit siguranţă şi un cămin. N-aş putea să-i răsplătesc toate aceste lucruri prin abandonarea serviciului.

— Nu. Gideon clătină din cap. Sophie - domnişoară Collins -, eşti o servitoare liberă în căminul unor vânători de umbre. Ai Vederea. Ştii deja tot ce e de ştiut despre Lumea de Jos şi despre nefilimi. Eşti candidata *perfectă* pentru Înălţare. Gideon îşi puse mâna peste cartea de demonologie. Eu sunt o voce în Consiliu. Aş putea vorbi pentru tine.

— Nu pot, spuse Sophie pe un firicel de voce.

Oare el nu înţelegea ce îi oferea, tentaţia?

— Şi în mod evident nu acum.

— Nu, nu acum, desigur, cu James atât de bolnav, spuse Gideon repede. Dar în viitor? Poate?

Ochii lui îi studiară chipul, iar ea simţi o roşeală începând să se strecoare în sus de pe gâtul ei. Cea mai evidentă şi mai obişnuită metodă pentru un mundan să se înalţe la statutul de vânător de umbre era prin căsătoria cu

un vânător de umbre. Sophie se întreba ce însemna faptul că el nu părea foarte dispus să menţioneze acest lucru.

— Dar, când te-am întrebat, mi-ai răspuns foarte fermă. Ai spus că e cea mai mare dorinţă a ta să fii vânător de umbre. De ce? Poate fi o viaţă brutală.

— Toată viaţa poate fi brutală, spuse Sophie. Viaţa mea de dinainte să sosesc la Institut n-a fost aproape deloc plăcută. Bănuiesc că pe de-o parte mi-aş dori să fiu vânător de umbre, astfel încât, dacă un bărbat mă ameninţă din nou cu un cuţit, aşa cum a făcut fostul meu angajator, să-l pot omorî pe loc.

Îşi atinse obrazul când vorbi, un gest inconştient de care nu putea scăpa, simţind sub buricele degetelor ţesutul striat al cicatricei.

Văzu expresia lui Gideon - şoc amestecat cu stingherealã - şi lăsă mâna jos.

— Nu ştiam că aşa ai căpătat cicatricea, spuse el.

Sophie îşi mută privirea în altă parte.

— Acum veţi spune că nu e urâtă sau că nici măcar n-o vedeţi sau ceva de genul ăsta.

— O văd, spuse Gideon pe un ton coborât. Nu sunt orb, iar noi suntem oameni cu multe cicatrice. O văd, dar nu e urâtă. E doar o altă parte frumoasă a celei mai frumoase fete pe care am văzut-o vreodată.

Acum, Sophie chiar se îmbujoră - îşi simţea obrajii arzând -, iar în timp ce Gideon se aplecă peste masă, cu ochii săi de un verde intens, spălat de furtună, inspiră adânc, luând o hotărâre. El *nu* semăna cu fostul ei angajator. El era Gideon. De data asta n-avea să-l refuze.

Uşa bibliotecii se deschise brusc. Charlotte stătea în prag, părând epuizată; pe rochia ei bleu se vedeau pete de umezeală, iar ochii îi erau încercănaţi. Sophie se ridică imediat în picioare.

— Doamnă Branwell?

— O, Sophie, oftă Charlotte. Voiam să te rog să stai o vreme cu Jem. Încă nu s-a trezit, dar Bridget trebuie să

pregătească cina şi mă gândesc că melodiile ei îngrozitoare îi dau coşmaruri bietului băiat.

— Fireşte.

Sophie se grăbi spre uşă, fără să îi arunce vreo privire lui Gideon - deşi, pe când uşa se închidea în urma ei, era destul de sigură că îl auzi înjurând şoptit şi cu mare frustrare în spaniolă.

— Ştii, spuse Cecily, nu trebuia să-i faci vânt pe fereastră bietului om.

— Nu era om, zise Gabriel, încruntându-se la mormanul de obiecte din braţele lui.

Luase pachetul cu ingredientele lui Magnus pe care Sallows îl pregătise pentru ei şi, în plus, de pe rafturi, alte câteva obiecte ce păreau folositoare. Lăsase dinadins pe tejghea toate hârtiile pe care tatăl său le comandase - *după ce* îl aruncase pe satir prin una dintre ferestrele întunecate. Fusese foarte satisfăcător, cu sticlă spartă peste tot. Forţa impactului dărâmase inclusiv scheletul, care se desfăcuse într-un morman de oase murdare.

— Era un spirit de la Curtea Elfilor întunericului. Unul dintre cei afurisiţi.

— De-aia l-ai fugărit pe stradă?

— N-a fost frumos din partea lui să-i arate unei doamne asemenea imagini, murmură Gabriel, deşi trebuia menţionat că doamna cu pricina nici măcar nu clipise; de fapt, mai mult păruse s-o enerveze reacţia lui, decât s-o impresioneze cavalerismul lui.

— Şi chiar cred c-ai fost exagerat să-l azvârli în canal.

— O să plutească.

Cecily încercă să-şi reprime un zâmbet.

— A fost extrem de greşit.

— Râzi, remarcă Gabriel surprins.

— Ba nu.

Cecily ridică bărbia, îşi întoarse chipul, dar nu înainte ca Gabriel să fi zărit acel rânjet care i se întindea pe tot

chipul. Gabriel era nedumerit. După tot dispreţul pe care i-l arătase, bătându-i obrazul şi dându-i replici usturătoare, el fusese destul de sigur că această izbucnire a lui avea s-o facă să-l pârască lui Charlotte de îndată ce se întorceau la Institut, dar, în schimb, păru s-o amuze. Gabriel clătină din cap când cotiră pe Garnet Street. N-avea să-i înţeleagă niciodată pe fraţii Herondale.

— Domnule Bane, vreţi, vă rog, să-mi daţi acea eprubetă de pe raft? întrebă Henry.

Magnus procedă întocmai. Se afla în laboratorul lui Henry, studiind formele strălucitoare de pe mesele din jurul lui.

— Ce reprezintă toate aceste dispozitive, dacă-mi este permis să-ntreb?

Henry, care purta două perechi de ochelari de protecţie în acelaşi timp - una pe cap şi una la ochi -, păru încântat şi agitat când auzi întrebarea. (Magnus presupuse că cele două perechi de ochelari de protecţie erau rezultatul zăpăcelii, dar apoi se gândi că poate reprezentau o tendinţă în modă, aşa că se hotărî să nu întrebe.) Henry ridică un obiect pătrat de alamă cu mai multe butoane.

— Ei bine, cel de-aici e un Senzor. Simte când demonii sunt aproape.

Se apropie de Magnus, iar Senzorul scoase un zgomot puternic ca de alarmă.

— Impresionant! exclama Magnus, încântat. Ridică o bucată de material cu o pasăre moartă în vârf. Şi asta ce e?

— Boneta Letală, răspunse Henry.

— Ah, făcu Magnus. La nevoie, o doamnă poate scoate arme din ea pentru a-şi nimici duşmanii.

— Păi, nu prea, recunoscu Henry. Dar pare o idee mai bună. Îmi doresc ca dumneavoastră să fi fost aici când mi-a venit ideea. Din nefericire, această bonetă se înfăşoară pe capul duşmanului şi îl asfixiază, cu condiţia ca acesta să o poarte în acel moment.

— Îmi închipui că n-o să fie uşor să-l convingem pe Mortmain să poarte o bonetă, observă Magnus. Deşi culoarea l-ar prinde bine.

Henry pufni în râs.

— Foarte nostim, domnule Bane.

— Vă rog, spuneţi-mi Magnus.

— Aşa voi face! Henry aruncă boneta peste umăr şi ridică un borcan cu o substanţă sclipitoare. Aceasta este o pulbere care, atunci când e aruncată în aer, face ca fantomele să devină vizibile, îi explică Henry.

Magnus înclină în lumina lămpii borcanul cu granule strălucitoare, admirându-l, iar când Henry zâmbi încurajator, Magnus scoase capacul.

— Pare în regulă, spuse el, şi, din impuls, îşi vărsă puţină pulbere în mână, care îi acoperi pielea cafenie, învăluindu-i mâna într-o luminescenţă sclipitoare. Şi, pe lângă întrebuinţările practice, se pare că funcţionează şi sub formă de produs cosmetic. Această pudră va face ca pielea să-mi sclipească pentru veşnicie.

Henry se încruntă.

— Nu pentru veşnicie, spuse el, dar apoi se lumină la faţă. Dar aş putea să-ţi fac o nouă doză oricând doreşti!

— Aş putea străluci oricând doresc! Magnus îi zâmbi lui Henry. Toate acestea sunt fascinante, domnule Branwell. Vedeţi lumea într-o manieră diferită faţă de toţi ceilalţi nefilimi pe care i-am întâlnit vreodată. Recunosc că mă gândeam că oamenii dumneavoastră duc oarecum lipsă de imaginaţie, deşi au suficiente drame personale, însă dumneavoastră mi-aţi schimbat cu totul părerea! Sunt convins că cei din comunitatea vânătorilor de umbre vă onorează şi vă poartă cea mai înaltă stimă, ca pentru un gentilom care a făcut ca rasa lor să avanseze cu adevărat.

— Nu, răspunse Henry pe un ton trist. În cea mai mare parte a timpului îşi doresc să nu mai sugerez invenţii noi şi să nu mai dau foc lucrurilor.

— Dar toate invenţiile vin la pachet cu riscuri! exclamă

Magnus. Am văzut cum invenţia motorului cu aburi şi proliferarea materialelor tipărite a transformat lumea; fabricile şi morile au schimbat cu totul faţa Angliei. Mundanii au luat lumea în mâinile lor şi au făcut din ea un lucru minunat. De-a lungul secolelor, magicienii au visat şi au perfecţionat diferite vrăji pentru a crea ei înşişi o lume diferită. Oare vânătorii de umbre vor fi singurii care vor rămâne inerţi şi neschimbători, şi prin urmare osândiţi? Cum pot strâmba din nas în faţa geniului de care daţi dovadă? E ca şi cum te-ai îndrepta spre întuneric şi ai fugi de lumină.

Henry căpătă o nuanţă stacojie în obraji. Era limpede că nimeni nu-i mai complimentase până atunci invenţiile, cu excepţia lui Charlotte.

— Domnule Bane, mă simt flatat.

— Magnus, îi reaminti magicianul. Acum, pot să văd munca la acest portal pe care ni l-aţi descris? Invenţia care transportă o fiinţă vie dintr-un loc în altul?

— Desigur.

Henry trase un teanc de notiţe dintr-un colţ al mesei sale aglomerate şi îl împinse către Magnus. Magicianul îl luă şi răsfoi paginile cu interes. Fiecare pagină era acoperită cu o caligrafie ascuţită şi înclinată şi cu zeci şi zeci de ecuaţii, amestecând matematică şi rune într-o armonie surprinzătoare. Magnus simţea cum inima îi bătea din ce în ce mai tare în timp ce răsfoia paginile - această invenţie era cu adevărat genială. Exista doar o singură problemă.

— Înţeleg ce încercaţi să faceţi, spuse el. Şi e aproape perfect, dar...

— Da, aproape. Henry îşi trecu o mână prin părul său roşcat, deranjându-şi ochelarii. Portalul poate fi deschis, dar nu există nicio cale de a-l direcţiona. Nu există nicio modalitate de a şti dacă vei ajunge la destinaţia dorită în această lume sau în cu totul altă lume, sau chiar în iad. E prea riscant şi, prin urmare, inutil.

— Nu puteţi realiza aşa ceva cu aceste rune, îi explica

Magnus. Aveţi nevoie de alte rune faţă de cele pe care le folosiţi.

Henry clătină din cap.

— Nu putem folosi decât runele din Cartea Gri. Celelalte sunt magice. Magia nu e calea nefilimilor. E ceva ce noi nu putem face.

Magnus îl privi gânditor pe Henry preţ de un moment lung.

— E ceva ce *eu* pot face, afirmă el, şi trase teancul de hârtii spre el.

Spiritelor de la Curtea Elfilor Întunericului nu prea le plăcea lumina. Primul lucru pe care Sallows - pe care nu-l chema aşa - îl făcuse când se întorsese la prăvălie fusese să acopere cu hârtie cerată fereastra pe care băiatul nefilim o spărsese cu atâta nepăsare. Ochelarii dispăruseră şi ei, pierduţi în apele canalului Limehouse Cut. Şi se părea că nimeni nu avea să-i plătească hârtiile extrem de scumpe pe care le comandase pentru Benedict Lightwood. Una peste alta, fusese o zi foarte proastă.

Ridică privirea iritat când clopoţelul prăvăliei clincăni, anunţând deschiderea uşii, şi se încruntă. Putea să fie sigur c-o încuiase.

— Te-ai întors, nefilimule? se răsti el. Te-ai hotărât să mă arunci în râu nu o dată, ci de două ori? Te avertizez că am prieteni foarte puternici...

— Nu mă-ndoiesc că ai, escrocule. Silueta înaltă, cu gluga trasă pe cap, duse mâna la spate şi trânti uşa. Sunt foarte interesat să aflu mai multe despre ei.

Un pumnal rece de fier străluci în lumina obscură, iar satirul făcu ochii mari de teama.

— Am câteva întrebări să-ţi pun, continuă bărbatul. Şi, dacă aş fi în locul tău, n-aş încerca să fug. Nu dacă vrei să rămâi cu degetele intacte...

13
MINTEA ARE MUNŢI

O, mintea, mintea are munţi; stânci de-alunecare
Groaznice, povârnite şi de neînchipuit. Doi bani nu dă
Pe ele cel ce nu le urcă. Şi nici a noastră scurtă custare
Nu poate suporta ceva atât de-adânc şi de abrupt. Aici! ia,
Strecoară-te, obiditule, în vârtejul în care e o consolare:
Fiece zi moare cu somnul şi fiece viaţă pune capăt morţii.
- Gerard Manley Hopkins, „Nu există nimic mai rău”

Mai târziu, Tessa nu-şi mai putu aminti deloc dacă ţipase în timp ce căzuse. Îşi aminti numai o cădere lungă şi tăcută, râul şi pietrele repezindu-se înspre ea, cerul la picioarele ei. Când se răsuci în aer, vântul îi biciui faţa şi părul şi simţi o izbitură ascuţită peste gât.

Mâinile îi ţâşniră în sus. Colierul ei cu îngerul i se ridicase peste cap, ca şi cum o mână enormă se întinsese din cer pentru a i-l scoate. Era înconjurată de un vârtej metalic, o pereche de aripi mari desfăcute asemenea canaturilor unei porţi, şi ceva o prinse, oprindu-i căderea. Deschise ochii larg - era imposibil, de neimaginat -, însă îngerul ei, îngerul ei mecanic, crescuse cumva la

dimensiunea unei fiinţe umane şi plana pe deasupra ei, bătând din aripi împotriva vântului. Privi uimită chipul minunat, fără trăsături, faţa unei statui făcută din metal, la fel de lipsită de expresie ca întotdeauna - însă îngerul avea mâini, cu articulaţii, la fel ca ale ei, şi ele o ţineau, o ţineau în timp ce aripile băteau şi băteau şi băteau, iar ea cădea acum încet, blând, ca un puf de păpădie purtat de vânt.

Poate că sunt pe moarte, gândi Tessa. Şi: *Asta nu se poate*. Însă îngerul o ţinea şi pluteau împreună spre pământ, terenul devenind din ce în ce mai clar. Acum vedea fiecare piatră de pe malul râului, curenţii care curgeau la vale, reflexia soarelui în apă. Umbra aripilor apăru pe pământ şi deveni din ce în ce mai mare, până ce Tessa căzu în ea, căzu în umbră, iar ea şi îngerul plonjară împreună spre pământ şi aterizară pe pământul moale şi pietrele risipite pe malul apei.

Când atinse pământul, Tessa icni, mai mult din cauza şocului decât a impactului, şi se ridică, de parcă ar fi putut amortiza căzătura îngerului cu trupul ei - dar acesta deja se micşora, făcându-se tot mai mic, strângându-şi aripile, până ce atinse pământul alături de ea, încă o dată de mărimea unei jucării. Ea întinse o mână tremurătoare şi îl luă. Era culcată pe stânci neregulate, pe jumătate în apa rece; aceasta îi udase deja fusta. Apucă pandantivul şi, cu ultimele puteri, se târî pe mal, prăbuşindu-se, în cele din urmă, pe teren uscat, cu îngerul lipit la pieptul ei, cu ticăitul lui familiar lângă inimă.

Sophie şedea în fotoliul de lângă patul lui Jem, cel care fusese dintotdeauna locul lui Will, şi îl privea dormind.

Fusese o vreme, se gândi ea, când ar fi fost recunoscătoare pentru această oportunitate, pentru şansa de a fi atât de aproape de el, de a-i pune comprese rece pe frunte, când el se agita şi murmura şi ardea de febră. Şi, cu toate că nu-l mai iubea aşa cum îl iubise cândva - în felul în care, îşi dădu ea seama acum, iubeşti pe cineva

care nu ştie acest lucru, cu admiraţie şi de la distanţă -, tot i se rupea sufletul să-l vadă aşa.

Una dintre fetele din oraşul în care crescuse Sophie murise de tuberculoză şi ea îşi aminti cum vorbiseră toate de felul în care boala o făcuse mai frumoasă înainte de a o ucide - o făcuse palidă şi subţire, şi îi adusese în obraji o nuanţă trandafirie de strălucire febrilă. Jem avea şi el acea roşeaţă în obraji, aşa cum se agita pe perne; părul lui alb-argintiu semăna cu chiciura, iar degetele sale neliniştite se contractau deasupra păturii. Din când în când vorbea, dar cuvintele erau în chineza mandarină, iar ea nu le înţelegea. O striga pe Tessa. *Wo ai ni, Tessa. Bu lu run, he qing kuangfa sheng,wo men dou hui zaiyi qi.*Şi îl striga şi pe Will, *sheng si zhi jiao,* într-un fel care o făcea pe Sophie să vrea să-l ia de mână şi să-l ţină bine, cu toate că, atunci când îl atinse, ardea de febră şi îşi smulse mâna cu un strigăt. Sophie se făcu mică în fotoliu, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit s-o cheme pe Charlotte. Charlotte ar fi vrut să ştie dacă starea lui Jem se înrăutăţea. Era pe cale să se ridice în picioare, când, deodată, Jem gemu şi deschise ochii. Sophie se lăsă la loc în fotoliu, privindu-l atentă. Irisurile lui erau de un argintiu atât de deschis, încât păreau albe.

— Will? spuse el. Will, tu eşti?

— Nu, răspunse Sophie, aproape temându-se să se mişte. Sunt Sophie.

Jem expiră uşor şi întoarse capul spre ea. Sophie îl văzu concentrându-şi privirea pe chipul ei cu un efort - şi apoi, incredibil, surâse, cu acel zâmbet plin de blândeţe care îi cucerise încă de la început inima.

— Fireşte, zise el. Sophie. Will nu este... L-am trimis undeva.

— S-a dus după Tessa, spuse Sophie.

— Bine.

Mâinile lungi ale lui Jem trăgeau de pătură, când strânse pumn, când relaxate.

— Eu... mă bucur, murmură el.

— Vă este dor de el, remarcă Sophie.

Jem dădu încet din cap.

— O simt - depărtarea lui - asemenea unui cordon înlăuntrul meu, întins foarte, foarte tare. Nu m-am aşteptat la asta. N-am mai fost despărţiţi de când am devenit *parabatai.*

— Cecily spunea că dumneavoastră l-aţi trimis.

— Da, încuviinţă Jem. A fost greu să-l conving. Cred că dacă n-ar fi fost şi el îndrăgostit de Tessa, n-aş fi putut să-l fac să se ducă.

Sophie rămase cu gura căscată.

— *Ştiaţi?*

— Nu de mult, răspunse Jem. Nu, n-aş fi fost atât de crud. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi cerut-o niciodată de soţie. M-aş fi dat la o parte. N-am ştiut. Şi totuşi, acum, pe măsură ce totul se îndepărtează de mine, toate lucrurile îmi apar într-o lumina atât de clară, încât cred că aş fi ajuns să o ştiu, chiar dacă el nu mi-ar fi spus-o. La sfârşit, aş fi ştiut. Zâmbi uşor văzând expresia de uluială de pe chipul lui Sophie. Mă bucur că nu a trebuit să aştept până la sfârşit.

— Nu sunteţi supărat?

— Sunt bucuros, răspunse el. Vor putea să aibă grijă unul de celălalt când eu nu voi mai fi, sau, cel puţin, aşa sper. Will zice că ea nu-l iubeşte, dar... cu timpul, sunt sigur că va ajunge să-l iubească. E uşor să-l iubeşti pe Will, iar el i-a dăruit Tessei întreaga lui inimă. Văd asta. Sper că ea nu i-o va frânge.

Sophie nu avea nimic de zis. Nu ştia ce ar fi putut spune cineva în faţa unei iubiri ca aceasta - atât de multă iertare, atât de multă suferinţă, atât de multă speranţă. Existaseră multe ocazii în ultimele luni când ea regretase că avusese fie şi măcar un gând rău despre Will Herondale, când văzuse cum se retrăsese şi îi lăsase pe Tessa şi pe Jem să fie fericiţi împreună, şi cunoştea agonia Tessei, care venise odată cu fericirea, ştiind că îl rănea pe Will. Şi Sophie ştia

că Tessa îl striga uneori în somn pe Will; ştia că cicatricea din palma Tessei nu era de la o întâlnire accidentală cu un vătrai, ci o rană intenţionată, produsă sieşi pentru a reuşi, cumva, să potrivească fizic durerea emoţională pe care o simţise refuzându-l pe Will. Sophie o ţinuse în braţe pe Tessa atunci când plânsese şi îşi smulsese din păr florile de culoarea ochilor lui Will, iar Sophie acoperise cu pudră dovada lacrimilor şi a nopţilor nedormite.

Să-i spună, oare? se întrebă Sophie. Oare ar fi fost o dovadă de bunătate sa-i spună: *Ba da, şi Tessa îl iubeşte; a încercat să nu-l iubească, dar îl iubeşte*? La drept vorbind, ar vrea un bărbat să audă asta despre fata cu care avea de gând să se însoare?

— Domnişoara Gray are o părere foarte bună despre domnul Herondale şi n-ar frânge cu uşurinţă inima nimănui, zise Sophie. Dar mi-aş dori să nu mai vorbiţi de parcă moartea dumneavoastră ar fi ceva inevitabil, domnule Carstairs. Chiar în aceste momente, doamna Branwell şi ceilalţi sunt optimişti că vor găsi un leac. Cred că veţi trăi pentru a îmbătrâni alături de domnişoara Gray şi că amândoi veţi foarte fericiţi.

El zâmbi de parcă ar fi ştiut ceva ce ea nu ştia.

— Sophie, e drăguţ din partea ta s-o spui. Ştiu că sunt vânător de umbre şi că noi nu ne plecăm atât de uşor din viaţa asta. Luptăm pană la sfârşit. Venim de pe tărâmul îngerilor şi, totuşi, ne temem de asta. Cu toate acestea, cred că cineva poate înfrunta sfârşitul şi să nu se teamă că nu s-a plecat în faţa morţii. Moartea nu mă va conduce niciodată pe mine.

Sophie se uită la el, puţin îngrijorată; i se părea că delira.

— Domnule Carstairs? S-o aduc pe Charlotte?

— Într-o clipă, dar, Sophie… în expresia ta, exact acolo, când am vorbit… Se aplecă în faţă. Aşadar, este adevărat?

— Ce anume să fie adevărat? îl întrebă ea cu un fir de voce, dar ştia ce întrebare urma să fie şi nu-l putea minţi

pe Jem.

Will era într-o stare de spirit foarte proastă. Zorii zilei se revărsaseră cu ceaţă, umezeală şi mohorâre. Îi era greaţă de la stomac şi de-abia reuşise să înghită ouăle cauciucate şi şunca rece pe care i-o servise soţia proprietarului în salonul înăbuşitor; fiecare părticică din el bâzâia să se întoarcă înapoi pe drum şi să-şi continue călătoria.

Reprizele de ploaie îl lăsaseră tremurând în hainele sale, în pofida utilizării fără restricţii a runelor pentru încălzire, iar lui Balios îi displăcea noroiul care i se lua pe copite în timp ce încercau să prindă viteză pe drum, iar Will se gândea morocănos cum de era posibil ca ceaţa să se condenseze, de fapt, pe partea *interioară* a hainelor cuiva. Măcar reuşise să ajungă în Northamptonshire, ceea ce era grozav, dar de-abia acoperise treizeci şi şase de kilometri şi refuzase să se oprească, deşi Balios se uita la el rugător atunci când trecură prin Towcester, de parcă ar fi implorat pentru un loc cald într-un grajd şi nişte ovăz, iar Will aproape că era dispus să i le ofere. Senzaţia de deznădejde îi invadase oasele, la fel de deprimantă şi de inevitabilă ca ploaia. Ce credea el că făcea? Chiar credea că avea să o găsească pe Tessa în felul acesta? Era chiar atât de prost?

Acum mai treceau şi printr-un ţinut dezagreabil, unde noroiul lăsa locul unei cărări pietroase înşelătoare. Un perete uriaş de stâncă se ridica pe o parte a drumului, blocând cerul. Pe cealaltă parte a cărării, drumul cobora abrupt într-o râpă plină de bolovani ascuţiţi. Apa îndepărtată a unui pârâu mâlos sclipea slab pe fundul râpei. Will ţinu capul lui Balios întors de la hău, dar calul tot părea agitat şi sperios din pricina râpei. Şi Will îşi ţinea capul jos, vârât în guler pentru a evita ploaia rece; numai printr-un noroc chior zări o licărire de verde strălucitor şi de auriu printre stâncile de la marginea drumului.

Trase de hăţurile lui Balios imediat şi descălecă de pe cal, atât de repede, încât alunecă în noroi. Acum, că se

apropiase şi îngenunchease pentru a examina lanţul de aur, care fusese prins în jurul aflorimentului ascuţit al stâncii, ploaia se înteţise. Luă lanţul cu grijă. Era un pandantiv de jad, circular, cu litere stanţate pe spate. Ştia prea bine ce însemnau acestea.

Când doi oameni formează un întreg în adâncul inimilor lor, ei pot spulbera până şi forţa fierului şi a bronzului.

Darul de nuntă al lui Jem pentru Tessa. Degetele lui Will se strânseră în jurul lui. Îşi aminti că se întâlnise faţă în faţă cu ea pe casa scării - lanţul cu pandantivul de jad de la gâtul ei sclipea spre el ca o aluzie nemiloasă la Jem, în timp ce ea îi zisese: *Se spune că nu-ţipoţi împărţi inima, şi totuşi...*

— Tessa! strigă el deodată şi vocea lui reverberă în stânci. *Tessa!*

Stătu o clipă, înfiorat, la marginea drumului. Nu ştia ce aştepta - un răspuns? Nu prea exista posibilitatea ca ea să fie acolo, ascunzându-se printre stâncile răsfirate. Nu auzi decât tăcerea şi sunetul vântului şi al ploii. Totuşi, el ştia fără vreo umbră de îndoială că acela era colierul Tessei. Poate că şi-l smulsese de la gât şi îl lăsase să cadă pe geamul trăsurii pentru a-i marca lui drumul, asemenea dârei de firimituri a lui Hansel şi Gretel. Era ceea ce o eroină din poveşti ar fi făcut şi, prin urmare, ceea ce Tessa ar fi făcut. Poate că aveau să mai fie şi alte semne, dacă ţinea drumul ăsta. Pentru prima dată, speranţa îi curgea prin vene.

Cu un nou impuls, se duse spre Balios cu paşi apăsaţi şi se aruncă în şa. Nu avea să mai oprească; aveau să ajungă la Staffordshire până la căderea serii. Când întoarse capul calului spre drum, îşi strecură pandantivul în buzunar, unde cuvintele de iubire şi dăruire păreau să ardă ca un semn făcut cu fierul înroşit.

Charlotte nu se simţise niciodată atât de obosită. Copilul ce trebuia să vină o epuizase mai mult decât ar fi crezut că

e cu putinţă; stătuse trează toată noaptea şi alergase toată ziua. Pe rochie avea pete de la cripta lui Henry, iar gleznele o dureau de la urcatul şi coborâtul treptelor şi scărilor din bibliotecă. Cu toate acestea, când deschise uşa dormitorului lui Jem şi îl văzu nu numai treaz, ci şi stând în capul oaselor şi vorbind cuSophie, uită de oboseală şi îşi simţi faţa destinzându-i-se într-un zâmbet de uşurare.

—James! exclamă ea. M-am întrebat... Adică, mă bucur că eşti treaz!

Sophie, care părea ciudat de îmbujorată, se ridică în picioare.

— Să mă duc, doamnă Branwell?

— O, da, te rog, Sophie! Bridget este într-una dintre toanele ei; pretinde că nu o găseşte pe Bang Mary, iar eu n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte.

Sophie mai că zâmbi - ar fi făcut-o, dacă inima nu i-ar fi bătut cu putere, ştiind că tocmai făcuse, probabil, ceva îngrozitor.

— *Bain-marie,* zise ea. I-o găsesc eu.

Se duse spre uşă, se opri, apoi aruncă o privire peste umăr spre Jem, care se odihnea din nou, sprijinit de perne, arătând foarte palid, dar netulburat. Înainte ca Charlotte să poată să spună ceva, Sophie dispăru, iar Jem, cu un zâmbet obosit, îi făcu semn lui Charlotte să se apropie.

— Charlotte, dacă nu te deranjează prea tare - ai putea să-mi aduci vioara?

— Cum să nu.

Charlotte se duse spre masa de la fereastră unde era aşezată vioara, în cutia ei pătrată din lemn de trandafir, cu arcuşul şi cutioara rotundă cu sacâz. Ridică vioara şi i-o aduse la pat, acolo unde Jem o luă cu grijă din braţele ei, apoi se trânti, recunoscătoare, în fotoliul de lângă el.

— O! făcu ea, un moment mai târziu. Îmi pare rău! Am uitat arcuşul. Vrei să cânţi?

— E în regulă. Ciupi blând coardele cu buricele degetelor, ceea ce produse un zgomot moale, vibrant. Ăsta

este pizzicato - primul lucru pe care m-a învăţat tata cum să-l fac atunci când mi-a arătat vioara. Îmi aminteşte de cum e să fii copil.

Tot un copil eşti, vru Charlotte să spună, dar nu o făcu. La urma urmei, el mai avea doar câteva săptămâni până la aniversarea de optsprezece ani, când vânătorii de umbre devin adulţi, şi dacă atunci când se uita la el ea continua să vadă acelaşi băieţel cu părul negru care sosise din Shanghai strângându-şi vioara la piept, cu ochii aceia imenşi pe chipul palid, asta nu însemna că nu crescuse.

Charlotte întinse mâna după cutia cu *yin fen* aflată pe noptiera de lângă pat. Mai exista doar o uşoară urmă pe fundul cutiei, poate o linguriţă. Înghiţi cu greu şi vărsă praful pe fundul unui pahar, apoi turnă deasupra apă din carafă, lăsând *yin fen*-ul să se dizolve asemenea zahărului. Când i-l dădu lui Jem, el puse vioara la o parte şi luă paharul. Privi lung în el, cu ochii lui deschişi la culoare şi meditativi.

— Asta e ultimul? întrebă el.

— Magnus lucrează la un leac, îi spuse Charlotte. Cu toţii lucrăm. Gabriel şi Cecily sunt plecaţi să cumpere ingredientele pentru medicamentul care să te ţină puternic, iar Sophie, Gideon şi cu mine facem cercetări. S-a făcut orice. Totul.

Jem păru puţin surprins.

— Nu mi-am dat seama.

— Dar cum altfel? zise Charlotte. Noi suntem familia ta; am face orice pentru tine. Jem, te rog, nu-ţi pierde speranţa. Trebuie să-ţi păstrezi forţele.

— Toată forţa pe care o mai am vă aparţine, spuse el pe un ton criptic. Dădu pe gât soluţia de *yin fen,* înapoindu-i paharul gol. Charlotte?

— Da?

— Încă nu ai câştigat bătălia cu privire la numele copilului?

Charlotte râse surprinsă. I se părea ciudat să se

gândească acum la copilul ei, dar, de ce nu? *În timpul vieţii suntem în moarte.* Era altceva la care să te gândeşti, diferit de boala lui Jem sau de dispariţia Tessei sau de periculoasa misiune a lui Will.

— Nu încă, îi răspunse ea. Henry insistă cu Buford.

— Tu vei câştiga, spuse Jem. Întotdeauna câştigi. Ai fi un Consul excelent, Charlotte.

Charlotte îşi încreţi nasul.

— O femeie Consul? După toate necazurile pe care le-am avut doar pentru că sunt la conducerea Institutului!

— Mereu trebuie să existe un început, zise Jem. Nu este uşor să fii primul, şi nu este mereu satisfăcător, dar e important. Îşi lăsă în jos capul. Porţiunul dintre puţinele mele regrete.

Charlotte îl privi nedumerită.

— Mi-ar fi plăcut să văd bebeluşul.

Era o dorinţă simplă, însă se înfipse ca un ciob de sticlă în inima lui Charlotte. Începu să plângă şi lacrimile îi alunecau tăcute pe obraji.

— Charlotte, zise Jem, ca şi cum ar fi consolat-o. Întotdeauna ai avut grijă de mine. Te vei descurca nemaipomenit cu acest copil. Vei fi o mamă minunată.

— Jem, nu poţi sa renunţi, spuse ea cu o voce sugrumată. Când te-au adus la mine, prima dată au spus că aveai să trăieşti doar un an sau doi. Ai trăit aproape şase. Te rog, mai trăieşte câteva zile. Încă vreo câteva zile pentru mine.

Jem îi aruncă o privire blândă, măsurată.

— Am trăit pentru tine, îi spuse el. Şi am trăit pentru Will, şi apoi am trăit pentru Tessa - şi pentru mine, căci am vrut să fiu cu ea. Dar nu pot trăi pentru alţi oameni la nesfârşit. Nimeni nu poate să spună că moartea a găsit în mine un camarad voluntar sau că m-am dus cu uşurinţă. Dacă îmi spui că ai nevoie de mine, voi sta pentru tine cât de mult pot. Voi trăi pentru tine şi ai tăi, şi mă voi duce luptându-mă cu moartea, până ce din mine nu vor mai

rămâne decât oase şi piele. Însă asta n-ar fi alegerea mea.

— Atunci... Charlotte se uită la el, şovăind. Care ar fi alegerea ta?

El înghiţi şi lăsă mâna în jos, pentru a atinge vioara.

— Am luat o hotărâre, spuse el. Am luat-o atunci când i-am spus lui Will să se ducă. Îşi coborî capul, apoi îşi ridică privirea spre Charlotte, cu ochii lui deschişi la culoare şi încercănaţi fixaţi asupra chipului ei, de parcă încerca s-o facă să înţeleagă. Vreau să înceteze, zise el. Sophie spune că toată lumea continuă să caute un leac pentru mine. Ştiu că i-am dat lui Will permisiunea, dar, Charlotte, vreau ca acum toată lumea să înceteze să mai caute. S-a terminat.

Se lăsase întunericul atunci când Cecily şi Gabriel se întoarseră la Institut. Pentru Cecily fusese o experienţă unică să iasă în oraş cu altcineva decât Charlotte sau Will, şi era surprinsă de buna companie care se dovedise a fi Gabriel Lightwood. O făcuse să râdă, cu toate că ea se străduise să o ascundă, şi, ca un adevărat gentilom, îi cărase toate pachetele, deşi s-ar fi aşteptat să protesteze că era tratat ca un lacheu oropsit.

Era adevărat că probabil el n-ar fi trebuit să îl arunce pe spiritul acela prin vitrina prăvăliei - sau, mai apoi, în canalul Limehouse. Însă nu prea putea da vina pe el. Ştia foarte bine că accesul de furie nu fusese stârnit de faptul că satirul îi arătase ei imagini nepotrivite, ci de amintirea tatălui său.

Era ciudat, gândi ea în timp ce urcau treptele Institutului, cât de diferit era de fratele lui. Îl plăcuse foarte tare pe Gideon încă de când ajunsese în Londra, însă găsise că era tăcut şi reţinut. Nu prea vorbea şi, cu toate că uneori îl ajuta pe Will cu antrenamentul ei, era distant şi grijuliu cu toată lumea, mai puţin cu Sophie. În prezenţa ei era posibil să vezi exploziile de umor din el. Când voia, putea da dovadă de ironie, şi avea o fire de observator, compatibilă cu sufletul lui liniştit.

Din fragmente şi aluzii culese de la Tessa, Will şi Charlotte, Cecily pusese cap la cap povestea familiei Lightwood şi începuse să înţeleagă de ce era Gideon atât de tăcut. Într-un fel, asemenea ei şi lui Will, Gideon întorsese spatele familiei în mod intenţionat şi purta cu el cicatricele acelei pierderi. Alegerea lui Gabriel fusese una diferită. Rămăsese alături de tatăl său şi urmărise deteriorarea lentă a trupului şi a minţii sale. Oare ce gândise el în timp ce se întâmpla asta? În ce moment îşi dăduse seama că alegerea pe care o făcuse era una greşită?

Gabriel deschise uşa Institutului şi Cecily intră; fură întâmpinaţi de glasul lui Bridget, care plutea în jos, pe scări.

O, nu vezi calea cea îngustă,
Plină de spini şi mărăcini?
Aceea este calea dreaptă,
Deşi pe ea pornesc puţini.

Şi nu vezi calea cea mai lată
Ce taie valea cu flori de crin?
Aceea-i calea ticăloşiei,
Calea spre Rai, unii o numim.

— Cântă, remarcă Cecily, pornind să urce treptele. Din nou.

Gabriel, echilibrând cu agilitate pachetele, scoase un sunet placid.

— Mor de foame. Oare dacă-i spun că nu mă deranjează cântecele, îmi va încropi o masă cu nişte pui rece şi pâine la bucătărie?

— Cântecele deranjează pe toată lumea.

Cecily se uită pieziş la el; avea un profil extrem de frumos. Şi Gideon arăta bine, însă Gabriel era tot numai unghiuri, bărbie şi pometi, ceea ce ea considera a fi, una

peste alta, mai elegant.

— Nu e vina ta, să ştii, zise ea brusc.

— Ce anume nu e vina mea?

De pe trepte, păşiră în coridorul celui de la doilea etaj. Lui Cecily i se părea întunecat, cu lămpile-vrăjitoarei reduse în intensitate. Bridget cânta întruna:

Era-ntuneric beznă şi nicio stea nu lumina,
Prin sânge roşu până la genunchi ei se târau cu greu;
Căci tot sângele care pe acest pământ se vărsa,
Prin râurile acestei ţări curgea mereu.

— Tatăl tău, spuse Cecily.

Chipul lui Gabriel se contractă. Pentru o clipă, Cecily crezu că avea de gând să facă o remarcă mânioasă, dar, în loc de asta, spuse doar:

— Poate că e sau nu vina mea, dar am ales să fiu orb la infracţiunile sale. Am crezut în el când era atât de greşit să fac asta, iar el a dezonorat numele de Lightwood.

Preţ de o clipă, Cecily tăcu, apoi rosti:

— Am venit aici deoarece am crezut că vânătorii de umbre erau nişte monştri care îmi luaseră fratele. Am crezut asta deoarece aşa credeau părinţii mei. Dar ei se înşelau. Noi nu suntem părinţii noştri, Gabriel. Nu trebuie să purtăm povara alegerilor sau păcatelor lor. Poţi să faci ca numele de Lightwood să strălucească din nou.

— Asta e diferenţa dintre mine şi tine, spuse el, cu o oarecare amărăciune. Tu ai ales să vii aici. Eu am fost alungat de acasă - fugărit până aici de monstrul care a fost cândva tatăl meu.

— Ei bine, zise Cecily cu blândeţe, fugărit nu chiar tot drumul până aici. Numai până la Chiswick, cred.

— Ce...

Ea îi zâmbi.

— Sunt sora lui Will Herondale. Nu te poţi aştepta să fiu serioasă *tot* timpul.

Expresia lui la auzul acelor cuvinte era atât de comică, încât ea chicoti; încă mai chicotea atunci când el împinse uşa de la bibliotecă şi intrară - şi se opriră amândoi brusc.

Charlotte, Henry şi Gideon şedeau aşezaţi în jurul unei mese lungi. Magnus stătea ceva mai la distanţă, la geam, cu mâinile împreunate la spate. Spatele îi era rigid şi drept. Henry arăta palid şi obosit, iar Charlotte plânsă. Chipul lui Gideon era o mască.

Râsul lui Cecily îi muri pe buze.

— Ce se petrece? Aveţi vreo veste? Will…

— Nu e vorba de Will, răspunse Charlotte. E Jem.

Cecily îşi muşcă buza, în vreme ce inima îi revenea la un ritm mai lent, cu o uşurare vinovată. Mai întâi se gândise la fratele ei, însă, desigur, *parabatai*-ul lui era cel care se afla într-un pericol iminent.

— Jem? întrebă ea în şoaptă.

— Încă e în viaţă, spuse Henry, ca răspuns la întrebarea ei nerostită.

— Păi, bine atunci. Am luat tot, spuse Gabriel, punând pachetele pe masă. Tot ce a cerut Magnus - damiană, rădăcină cap-de-liliac…

— Mulţumesc, rosti Magnus de lângă fereastră, fără să se întoarcă.

— Da, mulţumesc, spuse Charlotte. Aţi făcut tot ce v-am cerut şi vă sunt recunoscătoare. Dar mă tem că misiunea voastră a fost în van.

Privi în jos, spre pachet, şi apoi ridică din nou ochii. Era limpede că făcea un mare efort să vorbească.

— Jem a luat o hotărâre, continuă ea. Doreşte să sistăm cercetările în vederea găsirii unui leac. A luat ultima doză de *yin fen;* nu mai există alta şi acum e o chestiune de ore. I-am convocat pe Fraţii Tăcuţi. E timpul să ne luăm rămas-bun.

În sala de antrenament era întuneric. Umbrele se întindeau pe podea, iar lumina lunii pătrundea prin ferestrele înalte şi boltite. Cecily şedea pe una dintre banchetele tocite şi privea în gol modelele pe care le desena lumina lunii pe podeaua din lemn nelustruit.

Mâna ei dreaptă frământa alene pandantivul roşu de la gât. Nu se putea abţine să nu se gândească la fratele ei. O parte a gândurilor ei erau la Institut, dar restul erau cu Will: pe spinarea calului, aplecându-se în vânt, gonind în galop pe drumurile ce despărţeau Londra de Dolgellau. Se întreba dacă era speriat. Se întreba dacă avea să-l mai vadă vreodată.

Era atât de adâncită în gânduri, încât tresări la scârţâitul uşii care se deschise. O umbră lungă se proiectă pe podea, iar ea ridică privirea şi îl văzu pe Gabriel Lightwood clipind surprins la vederea ei.

— Te ascunzi aici, aşadar? spuse el. Asta e… stânjenitor.

— De ce?

Era surprinsă cât de normală, ba chiar calmă, părea vocea ei.

— Deoarece intenţionasem să mă ascund eu aici.

Cecily rămase tăcută pentru o clipă. De fapt, Gabriel arăta puţin nesigur - exista ceva straniu în ceea ce-l privea; de regulă, el era foarte încrezător. Deşi era o încredere mai fragilă decât a fratelui său. Era prea întuneric pentru ca ea să-i vadă culoarea ochilor sau a părului şi, pentru prima dată, vedea asemănarea dintre el şi Gideon. Aveau aceeaşi determinare vizibilă în modul în care îşi ţineau bărbiile, aceeaşi distanţă între ochi şi aceeaşi postură grijulie.

— Poţi să te ascunzi aici cu mine, zise ea, dacă doreşti.

El încuviinţă din cap şi traversă încăperea spre locul în care şedea ea, dar, în loc să i se alăture, se duse la fereastră şi aruncă o privire afară.

— Trăsura Fraţilor Tăcuţi este aici, anunţă el.

— Da, zise Cecily.

Ştia din lecturile *Codexului* că Fraţii Tăcuţi erau atât tămăduitorii, cât şi preoţii din lumea vânătorilor de umbre; era de aşteptat să-i găseşti deopotrivă lângă paturile bolnavilor şi ale muribunzilor.

— M-am gândit că ar trebui să-l văd pe Jem. Pentru Will. Dar n-am… n-am putut s-o fac. Sunt o laşă, adăugă ea, ca un gând întârziat.

Nu era ceva ce mai gândise vreodată despre sine.

— Atunci, şi eu sunt, replică el.

Lumina lunii îi cădea pe un obraz, făcându-l să arate de parcă ar fi purtat o mască.

— Venisem aici cu gând să fiu singur şi, sincer, să stau departe de Fraţi, căci îmi dau fiori. Mă gândeam că aş putea juca solitaire. Am putea, dacă ţi-ar plăcea, să jucăm Război[27].

— Ca Pip şi Estella în *Marile speranţe,* spuse Cecily, cu un licăr de amuzament. Dar, nu… nu ştiu să joc cărţi. Mama a încercat să ţină cărţile departe de casa noastră, căci tata… avea o slăbiciune pentru ele. Se uită la Gabriel. Ştii, în unele privinţe, noi suntem la fel. Fraţii noştri au plecat şi noi am rămas singuri, fără alţi fraţi sau surori, cu un tată care se degrada. Al meu a fost puţin nebun o vreme, după ce Will a plecat şi Ella a murit. I-au trebuit câţiva ani să-şi revină şi, între timp, ne-am pierdut casa. Aşa cum voi aţi pierdut Chiswick.

— Chiswick ne-a fost luat, preciză Gabriel, cu o izbucnire acidă de amărăciune. Şi pentru a fi sincer până la capăt, îmi pare rău şi nu-mi pare. Amintirile mele despre acel loc… Se cutremură, apoi spuse: Tata s-a încuiat în biroul său cu două săptămâni înainte ca eu să vin aici după ajutor. Ar fi trebuit să vin mai devreme, dar am fost prea mândru. N-am vrut să recunosc că mă înşelasem în privinţa tatei. În acele două săptămâni nu prea am dormit. Mă izbeam în uşa biroului şi îl imploram pe tata să iasă, să vorbească cu mine, dar auzeam doar zgomote inumane.

[27] Joc de cărți.

Noaptea mă încuiam în camera mea şi dimineaţa găseam sânge pe trepte. Mi-am spus că servitorii fugiseră. Dar ştiam eu ce ştiam. Aşadar, nu, noi nu suntem la fel, Cecily, căci tu ai *plecat*. Ai fost curajoasă. Eu am rămas până când nu am mai avut încotro şi a trebuit să plec. Eu am rămas, cu toate că ştiam că era greşit.

— Tu eşti un Lightwood, spuse Cecily. Ai rămas deoarece erai loial numelui familiei tale. Nu e o laşitate.

— N-a fost? Oare loialitatea mai poate fi o calitate lăudabilă atunci când este greşit direcţionată?

Cecily deschise gura şi apoi o închise la loc. Gabriel se uita la ea, cu ochii strălucind în lumina lunii. Părea de-a dreptul disperat să-i audă răspunsul. Ea se întrebă dacă mai avea pe cineva cu cine să vorbească, îşi dădea seama că era îngrozit să se ducă să-i spună lui Gideon despre scrupulele sale morale; fratele lui părea atât de ferm, de parcă niciodată nu s-ar fi îndoit de sine şi nu îi putea înţelege pe cei care o făceau.

— Cred, zise ea, alegându-şi vorbele cu grijă, că orice impuls bun poate fi convertit în ceva rău. Uită-te la Magistru. El face ceea ce face deoarece îi urăşte pe vânătorii de umbre, din loialitate faţă de părinţii săi, care l-au iubit şi care au fost omorâţi. Nu depăşeşte limitele înţelegerii. Şi totuşi, nimic nu scuză consecinţele. Cred că, atunci când facem alegeri - căci fiecare alegere este alta decât alegerile pe care le-am făcut anterior -, trebuie să examinăm nu doar motivele pentru care le facem, ci şi ce rezultate vor avea şi dacă oamenii buni vor fi răniţi în urma deciziilor noastre.

Urmă o pauză. Apoi:

— Eşti foarte înţeleaptă, Cecily Herondale, concluzionă el.

— Nu regreta prea mult alegerile pe care le-ai făcut în trecut, Gabriel, zise ea, conştientă că îi folosea numele de botez, dar neputând să se abţină. Numai să le faci pe cele corecte în viitor. Suntem mereu capabili de schimbare şi

mereu capabili de a deveni mai buni.

— Asta, zise Gabriel, nu ar fi varianta mea pe care ar fi dorit-o tata şi, în pofida a tot ceea ce s-a întâmplat, mă trezesc că sunt reticent în a-mi scoate din minte speranţa aprobării lui.

Cecily oftă.

— Ne putem strădui, Gabriel. Am încercat să fiu copilul pe care şi-l doreau părinţii mei. Am plecat să-l aduc pe Will înapoi, deoarece am crezut că era ceea ce trebuia să fac. Ştiam că erau îndureraţi că el alesese o altă cale - şi este cea bună pentru el, cu toate că a ajuns la ea într-un mod bizar. Este calea *lui.* Nu alege calea pe care ar fi ales-o tatăl tău sau calea pe care ar alege-o fratele tău. Fii vânătorul de umbre care vrei tu să fii.

Când el răspunse, după glas părea foarte tânăr.

— De unde ştii că voi face alegerea bună?

Afara, dincolo de ferestre, răsunară copite de cai pe dalele de piatră. Fraţii Tăcuţi, care plecau. *Jem,* gândi Cecily cu un junghi în inimă. Fratele ei îl privise mereu ca pe un soi de Stea Polară, o busolă care avea să-l îndrepte mereu spre decizia corectă. Înainte nu se prea gândise la fratele ei ca fiind norocos şi cu siguranţă nu se aşteptase s-o facă azi, şi totuşi...şi totuşi, într-un fel, el chiar *avusese* noroc. Să ai mereu pe cineva la care poţi merge ca să-ţi arate unde este nordul şi să nu te îngrijorezi constant că priveşti steaua greşită.

Cecily încercă să adopte o voce cât mai puternică şi mai fermă cu putinţă, pentru sine şi pentru băiatul de la fereastră.

— Gabriel Lightwood, poate că am încredere în tine.

14
PARABATAI

Linişte, linişte! nu doarme şi nici n-a murit,
El din visul vieţii s-a întors;
Noi, cei care în viziuni furtunoase ne-am rătăcit,
Cu stafiile suntem în conflict neavantajos,
Şi, în nebunia noastră, înfigem întruna lama
Curajului în nimicuri de neatins.Ne descompunem
Ca nişte cadavre în capelă; mâhnirea şi teama
Zi de zi ne zguduie şi ne fac s-apunem,
Şi speranţele recifojgăie ca nişte viermi în lutul care suntem.
- Percy Bysshe Shelley, „Adonaïs: o elegie despre moartea lui John Keats”

Curtea hanului Omul Verde era o învălmăşeală bătucită de noroi când Will îşi opri calul obosit şi coborî de pe spatele lat al lui Balios. Era epuizat, înţepenit şi avea răni de la şa, iar din pricina drumurilor proaste şi a extenuării calului şi a lui, avansase foarte puţin în ultimele ore. Era deja întuneric şi se simţi uşurat să vadă un băiat de la grajduri grăbindu-se spre el, cu cizmele împroşcate cu noroi până la genunchi şi ducând un felinar care răspândea o lumină galbenă caldă.

— Oi, da-i o seară umedă, domne! exclamă băiatul cu voioşie în timp ce se apropia.

Părea a fi un băiat uman destul de obişnuit, dar exista ceva năstruşnic la el, nişte trăsături de spirit - uneori, sângele de zână, trecut din generaţie în generaţie, se putea manifesta la oameni, şi chiar şi la vânătorii de umbre, în curbura unui ochi sau în strălucirea unei pupile. Fireşte că băiatul avea Vederea. Hanul Omul Verde era un bine cunoscut popas intermediar al Lumii de Jos. Will sperase să ajungă acolo la căderea serii. Obosise să se prefacă în faţa mundanilor, obosise să-şi aplice iluzii magice, obosise să se ascundă.

— Umedă? Crezi? murmură Will în timp ce apa i se scurgea din păr în gene.

Stătea cu privirea îndreptată spre uşa din faţă a hanului, prin care se strecura o lumina galbenă şi îmbietoare. Deasupra capului, aproape toată lumina se scursese din cer. Nori negri şi grei se conturau ameninţători pe cer, promiţând şi mai multă ploaie.

Băiatul îl luă pe Balios de frâu.

— Aveţ' un cal magic! exclamă el.

— Da. Will mângâie calul pe coaste. Are nevoie de ţesălare şi îngrijiri speciale.

Băiatul încuviinţă din cap.

— Atunci, sunteţi vânător de umbre? Nu prea avem parte de ei prin locurile astea. Am avut unul acu' ceva vreme, da' ierea bătrân şi nesuferit...

— Ascultă, îl întrerupse Will, există camere disponibile?

— Nu sunt sigur dacă există unele private, domnule.

— Ei bine, aş dori una privată, aşa că ar fi bine să existe una. Şi un grajd pentru cal pe timpul nopţii, şi o baie şi o cină. Fugi şi pune calul la adăpost, iar eu voi vedea ce zice hangiul tău.

Hangiul era deosebit de amabil şi, spre deosebire de băiat, nu făcu niciun comentariu despre peceţile de pe mâinile sau gâtul lui Will, ci doar îi adresă întrebările obişnuite:

— Doriţi să luaţi masa într-un salon privat sau în sala

comună, domnule? Şi veţi dori baia înainte de cină sau după?

Will, care se simţea înfăşurat în noroi, optă pentru baie mai întâi, deşi convenise să ia cina în sala comună. Adusese cu el o sumă bunicică de bani mundani, însă un salon privat în care să cineze constituia o cheltuială de prisos, mai ales când nu-i păsa ce mânca. Mâncarea nu era decât combustibil pentru călătorie, atâta tot.

Cu toate că hangiul nu prea băgase de seamă că Will era nefilim, mai erau şi alţii în zona comună a hanului care îl remarcară. În timp ce Will se sprijini de tejghea, un grup de vârcolaci tineri de lângă şemineul mare, care în cea mai mare parte a zilei se răsfăţaseră cu bere ieftină, şuşoteau între ei. Will încercă să nu-i bage în seamă în timp ce comanda sticle de apă fierbinte pentru el şi un amestec de tărâţe pentru calul său, ca orice tânăr gentilom cu pretenţii, însă ochii lor erau avizi, dornici să absoarbă toate detaliile, de la părul din care picura apă şi cizmele pline de noroi, la haina groasă care nu dezvăluia sub nicio formă dacă purta la cingătoare obişnuitele arme ale nefilimilor.

— Uşurel, băieţi, spuse cel mai înalt din grup. Şedea mai în spate, foarte aproape de foc, cu chipul adumbrit, deşi focul îi contura degetele lungi în timp ce scoase o tabacheră din majolicăşi bătu cu atenţie în încuietoare. Îl cunosc.

— Îl cunoşti? îl întrebă unul dintre vârcolacii mai tineri, nevenindu-i să creadă. Pe nefilimul acela? E vreun prieten de-al tău, Scott?

— O, nu e prieten. Nu tocmai. Woolsey Scott îşi aprinse ţigara cu un chibrit şi îl privi pe deasupra flăcăruii pe băiatul din partea opusă a încăperii, schiţând un zâmbet. Dar este foarte interesant că el se află aici. Într-adevăr, foarte interesant.

— *Tessa!*

Vocea reverberă în urechea ei, un strigăt aspru. Se ridică brusc în şezut pe malul râului, tremurând.

— Will?

Se săltă în picioare clătinându-se şi privi în jur. Luna se ascunsese în spatele unui nor. Deasupra, cerul era ca marmura cenuşie, străbătută de vinişoare de negru. Râul curgea în faţa ei, cenuşiu-închis în lumina slabă, şi, aruncând o privire în jur, văzu copaci noduroşi, stânca abruptă de pe care căzuse, o fâşie largă de peisaj rural întinzându-se în direcţia opusă - ogoare şi garduri din piatră şi, din loc în loc, în depărtare, câte o fermă sau o locuinţă. Nu vedea nimic care să fi semănat cu un oraş sau un târg, nici măcar un mănunchi de lumini ce ar fi putut indica vreun mic cătun.

— Will! şopti ea din nou, strângându-şi braţele pe lângă trup.

Era *sigură* că fusese vocea lui cea pe care o auzise strigându-i numele. Nu exista nicio altă voce care să semene cu a lui. Însă asta era ridicol. Will nu era aici. Nu putea fi. Poate că, asemenea lui Jane Eyre, care auzise glasul lui Rochester strigând-o peste mlaştini, visa pe jumătate.

Cel puţin era un vis care o trezise din starea ei de inconştienţă. Vântul era ca un cuţit rece, care îi pătrundea prin veşminte - era îmbrăcată cu o rochie subţire, potrivită pentru interior, şi n-avea haină sau pălărie - şi îi îngheţa pielea. Fusta îi era încă udă de la apa râului, iar rochia şi ciorapii erau sfâşiaţi şi pătaţi de sânge. Se părea că îngerul îi salvase viaţa, însă nu o ferise de răni.

Îl atinse acum, sperând să fie călăuzită, dar el era la fel de mut ca întotdeauna. Cu toate acestea, când îşi luă mâna de la gât, auzi în mintea ei vocea lui Will: *Uneori, când trebuie să fac ceva ce nu vreau, pretind că sunt un personaj dintr-o carte. Este mai uşor să ştii ce-arface* el.

Un personaj dintr-o carte, gândi Tessa, unul bun şi înţelept, ar urma cursul râului. Un personaj dintr-o carte

ar şti că, adesea, locuinţele oamenilor şitârgurile sunt construite în apropierea apelor, şi ar căuta ajutor, în loc să se poticnească prin pădure. Hotărâtă, se cuprinse cu braţele şi porni târşâindu-şi picioarele în josul apei.

Când Will - îmbăiat, ras şi îmbrăcat cu o cămaşă curată cu guler - se întoarse în sala comună pentru cină, încăperea era deja pe jumătate plină de oameni.

Ei bine, nu chiar de oameni. În timp ce era condus la o masă, trecu pe lângă câteva mese unde trolii şedeau împreună, cocoşaţi deasupra halbelor de bere, arătând ca nişte bătrâni strâmbi, cu excepţia colţilor care le ieşeau în afară de pe maxilarele inferioare. Un magician slab cu o claie de păr castaniu şi cu un al treilea ochi în mijlocul frunţii tăia un cotlet de viţel. Un grup şedea cuibărit la o masă de lângă foc - vârcolaci, conchise Will, după comportamentul lor ca de haită. În încăpere mirosea a umezeală, a tăciuni şi a mâncare gătită, iar lui Will îi chiorăia stomacul; nici nu-şi dăduse seama cât era de flămând.

În timp ce-şi bea vinul (acru, oţeţit) şi se ospăta din mâncarea care îi fusese adusă (o halcă tare de vânat cu cartofi), Will studie o hartă a Ţării Galilor şi se strădui să ignore privirile insistente ale celorlalţi clienţi.

Presupuse că băiatul de la grajd avusese dreptate; *nu prea* aveau parte de mulţi nefilimi pe-acolo. Se simţea ca şi cum peceţile sale străluceau ca nişte torţe. După ce masa fu curăţată, scoase o bucată de hârtie şi compuse o scrisoare:

Charlotte,

Îmipare rău că am plecat de la Institut fără permisiunea ta. Îţi cer iertare; am socotit că nu aveam de ales.

Dar nu de aceea îţi trimit această scrisoare. Pe marginea drumului am găsit dovada trecerii Tessei. Cumva, a reuşit să-şi arunce colierul de jad pe geamul trăsurii, astfel încât

noi, aşa cred, să îi putem lua urma după el. Îlam acum la mine. Este o dovadă de netăgăduit că am avut dreptate în legătură cu locul unde se află Mortmain. Trebuie să fie la Cadair Idris. Tu trebuie să-i scrii Consulului şi să-i ceri să trimită o forţă întreagă în munţi.

Will Herondale

Terminând de sigilat scrisoarea, Will îl strigă pe hangiu şi se asigură că, pentru o jumătate de coroană, băiatul avea să o ducă la poştalionul de seară pentru a o livra. După ce făcu plata, Will se rezemă de spetează, meditând dacă trebuia să bea forţat încă un pahar de vin, pentru a se asigura că putea să doarmă - când o durere vie, cruntă, îl săgetă în piept. Avea senzaţia că fusese atins de o săgeată, aşa că tresări, dând înapoi. Paharul căzu şi se sparse pe podea. Se ridică în picioare împleticindu-se şi se sprijini cu ambele mâini de masă. Era vag conştient de privirile aţintite asupra sa şi de vocea agitată a hangiului la urechea lui, dar durerea era prea mare pentru a mai putea gândi cu limpezime, aproape prea intensă pentru a mai putea respira.

Apăsarea din piept, cea la care se gândise ca la o coardă care îl lega de Jem, îl trăgea atât de tare, încât îi strangula inima. Se îndepărtă de masă împiedicându-se, îşi făcu loc printr-un grup de clienţi de la bar şi ieşi pe uşa din faţă a hanului. Nu se putea gândi decât la aer, să tragă aer în plămâni, pentru a respira.

Deschise uşile şi aproape că se rostogoli în noapte. Preţ de o clipă, durerea din piept cedă, iar el se rezemă cu spatele de zidul hanului. Ploaia curgea, udându-i leoarcă părul şi hainele. Gâfâia, iar inima îi bubuia cu un amestec de teroare şi disperare. Oare îl afecta distanţa faţă de Jem? Nu mai avusese niciodată senzaţia asta, nici măcar atunci când Jem se simţise extrem de rău, nici măcar atunci când fusese rănit şi Will suferise o durere solidară.

Coarda plesni.

Preţ de o clipă, totul deveni alb, ca şi când curtea fusese stropită cu acid. Will căzu în genunchi, vomitându-şi cina în noroi. Când spasmele trecură, se ridică în picioare tremurând şi porni împleticit, îndepărtându-se orbeşte de han, ca şi cum ar fi încercat să-şi depăşească durerea. Se izbi de zidul grajdurilor, alături de jgheabul cailor. Căzu în genunchi şi îşi vârî mâinile în apa rece ca gheaţa - şi îşi zări chipul reflectat. Iată chipul său, palid ca moartea, şi cămaşa sa, pe care se întindea o pată roşie.

Cu mâinile ude apucă reverele şi trase de cămaşă, descheind-o. În lumina difuză care venea dinspre han, văzu că runa *parabatai,* chiar deasupra inimii, sângera.

Avea mâinile pline de sânge, sânge amestecat cu ploaie, aceeaşi ploaie care îi spăla sângele de pe piept, lăsând la vedere runa care începuse să pălească de la negru la argintiu, prefăcând tot ceea ce avusese sens în viaţa lui în lucruri fără sens.

Jem era mort.

Tessa mergea de ore întregi, iar pantofii ei subţiri fuseseră tăiaţi de pietrele ascuţite de lângă albia râului. Începuse prin a alerga, dar epuizarea şi frigul o copleşiseră, iar acum şchiopăta încet, chiar dacă hotărât, în josul râului. Materialul ud al fustei o trăgea în jos, dându-i senzaţia că era o ancoră care avea să o ducă în adâncul unei mări agitate.

Nu văzuse niciun semn de aşezare umană pe o distanţă de câţiva kilometri şi o cuprindea disperarea la gândul planului ei, când în faţa ochilor îi apăru un luminiş. Începuse să plouă uşor, dar chiar şi prin burniţă zări conturul unei clădiri joase din piatră. Când se apropie, văzu că părea a fi o căsuţă, cu un acoperiş de stuf şi cu o cărare acoperită de buruieni care ducea la uşa din faţă.

Iuţi pasul, grăbindu-se acum, gândindu-se la un fermier amabil şi la soţia sa, genul care în cărţi ar fi primit o tânără şi ar fi ajutat-o să ia legătura cu familia ei, aşa cum

făcuseră cei din familia Rivers pentru Jane în *JaneEyre.* Ajunse şi mai aproape şi observă ferestrele murdare şi sparte şi iarba care creştea pe acoperişul de stuf. Inima i se strânse. Casa era părăsită.

Uşa era deja întredeschisă, cu lemnul umflat de la ploaie. Exista ceva înspăimântător în pustietatea casei, dar Tessa era disperată după un acoperiş care să o apere atât de ploaie, cât şi de urmăritorii care ar fi putut fi trimişi de Mortmain. Se agăţă de speranţa că doamna Black o credea moartă, dar se îndoia că Mortmain ar fi putut fi atât de uşor de convins. La urma urmelor, dacă cineva ştia ce putea face îngerul ei mecanic, acela era el.

Între dalele podelei dinăuntrul casei creştea iarbă, iar vatra era murdară, cu o oală înnegrită atârnând încă deasupra rămăşiţelor unui foc, iar pereţii văruiţi erau murdari din pricina funinginii şi a trecerii timpului. Lângă uşă era un amestec de ceva ce păreau a fi unelte agricole. Una semăna cu un băţ lung din metal, cu o furcă curbată la capăt şi cu dinţii încă ascuţiţi. Ştiind că s-ar fi putut să aibă nevoie de nişte mijloace de apărare, o luă, apoi intră în cealaltă încăpere pe care o mai avea casa: un mic dormitor în care fu încântată să găsească o pătură mucegăită pe pat.

Îşi privi neajutorată rochia udă. Ar fi durat secole să o scoată fără ajutorul lui Sophie, iar ea avea o nevoie disperată de căldură. Se înfăşură în pătură, peste hainele ude, şi se cuibări pe salteaua înţepătoare, umplută cu paie. Mirosea a mucegai şi probabil că în ea trăiau şoareci, însă, în acel moment, i se părea cel mai luxos pat în care se întinsese vreodată.

Ştia că era mai înţelept să rămână trează. Dar, în pofida tuturor eforturilor, nu mai putea să se opună nevoilor trupului ei chinuit şi epuizat. Strângând unealta de metal la piept, alunecă în somn.

— Aşadar, el e? Nefilimul?

Will nu ştia de când şedea prăbuşit lângă zidul grajdului, din ce în ce mai ud de la ploaie, când din întuneric se auzi un glas mormăit. Ridică uşor capul, prea târziu pentru a se feri de mâna care se întindea spre el. Un moment mai târziu, aceasta îl apucă de guler şi îl săltă în picioare.

Privi uluit, cu ochii mici din pricina ploii şi a agoniei, spre un grup de vârcolaci care stăteau în semicerc în jurul lui. Erau, probabil, cinci, incluzându-lşi pe cel care pusese să fie izbit de zidul grajdului, cu o mână făcută pumn în materialul cămăşii sale pline de sânge. Erau îmbrăcaţi la fel, în veşminte negre atât de ude, încât luceau ca pânza uleiată.

Toţi erau fără pălării, cu părul - purtat lung, aşa cum obişnuiau vârcolacii - lipit de cap.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! îi porunci Will. Acordurile interzic să atingi neprovocat un nefilim...

— Neprovocat?

Vârcolacul din faţa lui înaintă şi îl izbi din nou de zid. În împrejurări obişnuite, era foarte probabil că acest gest să-l fi rănit, dar acestea nu erau împrejurări obişnuite. Durerea fizică din runa *parabatai* a lui Will pălise, dar îşi simţea tot trupul uscat şi golit, tot interiorul său golit de scop.

— Aş zice că e provocat. Dacă nu erai tu, nefilimule, Magistrul n-ar fi venit în veci după cei de teapa noastră, cu drogurile lui murdare şi cu minciunile lui împuţite...

Will îi privi pe vârcolaci cu o emoţie vecină cu ilaritatea. Oare ei chiar credeau că îl puteau răni, după tot ceea ce pierduse? Timp de cinci ani fusese adevărul său absolut. Jem şi Will. Will şi Jem. Will Herondale trăieşte, prin urmare şi Jem Carstairs trăieşte. *Quod erat demonstrandum.* Să-ţi pierzi un braţ sau un picior ar fi dureros, îşi închipui el, dar să-ţi pierzi adevărul central al vieţii tale era... fatal.

— Droguri murdare *şi* minciuni împuţite, rosti Will tărăgănat. Asta, *într-adevăr,* sună a ceva nesănătos. Deşi, spune-mi, este adevărat că, în loc să-şi facă baie, vârcolacii

se ling o dată pe an? Sau vă lingeţi unul pe altul? Căci asta am auzit.

Mâna care îl ţinea de cămaşă îşi înteţi strânsoarea.

— Cred că vrei să fii ceva mai respectuos, vânătorule de umbre!

— Ba nu! răspunse Will. Nu, chiar nu vreau.

— Noi am auzit totul despre tine, Will Herondale, zise unul dintre ceilalţi vârcolaci. Mereu te târăşti spre locuitorii Lumii de Jos pentru ajutor. Ne-ar plăcea să te vedem acum cum te târăşti.

— În cazul ăsta, va trebui să-mi tăiaţi picioarele de la genunchi.

— Asta, zise vârcolacul care îl ţinea pe Will, se poate aranja.

Will acţionă. Îşi repezi capul în faţa vârcolacului dinaintea lui. Auzi şi simţi cum se zdrobeşte nasul acestuia şi văzu sângele fierbinte ţâşnind peste faţa bărbatului, în timp ce se poticni îndărăt şi se chirci, lăsându-se în genunchi pe caldarâm. Vârcolacul îşi ţinea mâinile pe faţă, în încercarea de a curma hemoragia.

O mână îl apucă pe Will de umăr, cu nişte gheare care îi străpunseră materialul cămăşii. Se întoarse cu faţa spre vârcolaci şi văzu în mâna celui de-al doilea vârcolac luciul ascuţit al unui cuţit, argintiu în lumina lunii. Ochii atacatorilor lui străluceau prin ploaie, aurii-verzui şi ameninţători.

N-au venit aici ca să mă tachineze sau să mă rănească, îşi dădu Will seama. *Au venit să mă ucidă.*

Preţ de un moment întunecat, Will se simţi tentat să-i lase. Gândul părea o uşurare imensă - toată durerea înlăturată, toate responsabilităţile înlăturate, o simplă scufundare în moarte şi uitare. Când cuţitul se avântă spre el, nu făcu nicio mişcare. Totul părea să se întâmple foarte lent - muchia de fier a cuţitului avântându-se spre el, chipul rânjitor al vârcolacului neclar în ploaie.

Imaginea pe care o visase în noaptea precedentă îi trecu

fulgerător prin faţa ochilor: Tessa alergând în sus pe o cărare, spre el. Tessa. Ridică automat mâna şi îl apucă pe vârcolac de încheietură, în timp ce se ferea de lovitură, răsucindu-se pe sub braţul vârcolacului. Îşi aduse braţul în jos cu putere, spărgând osul printr-o lovitură sălbatică. Licantropul zbieră şi un fulger întunecat de voioşie îl străbătu pe Will. Pumnalul căzu pe caldarâm când îi puse piedică oponentului şi îi aplică şi un cot în tâmplă. Lupul căzu grămadă la pământ şi nu mai mişcă.

Will înşfăcă pumnalul şi se întoarse spre ceilalţi. Nu mai erau decât trei în picioare şi aceştia păreau mai puţin siguri pe ei decât fuseseră înainte. Rânji, rece şi diabolic, şi simţi în gură gustul de metal al ploii şi al sângelui.

— Veniţi şi omorâţi-mă! îi îndemnă. Veniţi şi omorâţi-mă, dacă aveţi impresia că puteţi! Îi arse un şut lupului inconştient de la picioarele lui şi adăugă: Va trebui să vă descurcaţi mai bine decât prietenii voştri!

Săriră pe el cu ghearele scoase, iar Will căzu cu putere la pământ, izbindu-se cu capul de piatră. Un set de gheare îi râcâi umărul; se rostogoli pe o parte sub o ploaie de lovituri şi se năpusti în sus cu pumnalul. Se auzi un icnet de durere care se sfârşi într-un scheunat, iar greutatea de pe Will, care se mişcase şi se zbătuse, rămase inertă. Will se rostogoli într-o parte şi sări în picioare, răsucindu-se.

Lupul pe care îl înjunghiase zăcea cu ochii larg deschişi într-o băltoacă de sânge şi de ploaie ce se lăţea. Cei doi vârcolaci care mai rămăseseră se luptau să se ridice în picioare, murdari de noroi şi uzi leoarcă. Will sângera de la rana din umăr, acolo unde unul dintre ei îşi înfipsese adânc ghearele; durerea era cumplită. Râse, în pofida sângelui şi a noroiului, în timp ce ploaia spăla sângele de pe pumnalul său.

— Din nou, zise el, şi aproape că nu-şi mai recunoştea vocea, încordată, spartă şi ca de mort. *Din nou.*

Unul din vârcolaci se răsuci şi se făcu nevăzut. Will râse iar şi se îndreptă spre ultimul, care stătea înlemnit, cu

mâinile întinse - curajos sau înspăimântat, Will nu era sigur şi nici nu-i păsa. Avea senzaţia că pumnalul era o prelungire a încheieturii mâinii sale, o parte a braţului. O lovitură bună şi o izbitură în sus, şi avea să pătrundă prin os şi cartilaj, înaintând spre inimă...

— *Încetaţi!*

Vocea era dură, poruncitoare, familiară. Will întoarse privirea. Străbătând curtea cu paşi mari, adus de umeri din pricina ploii, cu o expresie furioasă, era Woolsey Scott.

— Vă poruncesc amândurora să vă opriţi în clipa asta!

Vârcolacul lăsă mâinile în jos imediat, retractându-şi ghearele. Îşi coborî capul, clasicul gest de supunere.

— Stăpâne...

Will fu cuprins de un val de mânie, care îi întuneca raţiunea, judecata; nu era decât mânie. Întinse mâna şi îl trase pe vârcolac spre el, petrecându-şi braţul în jurul gâtului său, cu lama lipită de beregată. Woolsey, la numai câţiva paşi distantă, se opri imediat, cu ochii săi verzi scăpărând ca nişte pumnale.

— Apropie-te mai mult, spuse Will, şi îi tai beregata lupuşorului tău!

— V-am spus să încetaţi! spuse Woolsey pe un ton măsurat.

Era îmbrăcat, ca întotdeauna, cu un costum frumos croit, cu o redingotă din brocart pe deasupra, totul înmuiat acum de ploaie. Parul lui blond, lipit de faţă şi de gât, părea lipsit de culoare din pricina apei.

— Amândoi, adăugă.

— Dar *eu nu trebuie să te ascult,* ţipă Will. Eram gata să învingă! *Învingeam!* Aruncă o privire prin curte la trupurile celor trei vârcolaci cu care luptase - doi inconştienţi, unul mort. Haita ta m-a atacat neprovocată.Au încălcat Acordurile. Eu mă apăram. Ei au încălcat *Legea!* Ridică tonul, aspru şi de nerecunoscut. Mi se datorează sângele lor şi *îl voi avea!*

— Da, da, găleţi de sânge, zise Woolsey. Şi ce-ai face cu

el dacă l-ai avea? Ţie nu-ţi pasă de vârcolacul ăsta. Lasă-l să plece.

— Nu!

— Măcar lasă-l liber, ca să poată lupta cu tine, propuse Woolsey.

Will şovăi, apoi îi dădu drumul vârcolacului pe care îl ţinea, care se întoarse cu faţa spre liderul haitei, părând îngrozit. Woolsey pocni din degete în direcţia lupului.

— Fugi, Conrad! îl sfătui el. Repede! Acum!

Vârcolacului nu trebui să i se spună a doua oară: se răsuci pe călcâie şi ţâşni, dispărând pe după grajduri. Will se întoarse din nou spre Woolsey, zâmbind dispreţuitor.

— Aşadar, toţi din haita ta sunt nişte laşi, spuse el. Cinci împotriva unui vânător de umbre? Aşa stau lucrurile?

— Nu eu le-am spus să vină aici după tine. Sunt tineri. Şi proşti. Şi impetuoşi. Iar jumătate din haita lor a fost ucisă de către Mortmain. Ei dau vina pe neamul tău. Woolsey mai făcu un pas, cântărindu-l din priviri pe Will, cu ochii săi reci ca gheaţa verde. Presupun că *parabatai*-ul tău e mort, adăugă el, cu o naturaleţe şocantă.

Will nu era câtuşi de puţin pregătit să audă cuvintele, niciodată nu avea să fie pregătit. Pe moment, bătălia îl făcuse să uite de durere. Acum, aceasta ameninţa să revină, atotcuprinzătoare şi îngrozitoare. Will icni ca şi când Woolsey i-ar fi tras un pumn, şi făcu involuntar un pas înapoi.

— Şi tu, nefilimule, încerci să fii omorât din cauza asta? Asta e ceea ce se petrece?

Will îşi dădu deoparte părul ud de pe faţă şi îl privi pe Woolsey cu ură.

— Poate că da.

— Aşa îi respecţi amintirea?

— Ce importanţă are? îl întrebă Will. E mort. Nu va şti niciodată ce fac sau ce nu fac.

— Fratele meu este mort, spuse Woolsey. Voi lupta să-i împlinesc dorinţele, să continui Praetor Lupus în amintirea

lui şi să trăiesc aşa cum ar fi vrut el să trăiesc. Crezi că sunt genul de persoană care ar fi mereu găsită într-un loc ca acesta, consumând mâncare de porc prost gătită şi bând oţet, vârâtă până la genunchi în noroi, privind cum o pramatie de vânător de umbre anost îmi distruge o parte din haită, şi aşa micşorată, dacă n-ar fi fost pentru faptul că servesc unui ţel mai mare decât dorinţele şi necazurile proprii? Şi tu la fel, vânătorule de umbre. Şi tu la fel.

— O, Doamne!

Pumnalul căzu din mana lui Will şi ateriză în noroiul de la picioarele lui.

— Ce fac acum? şopti el.

Habar nu avea de ce îl întreba pe Woolsey, poate doar pentru că nu mai era nimeni pe lume pe care să-l întrebe. Nici măcar atunci când crezuse că era blestemat nu se simţise atât de singur.

Woolsey îl privi cu răceală.

— Fă ceea ce ar fi vrut fratele tău să faci, îi spuse el, apoi se întoarse şi porni spre han.

15
V-ASCUNDEŢI FOCUL, STELE

V-ascundeţifocul, stele.
Nu luminaţi în bezna poftei mele.
— Shakespeare, *Macbeth*[28]

Domnule Consul Wayland,

Vă scriu în legătură cu o chestiune extrem de importantă. Unul dintre vânătorii de umbre de la Institutul meu, William Herondale, se află în drum spre Cadair Idris chiar în timp ce vă scriu aceste rânduri. A descoperit pe drum un semn inconfundabil al trecerii domnişoarei Gray. Vă anexez scrisoarea sa pentru a o citi, însă sunt sigură că veţi fi de acord cu faptul că locul unde se află Mortmain este acum stabilit şi că trebuie să reunim în grabă toate forţele de care dispunem, pentru a porni imediat spre Cadair Idris. În trecut, Mortmain a demonstrat o remarcabilă abilitate de a ne scăpa printre degete. Trebuie să profităm de acest moment şi să lovim cu toată graba şi forţa posibile. Aştept răspunsul dumneavoastră prompt.

Charlotte Branwell

Încăpereaera rece. Focul arsese de mult în şemineu, iar vântul de afară vuia pe la colţurile Institutului şi făcea ca

[28] În *Shakespeare. Opere complete,* volumul 7, traducere de Ion Vinea, Editura Univers, București, 1988.

ramele ferestrelor să zăngăne. Flacăra lămpii de pe noptieră era redusă în intensitate, iar Tessa tremura în fotoliul de lângă pat, în pofida şalului strâns bine pe umeri.

Jem dormea în pat, cu capul sprijinit pe mână. Respira suficient cât să mişte uşor păturile, deşi chipul îi era la fel de alb ca pernele.

Tessa se ridică, lăsând şalul să-i cadă de pe umeri. Era îmbrăcată în cămaşă de noapte, la fel ca în prima seară în care îl cunoscuse pe Jem, când dăduse buzna în camera lui şi-l găsise cântând la vioară în dreptul ferestrei. Will? *întrebase el.* Will, tu eşti?

Jem se foi şi murmură când ea se sui în pat lângă el, trăgând paturile peste amândoi. Îşi puse mâinile peste ale lui şi le trase între ei. Îşi încrucişă picioarele cu ale lui şi îi sărută obrazul rece, încălzindu-i pielea cu respiraţia ei. Încet, îl simţi lipindu-se de ea, ca şi când prezenţa ei acolo îl aducea la viaţă.

Deschise ochii şi se uită lung în ai ei. Ochii lui erau albaştri, dureros de albaştri, albastrul cerului acolo unde se întâlneşte cu marea.

— Tessa? spuse Will, iar ea îşi dădu seama că Will era cel din braţele ei, că Will era cel care murea, că Will îşi dădea ultima suflare - şi exista sânge pe cămaşa lui, chiar deasupra inimii, o pată roşie, care se întindea...

Tessa se ridică brusc în capul oaselor, gâfâind. Preţ de o clipă se uită lung în jurul ei, dezorientată. Încăperea mică şi întunecată, pătura mucegăită cu care se acoperise, hainele umede şi trupul învineţit, toate i se păreau străine. Apoi amintirile năvăliră peste ea, aducând şi un val de greaţă.

Îi era tare dor de Institut, într-un fel în care nu-i fusese niciodată dor de casa din New York. Îi era dor de vocea autoritară şi afectuoasă a lui Charlotte, de mângâierea înţelegătoare a lui Sophie, de lucrurile cu care îşi pierdea vremea Henry şi, desigur - nu se putea abţine -, îi era dor

de Jem şi Will. Era îngrozită pentru Jem, pentru sănătatea lui, însă era speriată şi pentru Will. Bătălia din curte fusese sângeroasă, nemiloasă. Oricare dintre ei ar fi putut fi rănit sau omorât. Ce semnificaţie avea visul ei, în care Jem se transformase în Will? Oare Jem era bolnav? Oare viaţa lui Will era în pericol? Sper că nu li s-a întâmplat nimic, se rugă ea în gând. Te rog, lasă-mă să mor înainte ca vreunul dintre ei să păţească ceva.

Un zgomot o sperie şi o scoase din reverie - un râcâit brusc, care îi trimise un fior brutal pe şira spinării. Înlemni. Sigur era vârful unei crengi frecându-se de fereastră. Dar, nu - se auzi din nou. Un zgomot ca de râcâit, ca de târât.

Tessa se ridică imediat în picioare, cu pătura în jurul ei. Groaza era ca o creatură vie înlăuntrul ei. Toate poveştile pe care le auzise despre monştrii din pădurile întunecate păreau să-şi facă loc în mintea ei. Închise ochii, inspirând adânc, şi văzu automatele fusiforme de pe primele trepte ale Institutului, cu umbrele lor lungi şi groteşti, ca nişte fiinţe umane deformate.

Trase mai bine pătura în jurul ei şi degetele i se strânseră spasmodic pe material. Automatele veniseră după *ea* pe treptele Institutului. Însă nu erau foarte inteligente - puteau să urmeze comenzi simple, să recunoască anumite fiinţe umane. Dar tot nu puteau gândi singure. Erau maşinării, iar maşinăriile puteau fi păcălite.

Pătura era făcute din petice, ca şi când ar fi fost cusută de o femeie, o femeie care locuise în această casă. Tessa inspiră şi *intră* - intră în pătură, căutând o scânteie a proprietarei, semnătura acelui spirit care o crease şi o deţinuse. Era ca şi când şi-ar fi vârât mâna într-o apă întunecată şi ar fi bâjbâit în căutarea vreunui obiect. După ceea ce păru a fi o eternitate de căutări, dădu peste ea - o scânteie în întuneric, soliditatea unui suflet.

Se concentră asupra ei, trăgând-o în jurul ei ca pe pătura mucegăită de pe pat. Transformarea era mai uşoară

acum, mai puţin dureroasă. Îşi văzu degetele încovoindu-se şi schimbându-se, devenind mâinile artritice şi bătătorite ale unei bătrâne. Pe piele îi apărură pete de ficat, spatele i se cocoşă, iar rochia ei albă începu să atârne pe silueta trecută de-o anumită vârstă. Când părul îi căzu peste ochi, văzu că era alb.

Râcâitul se auzi din nou. O voce răsună în mintea Tessei, o voce nemulţumită, de bătrână, care cerea să ştie cine intrase la ea în casă. Tessa se împletici spre uşă, respirând scurt, cu inima tremurându-i în piept, şi se îndreptă spre încăperea principală a casei.

Preţ de o clipă nu văzu nimic. Ochii îi erau umezi, împăienjeniţi; formele păreau înceţoşate şi distante. Apoi ceva se ridică lângă foc, iar Tessa îşi înăbuşi un ţipăt.

Era un automat. Acesta fusese construit să pară aproape uman. Avea un trup bine făcut, înveşmântat într-un costum gri-închis, însă braţele care îi ieşeau de sub manşete erau subţiri ca nişte bastoane şi se terminau cu mâini în formă de spatulă, iar capul care se ridica deasupra gulerului era neted şi semăna cu un ou. Doi ochi bulbucaţi erau potriviţi în cap, însă maşinăria nu avea alte trăsături.

— Cine eşti? întrebă Tessa cu vocea bătrânei, fluturând instrumentul ascuţit pe care îl luase mai devreme. Ce cauţi în casa mea, creaturo?

Obiectul scoase un sunet metalic, ca un clic, evident confuz. Un moment mai târziu, uşa din faţă se deschise şi doamna Black îşi făcu apariţia. Era îmbrăcată cu mantia ei neagră şi chipul alb îi strălucea sub glugă.

— Ce se petrece aici? întrebă ea. Ai găsit...

Se opri brusc, privind-o uimită pe Tessa.

— Ce se petrece? întrebă Tessa, şi vocea ei ieşi de pe buzele bătrânei ca un scâncet ascuţit. Eu ar trebui să vă întreb asta - daţi buzna în casa unor oameni decenţi... Clipi, ca şi când voia să le arate că nu vedea prea bine. Ieşi de-a ici, şi ia-ţi şi prietenul - împinse instrumentul pe care îl ţinea (*Un cârlig de copite*, spuse vocea femeii în mintea

ei; *îl foloseşti pentru a curăţa copitele cailor, proasto)* - cu tine. N-o să găsiţi nimic de furat.

Preţ de o clipă se gândi că funcţionase. Chipul doamnei Black era lipsit de expresie. Făcu un pas în faţă.

— N-ai văzut o tânără prin zonă, nu-i aşa? întrebă ea. Foarte elegant îmbrăcată, cu păr şaten, ochi cenuşii. Arăta ca şi când se rătăcise. Rudele ei o caută şi oferă o recompensă generoasă.

— Interesantă poveste, să cauţi o fată pierdută.

Tessa adoptă un ton cât mai morocănos cu putinţă; nu era dificil. Avea senzaţia că bătrâna a cărei faţă o purta fusese din fire genul morocănos.

— Am spus să ieşiţi!

Automatul zumzăi. Doamna Black strânse din buze, ca şi când încerca să-şi reprime un râset.

— Înţeleg, spuse ea. Bătrâno, pot să-ţi spun că porţi un colier foarte elegant?

Tessa duse iute mâna la piept, dar era deja prea târziu. Îngerul mecanic era acolo, foarte vizibil, ticăind liniştit.

— Ia-o! spuse doamna Black pe un ton plictisit, iar automatul se repezi înainte, întinzându-se după Tessa.

Fata aruncă pătura şi se dădu înapoi, fluturând cârligul. Reuşi să-i producă automatului o rană pe partea din faţă când acesta dădu s-o prindă şi îi trase una peste braţ. Cârligul de copite zăngăni pe podea, iar Tessa ţipă de durere când uşa se deschise brusc şi un şuvoi de automate umplură încăperea, întinzând braţele spre ea şi închizându-şi mâinile mecanice peste carnea ei. Ştiind că era copleşită, ştiind că acest lucru nu avea s-o ajute, îşi permise într-un sfârşit să ţipe.

Will se trezi când simţi soarele pe chip. Clipi de câteva ori, deschizând încet ochii.

Cer albastru.

Se răsuci pe-o parte şi se întinse, după care se ridică în capul oaselor. Se afla pe culmea unui deal verde, în

apropiere de drumul care ducea de la Shrewsbury la Welshpool. Nu vedea în jurul lui decât ferme risipite în depărtare; trecuse doar pe lângă câteva cătune în drumul său nebun din miez de noapte, îndepărtându-se de hanul Omul Verde, călărind până ce căzuse de pe spatele lui Balios de oboseală şi lovise pământul cu o forţă zguduitoare. Pe jumătate mergând şi pe jumătate târându-se, îi permisese calului său epuizat să-l împingă cu botul de pe drum, ascunzându-l într-o groapă mică din pământ, unde se ghemuise şi adormise, ignorând burniţa rece care continuase să cadă.

La un moment dat, soarele răsărise, uscându-i hainele şi părul, deşi el era în continuare murdar, cu cămaşa un amestec de noroi şi sânge. Se ridică în picioare şi simţi dureri în tot trupul. Cu o seară înainte nu se deranjase să-şi aplice vreo rună vindecătoare. Intrase în han - lăsând în urmă pete de noroi şi apă - doar pentru a-şi recupera lucrurile, înainte să se întoarcă la grajduri pentru a-l elibera pe Balios şi pentru a dispărea în noapte. Rănile pe care le căpătase în bătălia împotriva haitei lui Woolsey încă îl dureau, la fel ca şi vânătăile pe care şi le făcuse căzând de pe cal. Şchiopătă anevoios spre locul în care Balios păştea în apropierea umbrei făcute de un stejar mare. După ce cotrobăi în coburii şeii, scoase o stelă şi o mână de fructe uscate. Pe prima o folosi pentru a desena rune analgezice şi vindecătoare, în timp ce din a doua lua îmbucături.

Evenimentele nopţii anterioare păreau să fi rămas foarte departe. Îşi amintea lupta cu lupii, frângerea oaselor şi gustul sângelui său, noroiul şi ploaia. Îşi amintea durerea despărţirii de Jem, deşi nu mai putea s-o simtă. În locul durerii simţea pustiire. Ca şi când o mână imensă coborâse şi tăiase din adâncurile lui tot ceea ce îl făcea om, lăsându-i în urmă doar carapacea.

Când termină cu micul dejun, băgă stela la loc în coburi, îşi scoase cămaşa distrusă şi îmbrăcă una nouă. Când făcu

asta, nu putu să nu se uite la runa *parabatai* de pe pieptul său.

Nu mai era neagră, ci alb-argintie, precum o cicatrice care se estompase de mult. Will auzi vocea lui Jem în mintea lui, fermă, serioasă şi familiară: *„Şi de atunci, sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui Davidşi Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el. Şi apoi, Ionatan a făcut legământ cu David, pentru că-l iubea ca pe sufletul lui.”*[29] *Ei erau doi războinici, iar sufletele lor erau legate unul de celălalt de Ceruri, şi de acolo a preluat Jonathan Vânătorul de umbre ideea de* parabatai *şi a introdus ceremonia în Lege.*

De ani buni, această pecete şi prezenţa lui Jem fuseseră tot ceea ce Will avusese în viaţa lui pentru a-l asigura că cineva îl iubea. Tot ceea ce îi trebuise ca să ştie că era adevărat şi că exista. Îşi trecu degetele peste marginile a ceea ce fusese cândva runa *parabatai.* Se gândise că avea s-o urască, să deteste vederea ei în lumina soarelui, însă descoperi, spre surprinderea lui, că n-o ura. Era bucuros că runa *parabatai* nu dispăruse pur şi simplu de pe pielea lui. O pecete care vorbea despre pierdere era tot o pecete, o aducere aminte. Nu poţi pierde ceva ce n-ai avut niciodată.

Din coburi scoase cuţitul pe care Jem i-l dăduse: un pumnal îngust, cu un mâner argintiu, bogat ornamentat. În umbra stejarului, îşi tăie palma şi privi cum sângele curgea pe jos, umezind pământul. Apoi îngenunche şi înfipse pumnalul în pământul însângerat. Îngenunchind, şovăi, cu mâna pe plasele.

— James Carstairs, spuse el, după care înghiţi.

Mereu era aşa; când avea nevoie de cuvinte, nu le găsea cu niciun chip. Cuvintele jurământului *parabatai* din Biblie îi răsunară în minte: *Nu mă sili să te părăsesc şi să mă duc de la tine; căci unde te vei duce tu, acolo voi merge şi eu, şi unde vei trăi tu, voi trăi şi eu. Poporul tău va fi poporul*

[29] *Samuel* 18:1.

meu, şi Dumnezeul tău va fi şi Dumnezeul meu. Unde vei muri tu, voi muri şi eu, şi voi fi îngropat acolo. Orice-mi va face Îngerul, numai moartea mă va desparţi de tine![30]

Dar nu. Asta se spunea când se uneau, nu când se rupea uniunea. David şi Ionatan fuseseră şi ei despărţiţi de moarte. Despărţiţi, dar nu divizaţi.

— Jem, ţi-am spus şi înainte că nu mă vei părăsi, spuse Will, cu mâna însângerată pe plăselele pumnalului. Şi încă eşti alături de mine. Când respir, mă voi gândi la tine, căci fără tine aş fi murit acum mulţi ani. Când mă trezesc şi când dorm, când îmi ridic mâinile pentru a mă apăra sau când mă întind ca să mor, tu vei fi cu mine. Tu spui că ne naştem din nou şi din nou. Eu spun că există un râu care separă morţii şi viii. Ceea ce ştiu e că dacă ne naştem din nou, am să te-ntâlnesc în altă viaţă, astfel încât să-l putem traversa împreună.

Will inspiră adânc şi lăsă cuţitul să cadă. Îşi trase mâna înapoi. Tăietura din palmă era deja în curs de vindecare - rezultatul a vreo şase *iratze* pe pielea lui.

— Ai auzit asta, James Carstairs? Suntem legaţi, tu şi eu, peste despărţirea morţii, pentru toate generaţiile care vor veni. *Pentru totdeauna!*

Se ridică în picioare şi aruncă o privire pumnalului. Pumnalul era al lui Jem, sângele era al sau. Acest punct din pământ, dacă avea să-l mai găsească vreodată, dacă avea să trăiască pentru a încerca s-o facă, avea să fie al lor.

Se întoarse spre Balios, spre Ţara Galilor şi spre Tessa. Nu privi înapoi.

Către: *Charlotte Branwell*
De la: *Consulul Josiah Wayland*
Trimisă prin lacheu

Draga mea doamnă Branwell,

[30] Citat aproximativ din Biblie: *Rut* 1:16-17.

Nu sunt sigur că v-am înţeles întru totul misiva. Mi se pare incredibil ca o femeie înţeleaptă ca dumneavoastră să pună atât de multă încredere în cuvintele goale ale unui băiat cunoscut pentru nesăbuinţă şi pentru faptul că nu e demn de încredere, aşa cum William Herondale s-a dovedit de nenumărate ori a fi. Eu în mod cert n-am de gând s-o fac. Aşa cum ni se arată în propria sa scrisoare, domnul Herondale a pornit într-o urmărire nebună fără să aibă aprobarea dumneavoastră. Este absolut capabil de minciună pentru a-şi ajuta cauza. N-am să trimit o forţa importantă a vânătorilor mei de umbre bazându-măpe capriciul şi cuvintele uşuratice ale unui băiat.

Rogu-vă să încetaţi cu aceste strigăte poruncitoare de a ne deplasa spre Cadair Idris. Încercaţi să nu uitaţi că eu sunt Consulul. Eu dispun de armatele vânătorilor de umbre, doamnă, nu dumneavoastră. Mai degrabă concentraţi-vă eforturile pentru a-i ţine în frâu pe vânătorii de umbre din căminul dumneavoastră.

Al dumneavoastră, cu sinceritate,
Josiah Wayland, Consul

— Doamnă Branwell, e un domn care doreşte să vă vadă.

Charlotte ridică obosită privirea şi o văzu pe Sophie stând în uşă. Părea epuizată, la fel ca toţi ceilalţi; sub ochi se vedeau negreşit urme de lacrimi. Charlotte cunoştea semnele - le văzuse în acea dimineaţă în propria oglindă.

Stătea aşezată la biroul din salon, cu privirea coborâtă spre scrisoarea din mână. Nu se aşteptase ca Josiah Wayland să fie încântat de veştile ei, însă nici nu se aşteptase la acel dispreţ vădit şi nici să fie refuzată. *Eu dispun de armatele vânătorilor de umbre, doamnă, nu dumneavoastră. Mai degrabă concentraţi-vă eforturile pentru ari ţine în frâu pe vânătorii de umbre din căminul dumneavoastră.*

A-i ţine în frâu. Charlotte luă foc. De parcă ei erau nişte copii şi ea nimic altceva decât o guvernantă sau o doică,

punându-i să defileze prin faţa Consulului când erau spălaţi şi îmbrăcaţi, şi ascunzându-i în camera de joacă când el nu trebuia să fie deranjat. Ei erau *vânători de umbre,* la fel şi ea. Şi dacă el nu credea că Will era demn de încredere, atunci era un prostovan. El ştia de blestem; îi povestise ea însăşi. Nebunia lui Will fusese mereu ca cea a lui Hamlet, pe jumătate teatru şi pe jumătate frenezie, ambele îndreptate spre un anume final.

Focul trosni în şemineu; afară, turna cu găleata, pictând geamurile în dungi argintii. În acea dimineaţă trecuse pe lângă dormitorul lui Jem - uşa deschisă, patul fără lenjerie, obiectele strânse. Ar fi putut fi camera oricui. Toate dovezile anilor pe care îi petrecuse alături de ei dispăruseră cât ai clipi din ochi. Se rezemase de peretele coridorului, cu broboane de sudoare pe frunte şi cu ochii arzând. *Raziel, oare am procedat cum trebuia?* Acum, în salon, îşi trecu o mână peste ochi.

— Acum şi-a găsit? Nu e Consulul Wayland, nu-i aşa?

— Nu, doamnă. Sophie clătină din capul ei brunet. E Aloysius Starkweather. Spune că e o chestiune extrem de urgentă.

— *Aloysius Starkweather?*

Charlotte oftă. Unele zile pur şi simplu adunau orori peste orori.

— Păi, atunci, pofteşte-l înăuntru.

Împături misiva pe care i-o scrisese drept răspuns Consulului şi tocmai o sigilase, când Sophie se întoarse şi îl pofti pe Aloysius Starkweather în salon, înainte să se scuze şi să se facă nevăzută. Charlotte nu se ridică de la birou. Starkweather arăta aproape la fel ca ultima oară când îl văzuse. Părea să se fi calcifiat, ca şi când, chiar dacă nu întinerea, nici nu putea îmbătrâni. Chipul său era o hartă cu linii ridate, mărginit de barba albă şi părul cărunt. Hainele îi erau foarte uscate; probabil că Sophie îi luase paltonul jos. Costumul pe care îl purta fusese la modă în urma cu vreo zece ani şi mirosea vag a naftalină.

— Vă rog să luaţi loc, domnule Starkweather, spuse Charlotte pe un ton cât mai respectuos cu putinţă faţă de o persoană care nu o plăcea şi care îi urâse tatăl.

Însă el nu se aşeză. Stătea cu mâinile împreunate la spate şi, când se întoarse, analizând încăperea din jurul său, Charlotte remarcă uşor alarmată că una dintre mânecile hainei lui era pătată de sânge.

— Domnule Starkweather! exclamă ea, ridicându-se într-un sfârşit. Sunteţi rănit? Doriţi să-i chem pe Fraţi?

— Rănit? lătră el. De ce aş fi rănit?

— Mâneca dumneavoastră, răspunse ea, indicându-i-o.

El ridică mâna şi o privi înainte să scoată un pufnet amuzat.

— Nu e sângele meu, îi explică el. Mai devreme am fost implicat într-o luptă. Spiritul acela a părut deranjat...

— Deranjat de ce anume?

— De faptul că i-am tăiat degetele şi apoi beregata, răspunse Starkweather, privind-o în ochi - ai săi aveau o nuanţă de cenuşiu spre negru, culoarea pietrei.

— Aloysius. Charlotte uită să fie politicoasă. Acordurile interzic atacuri neprovocate asupra locuitorilor Lumii de Jos.

— Neprovocate? Aş spune că acesta a fost provocat. Neamul său mi-a omorât nepoata. Fiica mea aproape c-a murit de durere. Casa Starkweather a fost distrusă...

— Aloysius! Charlotte era extrem de alarmată acum. Casa ta n-a fost distrusă. Încă există descendenţi de-ai familiei Starkweather în Idris. Nu-ţi spun asta pentru a-ţi minimaliza tristeţea, căci unele pierderi rămân cu noi pentru totdeauna.

Jem, gândi ea fără să vrea, iar durerea acelui gând o făcu să se aşeze din nou pe scaun. Îşi sprijini coatele pe masă, lăsându-şi capul în mâini.

— Nu ştiu de ce ai venit să-mi spui asta acum, murmură ea. N-ai văzut runele de pe uşa Institutului? E o perioadă deosebit de tristă pentru noi...

— Am venit să-ţi spun, pentru că e important! răspunse Aloysius pe un ton mânios. Are legătură cu Mortmain şi cu Tessa Gray.

Charlotte îşi coborî mâinile.

— Ce ştii despre Tessa Gray?

Aloysius stătea cu faţa spre şemineu şi umbra lui lungă era profilată pe covorul persan de pe podea.

— Nu sunt un om căruia să-i pese prea tare de Acorduri, spuse el. Ştii asta; ai participat cu mine la diferite Consilii. Am fost crescut să cred că tot ceea ce atingeau demonii erau pângărit şi corupt. Că vânătorii de umbre aveau dreptul prin sânge să omoare acele creaturi şi să ia ce aveau ele drept trofee şi comori. Sala trofeelor de la Institutul din York a fost lăsată în grija mea, iar eu am menţinut-o plină până în ziua în care noile Legi au fost aprobate.

Aloysius se încruntă.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Charlotte. Nu te-ai oprit acolo.

— Bineînţeles că nu, recunoscu bătrânul. Ce sunt Legile omului prin comparaţie cu cele ale Îngerului? Eu ştiu cum trebuie să fie făcute lucrurile ca la carte. Am continuat s-o fac fără să atrag atenţia, însă nu am încetat să iau trofee sau să-i distrug pe acei locuitori ai Lumii de Jos care mi-au ieşit în cale. Unul dintre ei a fost John Shade.

— Tatăl lui Mortmain.

— Magicienii nu pot avea copii, mârâi Starkweather. El e doar un băiat uman pe care l-au găsit şi l-au antrenat. Shade i-a arătat acele manevre neortodoxe ale lui. I-a câştigat încrederea.

— Nu prea cred că familia Shade l-a furat pe Mortmain de la părinţii săi, opină Charlotte. Probabil că e un băiat care altminteri ar fi murit într-un azil pentru săraci.

— A fost nefiresc. Magicienii n-ar trebui să aibă copii umani de crescut. Aloysius privi lung spre tăciunii roşii ai focului. De aceea am atacat casa familiei Shade. L-am

omorât pe el şi pe soţia lui. Băiatul a scăpat. *Prinţul mecanic* al lui Shade. Aloysius pufni. Am luat câteva dintre obiectele lui cu noi la Institut, dar niciunul dintre noi n-a putut să le dea de capăt. Asta e tot ce-a fost - un raid de rutină. Totul a mers conform planului. Asta până când s-a născut nepoata mea. Adele.

— Ştiu că a murit la prima ei ceremonie a runei, spuse Charlotte, punându-şi mâna pe pântece într-un gest inconştient. Îmi pare rău. E mare păcat să ai un copil bolnav...

— Nu s-a născut bolnavă! lătră el. A fost un copil sănătos. Frumos, cu ochii băiatului meu. Toată lumea o adora, până ce, într-o dimineaţă, nora mea ne-a trezit cu un ţipăt. Insista că fata din pătuţ nu era fiica ei, deşi semănau leit. A jurat că îşi cunoştea propriul copil şi că acela nu era al ei. Noi am crezut că înnebunise. Chiar şi atunci când ochii copilului s-au prefăcut din albastru în gri - ei bine, asta li se întâmplă multor nou-născuţi. Însă abia atunci când am încercat să-i aplicăm prima pecete am început să-mi dau seama că nora mea avusese dreptate. Adele... Durerea a fost insuportabilă pentru ea. A ţipat şi a ţipat şi s-a zbătut. Pielea i-a ars acolo unde stela a atins-o. Fraţii Tăcuţi au făcut tot ce-au putut, dar a doua zi a murit. Aloysius se opri şi tăcu vreme îndelungată, privind, ca şi când ar fi fost hipnotizat, înspre foc. Apoi continuă: Nora mea aproape c-a înnebunit. Nu putea suporta să rămână la Institut. Eu am rămas. Ştiu că avusese dreptate - Adele nu e*ra* nepoata mea. Am auzit zvonuri despre spirite şi alţi locuitori ai Lumii de Jos care se lăudau că se răzbunaseră pe familia Starkweather, că le furaseră unul dintre copii şi că îl înlocuiseră cu altul bolnav. Niciuna dintre investigaţiile mele n-a scos la iveală ceva concret, însă eu eram hotărât să aflu unde se dusese nepoata mea. Aloysius se sprijini de poliţa şemineului. Aproape că renunţasem, când Tessa Gray a sosit la Institutul meu în compania celor doi vânători de umbre ai tăi. Semăna atât de bine cu nora

mea, încât ai fi zis că era fantoma ei. Însă se pare că nu are niciun pic de sânge de vânător de umbre. Era un mister, dar unul pe care l-am urmat. Spiritul pe care l-am interogat azi mi-a oferit ultimele piese din puzzle. În copilăria ei, nepoata mea a fost înlocuită cu un copil uman răpit, o creatură bolnavă care a murit când i-au fost aplicate peceţile, căci nu era nefilim.

Se auzi o crăpătură puternică în vocea lui, o fisură în piatră.

— Nepoata mea a fost lăsată să fie crescută de o familie de mundani, iar fata lor bolnavă, Elizabeth - aleasă datorită asemănării ei superficiale cu Adele -, a fost înlocuită cu fata noastră sănătoasă. Asta a fost răzbunarea Curţii asupra mea. Ei credeau că eu îl omorâsem pe unul de-al lor, aşa că ei aveau să-l omoare pe unul de-al meu.

Ochii îi era reci când se întoarseră spre Charlotte.

— Adele - Elizabeth - a crescut în acea familie de mundani, fără să ştie ce anume era. Şi apoi s-a măritat. Cu un bărbat mundan. Numele său era Richard. Richard Gray.

— Nepoata ta, spuse Charlotte tărăgănat, era mama Tessei? Elizabeth Gray? Mama Tessei era vânător de umbre?

— Da.

— Acestea sunt infracţiuni, Aloysius. Ar trebui să te duci şi să le spui celor din Consiliu...

— Lor nu le pasă de Tessa Gray, o întrerupse Starkweather cu o voce aspră. Însă ţie da. Tu vei asculta povestea mea şi poate că mă vei ajuta.

— Poate, spuse Charlotte, dacă e ceea ce trebuie să fac. Încă nu înţeleg care e rolul lui Mortmain în această poveste.

Aloysius se plimba agitat.

— Mortmain a aflat ce anume se întâmplase şi a luat decizia să se folosească de Elizabeth Gray, un vânător de umbre care nu ştia că era vânător de umbre. Cred că Mortmain l-a câştigat pe Richard Gray când îi era angajat,

pentru a avea acces la Elizabeth. Cred că a păcălit-o pe nepoata mea aducându-i un demon eidolon în forma soţului ei, astfel încât să o aibă pe Tessa. Tessa a fost mereu scopul lui. Copila unui vânător de umbre şi a unui demon.

— Dar progeniturile demonilor şi ale vânătorilor de umbre se nasc moarte, sări Charlotte imediat.

— Chiar dacă vânătorul de umbre nu ştie că e vânător de umbre? întrebă Starkweather. Chiar dacă nu poartă nicio rună?

— Eu...

Charlotte închise gura. Habar nu avea care era răspunsul; din câte ştia, o astfel de situaţie nu avusese loc niciodată. Vânătorii de umbre erau însemnaţi de mici, băieţi sau fete, cu toţii.

Dar Elizabeth Gray nu fusese.

— Ştiu că fata e metamorfică, spuse Starkweather. Dar nu cred că de asta o vrea Mortmain. Vrea să facă altceva cu ea. Ceva ce numai ea poate face. Ea e cheia.

— Cheia spre ce?

— Au fost ultimele cuvinte pe care spiritul mi le-a spus azi după-amiază. Starkweather îşi privi sângele de pe mânecă. A spus: „Ea va fi răzbunarea noastră pentru toate morţile voastre inutile. Ea îi va distruge pe nefilimi, şi Londra va arde, iar când Magistrul va domni asupra tuturor lucrurilor, nu veţi face nici doi bani în ochii lui.” Chiar dacă Josiah Wayland nu doreşte să se ducă după Tessa de dragul ei, cei din Consiliu trebuie s-o facă pentru a preveni asta.

— Dacă ne vor crede, mormăi Charlotte.

— Venind din partea ta, trebuie să te creadă, spuse Starkweather. Dacă le-aş spune eu, ar râde de mine ca de un boşorog nebun, aşa cum au făcut ani de zile.

— Oh, Aloysius, tu supraapreciezi încrederea pe care o are Consulul în mine. Va spune că sunt o femeie nesăbuită, credulă. Va spune că spiritul te-a minţit - ei bine, ei nu pot minţi, dar va spune că spiritul a răstălmăcit adevărul sau

că a repetat ceea ce credea că e adevărat.

Bătrânul îşi mută privirea în altă parte.

— Tessa Gray e cheia planului lui Mortmain, spuse el. Nu ştiu cum, dar e. Am venit la tine, întrucât nu am încredere în Consiliu în ceea ce o priveşte pe Tessa. Fata aceea e parţial demon. Îmi amintesc ce-am făcut în trecut lucrurilor care erau parţial demon sau supranaturale.

— Tessa nu e un lucru, interveni Charlotte. E o fată care a fost răpită şi probabil că e îngrozită. Crezi că, dacă aş fi avut o metodă de a o salva, nu aş fi făcut-o?

— Am făcut lucruri rele, spuse Aloysius. Vreau să îndrept lucrurile. Sângele meu curge prin venele acelei fete, chiar dacă e amestecat cu sânge demonic. Ea e strănepoata mea. Bătrânul îşi ridică bărbia; ochii săi palizi şi apoşi erau înroşiţi. Charlotte, nu vreau să te rog decât un singur lucru. Când o găseşti pe Tessa Gray, şi sunt convins c-o vei găsi, spune-i că e bine-venită în familia Starkweather.

Să nu тă faci să regret faptul ca am avut încredere în tine, Gabriel Lightwood.

Gabriel stătea la biroul din camera sa, cu hârtii împrăştiate în faţa lui şi cu peniţa în mână. Lămpile din cameră nu erau aprinse, iar umbrele erau întunecate în colţurile camerei şi lungi peste podea.

Către: *Consulul Josiah Wayland*
De la: *Gabriel Lightwood*

Onorate Consul,

Vă scriu astăzi, în sfârşit, cu veştile pe care mi le-aţi cerut. Mă aşteptasem ca acestea să sosească din Idris, însă separe că sursa e mult mai aproape de casă. Astăzi, Aloysius Starkweather, conducătorul Institutului din York, a venit în vizită la doamna Branwell.

Puse peniţa jos şi inspiră adânc. Auzise clopotul Institutului sunând mai devreme, văzuse din capul scărilor când Sophie îl primise pe Starkweather în casă şi apoi îl condusese în salon. Apoi fusese destul de uşor pentru el să se oprească la uşă şi să asculte tot ceea ce se discutase în încăpere.

La urma urmei, Charlotte nu se aştepta să fie spionată.

E un bătrân care a luat-o razna din pricina mâhnirii şi, prin urmare, a născocit câteva minciuni elaborate, cu ajutorul cărora îşi explică lui însuşi marea lui pierdere. În mod cert e demn de milă, dar nu trebuie să fie luat în serios şi nici n-ar trebui ca reprezentanţii Consiliului să se bazeze pe cuvintele lunaticilor şi ale celor care nu sunt demni de încredere.

Parchetul scârţâi; Gabriel ridică imediat capul. Inima îi bubuia. Dacă era Gideon... Gideon s-ar fi îngrozit să descopere ceea ce făcea. Cu toţii ar fi făcut-o. Se gândi la privirea trădată care avea să se ivească pe micul chip al lui Charlotte la aflarea veştii. La furia uluită a lui Henry. Cel mai mult se gândi la o pereche de ochi albaştri pe o faţă în formă de inimă, privindu-l cu dezamăgire. *Gabriel Lightwoodpoate că am încredere în tine.*

Când puse din nou peniţa pe hârtie, făcu acest lucru cu o asemenea ferocitate, încât vârful aproape că rupse hârtia.

Regret să vă informez, dar au vorbit despre Consiliu şi Consul cu o mare lipsă de respect. Este evident că doamnei Branwell îi displace ceea ce vede ca pe o intervenţie inutilă în planurile dânsei. A ascultat cu mare credulitate afirmaţiile absurde ale domnului Starkweather legate de faptul că Mortmain a împerecheat demoni cu vânători de umbre, o imposibilitate evidentă. Se pare că aveaţi dreptate şi ca e mult prea îndărătnică şi prea uşor de influenţat pentru a conduce cum se cuvine Institutul.

Gabriel îşi muşcă buza şi se forţă să nu se gândească la Cecily; în schimb, se gândi la Casa Lightwood, la dreptul său prin naştere; la bunul nume Lightwood restituit; la siguranţa fratelui şi surorii lui. Nu îi făcea cu adevărat rău lui Charlotte. Era doar o chestiune în legătură cu poziţia ei, nu cu siguranţa ei. Consulul nu avea niciun plan întunecat pentru ea. În mod sigur avea să fie mai fericită în Idris, sau într-o altă casă de la ţară, privindu-şi copiii alergând pe pajiştile verzi şi nefăcându-şi griji în legătură cu soarta tuturor vânătorilor de umbre.

Deşi doamna Branwell insistă să trimiteţi o forţă a vânătorilor de umbre către Cadair Idris, toţi oamenii care fac din opiniile unui lunatic isteric piatra de temelie a politicii lor duc lipsă de obiectivitatea necesară pentru a li se acorda încredere.

Dacă va fi necesar, voi jura sub Sabia Mortală că toate acestea sunt adevărate.

Al dumneavoastră, în numele lui Raziel,

Gabriel Lightwood

16
PRINŢESA MECANICĂ

O, dragoste! care renegi,
Tot ce-ifragil pe-acest pământ,
Tot ce-i mai slab de ce alegi
Pentru leagăn, casă şi mormânt?
- Percy Bysshe Shelley, „Versuri: Când se sparge lampa”

Către: *Consulul Josiah Wayland*
De la: *Charlotte Branwell*

Dragă domnule Consul,

Chiar în acest moment am primit vesti de extremă importanţă, pe care mă grăbesc să vi le împărtăşesc. Un informator, al cărui nume nu-lpot divulga acum, dar pentru care mă pun chezaş că este demn de încredere, mi-a relatat amănunte care îmi sugerează că domnişoara Gray nu este doar o fantezie trecătoare a lui Mortmain, ci o cheie spre principalul său obiectiv: cu alte cuvinte, distrugerea completă a noastră, a tuturor.

El pune la cale construcţia unor dispozitive de şi mai mare putere decât am văzut până acum, iar eu mă tem foarte tare că abilităţile unice ale domnişoarei Gray îl vor a*juta în demersul său. Ea nu ar avea niciodată intenţia de a ne face vreun rău, însă chiar nu ştim ce ameninţări sau grozăvii îi rezervă Mortmain. Este imperios necesar ca ea să fie recuperată imediat, atât pentru a ne salva pe noi, cât şi pentru ao ajuta pe ea.*

În lumina acestor noi informaţii, vă implor încă o dată să adunaţi orice forţe puteţi şi să porniţi spre Cadair Idris.

Cu sinceritate şi sincer tulburată,

Charlotte Branwell

Tessa se trezi încet, ca şi când conştiinţa s-ar fi aflat la capătul unui coridor lung şi întunecat, iar ea mergea într-acolo cu viteza melcului, cu mâna întinsă. În cele din urmă, ajunse şi deschise uşa pentru a da de o...

Lumină orbitoare. Era o lumină aurie, nu albicioasă ca lampa-vrăjitoarei. Se ridică în capul oaselor şi privi în jurul ei.

Era într-un pat simplu de alamă, cu o pilotă groasă din puf întinsă peste o a doua saltea şi cu o plapumă grea deasupra. Încăperea în care se afla arăta ca şi cum ar fi fost scobită într-o peşteră. Existau un scrin înalt şi un lavoar pe care se afla o carafă albastră; de asemenea, mai era o garderobă, cu uşa deschisă suficient cât Tessa să vadă veşmintele din interior, încăperea nu avea ferestre, cu toate că era un şemineu în care ardea vesel un foc. În ambele părţi ale şemineului atârnau portrete.

Se strecură din pat şi se înfioră atunci când tălpile ei goale luară contact cu piatra rece. Nu era atât de dureros pe cât s-ar fi aşteptat, totuşi, dată fiind starea ei proastă. Aruncă o privire în jos şi avu două şocuri rapide: primul era că nu purta nimic altceva decât o rochie de mătase neagră supradimensionată. Al doilea, că tăieturile şi vânătăile păreau să fi dispărut în cea mai mare parte. Încă mai simţea o uşoară durere în tot trupul, dar nu mai avea semne pe piele, albă în contrast cu rochia neagră. Pipăindu-şi părul, simţi că era curat şi îi cădea liber pe umeri, nemaifiind plin de noroi şi sânge.

Acest lucru ridica o întrebare: cine o curăţase, o vindecase şi o pusese în pat? Tessa nu-şi amintea nimic în afară de lupta cu automatele în căsuţa de fermier, în vreme ce doamna Black râdea. În cele din urmă, unul

dintre ele o sufocase până o lăsase lată şi un întuneric milostiv se pogorâse peste ea. Totuşi, ideea că doamna Black o dezbrăcase şi o îmbăiase era oribilă, deşi nu la fel de îngrozitoare ca ideea că Mortmain ar fi făcut-o.

Tot mobilierul din încăpere era grupat într-o parte a peşterii. Cealaltă parte era aproape goală, cu toate că se putea vedea dreptunghiul negru al unei uşi decupat în peretele îndepărtat. După o privire scurtă aruncată în jur, porni spre ea...

Dar, la jumătatea drumului, ceva o opri într-un mod violent. Se împletici îndărăt, strângându-şi mai bine rochia pe trup, cu fruntea îndureră acolo unde se pocnise de *ceva.* Cu prudenţă, întinse mâna, pipăind aerul din faţa ei.

Şi simţi ceva dur şi solid, ca şi cum un perete din sticlă, complet transparent, ar fi stat între ea şi cealaltă parte a încăperii. Îşi lipi palmele de el. Oricât de invizibil ar fi fost, era tare ca fierul. Îşi mişcă palmele în sus, întrebându-se încotro ducea...

— Eu nu mi-aş bate capul, se auzi de la uşă o voce rece, familiară. Structura se întinde în toată peştera, de la un perete la altul, din podea până în tavan. Eşti complet înconjurată de ziduri.

Tessa se ridicase pe vârfuri; la auzul acestor cuvinte, reveni în poziţia iniţială şi făcu un pas în spate.

Mortmain.

Era exact aşa cum şi-l amintea. Un bărbat slab şi musculos, nu foarte înalt, cu o faţă îmbătrânită de vreme şi cu o barbă îngrijită. Extraordinar de obişnuit, cu excepţia ochilor, la fel de reci şi de cenuşii ca o furtună de zăpadă. Era îmbrăcat într-un costum cenuşiu-albăstrui, nu din cale-afară de formal, genul pe care un gentilom l-ar purta într-o după-amiază la club. Pantofii îi erau lustruiţi şi străluceau.

Tessa nu spuse nimic, doar îşi strânse şi mai bine rochia în jurul ei. Era voluminoasă şi îi ascundea tot trupul, dar, fără corset şi cămaşă, ciorapi şi turnură, se simţea goală şi expusă.

— Nu te speria, continuă Mortmain. Nu poţi să mă ajungi prin zid, dar nici eu nu pot. Nu fără dizolvarea vrăjii în sine, iar asta ar dura. Tăcu preţ de câteva clipe, apoi adăugă: Mi-am dorit ca tu să te simţi mai în siguranţă.

— Dacă v-aţi fi dorit ca eu să fiu în siguranţă, m-aţi fi lăsat la Institut.

Tonul Tessei era glacial.

La acestea, Mortmain nu spuse nimic, doar înclină capul într-o parte şi miji ochii în direcţia ei, asemenea unui marinar care scrutează orizontul.

— Condoleanţele mele pentru moartea fratelui tău. Niciodată n-am intenţionat să se întâmple aşa.

Tessa îşi simţi gura strâmbându-i-se într-o grimasă. Trecuseră două luni de când Nate murise în braţele ei, dar ea nu uitase şi nici nu iertase.

— Nu vreau mila sau bunele intenţii ale dumneavoastră. L-aţi transformat într-o unealtă şi apoi a murit. A fost vina dumneavoastră, la fel de sigur ca şi cum l-aţi fi împuşcat în stradă.

— Presupun că nu are rost să subliniez faptul că el a fost cel care m-a căutat.

— Era doar un *copil!* exclamă Tessa; voia să cadă în genunchi, voia să bată cu pumnii în bariera invizibilă, dar se ţinu mândră şi distantă. Nu avea nici măcar douăzeci de ani, spuse.

Mortmain îşi vârî mâinile în buzunare.

— Ştii cum a fost pentru mine, când eram mic? o întrebă el pe un ton atât de calm, încât ziceai că se aşezase alături de ea la un dineu şi trebuiau să stea la taclale.

Tessa se gândi la imaginile pe care le văzuse în mintea lui Aloysius Starkweather.

Bărbatul era înalt, lat în umeri - şi cu pielea verde precum a unei şopârle. Părul său era negru. Prin contrast, copilul pe careul ţinea de mână părea la fel de normal ca oricare altul - micuţ, cu mâini durdulii şi pielea rozalie.

Tessa ştia numele bărbatului, deoarece Starkweather îl

cunoştea.

John Shade.

Shade săltă copilul pe umerii săi în timp ce pe uşă începu să iasă un şir de creaturi metalice ciudate, precum păpuşile pentru copii, dar de mărimea unui om, şi cu piele făcută din metal lucios. Creaturile nu aveau trăsături. În mod ciudat, însă, purtau haine - unele, salopete zdrenţăroase de fermier din Yorkshire, iar altele, rochii simple din muselină. Automatele se luară de mâini şi începură să se mişte de parcă erau la un dans ţărănesc. Copilul râdea şi bătea din palme.

— Priveşte cu atenţie, fiul meu, spuse bărbatul cu pielea verde, căci într-o zi voi conduce un regat mecanic de astfel de creaturi, iar tu vei fi prinţul lui.

— Ştiu că părinţii dumneavoastră adoptivi au fost magicieni, spuse ea. Ştiu că au ţinut la dumneavoastră. Ştiu că tatăl dumneavoastră a inventat creaturile mecanice de care sunteţi atât de înamorat.

— Iar tu ştii ce s-a întâmplat cu ele.

...camera răscolită, cameşi rotiţe şi echipamente şi metal distrus peste tot, fluid curgând negru precum sângele, iar bărbatul cu piele verde şi femeia cu părul albastru zăcând morţi printre ruine...

Tessa îşi feri privirea.

— Dă-mi voie să-ţi povestesc despre copilăria mea, zise Mortmain. Tu îi numeşti părinţi adoptivi, dar ei erau părinţii mei la fel de mult cum i-ar fiputut face orice cantitate de sânge. Ei m-au crescut cu grijă şi dragoste, la fel cum au făcut-o şi ai tăi.

Gesticulă spre şemineu, iar Tessa descoperi şocată că portretele care atârnau de fiecare parte a şemineului erau portretele părinţilor ei: blonda ei mamă şi tatăl ei, care părea gânditor, cu ochii lui căprui şi cu cravata strâmbă.

— Şi apoi au fost ucişi de vânătorii de umbre. Tatăl meu a vrut să creeze aceste minunate automate, aceste *creaturi mecanice,* aşa cum le zici tu. Ele aveau să fie cele mai

grozave maşinării inventate vreodată, aşa visa el, şi urmau să-i apere pe locuitorii Lumii de Jos de vânătorii de umbre care îi ucideau şi îi jefuiau în mod constant. Ai văzut trofeele de la Institutul lui Starkweathear. Mortmain scuipă ultimele cuvinte. Ai văzut bucăţi din părinţii mei. Ţinea sângele mamei mele într-un borcan.

Şi rămăşiţe de magicieni. Mâini cu gheare mumificate, precum cele ale doamnei Black. Un craniu gol, complet descărnat, care părea uman, excepţie făcând colţii pe care-i avea în locul dinţilor. Flacoane cu sânge vâscos.

Tessa înghiţi. *Ţinea sângele mamei mele într-un borcan.* Nu putea să spună că nu îi înţelegea furia. Şi totuşi - se gândi la Jem, la părinţii săi murind în faţa lui, la viaţa lui distrusă, şi cu toate acestea n-a căutat niciodată să se răzbune.

— Da, a fost îngrozitor, se arătă Tessa de acord. Dar asta nu scuză lucrurile pe care le faceţi.

În ochii lui licări ceva mai profund: furia i se domoli iute.

— Dă-mi voie să-ţi spun ce-am făcut, îi răspunse el. Am creat o armată. O armată care, de îndată ce ultima piesă din puzzle va fi pusă la locul ei, va fi invincibilă.

— Iar ultima piesă din puzzle...

— Eşti tu, sfârşi Mortmain.

— Spuneţi asta iar şi iar, şi totuşi, refuzaţi să-mi explicaţi, spuse Tessa. Pretindeţi să cooperez, şi totuşi, nu-mi spuneţi nimic. M-aţi făcut prizonieră aici, domnule, dar nu mă puteţi forţa să vorbesc cu dumneavoastră sau să vă ofer bunăvoinţa mea, dacă eu aleg să nu v-o acord...

— Tu eşti pe jumătate vânător de umbre, pe jumătate demon, îi explică Mortmain. Acesta este primul lucru pe care ar trebui să-l ştii.

Tessa, pe jumătate întoarsă cu spatele la el, înlemni.

— Asta nu-i posibil. Progeniturile vânătorilor de umbre şi ai demonilor se nasc moarte.

— Da, aşa este, aprobă el. Se nasc moarte. Sângele unui vânător de umbre, runele de pe trupul unui vânător de

umbre, reprezintă moartea pentru un copil magician în pântece. Însă *mama dumitale nu avea peceţi.*

— Mama mea nu era vânător de umbrei Tessa privi înnebunită la portretul lui Elizabeth Gray de lângă şemineu. Sau vreţi să-mi spuneţi că l-a minţit pe tata, că i-a minţit pe toţi toată viaţa...

— Ea nu ştia, zise Mortmain. Vânătorii de umbre nu ştiau. Nu era nimeni care să-i spună. Tatăl meu ţi-a construit îngerul mecanic, să ştii. Era menit să fie un dar pentru mama mea. Conţine o fărâmă din spiritul unui înger, un lucru rar, ceva ce a purtat cu el încă din timpul Cruciadelor. Mecanismul în sine era menit să fie acordat după viaţa ei, astfel încât, ori de câte ori viaţa ei ar fi fost ameninţată, îngerul ar fi intervenit să o protejeze. Mortmain începu să păşească prin peşteră. Părinţii mei nu au fost aleşi pentru a fi omorâţi, fireşte. Starkweather şi neamul lui se delectau cu măcelărirea locuitorilor Lumii de Jos - s-au îmbogăţit din prăzile de război - şi ar fi folosit şi cea mai mică scuză pentru a abate violenţa asupra lor. De aceea era detestat de comunitatea Lumii de Jos. Spiritele din zona rurală au fost cele care m-au ajutat să scap, atunci când părinţii mei au fost omorâţi, şi care m-au ascuns până ce vânătorii de umbre au încetat să mă mai caute. Mortmain inspiră tremurat. Câţiva ani mai târziu, când au hotărât să se răzbune, i-am ajutat. Institutele sunt protejate împotriva pătrunderii Locuitorilor Lumii de Jos, dar nu şi împotriva mundanilor şi, desigur, a automatelor.

Pe chipul lui se ivi un zâmbet diabolic.

— Eu am fost cel care, cu ajutorul uneia din invenţiile tatălui meu, s-a strecurat în Institutul York şi a schimbat bebeluşul din leagăn cu unul de descendenţă mundană. Nepoata lui Starkweather, Adele.

— Adele, şopti Tessa. Am văzut un portret al ei.

O fată foarte tânără cu păr blond şi lung, îmbrăcată cu o rochie demodată, pentru copii, şi având o fundă mare deasupra capului ei micuţ. Faţa ei era slabă şi palidă şi

bolnăvicioasă, dar ochii îi erau luminoşi.

— A murit când a fost însemnată cu primele rune, zise Mortmain jubilând. A murit ţipând, aşa cum muriseră înainte o mulţime de Locuitori ai Lumii de Jos, de mâna vânătorilor de umbre. Acum omorâseră o persoană pe care ajunseseră s-o iubească. O pedeapsă binemeritată.

Tessa îl privi lung, îngrozită. Cum putea cineva să creadă că a muri în agonie era o pedeapsă binemeritată pentru un copil inocent? Se gândi din nou la Jem, la mâinile lui blânde pe vioară.

— Elizabeth, mama dumitale, a crescut neştiind că era vânător de umbre. Nu i s-au dat niciun fel de rune. I-am urmărit dezvoltarea, fireşte, şi, când s-a măritat cu Richard Gray, am făcut tot posibilul să-l angajez. Credeam că lipsa runelor pe mama ta însemna că putea concepe un copil care să fie pe jumătate demon, pe jumătate vânător de umbre, şi, ca să testez acea teorie, am trimis la ea un demon sub forma tatălui tău. Ea nu şi-a dat niciodată seama de diferenţă.

Numai faptul că avea stomacul gol o împiedică pe Tessa să vomite.

— Dumneavoastră... i-aţi făcut ce...*mamei* mele? Un demon? Eu sunt pe jumătate demon?

— Era un demon căpetenie, dacă asta te consolează. Cândva, cei mai mulţi dintre ei au fost îngeri. Aspectul său real era destul de acceptabil. Mortmain rânji. Înainte ca mama ta să rămână însărcinată, am lucrat ani în şir pentru a termina îngerul mecanic al tatălui meu. L-am terminat, iar după ce tu ai fost concepută, l-am acordat la viaţa *ta.* Cea mai mare invenţie a mea.

— Dar de ce să fi fost mama mea dornică să-l poarte?

— Pentru a te salva, spuse Mortmain. Când a rămas însărcinată, mama ta şi-a dat seama că ceva nu era în regulă. Să porţi în pântece un copil magician nu e la fel cu a purta un copil uman. Am venit la ea şi i-am dat îngerul mecanic. I-am spus că, dacă îl purta, avea să-i salveze viaţa

copilului. M-a crezut. Nu minţeam. Tu eşti nemuritoare, fato, dar nu eşti invulnerabilă. Poţi fi omorâtă. Îngerul este acordat la viaţa ta; este *proiectat* să te salveze dacă eşti pe moarte. Este posibil să te fi salvat de sute de ori înainte chiar să te fi născut şi te-a mai salvat şi de atunci. Gândeşte-te la momentele când ai fost aproape de moarte. Gândeşte-te la felul în care a intervenit.

Tessa privi în retrospectivă - felul în care îngerul zburase spre automatul care o strangula, felul în care parase loviturile creaturilor care o atacaseră în apropierea Conacului Ravenscar, felul în care o salvase de la zdrobirea de pietrele din prăpastie.

— Dar nu m-a salvat de la tortură şi nici de la rănire.

— Nu, întrucât acelea ţin de condiţia umană.

— La fel şi moartea, zise Tessa. Nu sunt umană, iar dumneavoastră le-aţi lăsat pe Surorile Întunecate să mă tortureze. Nu v-aş putea ierta niciodată pentru asta. Chiar şi dacă m-aţi convinge că moartea fratelui meu a fost vina lui, că moartea lui Thomas a fost justificată, că ura dumneavoastră era rezonabilă, nu v-aş putea ierta niciodată pentru asta.

Mortmain luă cutia de la picioarele lui şi o răsturnă. Lucrurile care căzură din ea zăngăniră - roţi dinţate şi came şi mecanisme, bucăţi de metal forfecate, mânjite de un lichid negru, şi, la urmă, săltând ca o minge deasupra restului de fleacuri, un cap retezat.

Al doamnei Black.

— Am distrus-o, preciză el. Pentru tine. Am dorit să-ţi arăt că sunt sincer, domnişoară Gray.

— Sincer în ce? vru Tessa să ştie. De ce aţi făcut toate astea? *De ce m-aţi creat?*

Buzele lui se arcuiră vag; nu era un zâmbet, nu tocmai.

— Din două motive. Primul este ca tu să poţi avea copii.

— Dar magicienii nu pot…

— Nu, zise Mortmain. Dar tu nu eşti un magician obişnuit. În tine, sângele demonilor şi sângele îngerilor au

dus propriul lor război în Rai, iar îngerii au fost victorioşi. Tu nu eşti vânător de umbre, dar nici magician. Eşti ceva nou, ceva cu totul diferit. *Vânători de umbre,* scuipă el. Toţi hibrizii de vânători de umbre şi demoni mor, iar nefilimii sunt mândri de asta, bucuroşi că sângele lor nu va fi niciodată întinat, că filiaţia lor nu va fi niciodată pângărită de magie. Cu excepţia *ta*... Tupoţi face magie. Poţi avea copii ca oricare altă femeie. Încă nu, pentru alţi câţiva ani, ci când vei ajunge la deplină maturitate. Cei mai mari magicieni în viaţă m-au asigurat de asta. Împreună vom iniţia o nouă rasă, cu frumuseţea vânătorilor de umbre şi fără vreun însemn de magician. Va fi o rasă care va frânge aroganţa vânătorilor de umbre şi îi va înlocui pe pământ.

Pe Tessa o lăsară picioarele. Se prăbuşi la pământ, cu rochia adunată în jurul ei ca o apă neagră.

— Vreţi... vreţi să mă folosiţi pentru *a vă naşte copii*?

Acum el rânji cu gura până la urechi.

— Nu sunt un om fără onoare, spuse el. Îţi cer mâna în căsătorie. Am plănuit asta dintotdeauna. Gesticulă spre grămada de metal şi came care fusese cândva doamna Black. Aş prefera să am participarea ta voluntară. Şi îţi pot promite că aşa voi proceda cu toţi duşmanii tăi.

Duşmanii mei. Se gândi la Nate, la mâna lui închizându-se peste a ei în timp ce murea, însângerat, în braţele ei. Se gândi din nou la Jem, la felul în care nu profera injurii la adresa sorţii lui, ci o înfrunta curajos; se gândi la Charlotte, care deplânsese moartea lui Jessamine, deşi Jessie o trădase; şi se gândi la Will, care îşi oferise inima pentru ca ea şi Jem să i-o calce în picioare, deoarece îi iubea mai mult decât se iubea pe sine.

Exista bunătate umană în lume, gândi ea - ascunsă între dorinţe şi vise, regrete şi amărăciune, resentimente şi puteri, dar era acolo, iar Mortmain n-avea să o vadă nicicând.

— Nu veţi înţelege niciodată, îi spuse ea. Spuneţi că

dumneavoastră construiţi, că inventaţi, dar eu cunosc un inventator - Henry Branwell - şi nu semănaţi nici pe departe cu el. El aduce lucrurile la viaţă; dumneavoastră doar distrugeţi. Şi acum mi-aţi mai adus încă un demon mort, de parcă ar fi flori şi nu şi mai multă moarte. Nu aveţi sentimente, domnule Mortmain, nici compasiune, pentru nimeni. Dacă n-aş fi ştiut-o deja, ar fi devenit mai mult decât limpede atunci când aţi încercat să vă folosiţi de boala lui James Carstairs pentru a mă forţa să vin aici. Cu toate că el e pe moarte din cauza dumneavoastră, n-ar fi îngăduit ca eu să vin - n-ar fi luat *yin fen*-ul dumneavoastră. Aşa se comportă oamenii buni.

Văzu expresia de pe chipul lui. Dezamăgire. Totuşi, aceasta zăbovi doar o clipă, înainte să fie ştearsă de o expresie şireată.

— N-ar fi îngăduit să vii? o întrebă el. Aşadar, nu te-am judecat greşit; ai fi făcut-o. Ai fi venit la mine, din dragoste.

— Nu din dragoste pentru dumneavoastră.

— Nu, spuse el gânditor, nu pentru mine, şi scoase din buzunar un obiect pe care Tessa îl recunoscu imediat.

Se uită fix la ceas, care se legăna pe lanţul de aur. În mod clar, nu mai fusese întors. Limbile se opriseră de mult, indicând miezul nopţii. Pe spatele lui erau gravate iniţialele J.T.S., *într-o scriitură elegantă.*

— Am spus că au existat două motive pentru care te-am creat, îi spuse el. Acesta este cel de-al doilea. În lume există metamorfici: demoni şi magicieni care pot lua înfăţişarea altora. Dar numai tu poţi *deveni* cu adevărat altcineva. Acest ceas a aparţinut tatălui meu. John Thaddeus Shade. Te implor să iei acest ceas şi să te Transformi în tatăl meu, aşa încât eu să pot vorbi cu el încă o dată. Dacă faci asta, voi trimite tot *yin fen*-ul pe care îl am în posesie - şi este o cantitate considerabilă - lui James Carstairs.

— El nu-l va lua, spuse Tessa imediat.

— De ce nu? întrebă el imediat şi tonul lui era rezonabil. Tu nu mai eşti o condiţie a drogului. Este un dar, oferit gratis. Ar fi o prostie să-l arunce şi să nu-l folosească. În vreme ce faci acest lucruşor pentru mine, poţi foarte bine să-i salvezi viaţa. Ce spui de asta, Tessa Gray?

Will! Will, trezeşte-te!

Era glasul Tessei, inconfundabil, şi îl făcu pe Will să se îndrepte brusc în şa. Se prinse de coama lui Balios pentru a se echilibra şi privi în jur confuz.

Verde, cenuşiu, albastru. Panorama rurală galeză se întindea în faţa lui. Trecuse de Welshpool şi de graniţa dintre Anglia şi Ţara Galilor undeva înaintea zorilor. Îşi amintea foarte puţin din călătoria lui, doar o înaintare continuă, chinuitoare a locurilor: Norton, Atcham, Emstrey, Weeping Cross, ocolind Shrewsbury şi, în sfârşit, în sfârşit, graniţa şi dealurile galeze în depărtare. Fuseseră ca nişte fantome în lumina dimineţii, când totul era învăluit în ceaţa care se răris pe măsură ce soarele se înălţase pe cer.

Bănuia că se afla aproape de Llangadfan. Era un drum destul de bunicel, întins peste o fostă cale romană, dar aproape nelocuit, cu excepţia fermelor ocazionale, şi părea nesfârşit de lung, mai lung decât cerul cenuşiu care se întindea deasupra. La hanul Cann Office se forţase să se oprească şi să ia ceva de mâncare, dar numai pentru câteva momente. Călătoria era cea care conta.

Acum, că era în Ţara Galilor, o simţea - atracţia din sânge lui faţă de locul în care se născuse. În pofida vorbelor lui Cecily, nu mai simţise acea legătură până atunci - când respira aerul galez, când admira culorile galeze: verdele dealurilor, cenuşiul ardeziei şi al cerului, albeaţa caselor din piatră văruită, punctele ivorii ce reprezentau oi profilate pe iarbă. Pinii şi stejarii erau smaralde întunecate la distanţă, dar, mai aproape de drum, vegetaţia devenea verde-cenuşie şi ocru.

Pe măsură ce înainta în inima ţării, dealurile verzi cu pante line deveneau mai sterpe, drumul mai abrupt, iar soarele începea să apună după culmea munţilor din depărtare. Ştia unde se afla acum, ştia că trecuse în Valea Dyfi, iar munţii din faţa lui se înălţau semeţi şi dezolanţi. Vârful Car Afron se găsea în stânga, o învălmăşeală de ardezie gri şi grohotiş pe coastă, asemănător unei pânze cenuşii de păianjen. Drumul era abrupt şi lung, iar în timp ce îl îndemna pe Balios să-l urce, Will se prăbuşi în şa şi, în ciuda voinţei sale, îşi pierdu cunoştinţa. Le visă pe Cecily şi pe Ella alergând în susul şi în josul unor dealuri diferite de acestea, strigându-l: *Will! Will, vino şi aleargă cu noi!*Şi o visă pe Tessa şi mâinile ei întinse spre el, şi ştia că nu se putea opri, nu se putea opri până ce nu ajungea la ea. Chiar dacă în realitate ea nu-l privise niciodată aşa, chiar dacă blândeţea din ochii ei era pentru altcineva. Şi, uneori, cum se întâmpla acum, mâna lui se strecura în buzunar şi se strângea în jurul pandantivului din jad aflat acolo.

Ceva îl lovi cu putere într-o parte; dădu drumul pandantivului în timp ce cădea, dureros, pe iarba presărată cu pietre de pe coasta dealului. Îl săgetă o durere în braţşi se rostogoli pe o parte exact la timp pentru a evita ca Balios să se prăbuşească la pământ, alături de el. Îi trebui un moment să-şi dea seama că nu fuseseră atacaţi. Calul său, prea ostenit pentru a mai putea face un pas, se prăbuşise sub el.

Will se ridică în genunchi şi se târî lângă Balios. Calul negru zăcea plin de spume, cu ochii imploratori întorşi spre Will, care se apropie şi îşi petrecu un braţ pe după grumazul lui. Spre uşurarea sa, pulsul calului era constant şi puternic.

— Balios, Balios, îi şopti el, mângâind coama animalului. Iartă-mă! N-ar fi trebuit să te călăresc în halul ăsta!

Îşi aminti când Henry cumpărase caii şi încerca să hotărască cum să îi cheme. Will fusese cel care sugerase numele lor: Balios şi Xanthos, după nemuritorii cai ai lui

Ahile. *Noi doi putem zbura la fel de iute ca Zefir, despre care se spune că e cel mai rapid vânt.*

Însă caii aceia fuseseră nemuritori, iar Balios nu era. Chiar dacă era mai puternic şi mai rapid decât un cal obişnuit, orice creatură avea limitele sale. Will se întinse ameţit şi privi lung spre cer - care era ca un cearşaf cenuşiu bine întins, punctat din loc în loc de dâre de nori negri.

Se gândise cândva, între scurtele momente dintre ridicarea „blestemului" şi aflarea veştii că Jem şi Tessa erau logodiţi, să o aducă pe Tessa în Ţara Galilor, să îi arate locurile în care copilărise. Se gândise să o ducă în Pembrokeshire, să se plimbe în jurul lui Saint David's Head şi să vadă florile care creşteau în vârful stâncilor de acolo, să vadă marea albastră de la Tenby şi să găsească scoici după maree. Toate acestea păreau acum capriciile îndepărtate ale unui copil. Nu mai exista decât drumul din faţa sa, şi mai mult de călărit, şi mai multă oboseală, şi, probabil, la capătul acestuia, moartea.

Cu încă o bătaie liniştitoare pe grumazul calului, Will se săltă în genunchi şi apoi în picioare. Luptând cu ameţeala, şontâcăi spre creasta dealului şi privi în jos.

Sub el se întindea o vale mică, în care se adăpostea un sătuc miniatural din piatră, puţin mai mare decât un cătun. Îşi scoase stela de la brâu şi, cu grijă, îşi desenă o rună de Vedere pe încheietura mâinii stângi. Aceasta îi împrumută destulă putere cât să vadă că satul avea un scuar şi o bisericuţă. Aproape cu certitudine avea un soi de han unde s-ar fi putut odihni peste noapte.

În inima sa, totul ţipa să continue, să termine asta - nu mai avea decât vreo treizeci de kilometri până la ţinta sa -, dar să meargă mai departe ar fi însemnat să-şi omoare calul şi să sosească la Cadair Idris într-o stare în care n-ar fi fost capabil să se bată cu nimeni. Se întoarse spre Balios şi, cu niscaiva vorbe bune şi cu câteva mâini de ovăz, reuşi să îl facă să se ridice în picioare.

Jilţul în care stătea Tessa avea o spetează înaltă din lemn sculptat, prinsă cu ţinte masive, ale căror capete îi intrau în spate. În faţa ei se afla un birou lat, cu o mulţime de cărţi la un capăt. Sub ochii ei, pe birou, se afla un teanc de foi curate, o călimară cu cerneală şi un toc. Lângă hârtie se afla ceasul de buzunar al lui John Shade.

De o parte şi de cealaltă a ei stătea două automate uriaşe. Se depusese foarte puţin efort pentru a le face să semene cu nişte oameni. Ambele erau aproape triunghiulare, cu braţe groase, care ieşeau din ambele părţi ale trupurilor lor, fiecare terminându-se cu o lamă tăioasă. Erau destul de înspăimântătoare, însă Tessa nu se putu abţine să nu se gândească la Will, care, dacă s-ar fi aflat acolo, ar fi comentat că arătau ca nişte napi şi poate că ar fi făcut şi un cântec despre asta.

— Ia ceasul, îi porunci Mortmain, şi Transformă-te!

Stătea aşezat în faţa ei, într-un jilţ foarte asemănător cu al ei, cu aceeaşi spetează înaltă. Se aflau într-o altă încăpere din peşteră, în care fusese condusă de automate; singura lumină din încăpere venea de la un şemineu enorm, suficient de mare încât să încapă în el o vacă întreagă. Chipul lui Mortmain era învăluit de umbre, degetele îi erau împreunate sub bărbie.

Tessa ridică ceasul. Îl simţea greu şi rece în mâinile ei. Închise ochii.

Avea doar cuvântul lui Mortmain că va trimite *yin fen*-ul, dar, totuşi, îl credea. La urma urmelor, nu avea niciun motiv să n-o facă. Ce mai conta pentru el dacă James Carstairs mai trăia o vreme? Nu fusese decât un instrument de negociere pentru a o aduce în mâinile lui, şi iat-o acolo, cu sau fără *yin fen*.

Îl auzi pe Mortmain respirând şuierat printre dinţi şi apucă mai bine ceasul. Sub strânsoarea ei, acesta păru să palpite subit, în felul în care o făcea, câteodată, îngerul mecanic. Îşi simţi mâna smucindu-se şi,

deodată,Transformarea puse stăpânire pe ea - fără să fie nevoită să şi-o dorească stăruitor sau să se întindă după ea, aşa cum făcea de obicei. Scoase un icnet mic atunci când simţi că Transformarea o ia asemenea unui vânt aspru, împingând-o în jos. Brusc, John Shade era pretutindeni în jurul ei, cuprinzând-o cu prezenţa lui. Durerea îi făcu braţul să zvâcnească şi scăpă ceasul. Acesta căzu cu o bufnitură pe birou, dar Transformarea era de neoprit. Umerii i se lăţiră sub rochie, degetele îi deveniră verzi şi culoarea se răspândi în corpul ei asemenea coclelii pe aramă.

Înălţă capul cu un gest smucit. Îşi simţea umerii îngreunaţi. Privind în jos, văzu braţele greoaie ale unui bărbat, pielea de un verde închis şi striat, mâinile mari şi arcuite. O senzaţie de panică se iscă în ea, dar era micuţă, o scânteie într-un ocean de întuneric. Niciodată nu mai fusese atât de pierdută în interiorul unei Transformări.

Mortmain se îndreptă de spate. O privea uimit, cu buzele strânse şi cu ochii strălucind cu o lumină întunecată, dură.

— Tată, spuse el.

Tessa nu-i răspunse. Nu putea să-i răspundă. Vocea care se ridică înlăuntrul ei nu-i mai aparţinea; era a lui Shade.

— Prinţul meu mecanic, zise Shade.

Lumina din ochii lui Mortmain se intensifică. Se înclină în faţă, împingând nerăbdător hârtiile de pe masă spre Tessa.

— Tată. Am nevoie de ajutorul tău. Repede. Am un Pyxis. Am mijloacele să îl deschid. Am corpurile automatelor. Îmi mai trebuie doar vraja pe care ai creat-o, vraja de legare. Scrie-mi-o, iar eu voi avea ultima piesă din puzzle.

Panica dinlăuntrul Tessei creştea şi se întindea. Aceasta nu era o reîntâlnire emoţionantă dintre tată şi fiu. Era ceva ce Mortmain avea nevoie de la magicianul John Shade. Ea începu să se zbată, să încerce să se extragă din Transformare, dar o ţinea cu o strânsoare ca de fier. De când începuse antrenamentele cu Surorile Întunecate, ea

putuse să se extragă dintr-o Transformare, dar, cu toate că John Shade era mort, simţea prinderea oţelită a voinţei lui asupra ei, care o ţinea prizonieră în acest trup, forţând acel trup să acţioneze. Văzu cu groază cum mâna ei se întinse după toc, cum înmuie peniţa în cerneală şi cum începu să scrie.

Tocul mâzgălea pe hârtie. Mortmain se aplecă în faţă. Respira greoi, de parcă ar fi alergat. În spatele lui, focul trosni în şemineu, înalt şi portocaliu.

— Asta e! exclamă el, lingându-şi buzele. Înţeleg cum ar funcţiona asta, da! În sfârşit! Este întocmai!

Tessa privi uimită. Ceea ce ieşea din tocul ei părea, pentru ea, un şir de galimatii: cifre, semne şi simboluri pe care nu le putea înţelege. Încercă din nou să lupte, însă reuşi doar să păteze foaia. Tocul îşi reluă activitatea - cerneală, hârtie, mai multe mâzgăleli. Mâna care ţinea tocul tremura violent, dar simbolurile continuau să curgă. Tessa începu să-şi muşte buza: tare, apoi şi mai tare. Simţi gustul de sânge în gură. O parte din sânge picură pe hârtie. Tocul continuă să scrie peste sânge, împrăştiind lichidul stacojiu pe pagină.

— Asta este! exclamă Mortmain. Tată...

Peniţa pocni, tare ca o împuşcătură, reverberând în pereţii peşterii. Tocul căzu frânt din mâna Tessei, iar ea se prăbuşi în jilţ, epuizată. Verdele se scurgea din ea, trupul i se micşora, părul şaten îi cădea liber pe umeri. Încă mai simţea gustul de sânge în gură.

— Nu! gemu ea şi întinse mâna după hârtii. Nu...

Dar mişcările ei erau lente din pricina durerii şi a Transformării, iar Mortmain se mişcă mai iute. Râzând, înşfăcă hârtiile de sub mâna ei şi se ridică în picioare.

— Foarte bine! jubilă el. Îţi mulţumesc, micuţa mea magiciană! Mi-ai dat tot ceea ce îmi trebuia. Automate, însoţiţi-o pe domnişoara Gray înapoi în camera ei!

O mână de metal se strânse pe spatele rochiei Tessei şi o ridică în picioare. Lumea părea să se legene ameţitor în

faţa ei. Îl văzu pe Mortmain întinzând mâna şi luând ceasul care căzuse pe birou.

Surâse când privi ceasul - o expresie sălbatică, răutăcioasă.

— Tată, te voi face mândru de mine! spuse el. Niciodată să nu te-ndoieşti de asta!

Tessa, nemaiputând suporta să privească, închise ochii. *Ce-amfăcut?* gândi ea, în timp ce automatele începură să o împingă afară din încăpere. *Dumnezeule, ce-am făcut?*

17
E MAI NOBIL SĂ FII BUN

Oricum arfi, îmi pare mie
Că-i mai nobil să fii bun.
Inimile de aur sunt mai bune decât coroanele
Iar credinţa-i mai bună decât sângele normand străbun.
- Alfred, Lord Tennyson, „Lady Clara Vere de Vere”

Charlotte stătea cu capul aplecat peste o scrisoare când Gabriel intră în salon. În cameră era frig, căci focul din şemineu se stinsese. Gabriel se întrebă de ce oare Sophie nu-l alimentase - petrecea prea mult timp la antrenament. Tatăl lui n-ar fi îngăduit aşa ceva. Îi plăcea pe servitorii care erau antrenaţi pentru luptă, însă prefera ca ei să dobândească acele cunoştinţe înainte să fi intrat în serviciul său.

Charlotte ridică privirea.

— Gabriel, spuse ea.

— Voiai să mă vezi?

Gabriel îşi dădu toată silinţa să păstreze un ton neutru. Nu putea scăpa de senzaţia că privirea întunecată a lui Charlotte îl putea pătrunde, ca şi când el ar fi fost plămădit din sticlă. Ochii îi zburară spre hârtia de pe biroul ei.

— Ce-ai acolo?

Charlotte şovăi:

— O scrisoare din partea Consulului, răspunse ea, cu o expresie nefericită, apoi privi din nou în jos şi oftă. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să conduc Institutul aşa cum a făcut-o tatăl meu. Nu m-am gândit niciodată că avea să fie atât de dificil. Ar trebui să-i scriu din nou, dar... Lăsă fraza în aer, cu un zâmbet încordat şi fals. Dar nu te-am chemat aici ca să-ţi vorbesc despre mine. Gabriel, te-am văzut destul de obosit şi de agitat în ultimele zile. Ştiu că suntem cu toţii tulburaţi şi mă tem că, din cauza acestui lucru, situaţia ta a fost dată uitării.

— Situaţia mea?

— Tatăl tău, îl lămuri ea, ridicându-se de pe scaun şi apropiindu-se de el. Probabil că suferi după el.

— Şi cum rămâne cu Gideon? întrebă el. A fost şi tatăl lui.

— Gideon a suferit după tatăl acum ceva timp, răspunse ea, şi Gabriel fu surprins s-o vadă lângă el. Pentru tine, probabil că e ceva nou şi dureros. Nu voiam să crezi că am uitat.

— După toate lucrurile care s-au întâmplat, spuse el, simţind în gât un nod de consternare - şi de altceva, ceva la care nu voia să se gândească prea mult-, după Jem, şi Will, şi Jessamine, şi Tessa, după ce căminul tău aproape c-a fost tăiat în *două,* nu-ţi doreşti ca eu să cred că m-ai uitat?

Charlotte puse o mână pe braţul lui.

— Acele pierderi nu fac ca a ta să pară insignifiantă...

— Nu e cu putinţă, spuse el. Nu e cu putinţă să vrei să mă consolezi. Mi-ai cerut să aflu dacă loialitatea mea este faţă de tatăl meu sau faţă de Institut...

— Gabriel, nu. Nu e vorba de aşa ceva.

— Nu-ţi pot oferi răspunsul pe care ţi-l doreşti, spuse Gabriel. Nu pot să uit că el a rămas cu mine. Mama a murit...şi Gideon a plecat...şi Tatiana e o neghioabă inutilă...şi n-a mai fost altcineva, n-a mai fost nimeni care

să mă educe, şi nu aveam *nimic*, doar pe tata, doar noi doi, iar acum voi, tu şi Gideon, vă aşteptaţi ca eu să-l dispreţuiesc, dar nu pot. Era tatăl meu şi eu...

Vocea i se frânse.

— L-ai iubit, spuse ea pe un ton blând. Ştiu, îmi aduc aminte când erai doar un băieţel, şi mi-o amintesc şi pe mama ta. Şi îmi aduc aminte şi de fratele tău, care era mereu lângă tine. Şi de mâna lui Benedict pe umărul tău. Dacă te ajută cu ceva, eu cred că şi el te-a iubit.

— Nu contează. Fiindcă mi-am omorât tatăl, spuse Gabriel cu o voce tremurată. I-am tras o săgeată în ochi... I-am vărsat sângele. Paricid...

— N-a fost paricid. Nu mai era tatăl tău.

— Dacă acela nu era tata, dacă nu am pus capăt vieţii tatălui meu, atunci, *unde e el?* Unde-i tata? şopti Gabriel şi o simţi pe Charlotte ridicând mâna pentru a-l trage spre ea, pentru a-l îmbrăţişa aşa cum ar face o mamă, ţinându-l în timp ce el suspina pe umărul ei, simţind gustul lacrimilor în gât, dar neputând să le verse. Unde e tata? întrebă din nou, iar când Charlotte îl apucă şi mai bine, el simţi fierul din strânsoarea ei, forţa cu care îl ţinea, şi se întrebă cum de se gândise vreodată că această femeie minionă era slabă.

Către: *Charlotte Branwell*
De la: *Consulul Josiah Wayland*

Draga mea doamnă Branwell,

Un informator al cărui nume nu mi-l puteţi divulga acum? Aş îndrăzni să ghicesc că nu există niciun informator şi că toate acestea sunt invenţiile dumneavoastră, un vicleşug pentru a mă convinge că aveţi dreptate.

Rogu-vă, încetaţi să-mi daţi impresia unui papagal care repetă întruna „Porniţi odată spre Cadair Idris", în fiecare oră din zi şi din noapte, şiarătaţi-mi, în schimb, că vă faceţi

datoria de conducătoare a Institutului din Londra. Altminteri mă voi vedea nevoit să presupun că nu sunteţi aptă pentru aşa ceva şi să vă destitui imediat din această funcţie.

Ca o dovadă a supunerii dumneavoastră, trebuie să vă cer să încetaţi de tot cu discuţiile pe marginea acestui subiect şi să nu implorаţi niciun membru al Enclavei să vi se alăture în această misiune inutilă. Dacă aud că aţi adus această chestiune în faţa altor nefilimi, o voi considera o gravă nesupunere şi voi acţiona pe măsură.

Josiah Wayland, Consulul Conclavului

Sophie îi adusese lui Charlotte scrisoarea la micul dejun. Charlotte o deschise cu ajutorul cuţitului de unt, rupând sigiliul Wayland (o potcoavă cu un C de la Consul dedesubt), şi aproape că o rupse în nerăbdarea ei de a o citi.

Ceilalţi o priviră cu atenţie. Henry afişă o expresie îngrijorată pe chipul lui luminos şi onest atunci când două pete roşii înfloriră uşor pe pometii lui Charlotte în timp ce citea rândurile. Ceilalţi rămaseră nemişcaţi la locurile lor, fără să mănânce, iar Cecily nu se putu abţine să nu se gândească ce bizar era să vadă un grup de bărbaţi aşteptând cu inima cât un purice reacţia unei femei.

Deşi era un grup de bărbaţi mai mic decât ar fi trebuit. Absenţa lui Will şi Jem semăna cu o rană proaspătă, o spintecătură albă, care încă nu se umpluse cu sânge, şocul fiind prea recent pentru a simţi vreo durere.

— Ce e? întrebă Henry agitat. Charlotte, dragă…

Charlotte citi cu voce tare cuvintele în ritmul bătăilor lipsite de emoţie ale unui metronom. Când termină, dădu scrisoarea la o parte, privind-o pierdută.

— Pur şi simplu nu pot…, începu ea. Nu înţeleg.

Henry se îmbujorase sub pistruii săi.

— Cum îndrăzneşte să-ţi scrie aşa ceva? exclamă el, cu o ferocitate neaşteptată. Cum îndrăzneşte să ţi se adreseze

în felul acesta, să ignore grijile tale...

— Poate că are dreptate. Poate că e nebun. Poate că suntem cu toţii, spuse Charlotte.

— Ba nu suntem! exclamă Cecily şi îl văzu pe Gabriel privind-o cu coada ochiului.

Expresia lui era greu de descifrat. Fusese palid încă de când intrase în sufragerie şi de-abia vorbise sau mâncase, privind în schimb spre faţa de masă ca şi când aceasta deţinea răspunsurile tuturor întrebărilor din lume.

— Magistrul e în Cadair Idris. Sunt sigură de asta! adăugă Cecily.

Gideon se încruntă.

— Te cred, spuse el. Cu toţii te credem, dar, fără aprobarea Consulului, chestiunea nu poate fi prezentată Consiliului, şi fără un Consiliu, nu putem avea parte de ajutor.

— Portalul e aproape gata de folosinţă, interveni Henry. Când va funcţiona, vom putea transporta, în câteva secunde, către Cadair Idris oricât de mulţi vânători de umbre avem nevoie.

— Dar nu vor fi vânători de umbre de transportat, spuse Charlotte.Uite, aici, Consulul îmi interzice să discut această chestiune cu Enclava... Autoritatea lui o depăşeşte pe a mea. Dacă îi nesocotesc ordinul... am putea pierde Institutul.

— Şi? întrebă Cecily cu înverşunare. Îţi pasă mai mult de poziţia ta decât de Will şi de Tessa?

— Domnişoară *Herondale*..., începu Henry, însă Charlotte îl reduse la tăcere cu un gest; părea foarte obosită.

— Nu, Cecily, nu e asta, însă Institutul ne oferă protecţie. Fără el, şansa noastră de a-i ajuta pe Will şi Tessa e grav compromisă. Din poziţia de conducătoare a Institutului, le pot oferi ajutorul pe care un singur vânător de umbre n-ar putea...

— Ba nu, spuse Gabriel. Îşi dăduse farfuria la o parte, iar

degetele lui subţiri erau încordate şi albe în timp ce gesticula. Nu poţi.

— Gabriel? rosti Gideon pe un ton întrebător.

— N-am de gând să-mi ţin gura, spuse Gabriel şi se ridică în picioare, ca şi când ori intenţiona să ţină un discurs, ori intenţiona să fugă de la masă - Cecily nu era sigură. Îşi întoarse ochii verzi şi chinuiţi spre Charlotte. În ziua în care Consulul a venit aici, când ne-a luat pe mine şi pe fratele meu ca să ne interogheze, ne-a ameninţat până ce i-am promis c-o să te spionăm în folosul lui.

Charlotte păli. Henry dădu să se ridice de la masă. Gideon ridică mâna cu un gest implorator.

— Charlotte, interveni el. N-am făcut-o niciodată. Nu i-am suflat niciun cuvânt. În fine, nimic care să fie adevărat, rectifică el, uitându-se în jur, în timp ce toţi ceilalţi îl priveau cu atenţie. Nişte minciuni. Piste false. A încetat să ne mai ceară asta după două scrisori. Ştia că nu avea niciun rost să insiste.

— E adevărat, doamnă, se auzi o voce mică din colţul încăperii. Sophie.

Cecily aproape că nici n-o observase acolo, palidă sub boneta ei albă.

— Sophie! Henry era de-a dreptul şocat. Ştiai de asta?

— Da, dar...

Lui Sophie îi tremura glasul.

— I-a ameninţat îngrozitor pe Gideon şi pe Gabriel, domnule Branwell. Le-a spus că avea să-i scoată pe băieţii Lightwood din registrele vânătorilor de umbre, că avea s-o arunce pe Tatiana pe străzi. Şi dânşii au continuat să nu-i spună nimic. Când a încetat să mai pună întrebări, m-am gândit că poate că nu avea nimic de aflat şi a renunţat. Îmi pare enorm de rău. Eu doar...

— Nu voia să vă rănească, spuse Gideon disperat. Te rog, Charlotte. N-o învinui pe Sophie pentru asta.

— N-o învinuiesc, spuse Charlotte, cu ochii ei negri şi ageri mişcându-se întruna de la Gabriel la Gideon şi apoi la

Sophie. Dar îmi închipui că povestea nu se termină aici, nu-i aşa?

— Asta-i tot, zău..., începu Gideon.

— Ba nu, interveni Gabriel. Nu e. Când am venit la tine, Gideon, şi ţi-am spus că Wayland nu mai voia să-i trimitem informaţii despre Charlotte, te-am minţit.

— Poftim?

Gideon părea îngrozit.

— M-a luat deoparte în ziua atacului de la Institut, începu Gabriel. Mi-a spus că, dacă îl ajutam să descopere vreo fărădelege de-a lui Charlotte, avea să ne dea înapoi proprietăţile familiei Lightwood, să restituie onoarea numelui nostru, să acopere ceea ce-a făcut tata... Inspiră adânc. Şi i-am spus c-o voi face.

— *Gabriel,* gemu Gideon şi îşi îngropă faţa în mâini.

Gabriel arăta de parcă i se făcuse rău şi abia se ţinea pe picioare. Cecily nu ştia dacă să simtă milă sau groază, aducându-şi aminte de acea noapte din sala de antrenament, cum îi spusese că avea încredere în el şi că ştia că avea să facă alegerile corecte.

— De-asta păreai aşa de speriat atunci când te-am chemat mai devreme să vorbim, spuse Charlotte, privindu-l fix pe Gabriel. Credeai că te prinsesem cu mâţa-n sac.

Henry dădu să se ridice în picioare, cu chipul său plăcut şi onest întunecat din pricina primei furii adevărate pe care Cecily o văzuse vreodată la el.

— Gabriel Lightwood, spuse el. Soţia mea nu a făcut decât să-ţi ofere bunătate, şi ăsta e felul în care o răsplăteşti?

Charlotte îşi apucă soţul de braţ.

— Henry, aşteaptă, îl rugă ea. Gabriel, ce-ai făcut?

— Am ascultat conversaţia ta cu Aloysius Starkweather, recunoscu Gabriel cu o voce pustie. Apoi i-am scris o scrisoare Consulului, spunându-i că îi cereai să pornească spre Cadair Idris având ca fundament doar cuvintele unui lunatic, că erai credulă, prea îndărătnică...

Ochii lui Charlotte păreau să-l sfredelească pe Gabriel ca nişte unghii; Cecily se gândi că nu îşi dorea să aibă niciodată parte de acea privire.

— Ai scris-o, spuse ea. Ai şi trimis-o?

Gabriel inspiră profund, sacadat.

— Nu, răspunse el, scoţând din mânecă o hârtie împăturită, pe care o aruncă pe masă.

Cecily se uită lung la ea. Era pătată cu urme de degete şi moale pe la margini, ca şi când fusese împăturită şi despăturită de prea multe ori.

— N-am putut s-o fac. Nu i-am spus nimic.

Cecily expiră lung, fără să-şi dea seama că îşi ţinuse răsuflarea.

Sophie scoase un sunet uşor; porni spre Gideon, care arăta de parcă îşi revenea după o lovitură în stomac. Charlotte rămase la fel de calmă ca mai devreme. Întinse mâna, ridică scrisoarea, aruncă o privire pe ea şi apoi o puse la loc pe masă.

— De ce n-ai trimis-o? îl întrebă.

Gabriel se uită la ea şi, preţ de o clipă, schimbară o privire stranie.

— Am avut motivele mele să mă răzgândesc, răspunse el.

— De ce n-ai venit la mine? întrebă Gideon. Gabriel, eşti fratele meu...

— Gideon, nu poţi lua toate deciziile în numele meu. Uneori, trebuie să le mai iau şi singur. Ca vânători de umbre, se presupune că trebuie să fim altruişti. Să ne dăm viaţa pentru mundani, pentru Înger şi, mai important decât atât, unii pentru alţii. Acestea sunt principiile noastre. Charlotte îşi trăieşte viaţa după ele; tata n-a făcut-o niciodată. Mi-am dat seama că mă înşelasem înainte când am pus loialitatea faţă de neamul meu mai presus de principii, mai presus de orice. Şi mi-am dat seama că Wayland se înşela în legătura cu Charlotte. Gabriel se opri brusc, strângând ferm din buze. El se înşela. Se întoarse

spre Charlotte: Nu pot să şterg ceea ce am făcut în trecut sau ceea ce aveam de gând să fac. Nu ştiu cum să te conving să mă ierţi pentru faptul că ţi-am pus la îndoială autoritatea sau că am fost nerecunoscător faţă de bunătatea pe care mi-ai oferit-o. Tot ceea ce pot să fac e să-ţi spun ceea ce ştiu: nu poţi aştepta o aprobare care nu va veni niciodată. Charlotte, Consulul Wayland n-o să plece niciodată în Cadair Idris pentru tine. Nu vrea să accepte niciun plan care beneficiază de sigiliul autorităţii tale. Îşi doreşte să te înlăture de la conducerea Institutului. Să te înlocuiască.

— Dar el e cel care m-a pus aici, spuse Charlotte. El m-a susţinut...

— Deoarece credea că vei fi slabă, o întrerupse Gabriel. Deoarece crede că femeile sunt slabe şi uşor de manipulat, însă tu ai dovedit exact opusul şi i-ai stricat toate planurile. El nu doreşte pur şi simplu să te discrediteze; el are *nevoie* s-o facă. A fost suficient de clar cu mine când mi-a spus că, dacă nu puteam descoperi că erai implicată în comiterea vreunei fărădelegi, el îmi acorda permisiunea de a inventa o minciună care să te condamne. Atâta timp cât era una convingătoare.

Charlotte strânse din buze.

— Atunci, înseamnă că n-a crezut niciodată în mine, şopti ea. Niciodată.

Henry îşi înteţi strânsoarea pe braţul ei.

— Dar ar fi trebuit, spuse el. Te-a subestimat, iar asta nu e o tragedie. Charlotte, faptul că te-ai dovedit a fi mai bună, mai inteligentă şi mai puternică decât s-ar fi aşteptat oricine - ăsta e un triumf!

Charlotte înghiţi cu putere, iar Cecily se întrebă, doar pentru o clipă, cum ar fi să aibă pe cineva care să aibă grijă de ea aşa cum făcea Henry cu Charlotte - de parcă era o minune pe pământ.

— Ce-ar trebui să fac?

— Ceea ce consideri că e cel mai bine, Charlotte, dragă,

spuse Henry.

— Tu eşti conducătoarea Enclavei şi a Institutului, interveni Gabriel. Noi avem încredere în tine, chiar dacă Wayland n-are. Îşi lăsă capul în jos. De azi înainte, ai parte de toată loialitatea mea. Dacă te ajută la ceva.

— Mă ajută enorm, spuse Charlotte.

Exista ceva în vocea ei, o autoritate liniştită, care o făcu pe Cecily să vrea să se ridice şi să-şi proclame şi ea loialitatea, doar pentru a câştiga balsamul aprobării lui Charlotte. Cecily îşi dădea seama că nu putea să simtă asta pentru Consul. *Şi acesta este motivul pentru care Consulul o urăşte,* gândi ea. *Fiindcă efemeie, şi, totuşi, ştie cum să câştige loialitatea într-un fel în care el nu va reuşi niciodată.*

— Acţionăm ca şi când Consulul nu există, continuă Charlotte. Dacă el e hotărât să mă înlăture din postul meu de-aici, atunci n-am nimic de păzit. E pur şi simplu o chestiune de a face ceea ce trebuie să facem, înainte ca el să aibă şansa de-a ne opri. Henry, când va fi gata invenţia ta?

— Mâine, răspunse imediat Henry. Am să lucrez la ea toată noaptea…

— E prima oară când va fi folosită, spuse Gideon. Nu pare puţin riscant?

— Nu avem altă cale de-a ajunge la timp în Ţara Galilor, spuse Charlotte. Imediat ce trimit mesajul, vom avea la dispoziţie doar o scurtă perioadă de timp înainte ca Josiah Wayland să vină şi să mă concedieze.

— Ce mesaj? întrebă Cecily perplexă.

— Am să trimit un mesaj tuturor membrilor din Conclav, răspunse Charlotte. De îndată. Nu Enclavei. *Conclavului.*

— Dar numai Consulul are voie…, începu Henry, apoi închise gura ca pe o cutie. Aha!

— Am să le povestesc cum stă situaţia şi le voi cere ajutorul, le explică Charlotte. Nu sunt sigură pe ce răspuns ne putem baza, dar presupun că măcar unii dintre ei ni se

vor alătura.

— *Eu* voi fi alături de tine, spuse Cecily.

— Şi eu, desigur, zise Gabriel.

Expresia lui era resemnată, agitată, gânditoare, hotărâtă. Cecily nu-l plăcuse niciodată mai tare de-atât.

— Şi eu, spuse Gideon, privindu-şi îngrijorat fratele, deşi suntem doar şase oameni, cu unul de-abia antrenat, împotriva forţei pe care Mortmain o stăpâneşte...

Cecily era prinsă între plăcerea de a fi inclusă în numărătoare şi enervarea că o considera slab antrenată.

— Va fi o misiune sinucigaşă, adăugă Gideon.

Vocea blândă a lui Sophie se auzi din nou.

— Se prea poate să aveţi doar şase *vânători de umbre* alături, dar aveţi cel puţin nouă luptători. Şi eu m-am antrenat, şi aş fi încântată să lupt alături de dumneavoastră. La fel şi Bridget cu Cyril.

Charlotte părea pe jumătate bucuroasă şi pe jumătate surprinsă.

— Dar, Sophie, de-abia ce-ai început să te antrenezi...

— M-am antrenat mai mult decât domnişoara Herondale, preciză Sophie.

— Cecily e vânător de umbre...

— Domnişoara Collins are un talent înnăscut, interveni Gideon. Vorbea rar şi conflictul se vedea clar pe chipul său. Nu o voia pe Sophie în luptă, în primejdie, şi totuşi nu avea de gând să mintă în privinţa abilităţilor ei. Ar trebui să i se îngăduie să se înalţe şi să devină vânător de umbre, adăugă el.

— Gideon..., începu Sophie agitată, dar Charlotte era deja întoarsă spre ea, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

— Sophie, dragă, asta îţi doreşti? Să te Înalţi?

Sophie se bâlbâi.

— Eu... E ceea ce mi-am dorit dintotdeauna, doamnă Branwell, dar nu dacă ar însemna să plec din serviciul dumneavoastră. Aţi fost atât de bună cu mine, nu mi-aş dori să vă răsplătesc părăsindu-vă...

— Prostii, spuse Charlotte. Pot oricând să găsesc o nouă servitoare; nu pot să găsesc o altă Sophie. Dacă dorinţa ta dintotdeauna a fost să devii vânător de umbre, fata mea, trebuia să-mi spui. M-aş fi dus la Consul înainte să fi intrat în conflict cu el. Totuşi, când ne întoarcem... Lăsă fraza neterminată, iar Cecily auzi cuvintele nerostite: *Dacăne întoarcem*. Când ne întoarcem, am să te înscriu pentru Înălţare, concluzionă Charlotte.

— Am să vorbesc şi eu în favoarea ei, spuse Gideon. La urma urmei, am locul tatălui meu în Consiliu - prietenii lui mă vor asculta; încă datorează loialitate familiei noastre - şi, în plus, cum altfel ne-am putea căsători?

— *Poftim?* exclamă Gabriel, cu un gest sălbatic din mână, răsturnând din greşeală cea mai apropiată farfurie pe jos, unde se sparse.

— Să vă căsătoriţi? întrebă Henry. Te căsătoreşti cu unul dintre prietenii tatălui tău din Consiliu? Cu cine?

Gideon căpătase o culoare cam verzuie; în mod evident nu se aşteptase ca acele cuvinte să-i scape pe gură, iar acum, că ieşiseră, nu ştia ce să facă. O privea îngrozit pe Sophie, dar nici acest lucru nu părea să-l ajute prea tare. Ea era la fel de şocată ca un peşte care ajunsese brusc pe uscat.

Cecily se ridică şi îşi aruncă şervetul pe farfurie.

— Prea bine, spuse ea, dându-şi toată silinţa să adopte acel ton poruncitor pe care mama ei îl folosea când voia să facă ceva în casă. Toată lumea, afară din sufragerie!

Charlotte, Henry şi Gideon începură să se ridice. Cecily îşi ridică mâinile în aer.

— Nu şi *tu,* Gideon Lightwood! exclama ea. Zău aşa! Iar tu - întinse degetul spre Gabriel -, încetează să te mai holbezi! Şi hai o dată!

Înşfăcându-l de jachetă, aproape că-l târî din încăpere, cu Henry şi Charlotte pe urmele lor.

În clipa în care ieşiseră din sufragerie, Charlotte porni

cu paşi apăsaţi spre salon, cu Henry lângă ea, unde îi anunţă că avea să compună un mesaj pentru Conclav. (Se opri înainte să cotească pe culoar, pentru a-l privi pe Gabriel cu un surâs amuzat, însă Cecily bănui că el nu-l văzu.) În orice caz, Cecily îl alungă imediat din minte. Era prea ocupată să-şi lipească urechea de uşa sufrageriei, încercând să asculte ce se întâmpla înăuntru.

Gabriel, după câteva momente, se rezemă de peretele de lângă uşă. Era atât palid, cât şi îmbujorat, cu pupilele dilatate din pricina şocului.

— N-ar trebui să faci asta, spuse el într-un sfârşit. Trasul cu urechea e cel mai incorect comportament, domnişoară Herondale.

— E fratele *tău,* şopti Cecily, din nou cu urechea pe lemn. Auzea murmure, dar nimic clar. Mă gândeam că vrei să ştii.

Gabriel îşi trecu ambele mâini prin păr şi expiră ca cineva care alergase mult. Apoi se întoarse spre ea şi scoase o stelă din buzunarul jiletcii. Îşi desenă repede o rună pe încheietura mâinii, pe care o lipi de uşă.

— Da, vreau să ştiu.

Privirea lui Cecily zbură de la mâna lui la expresia gânditoare de pe chipul său.

— Îi poţi *auzi?* întrebă ea. Of, dar nu e corect deloc!

— Totul e foarte romantic, spuse Gabriel, după care se încruntă. Sau ar fi, dacă fratele meu ar putea scoate un cuvânt fără să semene cu o broască răguşită. Mă tem că nu va intra în istorie ca unul dintre cei mai mari curtezani din lume.

Cecily încrucişă braţele ţâfnoasă.

— Nu înţeleg de ce eşti atât de dificil, spuse ea. Sau te deranjează că fratele tău doreşte să se însoare cu o servitoare?

Expresia pe care Gabriel o întoarse spre ea era fioroasă, şi, brusc, Cecily regretă că îl tachinase, după toate lucrurile care se întâmplaseră.

— Mă gândesc că nimic din ce face el nu ar putea fi mai rău decât ceea ce a făcut tata, spuse Gabriel. Măcar lui îi plac femeile umane.

Şi totuşi, era foarte dificil să *nu* îl tachinezi. Era aşa de *enervant.*

— Nu prea îi faci cinste lui Sophie, care e o femeie tare bună.

Gabriel o privi de parcă era pe cale să-i arunce o remarcă usturătoare, dar apoi se răzgândi.

— Nu voiam să spun asta. E o fată bună şi va fi şi un vânător de umbre bun când se va înălţa. Va aduce onoare familiei noastre, şi Îngerul ştie că avem nevoie de aşa ceva.

— Cred că şi tu vei aduce onoare familiei tale, spuse Cecily încet. Ceea ce tocmai ai făcut, ceea ce i-ai mărturisit lui Charlotte - a fost nevoie de mult curaj.

Gabriel rămase nemişcat preţ de o clipă. Apoi întinse mâna spre ea.

— Ia-mă de mână, o pofti el. Vei putea auzi ce se petrece în sufragerie, prin intermediul meu, dacă doreşti.

După o clipă de şovăire, Cecily îl luă pe Gabriel de mână. Era caldă şi aspră. Putea să-i simtă bubuitul sângelui prin piele, straniu de relaxant - şi, într-adevăr, prin intermediul său, ca şi când îşi apăsase urechea de uşă, putea să audă murmurul scăzut al cuvintelor vorbite: vocea blândă şi nesigură a lui Gideon şi cea delicată a lui Sophie. Închise ochii şi ascultă.

— Vai! făcu Sophie abia auzit, după care se aşeză pe unul dintre scaune. Vai mie!

Nu putu să nu se aşeze, căci îi tremurau picioarele. Între timp, Gideon stătea lângă bufet, cu o expresie panicată. Părul lui şaten-deschis era foarte ciufulit, de parcă îşi trecuse mâinile prin el.

— Draga mea domnişoară Collins..., începu el.

— Asta e, începu Sophie, după care se opri. Eu nu... A fost cam neaşteptat.

— Chiar aşa?

Gideon se îndepărtă de bufet şi se sprijini de masă; mânecile cămăşii îi erau uşor răsucite, iar Sophie se trezi privindu-i încheieturile mâinilor, acoperite de un păr blond fin şi însemnate cu amintirile albe ale peceţilor.

— Sunt convins c-ai văzut respectul şi stima pe care ţi le purtam. Admiraţia.

— Ei bine, spuse Sophie. Admiraţia.

Îl făcu să pară un cuvânt lipsit de importanţă.

Gideon se înroşi.

— Draga mea domnişoară Collins, începu el din nou, E adevărat că sentimentele mele pentru tine reprezintă mai mult decât o simplă admiraţie. Le-aş descrie ca fiind cea mai înflăcărată afecţiune. Bunătatea ta, frumuseţea ta, inima ta generoasă - m-au cam zăpăcit, şi acesta este motivul comportamentului meu de dimineaţă. Nu ştiu ce m-a apucat să rostesc cu voce tare cele mai dragi dorinţe ale sufletului meu. Te rog să nu te simţi obligată să-mi accepţi cererea în căsătorie, doar pentru că a fost făcută public. Orice jenă în privinţa acestei chestiuni va trebui să îmi aparţină şi îmi va aparţine.

Sophie se uită în ochii lui. Culoarea apărea şi dispărea din obrajii lui, dându-i de înţeles că era agitat.

— Dar nu m-aţi cerut în căsătorie…

Gideon păru surprins.

— Eu… Poftim?

— Nu m-aţi cerut în căsătorie, spuse Sophie pe un ton calm. Într-adevăr, aţi anunţat la micul dejun, de faţă cu toată lumea, că intenţionaţi să vă căsătoriţi cu mine, dar asta nu e o cerere în căsătorie. E doar o declaraţie. O cerere în căsătorie e când mă întrebaţi pe mine.

— *Aşa* se face, l-a pus foarte bine la locul lui! exclamă Gabriel, părând încântat în acel fel în care cei mici se bucură când fraţii sau surorile mai mari sunt mustraţi.

— Of, şşş! şopti Cecily, strângându-l tare de mână.

Vreau să aud ce-are de spus domnul Lightwood!

— Prea bine, atunci, spuse Gideon, în acelaşi mod hotărât (şi uşor îngrozit) al Sfântului Gheorghe pornit să înfrunte balaurul. Să fie cerere în căsătorie.

Sophie nu-l scăpă din ochi când traversă sufrageria şi îngenunche la picioarele ei. Viaţa era un lucru nesigur, şi existau câteva momente pe care unii îşi doreau să şi le amintească, să şi le imprime în minte, astfel încât să le poată revedea mai târziu, precum o floare presată între paginile unei cărţi, care să fie admirată şi rememorată din nou.

Ea ştia că nu voia să uite felul în care Gideon o apucă de mână cu degetele lui tremurătoare sau felul în care îşi muşcă buza înainte să vorbească.

— Draga mea domnişoară Collins, spuse el. Te rog să mă ierţi pentru izbucnirea mea nepotrivită. S-a întâmplat întrucât simt o mare... o mare stimă - ba nu, nu stimă, *adoraţie*- pentru dumneata, o adoraţie care cred că luminează prin mine în fiecare moment al zilei. De când am venit în această casă, în fiecare zi am fost captivat de frumuseţea ta, de curajul tău şi de nobleţea ta. Ar fi o onoare pe care nu aş merita-o niciodată, dar la care aspir cu toată fiinţa, dacă ai fi a mea... vreau să zic, dacă ai accepta să fii soţia mea.

— Dumnezeule! exclamă Sophie, surprinsă până peste poate. Ai *exersat* asta?

Gideon clipi.

— Te asigur că a fost complet spontan.

— Ei bine, a fost drăguţ. Sophie îi strânse mâinile. Şi da. Da, te iubesc, şi da, vreau să mă căsătoresc cu tine, Gideon!

Un zâmbet strălucitor lumină chipul lui Gideon, care îi surprinse pe amândoi când se întinse spre ea şi o sărută apăsat pe buze. Ea îi ţinu chipul între mâini în timp ce se sărutară - el avea un gust vag de frunze de ceai, şi buzele îi

erau moi, iar sărutul complet dulce. Sophie pluti în el, în transparenţa momentului, simţindu-se în siguranţă faţă de restul lumii.

Până ce glasul lui Bridget le întrerupse fericirea, plutind lugubru dinspre bucătărie.

Într-o marţi ei s-au unit
Şi până vineri au murit.
Şi i-au îngropat unul lângă altul în curtea bisericii,
O, dragostea mea,
Şi i-au îngropat unul lângă altul în curtea bisericii.

Îndepărtându-se de Gideon cu o oarecare şovăire, Sophie se ridică în picioare şi îşi scutură rochia.

— Te rog să mă ierţi, dragul meu domn Lightwood - vreau să zic, Gideon -, dar trebuie să mă duc să omor bucătăreasa. Mă întorc imediat.

— Oooo! şopti Cecily. A fost *atât* de romantici

Gabriel îşi luă mâna de pe uşă şi îi zâmbi. Chipul i se schimba întrucâtva când zâmbea: toate trăsăturile ascuţite i se îmblânzeau, iar ochii i se preschimbau din culoarea gheţii în verdele frunzelor sub soarele primăverii.

— Domnişoară Herondale, plângi?

Ea clipi din genele umede, brusc conştientă că mâna încă îi era într-a lui - încă îi simţea pulsul blând din încheietură peste mâna ei. Gabriel se aplecă spre ea, făcând-o să prindă mireasma dimineţii pe care o emana: ceai şi săpun de bărbierit...

Cecily se dădu repede înapoi, eliberându-şi mâna.

— Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să ascult, spuse ea. Vreau... trebuie să mă duc până la bibliotecă. E ceva ce trebuie să fac până mâine.

Pe faţa lui Gabriel apăru o expresie confuză.

— Cecily…

Dar ea se grăbea deja pe coridor, fără să privească înapoi.

Către: *Edmund şi Linette Herondale*
Conacul Ravenscar
West Riding, Yorkshire

Dragă mamă şi tată,

Am început această scrisoare de nenumărate ori şi n-am expediat-o niciodată. La început a fost din pricina vinei. Ştiam că fusesem o fată îndărătnică şi neascultătoare fiindcă vă abandonasem, şi nu puteam înfrunta dovada fărădelegii mele sub forma unor cuvinte aşternute pe o bucată de hârtie.

După aceea a fost dorul de casă. Mi-era tare dor de amândoi. Mi-era dor de dealurile bogate şi verzi care se înălţau în jurul conacului, şi de ierburile purpurii din toiul verii, şi de mama, care cânta în grădină. Aici era rece, totul negru şi maro şi gri, o ceaţă deasă şi gălbuie şi un aer înecăcios. Mă gândeam că o să mor de singurătate, dar cum vă puteam spune asta? La urma urmei, fusese alegerea mea.

Şi apoi a fost tristeţea. Plănuisem să vin aici şi să-l iau pe Will cu mine, ca să-l fac să vadă care îi erau obligaţiile şi ca să-l aduc acasă. Însă Will are propriile păreri despre obligaţii, şi onoare, şi promisiunile pe care le-a făcut. Şi am înţeles că nu aş putea aduce pe cineva acasă când acea persoană e deja acolo. Şi nu ştiam cum să vă spun asta.

Şi apoi a fost fericirea. E posibil să vi se pară foarte straniu, aşa cum mi s-a întâmplat mie, că nu m-am putut întoarce acasă deoarece găsisem satisfacţie. În timp ce mă antrenam ca să devin vânător de umbre, am simţit vibraţia din sângele meu, aceeaşi vibraţie despre care mama spunea mereu că o simţea de fiecare dată când veneam din Welshpool şi dădeam de priveliştea din Valea Dyfi. Cu un

pumnal serafic în mână, sunt mai mult decât Cecily Herondale, cea mai mică dintre cei trei fraţi, fiica unor părinţi buni, care într-o bună zi va avea o *căsnicie frumoasă şi va aduce pe lume copii. Sunt Cecily Herondale, vânător de umbre, iar poziţia mea e una înaltă şi glorioasă.*

Glorie. Ce cuvânt straniu, ceva ce femeile se presupune că n-ar trebui să-şi dorească, dar nu e regina noastră triumfătoare? Regina Bess nu era numită Gloriana?

Dar cum vă puteam spune că alesesem gloria în locul păcii? Pacea cu greu dobândită, din cauza căreia a trebuit să abandonaţi Conclavul pentru a mi-o oferi? Cum vă puteam spune că eram fericită ca vânător de umbre, fără să vă produc cea mai mare nefericire? Aceasta este viaţa de care voi aţi fugit, viaţa de a căror pericole aţi încercat să ne feriţi pe mine, pe Will şi pe Ella. Ce vă puteam spune, astfel încât să nu vă frâng inimile?

Acum... acum e înţelegere. Mi-am dat seama ce înseamnă să iubeşti pe cineva mai mult decât te iubeşti pe tine însuţi. Acum îmi dau seama că tot ceea ce v-aţi dorit a fost ca eu să fiu fericită. Şi mi-aţi oferit - ne-aţi oferit - o alegere.

I-am văzut pe cei care au crescut în Conclav şi care n-au avut niciodată de ales în privinţa a ceea ce-şi doreau să devină şi vă sunt recunoscătoare pentru ceea ce-aţi făcut. E un lucru foarte diferit să alegi această viaţă, nu să te naşti în ea. Viaţa lui Jessamine Lovelace m-a învăţat asta.

Cât despre Will şi despre adusul lui acasă: ştiu, mamă, te temeai că vânătorii de umbre aveau să distrugă toată dragostea din băiatul tău sensibil. Însă el e iubit şi iubeşte. Nu s-a schimbat. Şi vă iubeşte şi pe voi, aşa cum o fac şi eu. Gândiţi-vă la mine, căci şi eu mă voi gândi la voi.

Fiica voastră iubitoare,
Cecily

Către: *Membrii din Conclavul nefilimihr*
De la: *Charlotte Branwell*

Dragii mei fraţi şi surori de arme,

E trista mea datorie să vă informez că, deşi i-am prezentat Consulului Wayland dovezi irefutabile, oferite de unul dintre vânătorii mei de umbre, potrivit cărora Mortmain, cea mai mare ameninţare cu care nefilimii au avut de-a face în ultima vreme, îşi are reşedinţa în Tara Galilor, la Cadair Idris - stimatul Consul a decis în mod misterios să ignore această informaţie. Eu consider că informaţiile legate de locul unde se afla vrăjmaşul nostru şi oportunitatea de a-i zădărnici planurile pentru distrugerea noastră sunt deosebit de importante.

Prin intermediul unei modalităţi puse la dispoziţie de soţul meu, renumitul inventator Henry Branwell, eu şi vânătorii de umbre care locuiesc la Institutul din Londra ne vom deplasa cât mai repede cu putinţă către Cadair Idris, unde ne vom risca vieţile în încercarea de a-l opri pe Mortmain. Îmi pare nespus de rău să las Institutul lipsit de apărare, dar dacă domnul Consul Wayland e incapabil de a iniţia orice fel de acţiune, este bine-venit să trimită paznici care să apere clădirea părăsită. Nu suntem decât nouă oameni, trei dintre ei nici măcar vânători de umbre, ci mundani neînfricaţi, antrenaţi de noi la Institut, care s-au oferit voluntari să lupte alături de noi. Nu pot spune că speranţele noastre sunt mari în aceste momente, însă consider că trebuie să încercăm.

Fireşte, nu pot obliga pe nimeni să vină. Aşa după cum Consulul Wayland a ţinut să-mi reamintească, eu nu mă aflu în poziţia de a dispune de forţele vânătorilor de umbre, însă vă voi fi extrem de recunoscătoare dacă cei care sunteţi de acord cu mine că Mortmain trebuie înfruntat, şi trebuie înfruntat acum, veţi veni la Institutul din Londra mâine, în jurul prânzului, şi ne veţi oferi o mână de ajutor.

A dumneavoastră, cu sinceritate,

Charlotte Branwell, conducătoarea Institutului din

Londra

18
DOAR PENTRU ATÂT

Doar pentru atât pe moarte mă răzbun,
Pentru furia ce inima mi-a zbuciumat:
C-aşa de tare ce ne-a îndepărtat;
Nici n-o să mai auzi ce-ţi spun.
- Alfred, Lord Tennyson, „In Memoriam A.H.H.”

Tessa stătea la marginea unui abis dintr-o ţară pe care nu o cunoştea.Dealurile din jur erau verzi, cu pante abrupte ce se terminau cu nişte stânci care coborau spreomare albastră. Păsările de mare se învârteau şi croncăneau deasupra ei. O cărare cenuşie şerpuia aidoma unei reptile pe marginea culmii stâncoase. Chiar deasupra ei, pe cărare, stătea Will.

Era îmbrăcat în echipament negru şi pe deasupra purta o haină de călătorie lungă, de culoare neagră, plină de noroi pe poale, deparcă ar fi mers mult pe jos. Nu avea pălărie şi nici mănuşi, iar părul lui negru era ciufulit de la briza mării. Vântul îi ridica şi Tessei părul, aducând mirosul de sare şi de saramură, de lucruri ude care cresc pe malul mării, un miros ce îi amintea de călătoria pe mare cu vaporul Main.

„Will!” îl strigă ea.

Exista ceva extrem de singuratic în privinţa posturii lui - semăna cu Tristan în timp ce privea peste Marea Irlandeză, în aşteptarea vasului care avea să i-o aducă înapoi pe Isolda. Will nu se întoarse la auzul vocii ei, ci

doar ridică braţele, cu haina plutind în vânt, fluturând ca nişte aripi în urma lui.

Teama i se strecură în inimă. Isolda venise după Tristan, dar fusese prea târziu. Murise de inimă rea.

„Will!" îl strigă ea din nou.

El făcu un pas înainte, peste culmea stâncii. Tessa alergă la margine şi privi în jos, dar acolo nu erau decât apa adâncă şi spuma albă. Valurile păreau să poarte vocea lui Will cu fiecare val. „Trezeşte-te, Tessa. Trezeşte-te."

— Trezeşte-te, domnişoară Gray. Domnişoară Gray!

Tessa se ridică brusc în capul oaselor. Adormise în jilţul de lângă şemineu în mica ei închisoare; era acoperită de o pătură albastră aspră, cu toate că nu-şi amintea s-o fi avut aici. Încăperea era luminată de torţe şi cărbunii din foc erau aproape stinşi. Era imposibil să-ţi dai seama dacă era zi sau noapte.

Mortmain stătea în faţa ei, iar alături de el se afla un automat. Era unul dintre cele mai umanoide pe care le văzuse Tessa. Era chiar şi îmbrăcat, lucru care nu se întâmpla prea des, cu o tunică militară şi pantaloni. Hainele făceau ca ţeasta care ieşea deasupra gulerului să arate şi mai straniu, cu trăsăturile mult prea netede şi cu scalpul metalic lipsit de păr. Iar ochii lui - ea ştia că erau din sticlă şi cristal, cu irisurile roşii la lumina focului, dar felul în care păreau să o fixeze...

— Ţi-e frig, remarcă Mortmain.

Tessa expiră, iar respiraţia îi ieşi sub forma unui abur.

— Căldura ospitalităţii dumneavoastră lasă de dorit.

El surâse, cu buzele sale subţiri.

— Foarte amuzant. Purta o haină groasă din astrahan peste un costum cenuşiu, mereu un adevărat om de afaceri. Domnişoară Gray, nu te trezesc dintr-un capriciu. Am venit aici, întrucât doresc să vezi ce mi-a îngăduit să realizez amabilul tău ajutor cu amintirile tatei.

Arătă cu un gest de mândrie spre automatul de lângă el.

— Un alt automat? întrebă Tessa fără interes.

— Cât de nepoliticos din partea mea, spuse Mortmain şi ochii săi licăriră în direcţia creaturii. Prezintă-te.

Gura creaturii se deschise; Tessa zări o lucire de alamă. Aceasta vorbi:

— Eu sunt Armaros, zise ea. De un miliard de ani călăresc vânturile marilor abisuri dintre lumi. M-am luptat cu Jonathan Vânătorul de umbre pe câmpiile din Brocelind. Vreme de o mie şi mai bine de ani am tăcut captiv în Pyxis. Acum, stăpânul meu m-a eliberat şi îl servesc.

Tessa se ridică în picioare şi pătura alunecă pe jos fără ca ea să bage de seamă. Automatul o urmărea cu privirea. Ochii lui... ochii lui erau încărcaţi cu o inteligenţă întunecată, o conştiinţă pe care niciun automat pe care ea îl văzuse până atunci n-o deţinea.

— Ce este asta? întrebă ea în şoaptă.

— Corpul unui automat, animat de spiritul unui demon. Locuitorii Lumii de Jos deja au metodele lor de a captura energiile demonilor şi de a le utiliza. Le-am folosit şi eu, ca să alimentez automatele pe care le-ai văzut până acum. Dar Armaros şi fraţii lui sunt diferiţi. Ei sunt demoni în carapace de automate. Ei pot să gândească şi să judece. Nu pot fi păcăliţi uşor. Şi sunt foarte greu de ucis.

Armaros îşi duse mâna peste corp - Tessa nu putu să nu remarce că mişcările îi erau line, fluide, fără smuciturile automatelor pe care le văzuse până atunci. Acesta se mişca exact ca un om. Trase sabia care îi atârna într-o parte şi i-o întinse lui Mortmain. Lama acesteia era acoperită de runele cu care Tessa se familiarizase foarte bine în ultimele luni, rune care împodobeau lamele tuturor armelor deţinute de vânătorii de umbre. Rune care le făceau să fie arme de vânători de umbre. Rune care erau letale pentru demoni. Armaros nici n-ar fi trebuit să poată privi sabia, cu atât mai puţin să o ţină.

Stomacul Tessei se făcu ghem. Demonul îi dădu sabia lui Mortmain, care o manevră cu precizia unui ofiţer naval experimentat. Răsuci lama, fandă cu ea şi o înfipse în

pieptul demonului.

Se auzi un sunet de metal sfâşiat. Tessa era obişnuită să vadă automatele prăbuşindu-se atunci când erau atacate, sau să verse un lichid negru, sau să se clatine. Însă demonul rămase ferm pe poziţie, fără să clipească şi fără să se mişte, ca o şopârlă la soare. Mortmain răsuci garda cu sălbăticie, apoi o smulse brusc.

Lama se prefăcu în cenuşă, ca şi cum arsese mult timp în foc.

— Vezi tu, spuse Mortmain, ei reprezintă o armată proiectată să-i distrugă pe vânătorii de umbre.

Armaros era singurul automat pe care Tessa îl văzuse vreodată zâmbind; nici nu ştia că feţele lor fuseseră construite să realizeze un astfel de gest.

— Au distrus mulţi din neamul meu, spuse demonul. Va fi o plăcere să-i omor pe toţi.

Tessa înghiţi cu putere, dar încercă să nu-l lase pe Magistru să vadă asta. Privirea lui trecea de la ea la automatul demon şi ei îi era greu să spună pe care din cei doi era mai încântat să-l privească. Voia să ţipe, să se arunce asupra lui şi să-l zgârie pe faţă. Însă zidul invizibil se înălţa între ei, strălucind vag, iar ea ştia că nu-l putea sparge.

O, domnişoară Gray, vei fi mai mult decât soţia lui, îi spusese doamna Black. *Vei reprezenta distrugerea nefilimilor. De aceea ai fost creată.*

— Vânătorii de umbre nu vor fi aşa de uşor de distrus, spuse ea. I-am văzut tăind în bucăţi automatele dumneavoastră. Poate că acestea nu pot fi doborâte de armele lor cu rune, dar orice lamă poate pătrunde în metal şi poate tăia sârme.

Mortmain ridică din umeri.

— Vânătorii de umbre nu sunt obişnuiţi să se bată cu creaturi împotriva cărora armele lor cu rune sunt inutile. Îi va încetini. Şi există nenumărate astfel de automate. Va fi ca şi cum ar încerca să alunge valurile. Îşi înclină capul

într-o parte. Înţelegi acum genialitatea invenţiei mele? Însă trebuie să-ţi mulţumesc ţie, domnişoară Gray, pentru ultima piesă din puzzle. M-am gândit că poate chiar ai putea să… admiri… ceea ce am creat împreună.

Să admire? Îl privi lung, căutând în ochii lui o urmă de batjocură, însă fusese o întrebare sinceră, curiozitate amestecată cu răceală. Se gândi cât de mult timp trecuse de când el avusese parte de laude din partea unei alte fiinţe umane, şi inspiră adânc.

— Dumneavoastră sunteţi, evident, un mare inventator, începu ea.

Mortmain surâse încântat.

Tessa conştientiză privirea demonului mecanic asupra ei, încordarea şi disponibilitatea acestuia, dar era şi mai conştientă de Mortmain. Inima îi bătea cu putere în piept. Părea, aşa cum fusese în visul ei, să se afle pe marginea unui abis. Era riscant să îi vorbească astfel lui Mortmain, şi avea fie să cadă, fie să zboare. Însă trebuia să-şi asume riscul.

— Înţeleg de ce m-aţi adus aici, continuă ea. Şi nu este doar din cauza acelor secrete ale tatălui dumneavoastră.

În ochii lui se citea furie, dar şi o oarecare nedumerire. Ea nu se comporta aşa cum se aşteptase el s-o facă.

— Ce vrei să spui?

— Dumneavoastră sunteţi un singuratic, zise ea. V-aţi înconjurat de creaturi care nu sunt reale, care nu trăiesc. Noi ne vedem sufletele în ochii celorlalţi. Cât timp a trecut de când aţi văzut că aveţi suflet?

Mortmain miji ochii.

— Am avut un suflet. Mi-a fost ars de lucrurile cărora mi-am dedicat viaţa: căutarea dreptăţii şi compensaţia.

— Nu căutaţi răzbunare pe care s-o numiţi dreptate.

Demonul scoase un chicotit profund, cu toate că exista dispreţ în el, ca şi cum ar fi privit caraghioslâcurile unui pisoi.

— Îi permiteţi să vă vorbească în felul acesta, Stăpâne?

întrebă el. Îi pot tăia limba pentru dumneavoastră, să o reduc la tăcere pe vecie.

— N-ar servi la nimic să o mutilezi. Are puteri despre care tu nu ştii, îi spuse Mortmain, fără să-şi ia ochii de la Tessa. În China există o veche zicală - poate că preaiubitul dumitale logodnic te-a familiarizat cu ea - care zice: „Unui bărbat nu îi este permis să locuiască sub acelaşi cer cu ucigaşul tatălui său.” Îi voi şterge de sub cer pe toţi vânătorii de umbre; aceştia nu vor mai trăi pe pământ. Tessa, nu căuta să faci apel la latura mea mai bună, căci nu am aşa ceva.

Tessa nu se putu abţine - se gândi la *Poveste despre două oraşe,* când Lucie Manette încerca să ajungă la latura mai bună a lui Sydney Carton.Întotdeaunaîl considerase pe Will ca fiind Sydney, mistuit de vinovăţie şi de disperare în ciuda a tot ceea ce ştia, ba chiar şi în ciuda propriilor sale dorinţe. Însă Will era un bărbat bun, mult mai bun decât fusese Carton vreodată. Iar Mortmain aproape că nici nu prea era bărbat. Tessa nu încerca să ajungă la latura lui mai bună, ci la vanitatea lui: la urma urmei, toţi bărbaţii se cred buni, fireşte. Nimeni nu se consideră a fi un ticălos.

— Cu siguranţă că nu este aşa - cu siguranţă aţi putea fi din nou bun şi nobil. Aţi făcut ceea ce aţi pornit să faceţi. Aţi adus viaţă şi inteligenţă acestor... acestor Dispozitive Infernale ale dumneavoastră. Aţi creat acel lucru care i-ar putea distruge pe vânătorii de umbre. Aţi căutat toată viaţa dreptatea, deoarece aţi crezut că vânătorii de umbre erau corupţi şi vicioşi. Acum, dacă vă stăpâniţi, câştigaţi cea mai mare victorie. Arătaţi că sunteţi mai bun decât ei.

Îl studie cu atenţie pe Mortmain. Nu exista o oarecare şovăire acolo - nu exista un tremur uşor în buzele lui subţiri, nu exista o încordare în umerii lui?

Gura lui se arcui într-un zâmbet.

— Aşadar, tu crezi că aş putea fi un om mai bun? Şi, dacă aş face aşa cum spui, să mă stăpânesc, ai vrea să cred că ai rămâne cu mine din admiraţie, că nu te-ai întoarce la

vânătorii de umbre?

— Păi, da, domnule Mortmain. Vă jur! Înghiţi pentru a scăpa de gustul amar din gât. Dacă trebuia să rămână cu Mortmain pentru a-i salva pe Jem şi pe Will, pentru a-i salva pe Charlotte, pe Henry şi pe Sophie, avea s-o facă. Cred că vă puteţi găsi latura mai bună; cred că toţi putem.

Mortmain schiţă un zâmbet.

— Domnişoară Gray, s-a făcut deja după-amiază, zise el. N-am dorit să te trezesc mai devreme. Vino cu mine acum, în afara muntelui. Vino şi vezi truda zilei, căci există ceva ce aş vrea să-ţi arăt.

Un deget de gheaţă îi atinse şira spinării şi Tessa se îndreptă de spate.

— Şi ce anume este acel lucru?

Zâmbetul lui se lăţi pe tot chipul.

— Ceea ce am aşteptat.

Către: *Consulul Josiah Wayland*
De la: *Inchizitorul Victor Whitelaw*

Josiah,

Iertată-mi fie lipsa de formalitate, căci scriu în mare grabă. Sunt încredinţat că aceasta nu va fi singura scrisoare pe care o vei primi cu acest subiect; de fapt, este foarte probabil să nu fie prima. Eu însumi am primit deja multe. Toate ating aceeaşi chestiune care nu-mi dă pace: sunt informaţiile lui Charlotte Branwell corecte? Căci dacă aşa stau lucrurile, mi separe că există o şansă mai mult decât probabilă ca Magistrul să se afle într-adevăr în Ţara Galilor. Sunt la curent cu îndoielile dumitale cu privire la sinceritatea lui William Herondale, însă amândoi l-am cunoscut pe tatăl său. Un suflet pripit şi destul de mult condus de pasiunile sale, dar un om cinstit, cum rar ţi-e dat să întâlneşti. Nu cred că tânărul Herondale este un mincinos.

Fără a ţine seamă de astea, ca rezultat al mesajului lui

Charlotte, Conclavul este în haos. Insist să reunim Consiliul, pentru a discuta imediat despre această situaţie. Dacă nu o vom face, încrederea vânătorilor de umbre în Consulul şi în Inchizitorul lor va fi iremediabil zdruncinată. Las anunţul întrunirii în seama dumitale, însă nu este o solicitare. Trimite apelul către Consiliu, altminteri demisionez din postul pe care îl ocup şi voi lăsa să se ştie de ce.

Victor Whitelaw

Will fu trezit de ţipete.

Anii de antrenamente se făcură cunoscuţi imediat: se ghemui pe podea înainte de a apuca să se trezească pe deplin. Aruncând o privire în jur, văzu că mica încăpere a hanului era goală, iar mobila - patul îngust şi masa simplă de-abia vizibile în întuneric - la locul ei.

Ţipetele se auziră iar, de data asta mai tare. Veneau de dincolo de fereastră. Will se ridică în picioare, traversă fără zgomot încăperea şi trase una dintre perdele, pentru a privi afară.

De-abia îşi amintea că venise pe jos în sat, cu Balios tropăind încetişor în urma lui din pricina epuizării. Un sătuc galez ca oricare altul, care nu se remarca în niciun fel. Găsise hanul cu uşurinţă şi îl încredinţase pe Balios ajutorului grăjdarului, cerând să fie ţesălat şi să i se dea o fiertură fierbinte de tărâţe pentru a-l revigora. Faptul că vorbea galeza păruse să-l facă pe hangiu să se relaxeze, şi fusese iute condus într-o cameră separată, unde se trântise complet îmbrăcat pe pat şi căzuse într-un somn fără vise.

Luna strălucea pe cer; conform poziţiei sale, încă nu era târziu. O pâclă cenuşie părea să atârne deasupra satului. Pe moment, Will crezu că era ceaţă. Apoi, inhalând, îşi dădu seama că era fum. Petice de roşu strălucitor ţopăiau printre case. Miji ochii. Siluetele ţâşneau în toate direcţiile pe întuneric. Mai multe ţipete - o fulgerare care nu putea fi decât de la tăişuri de lame...

Legându-şi şireturile ghetelor doar pe jumătate, ieşi într-o clipă pe uşă, cu pumnalul serafic în mână. Coborî treptele şi intră în încăperea principală a hanului. Era întuneric şi frig - nu exista niciun foc şi mai multe ferestre fuseseră sparte, lăsând aerul rece al nopţii să pătrundă în încăpere. Pe podea erau cioburi de sticlă ca nişte bucăţi de gheaţă. Uşa era deschisă, iar când Will se strecură prin ea, văzu că balamalele de sus aproape că fuseseră smulse, ca şi cum cineva ar fi încercat s-o doboare...

Se strecură pe uşă şi dădu ocol hanului, ducându-se spre grajduri. Acolo, fumul era mai dens; se năpusti înainte şi mai că se împiedică de o siluetă cocoşată de pe pământ. Se lăsă în genunchi. Era băiatul de la grajd, cu beregata tăiată, pământul de sub el fiind îmbibat de sânge. Avea ochii larg deschişi, holbaţi, iar pielea îi era deja rece. Will îşi înghiţi la loc fierea şi se ridică.

Înaintă cu paşi apăsaţi, trecând în revistă toate posibilităţile. Un atac al demonilor? Sau nimerise în toiul a ceva care nu avea legătură cu supranatural, vreo gâlceavă între târgoveţi sau Dumnezeu ştia ce? Nimeni nu părea să-l caute pe el în mod special, asta era clar.

Când se strecură în grajd, auzi nechezaturile neliniştite ale lui Balios. Locul părea intact, de la tavanul din ipsos la podeaua pietruită, traversată de şanţuri pentru scurgere. Nu mai erau şi alţi cai în grajd în acea noapte, ceea ce era un noroc, căci în clipa în care deschise uşa boxei, Balios se năpusti înainte, aproape răsturnându-lpe Will. Will de-abia reuşi să se dea la o parte în clipa în care calul trecu în goana pe lângă el şi ieşi pe uşă.

— *Balios!*

Will înjură şi o luă după calul său, călcând apăsat, ocolind hanul şi apoi ieşind pe strada principală.

Încremeni. Strada era un haos. Trupuri chircite pe marginea drumului, abandonate ca nişte gunoaie. Uşile caselor smulse din ţâţâni, cu ferestrele sparte. Oamenii alergau intrând şi ieşind din întuneric la nimereală, ţipând

şi strigându-se unii pe alţii. Mai multe case ardeau. În timp ce Will privea îngrozit, văzu o familie ieşind în fugă dintr-o casă cuprinsă de flăcări, tatăl în cămaşă de noapte, tuşind şi înecându-se, cu o femeie după el, care ţinea de mână o fetiţă.

De-abia reuşiră să ajungă în stradă, când nişte forme se ridicară din întuneric. Lumina lunii se reflectă pe metal.

Automate.

Se mişcau fluid, fără poticneli şi fără smucituri. Erau îmbrăcate - un amestec pestriţ de uniforme militare, unele pe care Will le recunoştea.

Însă feţele lor erau din metal gol, la fel şi mâinile, care ţineau săbii cu lame lungi. Erau trei în total: unul, într-o tunică militară roşie, ruptă, mergea în faţă, râzând - *râzând?-*, în timp ce tatăl familiei încerca să-şi împingă soţia şi fiica la spatele său, împleticindu-se pe pavajul însângerat al drumului.

În numai câteva clipe, totul se termină, prea iute chiar şi pentru Will, care nu avu timp să se mişte. Armele scânteiară şi încă trei cadavre se alăturară mormanelor de pe străzi.

— Asta-i, zise automatul în tunica zdrenţuită. Daţi-le foc la case şi afumaţi-i ca pe şobolani. Omorâţi-i când o iau la fugă...

Îşi ridică privirea şi păru să-l vadă pe Will. Chiar şi din partea cealaltă a spaţiului care îi despărţea, Will simţi forţa acelei priviri.

Will ridică pumnalul serafic.

— Nakir.

Luciul lamei se aprinse, iluminând strada, o rază de lumină albă în mijlocul flăcărilor roşii. Prin sânge şi foc, Will văzu automatul în tunică roşie venind cu paşi apăsaţi spre el. Ţinea strâns în mână o sabie cu tăişul lung. Mâna era din metal, articulată; se arcuia în jurul mânerului sabiei asemenea unei mâini de om.

— Nefilimule, spuse creatura, oprindu-se la mai puţin de

un pas de Will. Nu ne-am aşteptat să dăm peste neamul vostru aici.

— Evident! răspunse Will.

Făcu un pas în faţă şi înfipse pumnalul în pieptul automatului. Se auzi un sunet slab de sfârâit, asemenea celui produs de şunca ce se prăjeşte în tigaie. În timp ce automatul privi în jos uimit, Nakir se prefăcu în cenuşă, lăsând mâna lui Will strânsă pe un mâner care dispăruse.

Automatul chicoti, ridicându-şi privirea spre Will. Ochii lui scăpărau de viaţă şi de inteligenţă, iar Will ştiu cu o strângere de inimă că se uita la ceva ce nu mai văzuse până atunci - nu doar o creatură care putea preface un pumnal serafic în cenuşă, ci şi un soi de maşinărie care avea voinţă, isteţime şi suficientă strategie cât să ardă un sat din temelii pentru a-i omorî pe locuitori în timp ce aceştia o luau la fugă.

— Iar acum înţelegi, zise demonul, căci asta era, stând în faţa lui. Nefilimule, în toţi aceşti ani ne-aţi alungat din această lume cu armele voastre cu rune. Acum avem corpuri asupra cărora armele voastre nu vor funcţiona, iar lumea asta *va fi a noastră*!

Will îşi ţinu respiraţia în timp ce demonul ridică sabia. Făcu un pas înapoi... Sabia se roti şi coborî... Se feri chiar atunci când ceva tropăi pe lângă el, ceva uriaşşi negru, care se dădu înapoi şi lovi cu copitele, răsturnând automatul.

Balios.

Will întinse mâna, orbecăind după coama calului. Demonul se ridică din noroi şi se repezi după el cu sabia în mână exact când Balios ţâşni înainte şi Will se apucă de el şi sări pe spatele lui. Se năpustiră pe strada pietruită, cu Will ghemuit pe spinarea lui Balios, cu vântul care îi flutura părul şi îi usca umezeala de pe faţă - sânge sau lacrimi, nu ştia.

Tessa şedea aşezată pe podeaua camerei ei din

fortăreaţa lui Mortmain, privind în gol spre flăcările din şemineu.

Flăcările dansau pe mâinile şi pe rochia albastră cu care era îmbrăcată, ambele pătate de sânge. Nu ştia cum se întâmplase; pielea de la încheietura mâinii îi era sfâşiată şi îşi amintea de un automat care o înşfăcase, rupându-i pielea cu degetele sale ascuţite din metal, în timp ce ea încercase să se elibereze.

Nu putea să scape de imaginile care îi dominau gândurile - amintirile distrugerii satului din vale. Fusese dusă acolo legată la ochi, cărată de automate, înainte să fie aruncată neceremonios pe o grămadă de stânci cenuşii cu vedere directă spre sat.

— Priveşte! îi poruncise Mortmain, fără să se uite la ea, pur şi simplu desfătându-se cu nesaţ de priveliştea oferită. Priveşte, domnişoară Gray, şi apoi vorbeşte-mi despre mântuire.

Tessa stătuse prizonieră; un automat o ţinuse de la spate, cu mâna peste gura ei, în timp ce Mortmain murmurase blând în barbă lucrurile pe care i le-ar fi făcut dacă ar fi îndrăznit să-şi întoarcă ochii. Privise neajutorată cum automatele mărşăluiseră în oraş, spintecând pe străzi femei şi bărbaţi nevinovaţi. Luna se ridicase pătată de roşu în timp ce armata mecanică dăduse foc caselor, una după alta, măcelărind familiile în timp ce acestea ieşeau afară, confuze şi îngrozite.

Iar Mortmain răsese.

— Acum înţelegi, îi spusese el. Aceste creaturi, aceste creaţii, sunt capabile să gândească, să rezoneze şi să acţioneze strategic. Ca oamenii. Şi, cu toate acestea, sunt indestructibile. Uită-te acolo, la prostul ăla cu flinta.

Tessa nu voise să se uite, dar n-avusese de ales. Privise cu ochii uscaţi şi înverşunată cum o siluetă îndepărtată ridicase o flintă pentru a se apăra. Împuşcăturile răsturnaseră câteva automate, dar nu le vătămaseră. Continuaseră să vină asupra lui, doborându-i flinta din

mână, împingându-l pe stradă.

Apoi îl făcuseră bucăţi.

— Demoni, murmurase Mortmain. Sunt sălbatici şi le place să distrugă.

— Vă rog! se înecase Tessa. Vă rog, gata, gata! Voi face orice veţi dori, dar, vă rog, cruţaţi satul!

Mortmain chicotise sec.

— Domnişoară Gray, creaturile mecanice nu au suflete, îi spusese el. Nu au mai multă milă decât au focul şi apa. Ai putea la fel de bine să implori un potop sau un incendiu de pădure să-şi curme distrugerea.

— Nu pe ei îi implor, îi spusese ea.

Cu coada ochiului, i se păruse că vede un cal negru galopând pe străzi, cu un călăreţ în spinare. Cineva care scăpa din carnagiu, se rugase ea.

— Vă implor pe *dumneavoastră*!

Mortmain îşi întorsese ochii reci asupra ei şi erau goi ca cerul.

— Nici în inima mea nu există milă. Mai devreme, ai făcut un apel exasperant la latura mea mai bună. Te-am adus aici pentru a-ţi arăta inutilitatea unei asemenea acţiuni. Nu am o latură mai bună la care să faci apel; a fost arsă cu ani în urmă.

— Dar eu am făcut ce mi-aţi cerut, spusese ea disperată. Nu e nevoie de aşa ceva, nu pentru mine...

— Nu e pentru tine, răspunsese el, luându-şi privirea de la ea. Automatele trebuie să fie testate înainte să fie trimise la luptă. Asta e doar ştiinţă. Acum au inteligenţă. Strategie. Nimic nu le poate sta în cale.

— Atunci se vor întoarce împotriva dumneavoastră.

— Ba n-o vor face. Vieţile lor sunt legate de a mea. Dacă eu mor, şi ele sunt distruse. Trebuie să mă apere pe mine pentru a dăinui, spusese el cu o privire rece şi pierdută. Destul. Te-am adus aici pentru a-ţi arăta că sunt ceea ce sunt, şi tu vei accepta asta. Îngerul mecanic pe care îl porţi îţi apără viaţa, dar vieţile celorlalţi nevinovaţi sunt în

mâinile mele - în mâinile *tale.* Nu mă pune la încercare şi nu va mai exista un al doilea sat ca acesta. Nu doresc să mai aud şi alte proteste plictisitoare.

Îngerul mecanic pe care îl porţi îţi apără viaţa. Puse mâna pe el acum, simţind ticăitul familiar sub degetele ei. Închise ochii, însă imaginile groaznice erau vii sub pleoapele ei. Văzu cu ochii minţii cum erau alungaţi nefilimii de către automate, aşa cum se întâmplase şi cu sătenii - Jem făcut bucăţele de monştrii mecanici, Will înjunghiat cu săbii metalice, Henry şi Charlotte arzând...

Strânse mâna cu sălbăticie în jurul îngerului şi şi-l smulse de la gât, aruncându-l pe podeaua din piatră neşlefuită chiar în momentul în care un buştean căzu în foc, trimiţând o coloană de scântei roşii. În lucirea lor ea îşi văzu palma mâinii stângi, văzu cicatricea vagă a arsurii pe care şi-o făcuse în ziua în care îi spusese lui Will că era logodită cu Jem.

Ca şi atunci, mâna ei se îndreptă spre vătrai. Îl ridică, simţindu-i greutatea în palma. Focul se înălţase. Când ridică vătraiul şi lovi îngerul cu el, văzu lumea printr-o ceaţă aurie.

Cu toate că vătraiul era din fier, explodă într-o pulbere metalică - un nor de firişoare strălucitoare se cernu pe podea, prăfuind suprafaţa îngerului mecanic, care zăcea, teafăr şi nevătămat, pe podea, în faţa ei.

Şi apoi îngerul începu să-şi schimbe forma şi să se transforme. Aripile îi tremurară şi pleoapele închise se deschiseră pe nişte bucăţi de cuarţ albicios. Din ele ţâşniră raze subţiri de lumină albă. Ca în imaginile stelei de deasupra Betleemului, strălucirea crescu şi crescu, emanând ace de lumină. Încetişor, acestea începură să ia formă - forma unui înger.

Era o pată sclipitoare de lumină, atât de strălucitoare, încât era dificil să te uiţi direct la ea. Tessa văzu prin lumină conturul vag al unui bărbat. Văzu ochii care nu aveau irisuri şi pupile - bucăţi de cristal încrustate, care

scânteiau în lumina focului din şemineu. Aripile îngerului erau largi, întinzându-se din umeri, fiecare pană terminată cu metal strălucitor. Ţinea mâinile strânse pe garda unei săbii elegante.

Îşi întoarse ochii goi asupra ei.

De ce încerci să mă distrugi? Glasul său era dulce, răsunând în mintea ei asemenea muzicii. *Eu te apăr.*

Brusc, ea se gândi la Jem, sprijinit de pernele din patul lui, cu chipul palid şi strălucitor. *Viaţa înseamnă mai mult decât s-o trăieşti.*

— Nu pe tine caut să te distrug, ci pe mine.

Dar de ce să faci aşa ceva? Viaţa este un dar.

— Caut să fac ceea ce este corect. Ţinându-mă în viaţă, îngădui să existe un mare rău.

Rău. Glasul muzical era meditativ. *Am stat atât de mult timp în închisoarea mea mecanică, încât am uitat binele şi răul.*

— Închisoare mecanică? întrebă Tessa şoptit. Dar cum se poate ca un Înger să fie prizonier?

John Thaddeus Shade a fost cel care m-a închis. Mi-a prins sufletul într-o vrajă şi l-a închis în interiorul acestui trup mecanic.

— La fel ca Pyxisul, zise Tessa. Numai că a închis un înger în locul unui demon.

Eu sunt un înger al divinităţii, spuse îngerul, plutind în faţa ei. *Sunt frate cu Sijil, Kurahi şi Zurah, cu cei din neamul Fravashi şi Dakini.*

— Şi… aceasta este adevărata ta formă? Aşa arăţi?

Tu vezi doar o fracţiune din ceea ce sunt. Înforma mea adevărată sunt glorie letală. A mea a fost libertatea Cerului, înainte să fiu închis şi legat de tine.

— Îmi pare rău, rosti ea în şoaptă.

Nu tu eşti vinovată. Nu tu m-ai închis. Spiritele noastre sunt legate, este adevărat, dar chiar şi dacă te-am protejat din pântece, ştiam că erai fără vină.

— Îngerul meu păzitor.

Foarte puţini pot spune că au doar un singur înger care îi protejează. Tu însă poţi.

— Nu vreau să te am, zise Tessa. Vreau să mor în termenii mei, nu să fiu obligată să trăiesc în termenii lui Mortmain.

Nu te pot lăsa să mori. Glasul îngerului era plin de durere. Tessei îi aminti de vioara lui Jem, cântând muzica inimii sale. *Este mandatul meu.*

Tessa ridică privirea. Lumina focului trecea prin înger ca lumina soarelui prin cristal, aruncând o aureolă de culoare pe pereţii peşterii. Aceasta nu era o invenţie detestabilă; aceasta era bunătate, răstălmăcită şi supusă voinţei lui Mortmain, dar de natură divină.

— Când erai înger, îl întrebă ea, care era numele tău?

Numele meu, îi răspunse îngerul, *era Ithuriel.*

— Ithuriel, şopti Tessa, şi îi întinse mana îngerului, ca şi cum ar fi putut ajunge la el, să-l aline cumva.

Însă degetele ei întâlniră doar aerul gol. Îngerul sclipi şi păli, lăsând în urmă doar o scânteiere, o explozie stelară de lumină înlăuntrul pleoapelor ei.

Un val de răceală o izbi pe Tessa şi o făcu să tresare, şi deschise ochii. Era pe jumătate culcată pe podeaua rece din piatră în faţa focului aproape stins. În cameră era întuneric; singura lumina venea de la tăciunii roşietici din şemineu. Vătraiul era acolo unde fusese şi până atunci. Mâna îi zbură la gât - şi găsi acolo îngerul mecanic.

Un vis. Inima i se făcu mică. Totul fusese un vis. Nu exista niciun înger care să o scalde în lumina sa. Nu exista decât acea încăpere rece, întunericul acaparator şi îngerul mecanic ticăind constant minutele care mai rămăseseră până la sfârşitul tuturor lucrurilor din lume.

Will stătea în vârful muntelui Cadair Idris, cu frâiele calului în mână.

Cum călărise el spre Dolgellau, văzuse zidul masiv al lui Cadair Idris înălţându-se deasupra estuarului Mawddach şi

respiraţia îi ieşise ca un icnet - ajunsese. Mai urcase muntele şi cu alte ocazii, în copilărie, cu tatăl său, şi acele amintiri rămăseseră cu el atunci când părăsise drumul Dinas Mawddwy şi mersese la trap spre munte pe spinarea lui Balios, care tot mai părea să fugă de flăcările satului pe care îl lăsaseră în urmă. Continuaseră printr-un tău plin de ierburi - într-o direcţie se putea vedea marea de argint, iar în cealaltă vârful Snowdon -, până la Valea Nant Cadair. Satul Dolgellau de dedesubt, care strălucea de la luminile risipite ici şi colo, alcătuia un peisaj drăguţ, dar Will nu admira priveliştea. Runa Viziunii Nocturne pe care şi-o aplicase singur îi îngăduise să descopere urmele pe care le lăsaseră creaturile mecanice. Erau suficiente cât pământul să fie distrus acolo unde acestea trecuseră pe munte şi, cu inima bătându-i cu putere, urmă cărarea nimicirii spre vârful muntelui.

Urmele duceau dincolo de o cădere de bolovani masivi de care Will îşi aminti că se numeau morenă. Aceştia alcătuiau un zid parţial, care proteja Cwm Cau, o vale mică din vârful muntelui în a cărui inimă se afla Llyn Cau, un lac glaciar limpede. Urmele armatei mecanice duceau pe malul lacului...

Şi dispăreau.

Will privi în jos, la apele reci şi limpezi. În lumina zilei, îşi aminti el, această priveliştе era magnifică; Llyn Cau de un albastru pur, înconjurat de iarba verde şi de soarele care atingea vârfurile ascuţite ale lui Mynydd Pencoed, stâncile care înconjurau lacul. Se simţea la un milion de kilometri de Londra.

Reflexia lunii străluci spre el din apă. Oftă. Apa clipocea la malul lacului, dar nu putea şterge urmele trecerii automatelor. Era clar de unde veneau. Duse mâna la spate şi îl bătu pe Balios pe grumaz.

— Aşteaptă-mă aici, îi spuse el. Şi, dacă nu mă întorc, du-te singur la Institut. Vor fi bucuroşi să te vadă iar, bătrâne.

Calul nechează blând şi îl muşcă de mânecă, dar Will îşi trase răsuflarea şi intră în Llyn Cau. Lichidul rece clipoci peste ghetele sale şi îi atinse pantalonii, udându-l până la piele şi făcându-l să îngheţe. Icni din pricina şocului.

— Din nou ud, zise el posac şi plonjă în apa rece ca gheaţa a lacului.

Aceasta păru să-l tragă în adâncuri, asemenea nisipurilor mişcătoare - abia avu timp să ia o gură de aer înainte ca apa extrem de rece să-l târască în întuneric.

Către: *Charlotte Branwell*
De la: *Consulul Wayland*

Doamnă Branwell

Sunteţi eliberată din funcţia de conducător al Institutului. Aş putea să vă vorbesc de dezamăgirea pe care mi-aţi produs-o sau de lipsa de încredere care există acum între noi. Dar, în faţa unei trădări de magnitudinea celei pe care mi-aţi oferit-o, cuvintele sunt inutile. Când voi sosi mâine la Londra, mă aştept ca dumneavoastră şi soţul dumneavoastră să fi plecat deja şi să vă fi luat şi lucrurile personale. Nerespectarea acestei solicitări va fi aspru pedepsităîn condiţiile Legii.

Josiah Wayland, Consulul Conclavului

19
SĂ MINŢI ŞI SĂ ARZI

Acum am să te ard pe tine, am să te ard bine,
Deşi sunt osândit pentru asta, noi doi vom minţi
Şi vom arde.
- Charlotte Mew, „În cimitirul Nunhead”

Întunericul ţinu doar câteva clipe. Apa rece îl absorbi pe Will în adâncuri şi el începu imediat să cadă - se ghemui când atinse fundul, iar impactul îl lăsă fără suflare.

Se înecă şi se rostogoli pe burtă, apoi se ridică în genunchi, iar din păr şi din haine îi curgeau şiroaie de apă. Întinse mâna după lampa-vrăjitoarei, apoi lăsă mâna să-i cadă; nu voia să lumineze nimic, pentru a nu atrage atenţia asupra sa. Runa Viziunii Nocturne avea să-i ajungă.

Era suficient pentru a-i arăta că se afla într-o peşteră. Dacă ridica privirea, putea să vadă apele învolburate ale lacului, ţinute în suspensie ca de un perete de sticlă, şi câteva raze înceţoşate ale lunii. Existau tunele care se întindeau în cavernă, fără marcaje care să arate încotro duceau. Se ridică în picioare şi alese orbeşte tunelul din stânga, înaintând cu grijă în întunericul cu umbre.

Tunelele erau largi, cu podele netede care nu prezentau semne ale trecerii creaturilor mecanice. Pereţii erau din rocă vulcanică dură. Îşi aminti că în urmă cu câţiva ani escaladase Cadair Idris împreună cu tatăl său. Existau multe legende despre acel munte: că fusese jilţul unui uriaş, care şezuse în el şi privise stelele; că regele Arthur

şi cavalerii săi dormeau sub deal, aşteptând ca Britania să se trezească şi să aibă din nou nevoie de el; că oricine care îşi petrecea noaptea pe coasta muntelui avea să se trezească poet sau nebun.

Dacă s-ar fi ştiut, gândi Will, când coti prin curbura unui tunel şi ieşi într-o peşteră largă, cât de ciudat era adevărul.

Peştera era largă, deschizându-se în capătul îndepărtat spre un spaţiu mai mare, unde strălucea o lumina slabă. Din loc în loc, Will zărea o sclipire argintie despre care crezu că era apa care curgea în pârâiaşe pe pereţii negri, dar, la o examinare mai atentă, se dovedi a fi filoane de cuarţ cristalin.

Will se duse în direcţia luminii slabe. Descoperi că inima îi bătea rapid în piept şi încercă să respire în mod constant pentru a o potoli. Ştia ce anume îi făcea pulsul să crească. Tessa. Dacă Mortmain pusese mana pe ea, atunci Tessa era acolo - aproape. Undeva, în acest fagure de tunele, exista şansa să o găsească.

Auzi în minte glasul lui Jem, de parcă *parabatai*-ul său ar fi stat alături de el, oferindu-i sfaturi. Întotdeauna spusese că Will mai degrabă se grăbea spre sfârşitul unei misiuni în loc să avanseze într-o manieră măsurată, şi că în astfel de situaţii trebuie să priveşti următorul pas pe care îl ai de făcut, în loc să te uiţi la muntele din depărtare, altminteri n-ai să-ţi atingi niciodată scopul. Preţ de o clipă, Will închise ochii. Ştia că Jem avea dreptate, dar era greu de ţinut minte când ţelul său era să o găsească pe fata pe care o iubea.

Deschise ochii şi înaintă spre lumina slabă de la capătul îndepărtat al peşterii. Terenul de sub picioarele sale era neted, fără pietre şi cu vinişoare ca cele din marmură. Lumina din faţă crescu în intensitate - şi Will se opri brusc; numai anii săi de pregătire ca vânător de umbre îl împiedicară să se lanseze direct spre moarte.

Căci podeaua din piatră se termina într-un povârniş râpos. Stătea pe o stâncă, privind în jos la un amfiteatru

circular. Era plin de automate. Stăteau tăcute, nemişcate şi liniştite, ca nişte jucării mecanice al căror arc nu fusese răsucit. Erau îmbrăcate, aşa cum fuseseră şi cele din sat, în resturi de uniforme militare, aliniate una câte una, ca nişte soldaţi de plumb în mărime naturală.

În central încăperii se găsea o platformă înaltă din piatră şi pe o masă se găsea un alt automat, ca un cadavru pe o masă de autopsie. Capul lui era din metal gol, dar avea piele adevărată întinsă pe trup - iar pe acea piele erau tatuate rune.

Privindu-le cu atenţie, Will le recunoscu una câte una: Memorie, Agilitate, Viteză, Viziune Nocturnă. Acestea nu aveau să funcţioneze niciodată, nu pe o invenţie făcută din metal şi piele umană. De la distanţă, i-ar fi putut păcăli pe vânătorii de umbre, dar....

*Dar dacă folosea piele de vânător de umbre?*şopti o voce din mintea lui Will. *În cazul ăsta, ce ar putea crea? Cât de nebun este şi când se va opri*? Gândul şi vederea ranelor Cerului înscrise pe o asemenea creatură monstruoasă îi întoarseră stomacul pe dos; se îndepărtă de pe marginea stâncii şi se poticni îndărăt, oprindu-se într-un perete din piatră rece, cu mâinile lipicioase din pricina sudorii.

Văzu, din nou, cu ochii minţii, satul, trupurile neînsufleţite de pe străzi, auzi sâsâitul demonului mecanic, care îi spunea:

În toţi aceşti ani ne-aţi alungat din această lume cu armele voastre cu rune. Acum avem corpuri asupra cărora armele voastre nu vor funcţiona, iar lumea asta va fia noastră!

Furia curgea prin venele lui Will asemenea focului. Se desprinse de perete şi porni printr-un tunel îngust, îndepărtându-se de încăperea circulară. În timp ce mergea, auzi un sunet în spatele lui - un huruit, ca şi când se declanşa mecanismul unui ceas uriaş-, dar când se întoarse, nu văzu nimic, doar pereţii netezi ai peşterii şi umbrele neclintite.

Tunelul pe care îl urma se îngusta pe măsură ce înainta, până când, în cele din urmă, se văzu nevoit să treacă lipit de o îngrămădeală de stânci cu filoane din cuarţ. Dacă s-ar fi îngustat şi mai tare, era convins că urma să facă stânga-mprejur şi să se întoarcă în peşteră; gândul îl făcu să înainteze cu o vigoare reînnoită şi se strecură mai departe; aproape căzu când pasajul se deschise brusc într-un coridor mai larg.

Semăna aproape la perfecţie cu holurile de la Institut, numai că era făcut în întregime din piatră netedă, cu torţe din loc în loc, prinse în suporturi din metal. Alături de fiecare torţă se găsea o uşă boltită, de asemenea din piatră. Primele două erau deschise spre încăperi întunecate şi goale.

Dincolo de cea de-a treia se afla Tessa.

Will nu o văzu imediat când intră în cameră. Uşa din piatră se închise parţial în urma lui, dar descoperi că nu era complet întuneric. Exista o lumină pâlpâitoare - flăcăruile unui şemineu de piatră din fundul încăperii. Spre uluiala sa, era mobilată ca o cameră dintr-un han, cu pat şi lavoar, covoare pe jos, ba chiar şi perdele, cu toate că acestea atârnau peste piatra goală, căci nu existau ferestre.

În faţa focului era o umbră zveltă, ghemuită la pământ. Will puse automat mâna pe mânerul pumnalului de la brâu - şi atunci umbra se întoarse, cu părul alunecându-i peste umeri, şi îi văzu chipul.

Tessa.

Mâna îi căzu de pe pumnal în timp ce inima i se zbătu în piept cu o forţă imposibilă, dureroasă. Văzu cum expresia ei se schimbă: curiozitate, uluială, neîncredere. Se ridică în picioare şi fusta îi căzu în jur când se îndreptă de spate, iar el îi văzu mâna întinsă.

— Will? întrebă ea.

Era ca şi cum o cheie s-ar fi răsucit în broasca unei uşi, eliberându-l; Will înaintă. Nu existase niciodată o distanţă

mai mare decât distanţa care îl despărţea de Tessa în acel moment. Era un spaţiu uriaş; pe moment, distanţa dintre Londra şi Cadair Idris părea o nimica toată prin comparaţie cu distanţa din faţa lui. Simţi un tremur, ca un soi de rezistenţă, în timp ce traversă încăperea. O văzu pe Tessa întinzând mâna, formând cuvinte cu buzele - şi deodată ea fu în braţele lui, ambii aproape rămânând fără respiraţie atunci când se ciocniră unul de altul.

Se ridică pe vârfuri, cu braţele în jurul umerilor lui, şoptindu-i numele:

— Will, Will, *Will...*

El îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei, acolo unde părul ei des se bucla; mirosea a fum şi a apă de violete. O strânse şi mai tare în timp ce degetele ei îl apucară de partea din spate a gulerului, şi se lipiră unul de altul. În acel moment, durerea care îl strânsese ca un pumn de fier de la moartea lui Jem păru să se relaxeze şi el putu să respire cu adevărat.

Se gândi la iadul în care fusese de când plecase din Londra - zile de călărit fără oprire, nopţi nedormite. Sângele şi pierderea şi durerea şi lupta. Toate pentru a-l aduce acolo. La Tessa.

— Will, zise ea din nou, iar el se uită la chipul ei pătat de lacrimi; pe pomete avea o vânătaie.

Cineva o lovise acolo, iar inima lui se umplu de furie. Avea să afle cine o făcuse şi avea să-l omoare. Dacă era Mortmain, avea să-l omoare numai după ce îi va fi ars din temelii monstruosul laborator, astfel încât nebunul să poată vedea ruina întregii sale creaţii...

— Will, spuse Tessa iar, întrerupându-i gândurile. Părea aproape fără suflu. Will, *idiotule!*

Ideile lui romantice se opriră brusc, ca o birjă în traficul de pe Fleet Street.

— Eu... Poftim?

— O, Will! făcu ea, cu buzele tremurându-i; arăta de parcă nu se putea decide dacă să radă sau să plângă. Îţi

aminteşti când mi-ai spus că tânărul gentilom care venea să te salveze nu s-ar înşela niciodată, nici dacă ţi-ar spune că cerul e purpuriu şi făcut din arici?

— Prima dată când te-am văzut. Da.

— O, Will al meu!,

Se trase uşor din îmbrăţişarea lui, netezindu-şi o şuviţă de păr din dosul urechii. Ochii ei rămaseră fixaţi asupra lui.

— Nu-mi pot imagina cum de-ai venit să mă cauţi, cât de dificil trebuie să fi fost. Este incredibil. Dar... tu chiar crezi că Mortmain m-ar fi lăsat nepăzită într-o încăpere cu o uşă deschisă? Se răsuci pe călcâie şi înaintă câţiva paşi, apoi se opri brusc. Aici, zise ea, şi ridică mâna, răsfirându-şi degetele. Aici, aerul e la fel de solid ca un zid. Asta este o închisoare, Will, şi acum şi tu eşti în ea, laolaltă cu mine.

Se duse lângă ea, ştiind deja ce avea să găsească. Îşi aminti de acea rezistenţă pe care o simţise când traversase camera. Aerul se încreţi uşor atunci când îl atinse cu degetul, dar era mai tare decât un lac îngheţat.

— Cunosc configuraţia asta, zise el. Conclavul foloseşte uneori o versiune a ei. Îşi strânse mâna pumn şi izbi în aerul solid, suficient de tare cât să-şi învineţească oasele din mână. *Uffern gwaedlyd!* înjură el în galeză. Am traversat tot drumul ăsta afurisit din ţară pentru a da de tine, şi nici măcar nu pot să fac *asta* bine! În clipa în care te-am văzut, nu mi-a trecut prin gând decât să alerg la tine. În numele Îngerului, Tessa...

— Will! Îl apucă de braţ. Să nu *îndrăzneşti* să te scuzi! Înţelegi ce înseamnă pentru mine faptul că tu eşti aici? Este un miracol sau intervenţia directă a Cerului, căci m-am rugat să văd chipurile celor dragi înainte de a muri. Tessa vorbea simplu, direct - era unul dintre acele lucruri care îi plăcuseră la ea, faptul că nu se ascundea şi nici nu se prefăcea, ci vorbea sincer, fără înfloriturі. Când eram în Casa Întunecată, spuse ea, nu exista nimeni căruia să-i pese suficient cât să mă caute. Când tu m-ai găsit, a fost un

accident. Însă acum...

— Acum ne-am condamnat pe amândoi la aceeaşi soartă, remarcă el pe un ton scăzut.

Scoase un pumnal de la brâu şi îl vârî în zidul invizibil din faţa lui. Lama de argint cu rune a pumnalului se sparse şi Will aruncă mânerul rupt la o parte, înjurând din nou în barbă.

Tessa puse o mână uşoară pe umărul lui.

— Nu suntem condamnaţi, zise ea. Cu siguranţă tu n-ai venit singur, Will. Henry sau Jem ne vor găsi. Putem fi eliberaţi din cealaltă parte a zidului. Am văzut cum o face Mortmain şi...

Will nu ştia ce se întâmplase atunci. Expresia lui probabil că se schimbase la menţionarea numelui lui Jem, căci văzu cum o parte din culoare se scurge din obrajii Tessei. Mâna ei îşi înteţi strânsoarea pe braţul lui.

— Tessa, îi spuse el. Sunt *singur.*

Cuvântul „singur” ieşi frânt, de parcă ar fi putut simţi gustul amar al pierderii pe limbă şi se străduia să vorbească pe lângă el.

— Jem? întrebă ea.

Era mai mult decât o întrebare. Will nu spuse nimic; glasul părea să-l fi părăsit. Se gândise să-i schimbe starea de spirit legată de acel loc, înainte de a-i spune despre Jem, îşi închipuise că o să-i spună într-un loc sigur, într-un loc în care o putea consola. Ştia acum că fusese un prost să creadă asta, să-şi imagineze că ceea ce pierduse nu avea să fie scris pretutindeni pe chipul lui. Restul de culoare dispăru din pielea ei; era ca şi cum ar fi privit un foc pâlpâind şi stingându-se.

— Nu, şopti ea.

— Tessa...

Ea făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de el şi clătinând din cap.

— Nu, nu-i posibil. Aş fi ştiut... nu poate fi posibil.

Will întinse o mână spre ea.

— Tess...

Ea începu sa tremure violent.

— Nu, repetă. Nu, *nu* spune. Dacă nu spui, nu va fi adevărat. Nu poate fi adevărat. Nu e drept.

— Îmi pare rău, spuse el în şoaptă.

Faţa ei se schimonosi, dărâmată ca un dig sub prea multă presiune. Căzu în genunchi, ghemuindu-se. Se cuprinse cu braţele, de parcă acesta era singurul fel în care putea evita să se spargă. Will simţi din nou acel val de agonie neajutorată pe care îl simţise în curtea de la hanul Omul Verde. Ce făcuse? Venise să o salveze, dar, în loc să o salveze, nu reuşise decât să inducă agonie. Era ca şi cum ar fi fost cu adevărat blestemat - capabil numai de a aduce suferinţă celor pe care îi iubea.

— Îmi pare rău, spuse el din nou, punându-şi tot sufletul în cuvinte. Nespus de rău. Aş fi preferat să mor eu în locul lui, dacă s-ar fi putut.

Auzind acestea, Tessa ridică privirea. Will se pregăti sufleteşte pentru acuzaţia din ochii ei, dar aceasta nu sosi. În schimb, întinse mâna spre el, în tăcere. Mirat şi surprins, el o luă de mână şi o lăsă să-l tragă în jos, până ce îngenunche în faţa ei.

Chipul ei era pătat de lacrimi, înconjurat de părul ei buclat, conturat în auriu de lumina focului.

— Şi eu aş fi murit, zise ea. Oh, Will! Asta e numai vina mea! El şi-a irosit viaţa pentru mine. Dacă ar fi luat drogul mai cu măsură - dacă şi-ar fi îngăduit să se odihnească şi să fie bolnav, în loc să pretindă de dragul meu că era sănătos...

— Ba nu! El o luă de umeri, întorcând-o spre el. Nu este vina ta. Nimeni nu şi-ar fi putut imagina că asta era...

Tessa clătină din cap.

— Cum de suporţi să mă ai în preajma ta? întrebă ea, cuprinsă de disperare. Ţi-am luat *parabatai*-ul de lângă tine. Şi acum vom muri amândoi aici. Din cauza mea.

— Tessa, şopti el, şocat.

Nu-ş putea aminti când fusese ultima dată când se aflase în această poziţie, ultima dată când fusese nevoit să consoleze pe cineva a cărui inimă era frântă, şi fusese de la început *lăsat* să o facă, în loc să se forţeze să se întoarcă. Se simţea la fel de stângaci ca în copilărie, când scăpa cuţitele din mâini înainte ca Jem să-l înveţe cum să le folosească. Îşi drese glasul.

— Tessa, vino aici.

O trase spre el, până ce se aşeză pe podea, iar ea se sprijini de el, cu capul pe umărul lui, cu degetele lui în părul ei. Se lipi de el, de parcă prezenţa lui o consola cu adevărat.

Şi se gândi la cât de frumos era s-o ţină în braţe sau la cum simţea respiraţia ei pe pielea lui, doar pentru o clipă, după care putea să pretindă că aşa ceva nu se întâmplase.

Durerea Tessei, ca o furtună, se stinse lent cu trecerea timpului. Plânse, iar Will o ţinu şi nu-i dădu drumul, decât o dată, când se ridică şi făcu focul. Se întoarse iute şi se aşeză din nou lângă ea, cu spatele la zidul invizibil. Ea atinse locul de pe umărul lui unde lacrimile îi udaseră materialul.

— Îmi pare rău, zise ea.

Tessa nu putea să numere de câte ori îi spusese în ultimele ore că îi părea rău, în timp ce îşi împărtăşiseră poveştile a ceea ce se petrecuse de la despărţirea lor de la Institut. El îi povestise despre cum îşi luase rămas-bun de la Jem şi de la Cecily, de călătoria lui prin ţară, de momentul în care îşi dăduse seama că Jem se dusese. Tessa îi povestise despre ceea ce îi ceruse Mortmain, cum se Transformase în tatăl lui şi îi dăduse ultima piesă din puzzle care avea să transforme armata lui de automate într-o forţă de neoprit.

— Tess, n-are de ce să-ţi pară rău, îi spuse Will acum.

Privea spre foc, singura sursă de lumină din încăpere, care îl picta în nuanţe de auriu şi negru. Cearcănele de sub

ochii lui, unghiul dintre pomeţii şi clavicula lui erau aspru conturate.

— Şi tu ai suferit, la fel ca mine. Să vezi satul distrus...

— Am fost amândoi acolo în acelaşi timp, zise ea, mirându-se. Dacă aş fi ştiut că erai aproape...

— Dacă aş fi ştiut că erai aproape, l-aş fi mânat pe Balios drept în sus pe deal, spre tine.

— Şi în acest timp ai fi fost ucis de creaturile lui Mortmain. E mai bine că n-ai ştiut. Îi urmări privirea îndreptată spre foc. În cele din urmă m-ai găsit; asta e tot ce contează.

— Fireşte că te-am găsit. I-am promis lui Jem că te voi găsi, îi spuse el. Unele promisiuni nu pot fi încălcate.

Will inspiră tremurat. Tessa îl simţi din nou lângă ea: era pe jumătate încolăcită în braţele lui, iar el o ţinea cu mâinile care îi tremurau aproape imperceptibil. Cumva, ştia că n-ar fi trebuit să se lase ţinută în acest fel de un băiat care nu era fratele sau logodnicul ei - însă fratele şi logodnicul ei erau amândoi morţi, iar Mortmain avea să-i găsească a doua zi şi să-i pedepsească pe amândoi. În faţa acestei situaţii, nu prea îi mai păsa de decenţă.

— Care a fost rostul acelei dureri? întrebă ea. L-am iubit atât de mult şi nici măcar n-am fost acolo când a murit.

Will o mângâia pe spate - uşor şi cu mişcări iuţi, de parcă i-ar fi fost teamă că ar fi putut să o îndepărteze.

— Nici eu n-am fost, zise el. Eram în curtea unui han, la jumătatea distanţei spre Tara Galilor, când am aflat, când am simţit cum legătura dintre noi fusese retezată. Era ca şi cum o foarfecă uriaşă mi-ar fi tăiat inima în două.

— Will..., spuse Tessa.

Durerea lui era palpabilă şi se îmbina cu a ei pentru a crea o tristeţe acută, mai uşoară fiindcă era împărtăşită, deşi era greu de spus cine pe cine consola acum.

— Şi tu ai fost dintotdeauna jumătate din inima lui.

— Eu sunt cel care l-a rugat să-mi fie *parabatai,* îi povesti Will. Nu a făcut-o cu tragere de inimă. Voia ca eu

să înţeleg că formam o legătură pe viaţă cu cineva care n-avea să trăiască prea mult. Dar am vrut, am vrut orbeşte să am un soi de dovadă că nu eram singur, o modalitate de a-i arăta ce-i datoram. Şi, în cele din urmă, a cedat cu graţie. Mereu a făcut-o.

— Ba nu, spuse Tessa. Jem n-a fost un martir. Pentru el, să fie *parabatai*-ul tău n-a fost o pedeapsă. Ai fost ca un frate pentru el - mai mult decât un frate, căci tu îl aleseseşi. Când vorbea despre tine, o făcea cu loialitate şi cu iubire, neumbrit de vreo urmă de îndoială.

— M-am certat cu el, continuă Will. Atunci când am descoperit că luase mai mult *yinjen* decât ar fi trebuit. Eram foarte furios. L-am acuzat că se sacrifica inutil. El mi-a zis: „Prefer să fiu pentru ea tot ce pot fi, să ard pentru ea cât de luminos doresc."

Tessa scoase un geamăt din gât.

— A fost alegerea lui, Tessa. Nu ceva ce l-ai obligat tu să facă. N-a fost niciodată atât de fericit ca atunci când era cu tine... Will nu se uita la ea, ci spre foc. În pofida tuturor lucrurilor pe care ţi le-am spus, indiferent ce-o fi, mă bucur c-a putut să petreacă timp alături de tine. Şi tu ar trebui să te bucuri.

— Nu pari bucuros.

Will continua să se uite în foc. Când intrase în încăpere, părul lui negru fusese ud, iar acum se uscase în bucle mari pe frunte şi la tâmple.

— L-am dezamăgit, continuă el. El mi-a încredinţat această sarcină, să te urmez şi să te găsesc, să te aduc acasă în siguranţă. Iar acum eu eşuez pe ultima sută de metri. În cele din urmă, Will se întoarse să o privească, cu ochii lui albaştri care nu vedeau. Nu l-aş fi părăsit, spuse. Aş fi rămas cu el dacă mi-ar fi cerut-o, până ce ar fi murit. Mi-aş fi ţinut jurământul. Dar el mi-a cerut să plec după tine...

— Atunci, nu ai făcut decât ceea ce ţi-a cerut el. Nu l-ai dezamăgit.

— Însă a fost şi ceea ce era în inima mea, spuse Will. Acum nu pot separa egoismul de altruism. Când am visat că te salvam, felul în care mă priveai... Se opri brusc. Oricum, sunt pedepsit pentru acea mândrie.

— Dar eu am primit o răsplată, răspunse Tessa şi îşi strecură mâna într-a lui. Îi simţea bătăturile aspre în palma ei, îi văzu pieptul ridicându-se surprins. Căci nu sunt singură; te am alături de mine, spuse ea. Şi n-ar trebui să abandonăm orice speranţă. Ar mai putea exista o şansă pentru noi. Să-l înfrângem pe Mortmain sau să ne strecurăm pe lângă el. Dacă cineva poate să găsească o modalitate să o facă, acela eşti tu.

Will îşi întoarse privirea spre ea; genele îi umbreau ochii.

— Eşti o minune, Tessa Gray. Să ai o asemenea încredere în mine, deşi n-am făcut nimic s-o merit.

— Nimic? ridică ea vocea. Nimic s-o meriţi? Will, tu m-ai salvat de Surorile Întunecate, tu m-ai împins ca să mă salvez, m-ai salvat iar şi iar. Eşti un om bun, unul dintre cei mai buni pe care i-am cunoscut vreodată.

Will părea la fel de uluit ca şi cum ea l-ar fi împins. Îşi umezi buzele uscate.

— Aş fi vrut să nu spui asta, şopti ea.

Se aplecă spre el. Faţa lui era toată numai umbre, unghiuri şi planuri; Tessa voia să-l atingă, să-i atingă curbura gurii, arcul pe care îl formau genele lui pe obraji. Focul se reflecta în ochii lui, gămălii de lumină.

— Will, spuse ea. Prima dată când te-am văzut, m-am gândit că arătai ca un erou dintr-o carte de poveşti. Ai glumit spunând că erai Sir Galahad. Îţi mai aminteşti asta? Şi mult timp am încercat să te înţeleg în acest fel - ca şi când ai fi fost domnul Darcy sau Lancelot sau bietul Sydney Carton -,şi a fost doar un dezastru. Mi-a trebuit mult timp să înţeleg, dar am făcut-o şi o fac şi acum - tu nu eşti un erou din cărţi.

Will scoase un hohot de râs scurt, a neîncredere.

— Este adevărat, zise el. Eu nu sunt erou.

— Nu, zise Tessa. Eşti o persoană, la fel ca mine.

Will îi cercetă nedumerit chipul; Tessa îl strânse şi mai tare de mână, împletindu-şi degetele cu ale lui.

— Nu-ţi dai seama, Will? Tu eşti o persoană *ca mine.* Tu eşti *la fel ca mine.* Spui lucrurile la care mă gândesc eu, dar niciodată cu voce tare. Citeşti cărţile pe care le citesc eu. Îţi place poezia care îmi place mie. Mă faci să râd cu cântecele tale caraghioase şi cu felul în care vezi adevărul din toate. Am senzaţia că tu poţi să priveşti în mine şi să vezi toate locurile în care eu sunt bizară sau neobişnuită şi să îţi potriveşti inima în jurul lor, căci tu eşti bizar şi neobişnuit în acelaşi fel. Îl mângâie uşor pe obraz. Noi suntem la fel.

Will închise ochii; ea îi simţi genele pe buricele degetelor. Când vorbi iar, glasul lui era aspru, dar controlat.

— Să nu spui lucrurile astea, Tessa. Nu le spune.

— De ce nu?

— Spui că sunt un om bun, zise el. Însă nu sunt chiar *atât* de bun. Şi sunt... sunt *catastrofal* deîndrăgostit de tine.

—Will...

— Te iubesc atât de mult, enorm de mult, continuă el, şi când eşti aşa de aproape de mine, uit cine eşti. Uit că eşti a lui Jem. Probabil că sunt cea mai rea persoană din lume fiindcă gândesc ceea ce gândesc în aceste momente. Dar le gândesc.

— L-am iubit pe Jem, zise ea. Încă îl mai iubesc şi el m-a iubit, dar nu sunt a nimănui, Will. Inima îmi aparţine. Tu n-o poţi controla. Nici *eu* n-am putut s-o controlez.

Will continua să ţină ochii închişi. Pieptul i se ridica şi cobora cu repeziciune, iar ea auzea bătăile înăbuşite ale inimii lui, accelerate sub soliditatea cavităţii sale toracice. Trupul lui, lipit de al ei, era cald şi viu, iar ea se gândea la mâinile reci ale automatelor şi la ochii şi mai reci ai lui

Mortmain. Se gândea ce s-ar întâmpla dacă ea ar trăi şi Mortmain ar reuşi în ceea ce-şi propunea, iar ea ar rămâne toată viaţa prinsă în cătuşe de el - un bărbat pe care nu-l iubea şi pe care, de fapt, îl dispreţuia.

Se gândea la senzaţia mâinilor lui reci peste ale ei şi dacă acelea aveau să fie singurele mâini care aveau să o mai atingă vreodată.

— Will, ce crezi că se va întâmpla mâine? îl întrebă ea în şoaptă. Când Mortmain ne va găsi? Spune-mi sincer.

Mâna lui se mişcă cu grijă, aproape fără să vrea, pentru a se strecura în părul ei şi a se opri în curbura gâtului ei. Tessa se întreba dacă Will simţea bubuitul pulsului ei răspunzând pulsului lui.

— Cred că Mortmain mă va ucide. Sau, ca să fiu mai exact, va pune creaturile alea să mă omoare. Tessa, eu sunt un vânător de umbre destul de bun, dar automatele... nu pot fi oprite. Folosite asupra lor, armele cu rune nu sunt mai bune decât cele obişnuite, iar pumnalele serafice nici atât.

— Dar tu nu te temi.

— Există atât de multe lucruri mai rele decât moartea, spuse el. Să nu fii iubit sau să nu poţi iubi; asta e mai rău. Şi să mori luptând, aşa cum ar trebui să facă toţi vânătorii de umbre, nu e nicio dezonoare. E o moarte onorabilă - mereu mi-am dorit asta.

Pe Tessa o străbătu un fior.

— Există două lucruri pe care mi le doresc, zise ea, surprinsă de fermitatea propriei voci. Dacă tu crezi că Mortmain va încerca mâine să te omoare, atunci doresc să mi se dea o armă. Îmi voi scoate îngerul mecanic de la gât şi voi lupta alături de tine, iar dacă e să murim, vom muri împreună. Căci şi eu îmi doresc o moarte onorabilă, ca Boadicea.

— Tess...

— Prefer să mor decât să fiu unealta Magistrului. Will, dă-mi o armă.

Tessa îi simţi trupul tremurând lipit de-al ei.

— Pot să fac asta pentru tine, spuse el în cele din urmă, supus. Care era cel de-al doilea lucru? Pe care îl voiai?

Tessa înghiţi cu greutate.

— Vreau să te mai sărut o dată înainte să mor.

El făcu ochii mari. Erau albaştri, albaştri ca marea şi cerul din visul ei, în care el cădea departe de ea, albaştri ca florile pe care Sophie i le pusese în păr.

— Nu…

— Spune ceva ce nu simţi, termină ea fraza pentru el. Ştiu. Dar vorbesc serios, Will. Şi ştiu că este complet nepotrivit să-ţi cer aşa ceva. Ştiu că probabil par puţin nebună. Privi scurt în jos, apoi ridică ochii, adunându-şi curajul. Şi dacă tu eşti în stare să-mi spui că poţi să mori mâine fără ca buzele noastre să se mai atingă vreodată şi că nu vei regreta niciodată, atunci spune-mi şi eu voi înceta să ţi-o mai cer, căci ştiu că nu am dreptul…

Fraza rămase neterminată, întrucât el o prinsese şi o trăsese spre el, apăsându-şi buzele de ale ei. Pentru o fracţiune de secundă fu aproape dureros, încărcat de disperare şi dorinţă aproape necontrolată, iar ea simţi căldură, şi gust de sare, şi respiraţia lui gâfâită. Şi atunci el îşi îmblânzi sărutul, cu o forţă de reţinere pe care ea o *simţea* în tot trupul, iar alunecarea buzelor peste buze, interacţiunea dintre limbi şi dinţi schimbară într-o clipită durerea în plăcere.

Pe balconul casei Lightwood, Will fusese foarte grijuliu, dar acum nu mai era. Îşi trecu mâinile cu violenţă pe spatele ei, încurcându-şi degetele în părul ei, strângând în pumni materialul subţire al rochiei. O ridică pe jumătate, astfel încât trupurile li se ciocniră; era lipit de ea, pe toată înălţimea trupului său zvelt, dur şi fragil în acelaşi timp. Când îi desfăcu buzele cu ale sale, ea îşi înclină capul într-o parte, iar ei de fapt nu se sărutau, ci se devorau reciproc. Tessa îl apucă strâns de păr, destul de tare, astfel încât probabil că îl duru, şi îi zgârie cu dinţii buza de jos. El

gemu şi o trase şi mai aproape, făcând-o să-şi piardă respiraţia, gâfâind după aer.

— Will.. şopti ea, iar el se ridică în picioare, luând-o în braţe, continuând să o sărute.

Tessa se ţinu bine de spatele şi de umerii lui în timp ce el o duse spre pat şi o întinse acolo. Ea era deja desculţă; el îşi scoase ghetele, le făcu vânt cu piciorul şi se urcă alături de ea. O parte a antrenamentului ei constase în cum se scoate echipamentul, iar mâinile ei erau uşoare şi iuţi pe echipamentul lui, desfăcându-i cataramele şi înlăturându-l ca pe o cochilie. El îl dădu nerăbdător într-o parte şi îngenunche pentru a-şi desface centura cu arme.

Tessa îl privi şi înghiţi cu putere. Dacă avea de gând să-i spună să se oprească, acum era momentul. Mâinile lui pline de cicatrice erau agile, deschizând încheietorile, şi, când se întoarse să lase cingătoarea pe podea, cămaşa lui - umedă de sudoare şi lipită de piele - alunecă şi scoase la iveală arcuirea concavă a abdomenului, oasele boltite ale şoldului său. Ea fusese dintotdeauna de părere că Will era frumos, cu ochii, buzele şi chipul lui, dar niciodată nu se gândise în acest fel la trupul lui. Însă forma lui era minunată, ca planurile şi unghiurile lui *David* al lui Michelangelo. Întinse mâna să-l atingă, să-şi treacă degetele, la fel de moi ca mătasea pânzei de păiajen, peste pielea tare a abdomenului său.

Răspunsul lui fu prompt şi surprinzător. Inspiră şi închise ochii, iar trupul îi rămase nemişcat. Tessa îşi trecu degetele peste betelia pantalonilor lui, cu inima bubuindu-i, de-abia ştiind ce făcea - exista un instinct acolo, care o mâna, pe care nu-l putea identifica sau explica. Mâna i se arcui deasupra mijlocului lui şi degetul mare îi atinse osul şoldului, trăgându-l în jos.

Will alunecă pe deasupra ei, încet, sprijinindu-se pe coate lângă umerii ei. Privirile li se înlănţuiră; trupurile li se atingeau peste tot, dar niciunul din ei nu vorbea. O durea gâtul: adoraţie şi durere sufletească în egală

măsură.

— Sărută-mă, îi ceru ea.

Will se lăsă în jos, uşor, uşor, până ce buzele li se întâlniră. Tessa se arcui în sus, dorind ca buzele ei să le întâlnească pe ale lui, dar el se trase înapoi, frecându-şi nasul de obrazul ei, apăsându-şi buzele pe colţul gurii ei şi apoi de-a lungul maxilarului şi în jos pe gât, trimiţându-i mici şocuri de plăcere prin tot trupul. Tessa îşi considerase întotdeauna braţele, mâinile, gâtul, faţa ca fiind elemente separate - nu se gândise că pielea ei era peste tot acelaşi înveliş delicat şi că un sărut plasat pe gât putea fi resimţit până în vârful degetelor de la picioare.

— Will.

Îl trase de cămaşă, iar acesta se desprinse, cu nasturii rupţi. El scutură din cap pentru a se elibera de tot de ea, tot numai păr negru răvăşit - Heathcliff în mlaştini. Mâinile lui erau mai puţin sigure pe rochia ei, dar şi aceasta ieşi peste cap şi fu aruncată la o parte, lăsând-o pe Tessa în cămaşă şi corset. Rămase nemişcată, şocată să fie atât de dezbrăcată în faţa unei persoane care nu era Sophie. Will coborî ochii spre corsetul ei - o privire sălbatică, ce era doar în parte dorinţă.

— Cum..., întrebă el. Cum se scoate?

Tessa nu se putu abţine; în pofida acestui moment, chicoti.

— Se desfac şireturile, şopti ea. La spate.

Şi îi ghidă mâinile în jurul ei până ce degetele lui ajunseră pe şireturile corsetului. Atunci, ea se înfioră, şi nu de la răcoare, ci de la intimitatea gestului. Will o trase spre el cu un gest blând şi îi sărută din nou linia gâtului şi umărul acolo unde cămaşa îl dezgolea, cu respiraţia lui uşoară şi fierbinte pe pielea ei, până ce ea începu să respire la fel de precipitat, mângâindu-i umerii, braţele, pieptul. Îi sărută cicatricele albe pe care peceţile le lăsaseră pe pielea lui, înfăşurându-se în jurul lui până ce deveniră o încâlceală fierbinte de mâini şi picioare, iar ea

înghiţea gemetele pe care el le scotea cu gura lipită de a ei.

— Tess, şopti el. Tess... dacă vrei să ne oprim...

Tessa clătină din cap în tăcere. Focul din şemineu aproape că se stinsese din nou; Will era tot numai unghiuri şi umbre şi moliciune şi piele tare lipită de ea. *Nu.*

— Vrei asta? întrebă el cu o voce răguşită.

— Da, răspunse ea. Tu vrei?

Degetele lui trasară conturul gurii ei.

— Pentru asta aş fi acceptat să fiu osândit pe vecie. Pentru asta aş fi renunţat la toate.

Tessa simţi arsura dindărătul pleoapelor, apăsarea lacrimilor, şi clipi cu genele ude.

— Will...

— *Dvj i n dy garu di am byth,* spuse el. Te iubesc! Mereu!

Şi îi acoperi trupul cu al său.

Noaptea târziu sau dis-de-dimineaţă, Tessa se trezi. Focul se stinsese complet, dar încăperea era luminată de torţa ciudată care părea să se stingă şi să se aprindă fără nicio noimă.

Se trase înapoi, proptindu-se în coate. Will dormea alături de ea, cufundat într-un somn fără vise din pricina epuizării. Cu toate astea, arăta împăcat - mai mult decât îl văzuse ea vreodată. Respiraţia îi era regulată, genele îi fluturau uşor în vise.

Tessa adormise cu capul pe braţul lui Will, cu îngerul mecanic încă la gât, odihnindu-se pe umărul lui, exact în stânga claviculei. Când se îndepărtă, îngerul mecanic alunecă şi ea văzu, spre surprinderea ei, că lăsase un semn pe pielea lui, nu mai mare de un şiling, sub forma unei stele albe pale.

20
DISPOZITIVELE INFERNALE

Ca automatele trase de fire,
Scheletele cu silueta subţire
Alunecară într-un lent cadril,
Şi-apoi de mână se apucară,
Şi-o sarabandă veselă dansară
Iar râsetele lor plutiră ca un tril.
- Oscar Wilde, „Casa prostituatei”

— E atât de *frumos!*şopti Henry.

Vânătorii de umbre de la Institutul din Londra - împreună cu Magnus Bane - stăteau în semicerc în criptă, privind spre unul dintre pereţii goi din piatră - sau, mai bine zis, spre ceva ce *apăruse* pe unul dintre pereţii goi din piatră.

Era o arcadă luminoasă, de vreo trei metri şi jumătate înălţime, şi probabil doi metri lăţime. Nu era sculptată în piatră, ci mai degrabă creată din rune luminoase care se împleteau unele cu celelalte precum lujerii dintr-o leasă. Runele nu erau din Cartea Gri - Gabriel le-ar fi recunoscut dacă ar fi fost -, ci unele pe care nu le mai văzuse niciodată. Aveau aspectul străin al unei alte limbi, şi totuşi, erau diferite şi frumoase şi şopteau un cântec despre călătorii şi distanţe, despre un hău ameţitor şi despre distanţa dintre lumi.

Străluceau verde în obscuritatea încăperii, palide şi acide. În interiorul spaţiului creat de rune peretele nu era vizibil - doar un întuneric impenetrabil, ca şi când ar fi fost un imens puţ obscur.

— E cu adevărat uimitor! exclamă Magnus.

În afară de magician, cu toţii erau îmbrăcaţi în echipament şi înarmaţi - preferata lui Gabriel, o sabie lungă cu dublu tăiş, îi atârna pe spate, iar el de-abia aştepta să pună mâna pe mâner. Deşi îi plăceau mai tare arcul şi săgeţile, fusese antrenat în scrimă de un maestru care îi putea numi pe toţi maeştrii săi până la Liechtenauer[31], iar lui Gabriel îi plăcea să considere sabia ca fiind specialitatea lui. În plus, un arc şi o săgeată nu aveau să fie la fel de folositoare împotriva automatelor ca o armă care îi putea transforma într-o grămadă de părţi componente.

— Toate datorită ţie, Magnus, spuse Henry, care strălucea - sau, gândi Gabriel, poate că era reflexia runelor luminoase pe chipul său.

— Ba deloc, răspunse Magnus. Dacă n-ar fi fost ideea ta genială, nu l-am fi putut crea niciodată.

— Deşi acest schimb de poliţeturi mă încântă peste măsură, spuse Gabriel, văzând că Henry era pe cale să-i răspundă lui Magnus, rămân, totuşi, câteva întrebări *esenţiale* în legătură cu această invenţie.

Henry îl privi ca şi când n-ar fi înţeles.

— Cum ar fi?

— Henry, cred că el se întreabă, de fapt, dacă această... poartă..., începu Charlotte.

— Am botezat-o Portal, spuse Henry, al cărui ton sugera foarte clar majuscula cuvântului.

— Dacă funcţionează, concluzionă Charlotte. Aţi încercat-o?

Henry păru abătut.

---

[31] Johannes Liechtenauer, renumit maestru de scrimă, care s-a născut în Germania în secolul al XIV-lea.

— Ei bine, nu. N-am avut timp. Dar te asigur, calculele noastre sunt infailibile.

Toţi în afară de Henry şi Magnus priviră Portalul cu o nouă panică.

— Henry..., începu Charlotte.

— Ei bine, mă gândesc că Henry şi Magnus ar trebui să plece primii, sugeră Gabriel. Ei au inventat drăcia asta.

Toată lumea se întoarse spre el.

— Parcă i-ar fi luat locul lui Will, remarcă Gideon, ridicând din sprâncene. Ambii spun exact aceleaşi lucruri.

— Eu *nu* semăn cu Will! se răsti Gabriel.

— Sper că nu, spuse Cecily, deşi atât de încet, încât el se întreba dacă o mai auzise şi altcineva.

Astăzi era mai drăguţă ca de obicei, deşi el habar n-avea de ce. Era îmbrăcată ca Charlotte, în acelaşi echipament femeiesc, negru şi simplu; părul îi era strâns la spate, iar colierul cu rubin de la gât îi strălucea pe piele. În orice caz, îşi reaminti Gabriel cu asprime, de vreme ce în mod sigur erau pe cale să se arunce cu toţii într-un pericol de moarte, prioritatea lui nu trebuia să fie aspectul fizic al lui Cecily. Îşi spuse în sinea lui să înceteze pe dată.

— Nu semăn *deloc* cu Will Herondale, repetă el.

— Nu mă deranjează deloc să plec primul, spuse Magnus, cu aerul de îndurare răbdătoare al unui dascăl aflat într-o clasă plină de şcolari obraznici. Există câteva lucruri de care am nevoie. Sperăm că Tessa va fi acolo; şi, probabil, Will; aş dori câteva arme şi echipamente pe care să le iau cu mine. Am de gând, desigur, să vă aştept pe partea cealaltă, însă în cazul în care există anumite... evenimente neprevăzute, e întotdeauna bine să fii pregătit.

Charlotte încuviinţă din cap.

— Da... desigur. Îşi coborî privirea preţ de o clipă. Nu pot să cred că n-a venit nimeni să ne ajute. Am crezut că, după scrisoarea pe care le-am trimis-o, cel puţin câţiva... Lăsă fraza în aer, înghiţind, după care îşi ridică bărbia. Aşteaptă puţin, mă duc s-o aduc pe Sophie. Ea poate aduna

lucrurile de care ai nevoie, Magnus. Iar ea, Cyril şi Bridget ni se vor alătura în scurt timp.

Dispăru pe trepte, lăsându-l pe Henry să se uite după ea cu afecţiune şi îngrijorare.

Gabriel nu-l putea învinui. Evident, era o lovitură dură pentru Charlotte faptul că nimeni nu răspunsese la apelul ei şi nu venise să le dea o mână de ajutor, deşi ar fi putut să-i spună şi el că nu aveau de gând s-o facă. Oamenii erau extrem de egoişti, şi multora le displăcea ideea că o femeie era la conducerea Institutului. Nu voiau să rişte pentru ea. În urmă cu câteva săptămâni, Gabriel ar fi spus acelaşi lucru despre el însuşi. Acum, cunoscând-o pe Charlotte, îşi dădu seama, spre surprinderea lui, că ideea de a risca pentru ea părea a fi o onoare, aşa cum ar fi pentru cei mai mulţi englezi să rişte pentru regina lor.

— Şi *cum* funcţionează Portalul? întrebă Cecily, admirând arcada luminoasă de parcă ar fi fost un tablou dintr-o galerie, cu capul aplecat într-o parte.

— Te va transporta instantaneu dintr-un loc în altul, îi explică Henry. Însă trucul e... ei bine, partea aia e magie.

Pronunţă cuvântul cu o uşoară agitaţie.

— Trebuie să-ţi imaginezi locul în care pleci, spuse Magnus. Nu va putea să te ducă într-un loc în care n-ai fost niciodată şi pe care nu ţi-l poţi imagina. În acest caz, ca să ajungem la Cadair Idris, o să avem nevoie de Cecily. Cecily, cât de aproape de Cadair Idris crezi că ne poţi duce?

— Până în vârf, spuse ea încrezătoare. Există câteva poteci care duc până în vârful muntelui, şi am străbătut două dintre ele cu tata. Îmi amintesc perfect culmea dealului.

— Excelent! se bucură Henry. Cecily, te vei aşeza în faţa Portalului şi vei vizualiza destinaţia noastră...

— Dar nu se duce prima, nu? întrebă Gabriel.

În momentul în care rosti cuvintele, rămase surprins. Nu intenţionase să le spună. Ah, ei bine, unde merge suta,

merge şi mia, totuşi, gândi el.

— Voiam să zic: e cea mai slab antrenată dintre noi toţi; n-ar fi în siguranţă.

— Pot să plec prima, spuse Cecily, arătând de parcă nu era deloc recunoscătoare pentru sprijinul lui Gabriel. Nu văd niciun motiv pentru care...

— Henry!

Era Charlotte, care apăruse din nou la baza treptelor. În spatele ei erau servitorii Institutului, cu toţii în echipament de luptă - Bridget, care arăta de parcă ieşise la plimbare; Cyril, pregătit şi hotărât; şi Sophie, care ducea o desagă mare de piele.

În spatele lor erau încă trei bărbaţi - bărbaţi înalţi, în robe de culoarea pergamentului, care se mişcau într-un mod straniu, ca şi când alunecau.

Fraţi Tăcuţi.

Totuşi, spre deosebire de ceilalţi Fraţi Tăcuţi pe care Gabriel îi mai văzuse, aceştia erau înarmaţi. În jurul taliei, peste robe, aveau cingători de care atârnau pumnale lungi şi curbate, cu mânerele făcute din *adamas* strălucitor, acelaşi material folosit pentru fabricarea stelelor şi ale pumnalelor serafice.

Henry ridică privirea, uluit - apoi vinovat, de la Portal spre Fraţi. Chipul său uşor pistruiat păli.

— Frate Enoch, spuse el. Eu...

Liniştește-te. Vocea Fratelui Tăcut răsună în minţile tuturor celor prezenţi. *Nu am venit ca să v-avertizăm despre vreo posibilă încălcare a Legii, Henry Branwell. Am venit ca să luptăm alături de voi.*

— Să luptaţi alături de noi? Gideon părea uimit. Dar Fraţii Tăcuţi nu... Vreau să zic, ei nu sunt războinici...

Greşit. Am fost şi rămânem vânători de umbre, chiar şi atunci când ne schimbăm pentru a deveni Fraţi. Breasla noastră a fost întemeiată de către însuşi Jonathan Vânătorul de umbre şi, cu toate că trăim după legile noastre, putem muri de tăişul sabiei, dacă aceasta ne este

alegerea.

Charlotte radia de fericire.

— Au aflat de mesajul meu, le explică ea. Au venit. Fratele Enoch, Fratele Micah şi Fratele Zachariah.

Cei doi Fraţi din spatele lui Enoch îşi înclinară capetele în linişte. Gabriel îşi reprimă un fior. Mereu îi considerase pe Fraţii Tăcuţi înfiorători, deşi ştia că erau o parte esenţială în lumea vânătorilor de umbre.

— De asemenea, Fratele Enoch mi-a explicat de ce n-a venit nimeni, continuă Charlotte şi zâmbetul i se şterse de pe chip. Consulul Wayland a convocat o reuniune a Consiliului în această dimineaţă, deşi nouă nu ne-a spus nimic. Prezenţa tuturor vânătorilor de umbre era obligatorie prin Lege.

Henry respiră şuierat.

— Ticălosul ăla, exclamă el, aruncându-i o privire scurtă lui Cecily, care îşi dădu ochii peste cap. Care a fost motivul întrunirii?

— Înlocuirea noastră de la conducerea Institutului, răspunse Charlotte. El e în continuare de părere că atacul lui Mortmain va avea loc laLondra şi că aici e nevoie de un conducător puternic care să ţină piept armatei mecanice.

— Doamnă Branwell! Sophia, pe punctul de a-i înmâna lui Magnus desaga pe care o adusese, aproape că o scăpă pe jos. Dar ei nu pot face asta!

— O, ba pot foarte bine, spuse Charlotte.

Îi privi pe toţi, ridicându-şi bărbia. În acel moment, în pofida micii ei staturi, gândi Gabriel, părea mai înaltă decât Consulul.

— Ne aşteptam la asta, spuse ea. Nu contează. Noi suntem vânători de umbre şi datoria noastră e să avem grijă unii de ceilalţi şi să facem ceea ce credem că e corect. Îl credem pe Will şi credem în Will. Credinţa ne-a adus până aici; ne va duce şi mai departe. Îngerul veghează asupra noastră, iar noi vom izbândi.

Cu toţii rămaseră tăcuţi. Gabriel le studie chipurile -

hotărâte, toate - şi până şi Magnus păru, dacă nu mişcat sau convins, gânditor şi respectuos.

— Doamnă Branwell, spuse el într-un sfârşit. Dacă Josiah Wayland nu vă consideră conducătoare, e un prost.

Charlotte înclină din cap spre el.

— Îţi mulţumesc! spuse ea. Dar nu mai trebuie să pierdem vremea - trebuie să plecăm repede, căci această chestiune nu mai poate suferi amânare.

Henry îşi privi soţia un moment lung, apoi se îndreptă spre Cecily.

— Eşti pregătită?

Sora lui Will încuviinţă din cap şi se aşeză în faţa Portalului. Lumina lui strălucitoare arunca umbra runelor necunoscute pe chipul ei mic şi hotărât.

— Vizualizează, o sfătui Magnus. Imaginează-ţi pe cât de tare poţi că priveşti vârful muntelui Cadair Idris.

Cecily îşi încleştă mâinile pe lângă trup. În timp ce privea, Portalul începu să se mişte şi runele să se onduleze şi să se schimbe. Întunericul din interiorul arcadei se lumină. Brusc, Gabriel nu mai privea un hău întunecat, ci un tablou al unui peisaj care ar fi putut fi pictat în Portal - arcuirea verde din vârful unui munte, un lac la fel de albastru şi de profund ca cerul. Cecily scoase un mic icnet - iar apoi, deodată, fără să fie îndemnată de cineva, făcu un pas în faţă şi dispăru prin arcadă. Era ca şi când priveai cum se ştergea o schiţă. Mai întâi mâinile ei dispărură în Portal, apoi braţele, întinse, şi la sfârşit trupul.

Şi dispăru cu totul.

Charlotte scoase un mic ţipăt.

— Henry!

Urechile lui Gabriel bâzâiau. Îl putea auzi pe Henry asigurând-o pe Charlotte că Portalul aşa era proiectat să funcţioneze, că nu se întâmplase nimic neprevăzut, dar era ca şi când auzea pe înfundate un cântec din altă încăpere, cuvintele fiind un ritm fără sens. Tot ce ştia era că Cecily, mai curajoasă decât ei toţi la un loc, păşise printr-o poartă

necunoscută şi dispăruse. Şi nu o putea lăsa singură.

Porni din loc. Îşi auzi fratele strigându-i numele, dar îl ignoră; trecând pe lângă Gideon, se întinse spre Portal şi trecu prin el.

Preţ de o clipă nu fu decât întuneric beznă. Apoi, o mână imensă păru să iasă din întuneric şi să-l înşface, trăgându-l într-un vârtej negru ca smoala.

Marea sală a Consiliului era plină de oameni care strigau.

Pe platforma înălţată din centrul încăperii se afla Consulul Wayland care privea mulţimea gălăgioasă cu o nerăbdare furioasă pe chip. Ochii săi negri îi sfredeleau pe vânătorii de umbre reuniţi în faţa lui: George Penhallow era prins într-un schimb de ţipete cu Sora Kaidou de la Institutul din Tokio; Vijay Malhotra îl împungea cu degetul în piept pe Japheth Pangborn, care în acele zile rareori îşi părăsea conacul din Idrisul rural şi care se făcuse roşu ca racul în faţa acelei umilinţe. Doi membriai familiei Blackwell o încolţiseră pe Amalia Morgenstern, care se răstea la ei în germană. Aloysius Starkweather, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, stătea lângă una dintre băncile din lemn, cu braţele lui slabe aproape îndoite peste urechi în timp ce privea încruntat spre podium cu ochii lui bătrâni şi pătrunzători.

Inchizitorul, care stătea lângă Consulul Wayland, izbi cu toiagul în podea, atât de tare, încât aproape că sparse scândurile duşumelei.

— DESTUL! tună el. Toată lumea să tacă, şi să tacă acum! LUAŢI LOC!

Un val de şoc străbătu încăperea - şi, spre surprinderea Consulului, se aşezară. Nu în tăcere, dar se aşezară - toţi cei care aveau loc. Camera era plină până la refuz; la întrunirile obişnuite nu soseau atât de mulţi vânători de umbre. Existau reprezentanţi de la toate Institutele din lume: New York, Bangkok, Geneva, Bombay, Kyoto, Buenos

Aires. Numai vânătorii de umbre londonezi, Charlotte Branwell şi ceata ei, erau absenţi.

Singurul care rămase în picioare era Aloysius Starkweather, cu mantia lui neagră zdrenţăroasă fluturând în juru-i ca aripile unei ciori.

— Unde-i Charlotte Branwell? vru el să ştie. Din mesajul pe care l-ai trimis, am înţeles că ea va fi aici, pentru a explica în faţa Consiliului conţinutul mesajului ei.

— Am să explic eu conţinutul mesajului ei, răspunse Consulul printre dinţii încleştaţi.

— Ar fi de preferat să-l auzim de la ea, interveni Malhotra, în timp ce se uită la Consul şi apoi la Inchizitor cu ochii săi negri pătrunzători.

Inchizitorul Whitelaw părea tras la faţă, ca şi când în ultima vreme avusese parte de multe nopţi nedormite; gura îi era încordată la colţuri.

— Charlotte Branwell a avut o reacţie exagerată, spuse Consulul. Îmi asum toată răspunderea fiindcă am pus-o la conducerea Institutului din Londra. E ceva ce n-ar fi trebuit să fac niciodată. A fost demisă din funcţie.

— Am avut ocazia să mă întâlnesc şi să vorbesc cu doamna Branwell, spuse Starkweather cu accentul lui răguşit de Yorkshire. Nu mi se pare a fi o persoană care ar exagera cu uşurinţă.

Arătând de parcă îşi amintea cu exactitate de ce fusese atât de bucuros când Starkweather încetase să mai participe la întrunirile Consiliului, Consulul spuse pe un ton înţepat:

— Se află într-o situaţie delicată şi cred că e... tulburată.

Pălăvrăgeli şi confuzie. Inchizitorul îl privi pe Wayland dezgustat.Consulul îi întoarse privirea cu o căutătură urâtă. Era limpede că cei doi bărbaţi avusese o discuţie aprinsă: Consulul era negru de mânie, iar privirea pe care i-o aruncase Inchizitorului era încărcată de trădare. Era limpede că Whitelaw nu era de acord cu declaraţiile Consulului.

O femeie se ridică în picioare de pe una dintre băncile aglomerate. Avea părul alb adunat în vârful capului şi o atitudine arogantă. Consulul păru că geme în sinea lui. Callida Fairchild, mătuşa lui Charlotte Branwell.

— Dacă sugerezi cumva, spuse ea pe un ton glacial, că nepoata mea ia decizii isterice şi absurde fiindcă poartă în pântece un membru al viitoarei generaţii de vânători de umbre, Consule, te sfătuiesc să te mai gândeşti.

Consulul scrâşni din dinţi.

— Nu există nicio dovadă că declaraţiile în care Charlotte afirmă că Mortmain se află în Ţara Galilor au vreun sâmbure de adevăr, spuse el. Toate au la bază informaţiile transmise de Will Herondale, care e doar un băiat a cărui iresponsabilitate ar trebui să fie pedepsită. Toate dovezile, inclusiv jurnalele lui Benedict Lightwood, indică un atac în Londra, şi acesta e locul în care trebuie să ne reunim forţele.

Un bâzâit se stârni în sală, iar cuvintele „atac în Londra” erau repetate la nesfârşit. Amalia Morgenstern îşi făcu vânt cu o batistă cu dantelă, în timp ce Lilian Highsmith, care mângâia mânerul unui pumnal ce ieşea din încheietura unei mănuşi, părea încântată.

— Dovezi, se răsti Callida. Cuvântul nepoatei mele *e* dovadă...

Se auzi un alt foşnet şi o tânără se ridică în picioare. Purta o rochie verde şi afişa o expresie sfidătoare. Ultima dată când Consulul o văzuse, bocise chiar în această sală de Consiliu, cerând dreptate. Tatiana Blackthorn, născută Lightwood.

— Consulul are dreptate în privinţa lui Charlotte Branwell! exclamă ea. Charlotte Branwell şi William Herondale sunt motivul pentru care soţul meu e mort!

— A, da? întrebă Inchizitorul Whitelaw pe un ton plin de sarcasm. Mai exact, cine v-a omorât soţul? Cumva Will?

Urmă un murmur de uluială. Tatiana părea mânioasă.

— Nu a fost vina tatălui meu...

— Din contră, o întrerupse Inchizitorul. Doamnă Blackthorn, această informaţie a fost ţinută secretă, dar îmi forţaţi mâna. Am deschis o investigaţie în ceea ce priveşte decesul soţului dumneavoastră şi s-a stabilit că, într-adevăr, tatăl dumneavoastră a fost vinovatul, chiar într-un mod cumplit. Dacă nu ar fi fost intervenţia fraţilor dumneavoastră - şi a lui William Herondale şi Charlotte Branwell, printre ceilalţi locuitori ai Institutului din Londra -, numele Lightwood ar fi fost înlăturat din registrele vânătorilor de umbre şi dumneavoastră v-aţi fi trăit viaţa ca o mundană lipsită de prieteni.

Tatiana se făcu roşie ca racul şi îşi încleştă pumnii.

— William Herondale a... m-a insultat într-un mod impardonabil...

— Nu văd ce legătură are acest lucru cu situaţia noastră, spuse Inchizitorul. Se prea poate ca unii să fie nepoliticoşi în viaţa personală şi corecţi în chestiuni mai importante.

— Ne-aţi luat casa! scânci Tatiana. Sunt obligată să profit de generozitatea familiei soţului meu, ca şi cum aş fi o cerşetoare...

Ochii Inchizitorului scânteiau la fel de tare ca pietrele din inelele pe care le purta.

— Doamnă Blackthorn, casa dumneavoastră a fost confiscată, nu furată. Am examinat casa familiei Lightwood, continuă el, ridicând glasul. Era plină de dovezi ale legăturilor dintre domnul Lightwood şi Mortmain, jurnale care detaliau acte vulgare, murdare şi indescriptibile. Consulul citează acele jurnale ca dovadă că va exista un atac în Londra, însă atunci când Benedict Lightwood a murit, înnebunise din pricina variolei demonului. Nu pare verosimil ca Mortmain să fi recunoscut adevăratele sale planuri faţă de el, chiar şi dacă ar fi fost sănătos.

Părând aproape disperat, Consulul Wayland îl întrerupse.

— Cazul lui Benedict Lightwood e închis - închis şi

irelevant. Ne-am adunat aici pentru a discuta chestiuni legate de Mortmain şi de Institut! Pentru început, de vreme ce Charlotte Branwell a fost demisă din funcţie, iar situaţia cu care ne confruntăm vizează în principal Londra, avem nevoie de un nou conducător pentru Enclava londoneză. Sunt deschis la sugestii. Doreşte cineva să-i ia locul?

Urmarăşoapte şi foşnete. George Penhallow dădu să se ridice - când Inchizitorul izbucni furios:

— Asta-i ridicol, Josiah! Încă nu există dovezi că Mortmain nu se află în locul indicat de Charlotte. Nici măcar n-am început să discutăm despre trimiterea unor întăriri după ea...

— După ea? Cum adică după ea?

Inchizitorul întinse braţul spre mulţime.

— Nu e aici! Unde crezi că se află locuitorii Institutului din Londra! Au plecat spre Cadair Idris, după Magistru. Şi totuşi, în loc să discutăm dacă ar trebui să le oferim o mână de ajutor, am convocat Consiliul pentru a discuta despre *înlocuirea* lui Charlotte?

Consulul îşi pierdu cumpătul.

— Nu va exista niciun fel de ajutor! tună el. Nu va exista *niciodată* ajutor pentru aceia care...

Însă Consiliul nu apucă niciodată să afle cine erau cei care nu aveau să primească ajutor, căci în acel moment, un pumnal de oţel, letal de ascuţit, vâjâi din spatele Consulului şi îi reteză cu uşurinţă capul, desprinzându-i-l de trup.

Inchizitorul dădu înapoi, întinzând mâna după toiag în momentul în care fu împroşcat cu sânge; Consulul căzu, cele două părţi retezate rostogolindu-se în două direcţii: trupul îi căzu pe podeaua îmbibată de sânge a podiumului, în timp ce capul retezat se rostogoli asemenea unei mingi de tenis. În timp ce se prăbuşea, în spatele lui ieşi la iveală un automat - la fel de subţire ca un schelet uman, îmbrăcat în rămăşiţele zdrenţăroase ale unei uniforme militare roşii.

Rânji ca un craniu în timp ce îşi retrase pumnalul pătat de sânge şi aruncă o privire spre mulţimea tăcută şi împietrită a vânătorilor de umbre.

Singurul sunet din sală provenea de la Aloysius Starkweather, care râdea, întruna şi încet, aparent ca pentru sine.

— Charlotte v-a spus! şuieră el. V-a *spus* că asta avea să se întâmple...

O clipă mai târziu, automatul înaintă, închizându-şi ghearele peste gâtul lui Aloysius. Sângele ţâşni din gâtul bătrânului în timp ce creatura îl ridica în aer, continuând să rânjească. Vânătorii de umbre începură să ţipe - se apoi uşile se deschiseră şi un val de creaturi mecanice năvăliră în sală.

— Ei bine, spuse o voce foarte amuzată. La *asta* chiar nu mă aşteptam!

Tessa se ridică brusc în capul oaselor, trăgând cuvertura grea în jurul ei. Lângă ea, Will se foi, ridicându-se în coate, deschizând ochii încet.

— Ce...

Încăperea era foarte luminată. Torţele ardeau la intensitate maximă de ziceai că locul era scăldat în lumina zilei. Tessa vedea dezordinea pe care o făcuseră: hainele lor împrăştiate pe podea şi pe pat, covorul chiar faţa şemineului deranjat, aşternuturile încurcate în jurul lor. De cealaltă parte a peretelui invizibil se zărea o siluetă familiară, îmbrăcată într-un elegant costum negru, cu un deget mare vârât în betelia pantalonilor. Ochii săi ca de pisică străluceau de veselie.

Magnus Bane.

— V-aş sugera să vă treziţi, spuse el. Ceilalţi vor ajunge aici de-ndată ca să vă salveze şi poate că v-aţi dori să aveţi haine pe voi când vor sosi. Ridică din umeri. Eu aş vrea, dar, desigur, se ştie că sunt extrem de timid.

Will înjură în galeză. Era în capul oaselor acum, cu

pătura în jurul taliei, şi îşi dăduse toată silinţa ca să-şi mute trupul pentru a o feri pe Tessa de privirea lui Magnus. Desigur, el nu purta cămaşă, iar în lumina puternică Tessa văzu că bronzul de pe mâinile şi faţa lui se transformase în albul mai palid de pe pieptul şi umerii lui. Semnul sub formă de stea albă de pe umărul lui strălucea ca o lumină, şi văzu ochii lui Magnus zburând spre el şi micşorându-se.

— Interesant, spuse magicianul.

Will protestă incoerent.

— *Interesant?* În numele Îngerului, Magnus...

Magnus îi aruncă o privire ironică. Exista ceva în ea - ceva ce o făcu pe Tessa să se simtă ca şi când Magnus ştia ceva ce ei nu ştiu.

— Dacă aş fi o persoană diferită, aş avea multe să vă spun în momentul de faţă, zise Magnus.

— Îţi apreciez discreţia.

— În curând n-o s-o mai faci, răspunse Magnus scurt.

Apoi ridică mâna de parcă ar fi bătut la uşă şi lovi peretele invizibil dintre ei. Era ca şi când vedea pe cineva băgându-şi mâna în apă - din locul în care îl atinse începură să se creeze ondulaţii şi, brusc, peretele alunecă şi dispăru, într-o ploaie de scântei albastre.

— Iată, spuse magicianul şi aruncă o desagă de piele la picioarele patului. Am adus echipamente. Mă gândeam că aveaţi nevoie de haine, dar nu mi-am imaginat *cât de mare* era nevoia.

Tessa îi aruncă o privire urâtă pe după umărul lui Will.

— Cum de ne-ai găsit aici? De unde ştiai - cine a mai venit cu tine? Sunt cu toţii bine?

— Da, cei mai mulţi sunt bine şi se grăbesc prin locul ăsta, căutându-vă pe voi. Acum, îmbrăcaţi-vă, spuse el şi se întoarse cu spatele, oferindu-le intimitate.

Tessa, stânjenită, se întinse după desagă, cotrobăi prin ea până ce-şi găsi echipamentul, apoi se ridică de pe pat, cu cearşaful în jurul ei, şi ţâşni spre paravanul chinezesc

din colţul camerei.

În timp ce făcea asta, nu îndrăzni să se uite la Will. Cum putea să-l privească când se gândea la ceea ce făcuseră? Întrebându-se dacă el era îngrozit, dacă nici lui nu-i venea să creadă că vreunul dintre ei ar face un astfel de lucru după ce Jem...

Trase furioasă de echipament. Slavă Domnului că echipamentele, spre deosebire de rochii, puteau fi potrivite pe trup fără să recurgi la ajutorul altor persoane. Prin paravan îl auzi pe Magnus explicându-i lui Will că el şi Henry reuşiseră, printr-o combinaţie de magie şi invenţie, să creeze un Portal care să-i transporte de la Londra la Cadair Idris. Nu le putea zări decât siluetele, însă îl văzu pe Will dând din cap uşurat când Magnus îi menţionă pe cei care veniseră cu el - Henry, Charlotte, fraţii Lightwood, Cyril, Sophie, Cecily, Bridget şi un grup de Fraţi Tăcuţi.

Când auzi numele surorii lui, Will începu să-şi tragă hainele cu şi mai multă repeziciune, iar când Tessa ieşi de după paravan, era complet îmbrăcat în echipament, cu ghetele legate şi cu mâinile închizând centura cu arme la brâu. Când o văzu, Will arboră un zâmbet nesigur.

— Ceilalţi s-au împrăştiat prin tunele ca să vă găsească, spuse Magnus. Am stabilit să căutăm jumătate de oră şi apoi să ne adunăm în camera centrală. Am să vă las câteva clipe să vă... adunaţi. Zâmbi zeflemitor şi gesticulă spre uşă. Vă aştept pe culoar.

În clipa în care uşa se închise în urma lui, Tessa sări în braţele lui Will, prinzându-şi mâinile la ceafa lui.

— O, în numele Îngerului! exclamă ea. Ce stânjenitor a fost!

Will îşi vârî mâinile în părul ei şi începu s-o sărute pe pleoape, pe obraji şi apoi pe gură, iute, dar cu fervoare şi concentrare, ca şi când nu ar fi existat ceva mai important.

— Să te fi auzit, observă el. Ai spus „în numele Îngerului”. Ca un adevărat vânător de umbre. O sărută pe colţul gurii. Te iubesc! Doamne, te iubesc! Am aşteptat

atâta timp s-o spun.

Îl cuprinse cu mâinile de mijloc, ţinându-l acolo, simţind materialul aspru al echipamentului sub buricele degetelor.

— Will, spuse ea pe un ton şovăitor. Nu... îţi pare rău?

— Rău? O privi uluit. *Nage ddim* - eşti nebună dacă tu crezi că îmi pare rău, Tess. O mângâie pe obraji. Există multe, mult mai multe lucruri pe care vreau să ţi le spun...

— Nu, îl necăji ea. Will Herondale, mai multe lucruri de spus?

El ignoră acel comentariu.

— *Dar* acum nu e momentul - nu cu Mortmain, care cel mai probabil ne suflă în ceafă, şi cu Magnus la uşă. Acum e momentul să terminăm cu asta. Dar când se va sfârşi, Tess, am să-ţi spun tot ceea ce am vrut mereu să-ţi spun. Însă acum... O sărută pe tâmplă şi îi dădu drumul, fixând-o cu privirea. Trebuie să ştiu că mă crezi când îţi spun că te iubesc. Asta-i tot.

— Cred tot ce-mi spui, îl asigură Tessa cu un zâmbet, coborându-şi mâinile de pe talia lui pe centura cu arme.

Degetele ei se strânseră pe mânerul unui pumnal şi îl trase din cingătoare, zâmbind când Will o privi surprins. Îl sărută pe obraz şi făcu un pas înapoi.

— La urma urmei, zise ea, nu minţeai despre tatuajul ăla cu dragonul din Ţara Galilor, nu-i aşa?

Lui Cecily, încăperea îi amintea de catedrala Sfântul Paul, pe care Will o dusese să o viziteze în una din zilele lui mai puţin dezagreabile, după ce ea venise pentru prima oară la Londra. Era cea mai impunătoare clădire în care intrase vreodată. Îşi testaseră ecourile vocilor în interiorul Galeriei Şoaptelor şi citiseră inscripţia lăsată de Christopher Wren: *Si monumentum requiris, circumspice.* „Dacă îi cauţi monumentul, priveşte în jurul tău.”

Will îi explicase ce însemna, şi anume că Wren prefera să fie amintit de lucrările pe care le construise, nu de un simplu mormânt. Întreaga catedrală era un monument al

artei lui - la fel cum, într-un fel sau altul, întreg acest labirint de sub munte, şi în special această încăpere, era un monument al artei lui Mortmain.

Şi aici exista un tavan boltit, deşi nu avea ferestre, ci doar o gaură în piatră care ducea în sus. O galerie circulară înconjura partea superioară a domului, şi pe ea exista o platformă, de pe care, probabil, puteai să priveşti podeaua de jos, făcută din piatră netedă.

De asemenea, pe perete se afla şi o inscripţie. Patru propoziţii, gravate în peretele din cuarţ sclipitor.

DISPOZITIVELE INFERNALE SUNT NECRUŢĂTOARE.
DISPOZITIVELE INFERNALE NU AU REMUŞCĂRI.
DISPOZITIVELE INFERNALE SUNT FĂRĂ NUMĂR.
DISPOZITIVELE INFERNALE NU VOR ÎNCETA
NICIODATĂ SĂ SOSEASCĂ.

Pe podeaua din piatră, aliniate în şiruri, se aflau sute de automate. Purtau un amestec pestriţ de uniforme militare şi erau complet nemişcate, cu ochii metalici închişi. Soldăţei de plumb, gândi Cecily, în mărime naturală. Dispozitivele Infernale. Cea mai importantă creaţie a lui Mortmain - o armată dezvoltată pentru a fi de neoprit, pentru a măcelări vânătorii de umbre şi pentru a continua fără remuşcări.

Sophie fusese prima care descoperise încăperea; ţipase, iar ceilalţi veniseră într-un suflet să vadă de ce. O găsiseră pe Sophie tremurând în mijlocul unei adunări imobile de creaturi mecanice. Una dintre ele era întinsă în faţa ei; îi tăiase picioarele cu o mişcare a pumnalului şi se prăbuşise ca o marionetă căreia îi fuseseră tăiate sforile. Celelalte nu se mişcaseră şi nu se treziseră, în pofida sorţii pe care o suferise tovarăşa lor, ceea ce le oferise vânătorilor de umbre curajul de a înainta printre ele.

Acum, Henry stătea în genunchi, lângă carapacea unuia dintre automatele nemişcate; îi sfâşiase uniforma şi îi

deschisese pieptul de metal, studiind ce se afla în interior. Fraţii Tăcuţi stăteau în jurul lui, la fel şi Charlotte, Sophie şi Bridget. Gideon şi Gabriel se întorseseră şi ei, iar explorarea lor nu avusese niciun rezultat. Doar Magnus şi Cyril nu reveniseră. Cecily nu putea alunga neliniştea care o cuprindea tot mai tare - nu din cauza prezenţei automatelor, ci din cauza absenţei fratelui ei. Nimeni nu-l găsise încă. Oare era posibil ca el să *nu* se fi aflat aici? În orice caz, nu spuse nimic. Fiind acum un adevărat vânător de umbre, îşi promisese că nu avea să protesteze sau să ţipe, indiferent de ceea ce s-ar fi întâmplat.

— Priviţi aici, murmură Henry pe un ton scăzut.

În pieptul creaturii mecanice se afla un haos de cabluri şi de ceea ce lui Cecily i se părea a fi o cutie metalică, asemănătoare cu o tabacheră. Sculptat în exteriorul cutiei era simbolul unui şarpe care îşi înghiţea coada.

— *Uroboros.* Simbolul care indică energii demonice.

— Ca pe Pyxis, dădu din cap Charlotte.

— Pe care Mortmain ni l-a furat, confirmă Henry. Mă gândeam eu că asta încerca Mortmain.

— *Ce* anume încerca? întrebă Gabriel.

Era roşu în obraji, iar ochii verzi îi scânteiau. Binecuvântat fie Gabriel, gândi Cecily, că punea mereu întrebarea pe care o avea în gând.

— Să însufleţească automatele, răspunse Henry căzut pe gânduri, întinzând mâna spre cutie. Să le dea conştiinţă, ba chiar şi voinţă...

Lăsă fraza în aer când degetele îi atinseră cutia şi o făcură să lumineze busc. Lumina, asemănătoare cu razele aruncate de lampa-vrăjitoarei, ţâşni din cutie şi prin *uroboros.* Henry se dădu înapoi cu un ţipăt, dar era prea târziu. Creatura se ridică în picioare cu viteza fulgerului şi îl înşfăcă. Charlotte urlă şi se aruncă înainte, dar nu suficient de iute. Automatul, al cărui piept grotesc era în continuare deschis, îl înşfăcă pe Henry de subsuori şi îi izbi trupul ca pe un bici.

Se auzi o trosnitură îngrozitoare, iar Henry rămase nemişcat. Automatul îl aruncă într-o parte şi se întoarse s-o plesnească pe Charlotte în mod brutal peste faţă. Ea se ghemui lângă trupul soţului ei când creatura mecanică înaintăşi îl înşfăcă pe Fratele Micah. Fratele Tăcut izbi mâna automatului cu toiagul său, dar creatura nici măcar nu păru să observe. Cu un huruit de maşinărie care semăna cu un râset, ridică mâna şi tăie beregata Fratelui Tăcut.

Sângele împroşcă încăperea, iar Cecily făcu exact ceea ce îşi promisese că n-avea să facă, şi ţipă.

21
AUR ARZĂTOR

Dă-mi arcul de aur arzător:
Dă-mi săgeţile de dorinţă pe dat':
Dă-mi suliţa: o, norii se desfac!
Dă-mi rădvanul înflăcărat!
- William Blake, „Ierusalim"

Antrenamentul Tessei la Institut nu atinsese niciodată chestiunea referitoare la cât de dificil era să alergi cu o arma prinsă la brâu. Pumnalul o plesnea peste picior şi vârful lui o zgâria cu fiecare pas pe care îl făcea. Ştia că ar fi trebuit să fie pus într-o teacă - şi că probabil la brâul lui Will fusese pus într-una-, dar acum nu avea rost să privească retrospectiv. Will şi Magnus alergau unul lângă celălalt pe coridoarele din piatră ale muntelui Cadair Idris, iar ea se străduia să ţină pasul.

Magnus era cel care conducea, căci se părea că avea cea mai bună idee despre locul în care trebuiau să ajungă. Tessa nu străbătuse niciodată coridoarele întortocheate fără să fi fost legată la ochi, iar Will recunoscu faptul că îşi amintea foarte puţin din singuratica lui călătorie din noaptea precedentă.

Tunelele se îngustau şi se lărgeau la întâmplare pe măsură ce ei trei îşi croiau drum prin labirintul care, aparent, nu avea un cap şi o coadă. La un moment dat, când intrară într-un tunel mai larg, auziră ceva - sunetul distant al unui ţipăt de groază.

Magnus se încordă. Will ridică brusc capul.

— *Cecily!* exclamă el şi alergă de două ori mai repede decât până atunci, atât Magnus, cât şi Tessa gonind să ţină pasul cu el.

Trecură ca fulgerul prin tot soiul de camere ciudate; una, a cărei uşă părea stropită cu sânge, o alta, pe care Tessa o recunoscu ca fiind camera cu biroul unde Mortmain o obligase să se Transforme, şi încă una, unde un grilaj mare din metal şi cupru se răsucea într-o meandră invizibilă. În timp ce înaintau în viteză, strigătele şi zgomotele de bătălie deveneau tot mai puternice, până ce, într-un final, se năpustiră într-o încăpere circulară vastă.

Era plină de automate. Rânduri-rânduri, la fel de multe câte se revărsaseră în sat în noaptea precedentă, în timp ce Tessa privise neajutorată. Cele mai multe era imobile, dar, în centrul încăperii, câteva dintre ele se mişcau - se mişcau şi erau angajate într-o bătălie aprigă. Era ca şi cum ar fi văzut din nou ceea ce se petrecuse pe treptele Institutului când fusese târâtă - fraţii Lightwood luptând unul lângă altul, Cecily fluturând un pumnal serafic lucitor, trupul unui Frate Tăcut grămadă pe podea. Tessa înregistră de la distanţă că ceilalţi Fraţi Tăcuţi luptau alături de vânătorii de umbre, anonimi în robele lor cu glugă de culoarea pergamentului, însă atenţia nu era îndreptată asupra lor, ci asupra lui Henry, care zăcea, tăcut şi nemişcat, pe podea. Charlotte, chircită în genunchi, avea braţele petrecute în jurul lui, de parcă l-ar fi putut apăra de bătălia care se desfăşura în jurul lor, însă Tessa bănui, după paloarea chipului şi pacea trupului lui, că era prea târziu pentru a-l mai apăra pe Henry de ceva.

Will se năpusti înainte.

— Fără pumnale serafice! strigă el. Luptaţi cu ei cu alte arme. Pumnalele îngereşti sunt inutile!

Auzindu-l, Cecily sări brusc înapoi, chiar când pumnalul ei serafic intră în contact cu automatul cu care lupta - şi se fărâmiţă asemenea chiciurii uscate, pierzându-şi focul.

Fata avu prezenţa de spirit să se ferească, aplecându-se pe sub braţul legănat al creaturii, exact când Cyril şi Bridget îi săriră în ajutor - Cyril îl lovi energic cu un toiag zdravăn. Automatul fu înfrânt de atacul lui Cyril, în timp ce Bridget, un vârtej ameninţător de păr roşu şi de arme oţelite, trecu pe lângă Cecily şi se îndreptă spre Charlotte, retezând braţele a două automate cu spada ei, înainte de a se roti cu spatele spre Charlotte, ca şi cum intenţiona să o apere cu preţul vieţii pe conducătoarea Institutului.

Deodată, Tessa se trezi ţinută de braţe de mâinile lui Will. Zări în treacăt o frântură din chipul lui palid şi hotărât în timp ce o împingea spre Magnus, sâsâind:

— *Stai cu ea!*

Tessa începu să protesteze, dar Magnus o înşfăcă bine şi o trase înapoi, în timp ce Will se aruncă în încăierare, luptând pentru a-şi face loc spre sora lui.

Cecily respingea un automat masiv, cu pieptul ca un butoi şi cu două braţe pe partea dreaptă. Cu pumnalul serafic abandonat, avea la dispoziţie numai o spadă scurtă pentru a se apăra. Când şarjă înainte şi înjunghie creatura în braţ, părul începu să-i iasă din clame. Automatul mugi ca un taur, iar Tessa se cutremură. Dumnezeule, ce *sunete* mai puteau scoate creaturile astea! Înainte ca Mortmain să le fi schimbat, ele fuseseră tăcute - fuseseră *obiecte;* acum *erau fiinţe.* Fiinţe malefice, ucigaşe. Tessa dădu să înainteze, când automatul care lupta cu Cecily înşfăcă lama sabiei şi i-o smulse din prinsoare, trăgând-o spre el...Îl auzi pe Will strigându-şi sora pe nume...

Iar Cecily fu prinsă şi aruncată într-o parte de către un Frate Tăcut. Într-un vârtej de robe de culoarea pergamentului, bărbatul se răsuci pentru a ajunge faţă în faţă cu creatura, cu bastonul ridicat. Când automatul se înclină spre el, Fratele învârti bastonul cu o asemenea viteză şi forţă, încât automatul fu obligat să dea îndărăt, cu pieptul înfundat înspre înăuntru. Încercă să înainteze iar, dar trupul lui era prea îndoit. Scoase un huruit înfuriat, iar

Cecily, poticnindu-se, reveni în picioare şi strigă pentru a-l avertiza.

Un alt automat apăru lângă primul. În timp ce Fratele Tăcut se întoarse, al doilea automat îl dezarmă şi apoi îl apucă, ridicându-l de la pământ, cuprinzându-l pe la spate cu braţele sale metalice, într-o parodie de îmbrăţişare. Gluga Fratelui căzu pe spate, iar părul lui argintiu străluci ca lumina stelelor în încăperea întunecoasă.

Într-o clipită, aerul părăsi plămânii Tessei. Fratele Tăcut era Jem.

*

Jem.

Era ca şi cum lumea se oprise în loc. Toate siluetele erau nemişcate, chiar şi automatele, încremenite în timp. Tessa privi lung la Jem, aflat în partea cealaltă a încăperii, iar el îi întoarse privirea. Jem, în roba ca de pergament a unui Frate Tăcut. Jem, al cărui păr argintiu îi cădea peste faţă, era, totuşi, presărat cu fire negre. Jem, ai cărui obraji erau brăzdaţi de două tăieturi, câte una pe fiecare pomete.

Jem, care nu era mort.

Tessa ieşi din starea ei de şoc când îl auzi pe Magnus spunându-i ceva, când îl simţi întinzând mâna spre ea, dar se smulse de lângă el şi se aruncă în luptă. El strigă după ea, dar Tessa nu-l vedea decât pe Jem - Jem apucând automatul de braţ acolo unde şi-l înfăşurase în jurul gâtului său, bâjbâind cu degetele fără a găsi un punct pe metalul neted. Strânsoarea se înteţi, iar chipul lui Jem începu să se umple de sânge pe măsură ce era strangulat. Tessa trase pumnalul, fluturându-l dintr-o parte în alta pentru a-şi face drum spre el, însă ştia că era imposibil, ştia că nu putea să ajungă la timp...

Automatul scoase un urlet şi se prăbuşi în faţă. Picioarele îi fuseseră retezate de la spate şi, când căzu, Tessa îl văzu pe Will ridicându-se din poziţia ghemuit, cu o

sabie în mână. Întinse mâna spre automat de parcă ar fi putut să-l prindă, să-i împiedice căderea, însă acesta deja se izbise de podea, pe jumătate peste Jem, care scăpase bastonul din mână. Jem zăcea nemişcat, ţintuit de masiva maşinărie de deasupra lui.

Tessa se năpusti înainte, trecând pe sub braţul întins al unei creaturi mecanice. Îl auzi pe Magnus strigând ceva în urma ei, dar îl ignoră. Dacă ar fi putut ajunge la Jem înainte să fie grav rănit, ba chiar zdrobit... Dar, în timp ce alerga, o umbră îi întunecă vederea. Derapă când se opri brusc şi ridică privirea spre un automat cu privirea răutăcioasă, care întinse spre ea o mână cu gheare.

Forţa căderii şi greutatea automatului pe spatele său îl lăsă pe Jem fără aer atunci când se izbi de pământ şi se învineţi tare. Preţ de o clipă, văzu stele verzi şi se forţă să respire, cu pieptul cuprins de spasme.

Înainte să fi devenit un Frate Tăcut, înainte ca ei să-l fi supus primului ritual, punând cuţitul pe pielea lui şi tăindu-i liniile de pefaţă care aveau să iniţieze procesul transformării sale, căderea sau rana probabil că l-ar fi ucis. Acum, trăgând aer în piept, se răsuci şi întinse mâna după baston, chiar atunci când mâna creaturii se închise pe umărul lui...

Şi un fior îi străbătu tot corpul, odată cu clinchetul de metal pe metal. Jem îşi înşfăcă bastonul şi îl repezi în sus, zburându-i capul în lateral, chiar atunci când partea superioară a corpului era ridicată de pe el şi aruncată într-o parte. Trase un şut în greutatea care continua să-l ţină la pământ, şi apoi dispăru şi aceasta, iar Will, mai palid ca niciodată, stătea în genunchi alături de locul în care el era culcat la pământ.

— Jem, spuse el.

În jurul lor se făcu linişte, o pauză în luptă, o bizară tăcere atemporală. În glasul lui Will se regăsea greutatea a o mie de lucruri: neîncredere şi uluială, uşurare şi trădare. Jem dădu să se ridice pe coate în timp ce sabia lui Will,

pătată de ulei negru, cu ciobituri pe lamă, căzu cu un zăngănit la pământ.

— Eşti mort, zise Will. Am *simţit* c-ai murit. Puse o mână deasupra inimii, pe cămaşa pătată de sânge, unde se afla runa *parabatai:* Aici.

Jem bâjbâi după mâna lui Will, o prinse într-a sa şi apăsă degetele fratelui său de sânge pe interiorul încheieturii sale. Vru ca *parabatai*-ulsău să înţeleagă. *Simte-mi pulsul, bătaia sângelui sub piele; Fraţii Tăcuţi au inimi, iar acestea bat.* Will îşi deschise larg ochii albaştri.

— N-am murit. M-am transformat. Dacă aş fi putut să-ţi spun… dacă ar fi existat o cale…

Will îl privea uluit, respirând sacadat. Automatul sfâşiase cu ghearele o parte din chipul lui Will. Tăieturile profunde sângerau, dar el nu părea să observe. Îşi trase mâna din strânsoarea lui Jem şi expiră încet.

— *Roeddwn i n meddwl dyfod wedi mynd am byth,* spuse el.

Vorbi, fără să se gândească, în galeză, dar Jem oricum înţelegea cuvintele.

Datorită runelor Fraţilor Tăcuţi, nicio limbă nu-i era necunoscută.

Am crezut că ai plecat pentru totdeauna.

— Încă sunt aici, răspunse Jem şi apoi, cu coada ochiului, zări o licărire; se mişcă iute, răsucindu-se în lateral.

Un topor din metal şuieră prin spaţiul în care el tocmai se aflase şi căzu zăngănind pe podeaua din piatră. Automatele îl înconjuraseră, un cerc de metal huruitor.

Will se ridică imediat în picioare, cu sabia în mână, şi se aşezară spate în spate, iar Will spuse:

— Nu există nicio rună eficientă împotriva lor, trebuie să fie ciopârţiţi cu toată forţa…

— M-am prins.

Jem îşi apucă bastonul şi îl roti cu putere, izbind un automat în peretele din apropiere. Din carapacea de metal

a acestuia săriră scântei.

Will lovi cu sabia, tăind articulaţiile genunchilor a două creaturi.

— Îmi place băţul tău, zise el.

— E un baston. Jem îl roti pentru a pocni un alt automat în lateral. Făurit de către Surorile de Fier, numai pentru Fraţii Tăcuţi.

Will se aruncă înainte, secţionând gâtul altui automat. Capul acestuia se rostogoli la pământ şi un amestec de ulei şi vapori se scurse din gâtul lui.

— Oricine poate ascuţi un băţ.

— E un *baston,* repetă Jem, şi văzu cu coada ochiului zâmbetul fugar şi surprinzător al lui Will.

Jem vru să-i răspundă şi el printr-un zâmbet - existase o vreme când i-ar fi zâmbit înapoi în mod firesc, însă exista ceva în transformarea la care fusese supus, ceva care punea un soi de distanţă de mulţi ani între el şi un astfel de gest simplu de muritor.

Încăperea era o harababură de trupuri în mişcare şi arme rotite; Jem nu putea să-i vadă limpede pe niciunul dintre ceilalţi vânători de umbre. Era conştient de apropierea prietenului său, care îşi potrivea pasul cu al său, care îşi potrivea loviturile cu ale sale. În timp ce metalul răsuna pe metal, o parte intimă din Jem, o parte care se pierduse fără ca el măcar să fi ştiut că nu mai exista, simţi plăcerea de a lupta împreună cu Will pentru o ultimă oară.

— Mă rog, bombăni Will. Cum spui tu.

Tessa se roti, ridicând pumnalul şi vârându-l în carapacea din metal a creaturii. Lama o penetră cu un sunet neplăcut de sfâşiere, urmat de un râs grav - şi inima ei se strânse.

— Domnişoară Gray, rosti o voce profundă, iar ea ridică privirea pentru a vedea chipul neted al lui Armaros. Cu certitudine ai mai multă minte de atât. Nicio armă aşa de

mică nu mă poate tăia şi nici nu aveţi destulă forţă.

Tessa deschise gura să ţipe, dar mâinile lui cu gheare o prinseră şi o săltară în braţe, punându-i palma peste gură pentru a-i înăbuşi ţipătul. Prin pâcla mişcării din încăpere, prin fulgerarea săbiilor şi a metalului, îl văzu pe Will tăind în bucăţi automatul care căzuse peste Jem. El se întinse pentru a-l da deoparte, chiar atunci când Armaros mârâi la urechea ei:

— Oi fi eu făcut din metal, dar am inima unui demon, iar inima mea de demon tânjeşte să se înfrupte din carnea ta.

Armaros porni îndărăt prin toiul luptei, cu Tessa în braţe, care îl lovea cu ghetele. El îi trase capul într-o parte şi îi sfâşie pielea de pe obraz cu degetele sale ascuţite.

— Nu mă poţi omorî! icni ea. Îngerul pe care îl port îmi protejează viaţa...

— A, nu. E adevărat că nu te pot omorî, dar te pot răni. Şi te pot răni în cel mai rafinat mod cu putinţă. N-am carne cu care să simt plăcerea, aşa că singurele plăceri care mi-au rămas constau în producerea durerii. Cât timp îngerul de la gâtul tău te apără - la fel ca ordinele Magistrului -, trebuie să mă abţin, dar, dacă ar fi ca puterea Îngerului să se isprăvească - dacă s-ar isprăvi vreodată -, te-aş sfâşia cu fălcile mele metalice.

Acum se aflau în afara cercului în care se dădea lupta, iar demonul o ducea într-un alcov, parţial ascuns de un stâlp din piatră.

— Fă-o! Prefer să mor de mâna ta decât să mă căsătoresc cu Mortmain!

— Nu-ţi face griji, îi spuse el şi, în timp ce vorbea fără să respire, cuvintele lui erau ca o şoaptă pe pielea ei, făcând-o să tremure de groază; degete reci de metal îi cuprinseră braţele ca nişte cătuşe şi o traseră în umbrele adânci. O să am grijă să se întâmple amândouă.

Cecily îşi văzu fratele secţionând automatul care îl ataca pe Fratele Zachariah. Huruitul de metal pe care îl scoase

când se prăbuşi îi sparse timpanele. Porni spre Will, trăgând un pumnal de la brâu - şi apoi se prăbuşi grămadă la pământ, căci ceva o apucase de gleznă şi o trăsese în jos.

Căzu în patru labe şi se răsuci, ca să vadă că ceea ce o prinsese era mâna dezmembrată a unui automat. Era detaşată de la încheietură, lichidul negru pompa din firele care încă ieşeau din metalul zimţat, iar degetele acesteia se înfigeau în echipamentul ei. Cecily se răsuci şi pivotă, tăind întruna, până ce degetele se desfăcură, se separară şi căzură zăngănind la pământ asemenea unui crab mort, zvâcnind uşor.

Gemând dezgustată, se ridică în picioare nesigură şi descoperi că nu mai putea să-i vadă pe Will sau pe Fratele Zachariah. Încăperea era un vârtej haotic. Îl văzu pe Gabriel, spate în spate cu fratele lui, cu un morman de automate moarte la picioarele lor. Echipamentul lui Gabriel era rupt pe umeri, unde ea văzu că sângera. Cyril zăcea chircit pe pământ. Sophie se dusese alături de el, învârtind întruna spada, cu cicatricea ei lividă pe chipul palid. Cecily nu-l zărea pe Magnus, însă vedea dâra de scântei albastre din aer care indica prezenţa sa. Şi mai era Bridget, iţindu-se din când în când printre corpurile în mişcare ale creaturilor mecanice, cu arma ei ca o pată, cu părul ei roşu ca un stindard aprins. Iar la picioarele ei...

Cecily începu să-şi croiască drum spre ei prin mulţime. La jumătatea distanţei, îşi lăsă pumnalul să cadă, luând toporul cu coada lungă pe care unul dintre automate îl scăpase. Era surprinzător de uşor în mana ei şi, când îl îndreptă spre pieptul unui automat, scoase un sunet foarte satisfăcător atunci când înfipse lama în pieptul demonului mecanic care o înşfăcase, trimiţând automatul îndărăt, rotindu-se întruna.

Apoi sări peste o grămadă de automate căzute, dintre care cele mai multe fuseseră hăcuite, cu membrele împrăştiate - fără îndoială sursa mâinii care o prinsese de

gleznă. La capătul îndepărtat al grămezii era Bridget, rotindu-se încoace şi încolo în timp ce respingea valul de monştri mecanici care ameninţau să avanseze spre Charlotte şi Henry. Bridget îi aruncă doar o privire lui Cecily în timp ce fata mai tânără trecu glonţ pe lângă ea şi se lăsă în genunchi lângă conducătoarea Institutului.

— Charlotte, şopti Cecily.

Charlotte ridică privirea. Era albă la faţă din pricina şocului, cu pupilele atât de dilatate, încât păreau să fi înghiţit căpruiul deschis al ochilor ei. Îl cuprinsese cu braţele pe Henry, care avea capul culcat pe umărul ei fragil, şi-şi ţinea palmele împreunate peste pieptul lui. Bărbatul părea complet fără vlagă.

— Charlotte, zise Cecily din nou. Nu putem câştiga lupta asta. Trebuie să ne retragem.

— Nu pot să-l mişc pe Henry!

— Charlotte... el nu mai are nevoie acum de ajutorul nostru.

— Ba nu, nu este aşa, spuse Charlotte disperată. Încă îi simt pulsul.

Cecily întinse o mână.

— Charlotte...

— Nu sunt nebună! E viu! E viu şi nu-l voi părăsi!

— Charlotte, copilul, îngăimă Cecily. Henry şi-ar fi dorit să vă salvaţi.

Ceva licări în ochii lui Charlotte - îl strânse mai tare pe Henry.

— Fără Henry nu putem pleca, zise ea. Nu putem face un Portal. Suntem captivi în muntele ăsta.

Cecily scoase un strigăt înecat. Nu se gândise la asta. Inima îi trimise un mesaj dur în vene: *Vom muri. Vom muri cu toţii.* De ce alesese asta? Dumnezeule, ce făcuse? Înălţă capul şi văzu cu coada ochiului o sclipire familiară de albastru şi negru - Will? Albastrul îi amintea de ceva - de scânteile care se ridicau deasupra fumului...

— Bridget! strigă ea. Adu-l pe Magnus!

Bridget clătină din cap.

— Dacă vă părăsesc, în cinci minute veţi fi moarte, preciză ea.

Ca pentru a sublinia cele spuse, îşi coborî spada spre un automat care şarjă spre ea, de parcă ar fi despicat nişte vreascuri. Creatura căzu în ambele direcţii, secerată la mijloc, în două părţi egale.

— Nu înţelegi, insistă Cecily. Avem nevoie de Magnus...

— Sunt aici!

Şi chiar era, apărând deasupra lui Cecily atât de brusc şi fără niciun zgomot, încât fata îşi înăbuşi un ţipăt. De-a lungul gulerului avea o tăietură; chiar dacă era superficială, tot sângera. Se părea că magicienii sângerau ca oamenii. Privirea îi căzu asupra lui Henry şi fu cuprins de o tristeţe îngrozitoare, incomensurabilă. Era înfăţişarea unui bărbat care văzuse sute de oameni murind, care pierduse şi pierduse şi pierduse şi acum se afla în faţa încă unei pierderi.

— Dumnezeule, îngăimă el. A fost un bărbat bun.

— Ba nu! sări Charlotte. Îţi spun, îi simt pulsul - nu vorbi despre el de parcă s-ar fi dus deja...

Magnus se lăsă în genunchi şi întinse mâna pentru a atinge pleoapele lui Henry. Cecily se întrebă dacă plănuise să spună *„ave atque vale”,* formula de rămas-bun indispensabilă pentru vânătorii de umbre, dar, în loc de asta, îşi trase brusc mâna înapoi, mijind ochii. Un moment mai târziu, degetele lui coborâră pe gâtul lui Henry. Murmură ceva într-o limbă pe care Cecily nu o înţelegea, apoi se trase şi mai aproape, ridicând mâna pentru a-i lua bărbia lui Henry în căuşul palmei.

— Încet, spuse el, încet, dar inima lui *bate.*

Charlotte respiră sacadat.

— Ţi-am spus!

Magnus ridică privirea spre Charlotte.

— Mi-ai spus. Te rog să mă ierţi că nu te-am ascultat. Privi din nou la Henry. Acum, faceţi linişte.

Ridică cealaltă mână şi pocni din degete. Instantaneu, aerul din jurul lor păru să devină mai dens şi să îi învăluie precum un cleştar vechi. O boltă solidă apăruse deasupra lor, închizându-i pe Henry, Charlotte, Cecily şi Magnus într-o bulă strălucitoare de tăcere. Prin ea, Charlotte vedea încăperea din jurul lor, automatele care se luptau, pe Bridget aruncând lovituri în dreapta şi în stânga cu sabia ei mânjită de negru, înăuntru, era linişte.

Se uită iute la Magnus.

— Ai creat un zid de protecţie.

— Da, răspunse, dar atenţia lui era concentrată asupra lui Henry. Foarte bine.

— N-ai putea să faci unul în jurul tuturor şi să-l menţii aşa? Să ne ţii pe toţi protejaţi?

Magnus clătină din cap.

— Magia necesită energie, micuţo. Aş putea ţine o asemenea protecţie laolaltă pentru un timp foarte scurt, iar când va cădea, *ei* se vor abate asupra noastră.

Se aplecă în faţă, murmurând ceva, şi o scânteiere albastră ţâşni din buricele degetelor lui spre pielea lui Henry. Focul albastru-deschis păru să se adăpostească sub piele, scăpărând un soi de foc prin venele lui Henry, căci era ca şi când Magnus ar fi atins un chibrit de căpătul unei dâre din praf de puşcă - urme de foc izbucniră pe braţele sale, urcând pe gât şi pe faţă. Charlotte, care îl ţinea, icni atunci când trupul lui se scutură într-un spasm şi capul i se ridică brusc.

Henry deschise ochii. Aveau nuanţa focului albastru care arsese prin venele sale.

— Eu..., zise el răguşit. Ce s-a întâmplat?

Charlotte izbucni în lacrimi.

— Henry! O, dragul meu Henry!

Se agăţă de el şi îl sărută înnebunită, iar el îşi împleti degetele în părul ei şi o ţinu acolo. Atât Magnus, cât şi Cecily priviră în altă parte.

Când, în cele din urmă, Charlotte îi dădu drumul lui

Henry, continuând să-l mângâie pe părşi să murmure, el se opinti să se ridice în picioare şi căzu la loc. Privirea lui o întâlni pe-a lui Magnus. Magnus privi în jos, apoi în altă parte, închizând pleoapele din pricina epuizării şi a altceva. Ceva ce lui Cecily făcu să i se strângă inima.

— Henry, zise Charlotte, părând puţin înspăimântată, te doare rău? Poţi să stai în picioare?

— Mă doare puţin, răspunse Henry. Dar nu pot să stau în picioare. Nu-mi mai simt deloc picioarele.

Magnus continua să privească lung podeaua.

— Îmi pare rău, zise el. Există unele lucruri pe care magia nu le poate face, unele răni pe care nu le poate atinge.

Expresia de pe chipul lui Charlotte era cumplită.

— *Henry...*

— Încă pot să fac Portalul, o întrerupse Henry.

Din colţul gurii îi picura sânge; şi-l şterse cu mâneca.

— Putem scăpa de aici. Trebuie să ne retragem. Încercă să se întoarcă, să privească în jur, şi se crispă, pălind. Ce se petrece?

— Suntem depăşiţi numeric, spuse Cecily. Toată lumea luptă să-şi salveze viaţa...

— Să-şi salveze viaţa, dar nu ca să învingă?

Magnus clătină din cap.

— Nu putem învinge. Nu există speranţă. Sunt prea mulţi.

— Dar Tessa şi Will?

— Will a găsit-o, spuse Cecily. Sunt aici, în încăpere.

Henry închise ochii, respiră cu putere, apoi îi deschise iar. Nuanţa de albastru începuse deja să pălească.

— Atunci, trebuie să facem un Portal. Însă, mai întâi, trebuie să beneficiem de atenţia tuturor - separaţi-i de automate, astfel încât să nu fim cu toţii absorbiţi prin portal spre Institut. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca vreunul dintre Dispozitivele Infernale să ajungă în Londra. Se uită la Magnus. Bagă mâna în buzunarul hainei

mele, îi spuse.

Când Magnus întinse mâna, Cecily văzu că îi tremura uşor. Era evident că efortul de a ţine zidul de protecţie solid în jurul lor începuse să-şi ia birul.

Îşiretrase mâna din buzunarul lui Henry. În ea avea o cutiuţă aurie, fără balamale sau deschizături vizibile.

Cuvintele lui Henry ieşiră cu dificultate.

— Cecily... ia-o, te rog. Ia-o şi arunc-o. Cât de tare şi de departe poţi.

Magnus îi întinse cutia lui Cecily cu degete tremurânde. O simţea caldă în mâna ei, cu toate că nu-şi putea da seama dacă era de la căldura din interior sau pur şi simplu pentru că fusese în buzunarul lui Henry.

Îi aruncă o privire lui Magnus. Era tras la faţă.

— Acum las zidul jos. Arunc-o, Cecily!

Ridică mâinile. Scânteile zburară; zidul sclipi şi dispăru. Cecily duse braţul la spate şi azvârli cutia.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi urma o implozie slabă - ca şi când sunetul era înghiţit, ca şi când toate lucrurile din încăpere ar fi fost absorbite de o scurgere enormă. Lui Cecily îi pocniră urechile şi se lăsă în genunchi, ducându-şi mâinile la tâmple. Şi Magnus căzu în genunchi, iar micul lor grup se cuibări laolaltă pe când ceea ce părea un vânt teribil porni să sufle prin încăpere.

Vântul mugi, iar sunetul vântului se uni cu zgomotul de metal scârţâitor şi sfâşietor, în timp ce creaturile mecanice din încăpere începură să se clatine şi să se poticnească. Cecily îl văzu pe Gabriel ţâşnind din calea unui automat care căzu la picioarele lui şi începu să aibă convulsii, dând necontrolat din braţele şi picioarele din fier, de parcă ar fi avut o criză. Ochii ei se îndreptară spre Will şi spre Fratele Tăcut lângă care lupta, a cărui glugă căzuse pe spate. Fratele Zachariah era... Jem. *Ea* ştiuse, cu toţii ştiuseră, că Jem se dusese în Oraşul Tăcut ca să devină un Frate Tăcut sau să încerce să moară, dar că el avea să se simtă suficient de bine ca să se afle acum aici, cu ei, să lupte

alături de Will, aşa cum obişnuise, că el avea să aibă puterea...

Se auzi un bubuit în timp ce un monstru mecanic se prăbuşea la pământ între Will şi Jem, obligându-i să sară la o parte. Aerul mirosea ca înainte de furtună.

— *Henry...*

Vântul îi sufla părul lui Charlotte în faţă. Chipul lui Henry era schimonosit de durere.

— Este... e un soi de Pyxis. Menit să desprindă sufletele demonilor de corpuri. Înainte să moară. N-am avut timp... să o perfecţionez. Dar mi s-a părut că merită să încerc.

Magnus se ridică cu greu în picioare. Vocea lui se înălţă peste zgomotele metalice şi peste ţipetele stridente ale demonilor.

— Veniţi aici! Toţi! *Adunaţi-vă vânătorilor de umbre!*

Bridget se menţinu pe poziţie, continuând să lupte cu două automate ale căror mişcări deveniseră sacadate şi inegale, dar ceilalţi începură să vină în fugă spre ei: Will, Jem, Gabriel... Dar Tessa, unde era Tessa? Cecily văzu că Will remarcase absenţa Tessei în acelaşi timp cu ea; Will se întoarse, cu mâna pe braţul lui Jem, scrutând încăperea cu ochii lui albaştri. Văzu cum buzele lui alcătuiră cuvântul „Tessa”, cu toate că ea nu auzea nimic peste şuieratul din ce în ce mai puternic al vântului şi peste vibraţiile metalului...

— *Suficient!*

O săgeată de lumină argintie coborî ca un fulger din vârful cupolei şi explodă prin încăpere ca scânteile unei roţi de foc. Vântul se potoli şi se opri, lăsând încăperea scăldată într-o tăcere asurzitoare.

Cecily privi în sus. În galeria din apropierea cupolei stătea un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare neagră, elegant croit - un bărbat pe care îl recunoscu pe loc.

Mortmain.

*

— Suficient!

Glasul reverberă în încăpere, trimiţând fiori prin venele Tessei. Mortmain. Îi cunoştea discursul, vocea, cu toate că nu vedea nimic pe după stâlpul din piatră care ascundea alcovul unde o târâse Armaros. Automatul-demon o ţinuse strâns, chiar în timp ce o explozie slabă zguduise încăperea, urmată de un vânt aspru, muşcător, care bătuse dincolo de alcovul lor, lăsându-i neatinşi.

Acum se aşternuse tăcerea, iar Tessa voia cu disperare să se smulgă din braţele de metal care o ţineau, să alerge în încăpere şi să vadă dacă vreunul dintre prietenii ei, cei pe care îi iubea, fusese rănit sau omorât. Dar să se opună automatului era ca şi cum s-ar fi opus unui zid. Îl lovea oricum cu picioarele, când vocea lui Mortmain răsună din nou:

— Unde este domnişoara Gray? Aduce-ţi-o la mine!

Armaros scoase un zgomot huruitor şi se puse în mişcare. Ridicând-o pe Tessa de braţe, o duse din alcov în încăperea principală.

Era o scenă de haos. Automatele stăteau încremenite, uitându-se la stăpânul lor. Multe erau prăbuşite pe jos sau făcute bucăţi. Podeaua era alunecoasă din pricina unui amestec de sânge şi ulei.

În mijlocul încăperii, într-un cerc, stăteau vânătorii de umbre şi tovarăşii lor. Cyril era în genunchi, cu un bandaj plin de sânge înfăşurat în jurul piciorului. Lângă el era Henry, pe jumătate aşezat şi pe jumătate culcat în braţele lui Charlotte. Era palid, foarte palid… Privirea Tessei se intersectă cu a lui Will când el îşi ridică ochii şi o văzu. Pe chipul lui trecu o expresie de groază şi el dădu să o pornească înainte. Jem îl apucă de mânecă. Şi el era cu ochii pe Tessa; ai lui erau mari şi negri şi plini de groază.

Tessa îşi luă privirea de la amândoi şi se uită la Mortmain, care stătea sprijinit de balustrada galeriei de

deasupra lor, ca un predicator într-un amvon, şi zâmbea afectat.

— Domnişoară Gray, spuse el. Ce frumos din partea ta că te-ai decis să ni te alături.

Ea scuipă, simţind în gură gustul de sânge, acolo unde degetele automatului îi zgâriaseră obrazul.

Mortmain ridică o sprânceană.

— Pune-o jos! îi porunci lui Armaros. Ţine mâinile pe umerii ei!

Demonul se supuse cu un chicotit grav. De îndată ce ghetele Tessei atinseră pământul, se îndreptă de spate, ridicându-şi privirea şi aruncându-i o căutătură urâtă lui Mortmain.

— Aduce ghinion să vezi mireasa înainte de ziua nunţii, spuse ea.

— Într-adevăr, făcu Mortmain. Dar ghinion pentru cine?

Tessa nu privi în jur. Să vadă automatele şi jalnicul grupul de vânători de umbre care li se opunea era prea dureros.

— Nefilimii au intrat deja în fortăreaţa dumneavoastră, îi spuse ea. Vor mai fi şi alţii în urma lor. Vă vor copleşi automatele şi le vor distruge. Predaţi-vă acum şi poate că veţi rămâne în viaţă.

Mortmain îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Eşti curajoasă, doamnă! exclamă el. Sunteţi biruiţi, dar îmi ceri mie să mă predau.

— Nu suntem biruiţi..., începu Will, dar Mortmain respiră sâsâit printre dinţi, făcându-se auzit în încăperea care avea ecou.

Într-o clipită, automatele din încăpere îşi întoarseră capetele spre Will - o sincronizare terifiantă.

— Nicio vorbă de la tine, nefilimule, spuse Mortmain. Data viitoare când mai vorbeşte unul dintre voi, va fi ultima gură de aer luată.

— Daţi-le drumul! îi ceru Tessa. Asta n-are nimic de-a face cu ei. Lăsaţi-i să plece şi ţine-mă pe mine!

— Te târguieşti fără să ai nimic la mână, îi spuse Mortmain. Te înşeli de crezi că ceilalţi vânători de umbre vin să vă ajute. Chiar în acest moment, o parte semnificativă a armatei mele face bucăţi Consiliul.

Tessa o auzi pe Charlotte icnind - un zgomot scurt, înăbuşit.

— Isteţ din partea nefilimilor să se adune cu toţii în acelaşi loc, astfel încât să-i pot rade de pe faţa pământului dintr-o singură lovitură.

— Vă rog! îl imploră Tessa. Lăsaţi-i în pace! Plângerile dumneavoastră împotriva nefilimilor sunt juste. Dar dacă ei mor cu toţii, cine va învăţa lecţia răzbunării dumneavoastră? Cine se va căi? Dacă nu există nimeni care să înveţe din greşelile trecutului, atunci nu există nimeni care să ducă mai departe învăţăturile sale. Lăsaţi-i să trăiască.Lăsaţi-i să ducă mai departe în viitor învăţăturile dumneavoastră. Ei pot fi moştenirea dumneavoastră.

Mortmain încuviinţă din cap cu un aer meditativ, ca şi când îi cântărea cuvintele.

— Da, am să-i cruţ... am să-i ţin aici, ca prizonierii noştri. Prizonieratul lor te va face amabilă şi ascultătoare - vocea îi deveni mai dură -, întrucât îi iubeşti, şi dacă vei încerca vreodată să evadezi, am să-i omor pe toţi. Tăcu o clipă. Ce spui, domnişoară Gray? Am fost generos, iar acum mi se datorează nişte mulţumiri.

Singurul sunet din încăpere era scârţâitul automatelor şi sângele care bubuia în urechile Tessei. Abia acum îşi dădu seama ce voise doamna Black să spună în trăsură. *Şi cu cât ştii mai multe despre ei, cu cât îi apreciezi mai tare, cu atât mai eficientă vei fi ca armă, pentru a-i rade de pe faţa pământului.* Tessa devenise unul dintre vânătorii de umbre, chiar dacă nu întru totul. Îi păsa de ei şi îi iubea, iar Mortmain avea să folosească acea grijă şi acea iubire pentru a-i forţa mâna. Prin salvarea celor pe care îi iubea, avea să-i osândească pe toţi. Şi totuşi, să-i condamne la

moarte pe Will şi pe Jem, pe Charlotte şi pe Henry, pe Cecily şi pe ceilalţi era de neimaginat.

— Da.

Jem - sau poate Will - scoase un sunet înăbuşit.

— Da, am să accept acest târg. Tessa ridică privirea. Spuneţi-i demonului să-mi dea drumul şi-am să vin la dumneavoastră.

Îl văzu pe Mortmain făcând ochii mici.

— Nu, spuse el. Armaros, adu-mi-o aici!

Demonul o apucă şi mai tare de braţe; Tessa îşi muşcă buza din pricina durerii. Ca din milă, îngerul mecanic de la gâtul ei zvâcni.

Foarte puţini pot spune că au doar un singur înger care îi protejează. Tu însă poţi.

Mâna i se duse la gât. Îngerul părea să bată sub degetele ei, ca şi când respira, ca şi când încerca să-i comunice ceva. Strânse mâna în jurul lui şi vârfurile aripilor îi pătrunseră în palmă. Se gândi la visul ei.

Aşa arăţi?

Tu vezi doar o fracţiune din ceea ce sunt. Înforma mea adevărată sunt glorie letală.

Armaros o apucă pe Tessa de braţe.

Îngerul tău mecanic conţine o fărâmă din spiritul unui înger, îi spusese Mortmain. Se gândi la steaua albă pe care îngerul mecanic o lăsase pe umărul lui Will. Se gândi la chipul neted, frumos şi imobil al îngerului, la mâinile reci care o ţinuseră când căzuse din trăsura doamnei Black spre apele învolburate de dedesubt.

Demonul începu s-o ridice.

Tessa se gândi la visul ei.

Inspiră adânc. Nu ştia dacă ceea ce urma să facă era măcar posibil sau pur şi simplu o nebunie. Când Armaros o ridică, ea închise ochii, întinzându-se cu mintea, întinzându-se în *interiorul* îngerului ei mecanic. Se rostogoli preţ de o clipă printr-un spaţiu întunecat, iar apoi poposi într-un hău cenuşiu, căutând acea lumină, acea

scânteie a spiritului, acea *viaţă*...

Şi iat-o acolo, o flacără bruscă, un rug, mai luminos decât oricare scânteie pe care o văzuse vreodată. Se întinse după ea, înfăşurând-o în jurul ei, spirale de foc alb care îi ardeau şi îi pârjoleau pielea. Ţipă din toţi rărunchii...

Şi se Transformă.

Focul alb îi explodă prin vene. Se îndreptă de spate, iar echipamentul i se rupse şi căzu de pe ea. Era peste tot înconjurată de lumină. Era foc. Era o stea căzătoare. Braţele lui Armaros se dezlipiră de pe trupul ei - creatura se topi şi se dizolvă în tăcere, pârjolită de focul ceresc care ardea înlăuntrul Tessei.

Zbura... zbura în sus. Ba nu, se înălţa, *creş*tea. Oasele i se întindeau şi se lungeau, o structură trasă în afară şi în sus în timp ce creştea într-un fel imposibilă. Pielea, care îi devenise aurie, se întindea şi se rupea pe măsură ce ea se înălţa tot mai tare, ca vrejul de fasole din vechiul basm. Din locurile în care pielea i se rupea se scurgea un lichid auriu. În vârful capului îi ţâşniră bucle ca nişte aşchii fierbinţi din metal alb, înconjurându-i chipul. Şi din spate îi ieşiră aripi - aripi imense, mai mari decât cele ale tuturor păsărilor existente.

Presupuse că avea să fie îngrozită. Coborând privirea, văzu că vânătorii de umbre o priveau uluiţi, cu gurile căscate. Întreaga încăpere era scăldată într-o lumină orbitoare, o lumină care ieşea din *ea.* Ea *devenise* Ithuriel. Focul divin al îngerilor ardea prin ea, pârjolindu-i oasele şi ochii. Însă nu simţea decât un calm de oţel.

Avea cam şase metri înălţime acum. Era ochi în ochi cu Mortmain, care înlemnise îngrozit, strângând cu putere balustrada balconului. La urma urmelor, îngerul mecanic fusese cadoul lui pentru mama ei. Probabil nu-i trecuse niciodată prin minte că ea avea să-l folosească în acest scop.

— Nu e cu putinţă, îngăimă el răguşit. Nu e posibil...

Ai închis un înger al Raiului, spuse Tessa, deşi nu ea era cea care vorbea, ci Ithuriel, prin intermediul ei.

Vocea răsună prin trupul ei precum sunetul unui gong. Se întreba dacă inima îi bătea - oare îngerii aveau inimi? Oare asta avea s-o omoare? Dacă da, merita.

Ai încercat să creezi o viaţă. Viaţa este doar de competenţa Raiului. Şi Raiului nu-i plac uzurpatorii.

Mortmain încercă să fugă. Însă era lent, la fel ca toţi muritorii. Tessa îşi întinse mâna, mâna lui Ithuriel, şi o închise în jurul lui în timp ce el fugea, ridicându-l de pe podea. Mortmain urlă când strânsoarea îngerului îl pârjoli. Se zbătea, deja arzând, când Tessa îşi înteţi strânsoarea, strivindu-i trupul până ce acesta deveni un amestec vâscos de sânge stacojiu şi oase albe.

Deschise degetele. Trupul distrus al lui Mortmain căzu printre propriile lui automate. Urmă o vibraţie puternică, un mare scârţâit metalic ca de clădire care se năruia, iar automatele începură să cadă, unul câte unul, prăbuşindu-se la pământ lipsite de viaţă, fără Magistrul lor care să le însufleţească. O grădină de flori metalice, veştejindu-se şi murind rând pe rând. Vânătorii de umbre stăteau printre ele, privind miraţi în jurul lor.

Şi apoi Tessa îşi dădu seama că încă avea o inimă, căci aceasta aproape că îi sări din piept când îi văzu pe toţi în viaţă şi în siguranţă. Totuşi, când se întinse spre ei cu mâinile ei aurii - una pătată de stacojiu acum, sângele lui Mortmain amestecat cu lichidul auriu al lui Ithuriel -, ei se dădură înapoi din pricina exploziei de lumină din jurul ei. *Nu, nu,* voia ea să spună, *vouă nu v-aşface rău niciodată,* însă cuvintele nu ieşiră. Nu le putea rosti; arderea era prea mare. Se strădui să revină la ea însăşi, să se Transforme la loc în Tessa, însă se rătăcise în imensul foc, ca şi când căzuse în inima soarelui. O agonie de flăcări explodă înlăuntrul ei şi simţi că începe să cadă, cu îngerul mecanic asemenea unui lasou fierbinte în jurul gâtului ei. *Te rog,* gândi ea, însă totul era prefăcut în foc şi ardea, iar ea

căzu, inconştientă, în lumină.

22
TUNETUL DIN TROMPETĂ

Atât cât tunetul din trompetă va dăinui,
Poate că sufletul de trup se va despărţi,
Dar nu şi noi, unul de celalalt.
- Algernon Charles Swinburne, „Laus Veneris”

Creaturile mecanice o sfârtecau pe Tessa din negurile întunecate. Focul gonea prin venele ei, iar când coborî privirea, pielea îi era crăpată şi avea băşici, iar un lichid auriu curgea şiroaie pe braţele ei. Văzu câmpurile nesfârşite ale Raiului, văzu un cer mereu în flăcări, cu un foc care ar fi orbit orice om. Văzu nori argintii cu margini ca nişte cuţite şi simţi goliciunea glacială care înlocuia inimile îngerilor.

— *Tessa!* Era Will; i-ar fi recunoscut oriunde glasul. *Tessa, trezeşte-te, trezeşte-te! Tessa, te rog!*

Auzea durerea din vocea lui şi voia să se întindă spre el, dar, când îşi ridică braţele, flăcările se înteţiră şi îi carbonizară degetele. Mâinile i se prefăcură în cenuşă şi se risipiră în vântul fierbinte.

Tessa se zbătea în patul ei, delirând din pricina febrei şi a coşmarurilor. Aşternuturile, răsucite în jurul ei, erau îmbibate de sudoare, iar părul îi stătea lipit de tâmple.

Pielea ei, mereu palidă, era aproape străvezie, arătând harta venelor de dedesubt, forma oaselor. Îngerul mecanic îi stătea liniştit la gât; din când în când punea mâna pe el, iar apoi ţipa cu un glas pierdut, de parcă atingerea o durea.

— Suferă atât de mult.

Charlotte înmuie o cârpă în apă rece şi o apăsă pe fruntea fierbinte a Tessei. Fata scoase un sunet de protest la atingere, dar nu făcu nicio mişcare pentru a îndepărta mâna lui Charlotte. Charlotte ar fi vrut să creadă că acele cârpe reci o ajutau, dar ştia că cel mai probabil Tessa pur şi simplu devenea tot mai epuizată.

— Chiar nu mai putem face nimic?

Focul îngerului îi părăseşte trupul, grăi Fratele Enoch cu înfiorătoarele lui şoapte omnidirecţionale. *Va dura cât va dura. Durerea va ceda la un moment dat.*

— Dar va trăi?

A trăit până acum. Fratele Tăcut avea un ton tragic. *Focul ar fi trebuit s-oomoare. Ar fi omorât orice om. Dar ea e pe jumătate vânător de umbre şi pe jumătate demon, şi a fost protejată de îngerul de la care a împrumutat focul. A protejat-o chiar şi în acele ultime momente când a luat foc şi şi-a mistuit propria formă trupească.*

Charlotte nu putea să nu-şi amintească de acea încăpere circulară de sub Cadair Idris, de transformarea Tessei din fată în flăcări, arzând ca o coloană de foc, cu părul prefăcându-i-se în lujeri de scântei, cu o lumină orbitoare şi înspăimântătoare. Ghemuită pe podea, lângă trupul lui Henry, Charlotte se întrebase cum de se făcea că îngerii puteau să ardă aşa şi să supravieţuiască.

Când îngerul o părăsise, Tessa se prăbuşise, cu hainele care îi atârnau în zdrenţe şi cu pielea acoperită de cicatrice, de parcă ar fi fost pârjolită. Câţiva vânători de umbre alergaseră spre ea printre grămezile de automate, deşi lui Charlotte i se păruse a fi un soi de vârtej - scene văzute prin lentilele pâlpâitoare ale groazei ei pentru

Henry: Will ridicând-o pe Tessa în braţe; fortăreaţa Magistrului începând să se închidă în urma lor, cu uşile trântindu-se în timp ce ei goneau pe coridoare, focul albastru al lui Magnus luminându-le calea prin care să scape. Crearea unui al doilea Portal. Mai mulţi Fraţi Tăcuţi aşteptându-i la Institut, cu mâini şi feţe pline de cicatrice, alungând-o până şi pe Charlotte atunci când se închiseră cu Henry şi Tessa. Will întorcându-se spre Jem, cu o expresie îndurerată. Apelase la *parabatai*-ul său.

—James, spusese el. Tu poţi să afli... ce-i fac... dacă va supravieţui...

Însă Fratele Enoch se interpusese între ei. *Numele lui nu e James Carstairs,* îi spusese el. *Acum e Zachariah.*

Privirea lui Will, felul în care îşi coborâse mâinile.

— Lasă-l să vorbească în numele lui.

Însă Jem pur şi simplu se întorsese, îndepărtându-se de ei toţi şi de Institut. Uluit, Will îl privise plecând, iar Charlotte îşi aminti de prima dată când cei doi băieţi se întâlniseră: *Eşti cu adevărat pe moarte? Îmi pare rău.*

Will fusese cel care le explicase tuturor povestea Tessei: funcţia îngerului mecanic, povestea nefericitei familii Starkweather şi felul ieşit din comun în care fusese Tessa concepută. Aloysius avusese dreptate, reflectă Charlotte. Tessa era strănepoata lui. O descendentă pe care nu avea s-o cunoască vreodată, căci fusese ucis în masacrul de la Consiliu.

Charlotte nu se putea abţine să nu-şi imagineze cum fusese atunci când uşile sălii de Consiliu se deschiseseră şi automatele dăduseră buzna înăuntru. La şedinţele Consiliului nu ţi se interzicea să vii cu arme, dar vânătorii de umbre în mod sigur nu erau pregătiţi să lupte. Şi nici nu mai avuseseră vreodată de-a face cu un automat. Numai faptul că îşi imagină măcelul îi dădu fiori pe şira spinării. Era copleşită de multitudinea de pierderi din lumea vânătorilor de umbre, deşi lucrurile ar fi fost şi mai îngrozitoare dacă Tessa nu s-ar fi sacrificat pentru ei.

Toate automatele căzuseră odată cu moartea lui Mortmain, chiar şi cele din sala Consiliului, şi cei mai mulţi vânători de umbre supravieţuiseră, deşi existaseră câteva pierderi importante - inclusiv Consulul.

— Pe jumătate demon şi pe jumătate vânător de umbre, murmură Charlotte acum, privind-o pe Tessa. Asta ce-o face pe ea?

Sângele de nefilim e dominant. Un nou soi de vânător de umbre. Charlotte, lucrurile noi nu sunt întotdeauna rele.

Acel sânge de nefilim îi convinsese să deseneze rune vindecătoare pe Tessa, însă runele pur şi simplu intraseră în piele şi dispăruseră, ca nişte cuvinte scrise pe apă. Acum, Charlotte întinse mâna să atingă clavicula Tessei, acolo unde runa fusese desenată. Pielea îi era fierbinte la atingere.

— Îngerul ei mecanic, observă Charlotte. Nu mai ticăie.

Prezenta îngerului l-a părăsit. Ithuriel e liber şi Tessa neprotejată, deşi, ţinând cont că Magistrul e mort şi că ea e nefilim, probabil că va fi în siguranţă. Atâta timp cât nu încearcă să se transforme din nou într-un înger. Asta în mod sigur o va omorî.

— Există alte primejdii.

Cu toţii trebuie să facem faţă primejdiilor, spuse Fratele Enoch. Era aceeaşi voce mentală, rece şi impasibilă, pe care o folosise când îi spusese că, deşi Henry avea să trăiască, n-avea să mai meargă niciodată.

Pe pat, Tessa se mişcă, strigând cu un glas stins. În somn, de când se terminase bătălia, strigase diferite nume. Îi strigase pe Nate, pe mătuşa ei şi pe Charlotte.

— Jem, şopti ea acum, apucându-se de cuvertură.

Charlotte se întoarse de la Fratele Enoch şi umezi din nou cârpa, după care o puse pe fruntea Tessei. Ştia că nu trebuia să întrebe, şi totuşi...

— El cum e? Jem al nostru? Se... adaptează la viaţa de Frăţie?

Simţi reproşul lui Enoch.

Ştii că nu-ţi pot spune asta. Nu mai e Jem al tău. Acum e Fratele Zachariah. Trebuie să-l uiţi.

— Să-l uit? Nu pot să-l uit, spuse Charlotte. Enoch, tu ştii că el nu e ca ceilalţi Fraţi ai tăi; ştii asta.

Ritualurile care convertesc un Frate Tăcut sunt cele mai adânci secrete ale noastre.

— Nu te întreb ca să aflu cum se desfăşoară ritualurile voastre, spuse Charlotte. Şi totuşi ştiu că cei mai mulţi Fraţi Tăcuţi rup legăturile cu vieţile lor muritoare înainte să intre în Frăţie. Dar James n-a putut să facă asta. El încă are acel ceva care îl leagă de această lume. Charlotte o privi pe Tessa, ale cărei pleoape fluturau în timp ce respira sacadat. Există un cordon care îi leagă pe unul de altul şi, dacă nu se dizolvă cum trebuie, mă tem că s-ar putea să-i rănească pe amândoi.

— „Vine ea, draga mea, scumpa mea;
N-a fost vreodată pas mai graţios,
Mi-o aude inima şi bate pentru ea,
Unde vezi pământ în pat pământos;
Mi-o aude ţărâna şi bate pentru ea,
De un secol dacă eu nu aş mai fi;
Sub pasul ei aş începe a tremura
Şi-n purpuriu şi roşu aş îmboboci.”

— O, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Henry iritat, suflecându-şi mânecile halatului, pătate de cerneală. Nu poţi să citeşti şi tu ceva mai puţin deprimant? Ceva cu o bătălie?

— E Tennyson, răspunse Will, coborându-şi picioarele de pe otomanul de lângă şemineu.

Se aflau în salon; Henry stătea în scaunul lui lângă şemineu, cu un caiet de schiţe deschis în poală. Era încă palid, aşa cum fusese de când se sfârşise bătălia de la Cadair Idris, deşi începuse să-şi recapete culoarea.

— Îţi va îmbogăţi mintea, adăugă Will.

Înainte ca Henry să poată răspunde, uşa se deschise şi Charlotte păşi în salon, părând obosită, cu mânecile dantelate ale rochiei sale pătate de apă. Will puse imediat cartea jos, iar Henry îşi ridică privirea întrebătoare din caietul său de schiţe.

Charlotte se uită de la unul la altul, observând cartea de pe masă, care stătea lângă serviciul de ceai.

— Will, îi citeai lui Henry?

— Da, mi-a citit ceva oribil, plin de poezie, răspunse Henry, care avea un toc în mână şi hârtii împrăştiate pe pătura trasă peste genunchi.

Henry primise cu aceeaşi tărie de caracter vestea că nici măcar vindecarea Fraţilor Tăcuţi nu avea să-i mai îngăduie vreodată să meargă. Şi avea convingerea că trebuia să-şi construiască singur un scaun, ceva care să semene cu un scaun cu rotile, dar mai bun, cu roţi autopropulsate şi alte înzestrări. Era hotărât ca acel scaun să poată urca şi coborî pe scări, astfel încât el să-şi vadă în continuare de invenţiile din criptă. Mâzgălise modele pentru scaun pe tot parcursul orei în care Will îi citise din *Maud,* însă poezia nu fusese niciodată una dintre zonele de interes ale lui Henry.

— Ei bine, Will, eşti scutit de îndatoririle tale şi tu, Henry, eşti scutit de alte poezii, spuse Charlotte. Dragule, dacă vrei, te pot ajuta să-ţi ridici notiţele...

Se strecură în spatele scaunului său şi se întinse peste umerii lui, ajutându-l să adune hârtiile împrăştiate într-un teanc ordonat. El o apucă de încheietura mâinii în timp ce se mişca şi se uită în ochii ei - o privire încărcată de atâta încredere şi adoraţie, încât îl făcu pe Will să se simtă de parcă nişte cuţitaşe îi tăiau pielea.

Nu era ca şi când îi invidia pe Charlotte şi pe Henry pentru fericirea lor - nici pe departe. Însă nu se putea abţine să nu se gândească la Tessa. La speranţele pe care le nutrise odată şi la care fusese nevoit să renunţe mai târziu. Se întreba dacă ea îl privise vreodată aşa. Probabil

că nu. Se străduise din răsputeri să-i distrugă încrederea şi, cu toate că tot ceea ce îşi dorea era o şansă adevărată ca să o redobândească, nu putea să nu se teamă că...

Alungă acele gânduri întunecate şi se ridică în picioare, dând să le spună că se ducea s-o vadă pe Tessa. Înainte să poată vorbi, se auzi o bătaie la uşă şi Sophie intră în salon, parând extrem de agitată. Agitaţia fu explicată o clipă mai târziu, când Inchizitorul o urmă în încăpere.

Will, obişnuit să-l vadă în robele lui formale la întrunirile Consiliului, aproape că nu-l recunoscu pe bărbatul cu mină serioasă, îmbrăcat cu o haină grişi pantaloni negri. Pe obraz avea o cicatrice lividă, pe care nu o cunoştea.

— Domnule Inchizitor Whitelaw. Charlotte se îndreptă de spate, adoptând o expresie serioasă. Cărui fapt îi datorăm această onoare?

— Charlotte, spuse Inchizitorul, întinzând mâna; în ea avea o scrisoare cu sigiliul Consiliului. Ţi-am adus un mesaj.

Charlotte îl privi perplexă.

— Nu puteaţi să-l trimiteţi prin poştă?

— Scrisoarea aceasta este extrem de importantă. Trebuie neapărat s-o citeşti acum.

Încet, Charlotte se întinse şi o luă. Trase de clapă, apoi se încruntă şi traversă încăperea pentru a lua de pe birou un cuţit de scrisori. Will profită de ocazie pentru a-l studia pe furiş pe Inchizitor. Bărbatul o privea încruntat pe Charlotte şi pe Will îl ignora cu desăvârşire. Will nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva cicatricea de pe obrazul Inchizitorului era o relicvă a bătăliei cu automatele lui Mortmain în sala Consiliului.

Will fusese sigur că aveau să moară cu toţii, împreună, sub munte, până ce Tessa se aprinsese în toată gloria îngerului şi îl lovise pe Mortmain aşa cum un fulger ar fi lovit un copac. Fusese unul dintre cele mai minunate lucruri pe care le văzuse vreodată, însă acea minune fusese curând înlocuită de groază atunci când Tessa se

prăbuşise după Transformare, sângerând şi rămânând inconştientă, oricât de tare încercaseră ei s-o trezească. Magnus, aproape epuizat, de-abia reuşise, cu ajutorul lui Henry, să creeze un Portal spre Institut, iar Will îşi amintea doar de un vârtej după asta, un vârtej de epuizare şi sânge şi teamă, mai mulţi Fraţi Tăcuţi convocaţi pentru a avea grijă de cei răniţi, şi veştile despre toţi cei care fuseseră omorâţi în bătălia de la Consiliu înainte ca automatele să se dezintegreze la moartea lui Mortmain. Iar Tessa... Tessa, care nu vorbea şi nu se trezea, fusese dusă în camera ei de către Fraţii Tăcuţi, iar el nu avusese voie să o însoţească. Nefiind nici fratele şi nici soţul ei, nu putea decât să stea şi să aştepte, închizând şi deschizând mâinile pătate de sânge. Niciodată nu se mai simţise atât de neajutorat.

Şi când se întorsese să-l găsească pe Jem, pentru a-şi împărtăşi temerile singurei persoane din lume care o iubea pe Tessa la fel de mult ca el - Jem plecase, întorcându-se în Oraşul Tăcut la ordinele Fraţilor. Plecase fără ca măcar să-şi ia rămas-bun.

Deşi Cecily încercase să-l consoleze, Will fusese furios - furios pe Jem, pe Consiliu şi chiar şi pe Frăţie, pentru că îi permiseseră lui Jem să devină un Frate Tăcut, deşi Will ştia că nu era corect, că fusese alegerea lui Jem şi că era singurul fel în care el putea să trăiască. Şi totuşi, de la întoarcerea lor la Institut, Will se simţise întruna ca şi când ar fi avut rău de mare - de parcă fusese o ambarcaţiune ancorată vreme îndelungată, căreia i se tăiaseră odgoanele pentru a pluti pe maree, fără să aibă habar în ce direcţie să navigheze. Iar Tessa...

Sunetul de hârtie ruptă îi întrerupse gândurile atunci când Charlotte deschise scrisoarea şi o citi, rămânând fără culoare în obraji. Ridică ochii şi îl privi lung pe Inchizitor.

— E o glumă?

Încruntarea Inchizitorului se adânci.

— Nu e nicio glumă, te asigur. Ai un răspuns?

— Lottie, spuse Henry, privindu-şi soţia; până şi smocurile lui de păr roşcat emanau nelinişte şi dragoste. Lottie, ce e, ce s-a întâmplat:

Charlotte se uită la el, şi apoi din nou la Inchizitor.

— Nu, spuse ea. Nu am un răspuns. Nu încă.

— Consiliul nu doreşte..., începu el, iar apoi păru să-l vadă pe Will pentru prima oară. Charlotte, putem vorbi între patru ochi?

Charlotte se îndreptă de spate.

— N-am de gând să-i trimit de-aici pe Will sau pe Henry.

Cei doi se uitară lung unul la celălalt. Will ştia că Henry îl privea agitat. După dezacordul dintre Charlotte şi Consul şi după moartea acestuia, aşteptaseră cu toţii cu sufletul la gură ca cei din Consiliu să impună un soi de pedeapsă. Custodia Institutului se afla într-o stare precară. Will putea să o vadă în tremuratul uşor al mâinilor lui Charlotte şi în expresia de pe chipul ei.

Brusc, îşi dori ca Jem sau Tessa să fi fost aici, să aibă pe cineva cu care să poată vorbi, o persoană pe care s-o poată întreba ce-ar trebui să facă pentru Charlotte, căreia îi datora atât de multe.

— E în regulă, spuse Will, ridicându-se în picioare. Voia s-o vadă pe Tessa, chiar dacă ea n-avea să deschidă ochii, chiar dacă ea n-avea să-l recunoască. Oricum voiam să plec.

— Will..., protestă Charlotte.

— Charlotte, e în regulă, repetă Will şi trecu pe lângă Inchizitor, îndreptându-se spre uşă.

Odată ajuns pe coridor, se rezemă de perete preţ de o clipă, adunându-se. Nu putea să nu-şi aducă aminte de propriile lui cuvinte - Dumnezeule, parcă se întâmplase în urmă cu un miliard de ani şi nu i se mai părea deloc amuzant: *Consulul? Să ne întrerupă la micul dejun? Ce urmează acum? Inchizitorul să vină la ceai?*

Dacă Institutul îi era luat lui Charlotte...

Dacă ei toţi îşi pierdeau căminul...

Dacă Tessa...

Nu putu să termine gândul. Tessa avea să trăiască; trebuia să trăiască. Când porni pe coridor, se gândi la albastrul şi verdele şi cenuşiul dinŢara Galilor. Poate că se putea întoarce acolo, cu Cecily, în cazul în care pierdeau Institutul, să îşi clădească un soi de viaţă în locul lor de baştină. Nu avea să fie o viaţă de vânători de umbre, dar, fără Charlotte, fără Henry, fără Jem sau Tessa sau Sophie sau chiar şi afurisiţii de Lightwood, el nu-şi mai dorea să fie vânător de umbre. Ei erau familia lui, şi erau nepreţuiţi - un alt adevăr, gândi el, care năvălise peste el brusc şi totuşi prea târziu.

— Tessa. Trezeşte-te. Te rog, trezeşte-te!

Vocea lui Sophie acum, spintecând întunericul. Tessa se strădui, forţându-şi ochii să se deschidă pentru o secundă. Văzu dormitorul de la Institut, mobila familiară, draperiile trase, soarele slab aruncând pătrate de lumină pe podea. Se gândi să se agaţe de asta. Aşa era, perioade scurte de luciditate între febră şi coşmaruri - niciodată suficiente, niciodată suficient timp să ridice mâinile, să vorbească. *Sophie,* se luptă ea să şoptească, însă buzele ei uscate nu voiau să rostească cuvântul. Vederea îi fu lovită de un fulger, despicând lumea în două. Strigă fără sunet când Institutul se spulberă şi fugi de ea în întuneric.

Cyril fu cel care îi spuse într-un târziu lui Gabriel că Cecily se afla la grajduri, după ce băiatul Lightwood petrecuse cea mai mare parte a zilei căutând-o în van - deşi spera că nu prea evident - prin Institut.

Apusul se pogorâse peste oraş, iar grajdul era învăluit într-o lumină caldă, ce provenea de la un felinar, şi de mirosul specific cailor. Cecily stătea lângă boxa lui Balios, cu capul lipit de grumazul imensului cal negru. Părul ei, aproape de aceeaşi culoare ca a lui, îi atârna liber pe umeri. Când se întoarse să-l privească, Gabriel văzu

sclipirea rubinului roşu la gâtul ei.

O privire îngrijorată îi străbătu chipul.

— I s-a întâmplat ceva lui Will?

— Lui Will? întrebă Gabriel confuz.

— Mă gândeam... după felul în care arătai... Oftă. A fost foarte tulburat în ultimele câteva zile. Ca şi când n-ar fi fost de-ajuns că Tessa e bolnavă şi rănită, a mai aflat şi ce i s-a întâmplat lui Jem... Clătină din cap. Am încercat să vorbesc cu el despre asta, dar nu vrea să-mi spună nimic.

— Cred că acum vorbeşte cu Jem, spuse Gabriel. Recunosc că nu ştiu în ce stare de spirit se află. Dacă doreşti, aş putea să...

— Nu, răspunse Cecily pe un ton slab; ochii îi erau fixaţi pe ceva ce se afla foarte departe. Lasă-l în pace.

Gabriel înaintă câţiva paşi. Strălucirea suavă a luminii felinarului de la picioarele lui Cecily conferea o uşoară tentă aurie pielii ei. Mâinile îi era fără mănuşi, foarte albe faţă de negrul calului.

— Eu..., începu el. Se pare că îţi place foarte mult acest cal.

Gabriel se blestemă în gând. Şi-l aminti pe tatăl său, care îi spusese odată că femeilor, reprezentantelor sexului slab, le plăcea să fie date pe spate de cuvinte fermecătoare şi de fraze succinte. Nu era sigur ce anume însemna o frază succintă, dar era sigur că „Se pare că îţi place foarte mult acest cal” nu era una.

Totuşi, Cecily nu băgă de seamă. Absentă, mai mângâie o dată calul, înainte să se întoarcă spre el.

— Balios i-a salvat viaţa fratelui meu.

— Ai de gând să pleci? întrebă Gabriel deodată.

Cecily făcu ochii mari.

— Ce-ai spus, domnule Lightwood?

— Nu. Ridică mâna. Nu-mi mai spune domnule Lightwood, te rog. Suntem vânători de umbre. Pentru tine sunt Gabriel.

Cecily se îmbujoră.

— Gabriel, atunci. De ce m-ai întrebat dacă plec?

— Ai venit aici ca să-ţi aduci fratele acasă, răspunse Gabriel. Însă e limpede că el nu are de gând să plece, nu-i aşa? E îndrăgostit de Tessa. O să rămână unde este şi ea.

— Poate că ea n-o să rămână aici, spuse Cecily, cu o expresie indescifrabilă.

— Eu cred că va rămâne. Însă, chiar şi dacă nu o face, el se va duce acolo unde merge şi ea. Iar Jem... Jem a devenit un Frate Tăcut. El e în continuare nefilim. Dacă Will speră să-l vadă din nou, şi amândoi ştim că îşi doreşte asta, va rămâne. Cecily, anii l-au schimbat. Familia lui e acum aici.

— Crezi că-mi spui ceva ce n-am observat şi singură? Inima lui Will e aici, nu în Yorkshire, într-o casă în care n-a locuit niciodată, cu părinţi pe care nu i-a mai văzut de ani buni.

— Atunci, dacă nu se poate duce acasă... mă gândeam că poate tu o vei face.

— Astfel încât părinţii mei să nu fie singuri. Da. Înţeleg de ce spui asta. Şovăi. Ştii, desigur, că în câţiva ani mă aştept să mă căsătoresc şi că oricum îmi voi părăsi părinţii.

— Dar nu vei înceta să mai vorbeşti cu ei. Cecily, ei sunt exilaţi. Dacă tu rămâi aici, vei tăia legăturile cu ei.

— O spui de parcă vrei să mă convingi să mă întorc acasă.

— O spun fiindcă mă tem c-o vei face.

Cuvintele îi ieşiră pe gură înainte să le poată retrage; nu putea decât s-o privească în timp ce roşeaţa i se întinse în obraji.

Ea făcu un pas spre el. Ochii ei albaştri, întorşi spre ai lui, erau larg deschişi. Gabriel se întreba când anume încetaseră să-i mai aducă aminte de ochii lui Will; erau doar ochii lui Cecily, o nuanţă de albastru pe care o asocia doar cu ea.

— Când am sosit aici, spuse ea, mă gândeam că vânătorii de umbre erau nişte monştri. Mă gândeam că trebuia să-mi salvez fratele. Mă gândeam că urma să ne

întoarcem acasă împreună şi că părinţii mei aveau să fie mândri de amândoi. Că urma să fim din nou o familie. Apoi mi-am dat seama... tu m-ai ajutat să-mi dau seama...

— Te-am ajutat? Cum?

— Tatăl tău nu ţi-a oferit şansa de a alege, răspunse ea. Ţi-a cerut să fii ceea ce voia el. Şi acea exigenţă ţi-a distrus familia. Dar tatăl meu a ales să-i abandoneze pe nefilimi şi să se însoare cu mama mea. Aceea a fost alegerea *lui,* la fel cum Will a ales să rămână alături de vânătorii de umbre. Să alegi dragostea sau războiul: ambele sunt alegeri curajoase în felul lor. Şi nu cred că părinţii mei îi vor purta ranchiună lui Will pentru alegerea pe care a făcut-o. Mai presus de orice, pentru ei contează ca fiul lor să fie fericit.

— Dar cum rămâne cu tine? întrebă Gabriel şi îşi dădu seama că erau foarte aproape acum, aproape atingându-se. Acum ai şi tu o alegere de făcut - rămâi sau te întorci?

— Am să rămân, răspunse Cecily. Aleg războiul.

Gabriel lăsă să-i scape un oftat pe care nu ştia că şi-l reţinuse.

— Vrei să renunţi la casa ta?

— O casă veche şi friguroasă din Yorkshire? întrebă Cecily. Aici *e* Londra.

— Şi să renunţi la lucrurile familiare?

— Lucrurile familiare sunt plictisitoare.

— Şi să renunţi să-ţi vezi părinţii? E împotriva Legii să...

Cecily schiţă un zâmbet.

— Toată lumea încalcă Legea.

— Cecy, spuse el şi închise distanţa dintre ei, deşi nu era foarte mare. Iar apoi o sărută - la început ţinându-şimâinile într-o poziţie stângace pe umerii ei, apoi ridicându-le pe taftaua apretată a rochiei, înainte să-şi strecoare degetele mai sus, trecându-le prin părul ei mătăsos şi cald.

Cecily se încordă surprinsă, apoi se lăsă moale lângă el, desfăcându-şi buzele când el gustă dulceaţa gurii ei. Când ea se trase înapoi într-untârziu, Gabriel se simţi ameţit.

— Cecy? repetă el pe un ton răguşit.

— Cinci, spuse ea.

Buzele şi obrajii îi erau roşii, însă privirea îi era fermă.

— Cinci? întrebă el perplex.

— Nota mea, răspunse Cecily, după care îi zâmbi. Abilitatea şi tehnica se prea poate să necesite mai multă muncă, însă talentul înnăscut e cu siguranţă acolo. Ceea ce-ţi trebuie este să *exersezi.*

— Şi vrei să-mi fii profesoară?

— M-aş simţi foarte insultată dacă ai alege pe altcineva, răspunse ea şi se ridică să-l sărute din nou.

Când Will intră în camera Tessei, Sophie stătea lângă pat, murmurând cu o voce blândă. Se întoarse când auzi uşa închizându-se în urma lui Will. Părea încordată şi îngrijorată.

— Cum e? întrebă Will, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

Îl durea s-o vadă pe Tessa aşa, îl durea de parcă o aşchie de gheaţă se adăpostise sub coastele lui şi acum i se înfigea în inimă. Sophie împletise frumos părul lung al Tessei, astfel încât să nu i se încâlcească atunci când îşi foia capul pe pernă. Respira sacadat, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând în viteză şi cu ochii mişcându-se vizibil pe sub pleoapele palide. Will se întrebă ce visa.

— La fel, răspunse Sophie, ridicându-se cu graţie pentru a-i ceda fotoliul de lângă pat. A strigat din nou.

— Pe cineva în mod special? întrebă Will, şi apoi regretă imediat că întrebase; sigur motivele lui erau ridicol de transparente.

Ochii migdalaţi ai lui Sophie se îndepărtară de ai lui.

— Pe fratele ei, răspunse ea. Dacă doriţi să rămâneţi câteva minute singur împreună cu domnişoara Tessa…

— Da, te rog, Sophie.

Ea se opri la uşă.

— Conaşule William, spuse ea.

Will tocmai se aşezase în fotoliul de lângă pat şi întoarse

capul spre ea.

— Îmi pare rău când am gândit şi vorbit urât de dumneavoastră în toţi aceşti ani, spuse Sophie. Înţeleg acum că făceaţi ceea ce cu toţii încercăm să facem. Ce putem mai bine.

Will se întinse şi îşi puse palma peste mâna stângă a Tessei, care ciupea agitată cuvertura.

— Îţi mulţumesc, spuse el, neputând să o privească pe Sophie în ochi; o clipă mai târziu auzi uşa închizându-se încet în urma ei.

Se uită la Tessa. În acel moment era liniştită şi genele îi fluturau când respira. Cearcănele de sub ochi erau întunecate şi venele un filigran delicat la tâmple şi pe interiorul încheieturilor mâinii. Când îşi amintea cum izbucnise în flăcări, era imposibil să ţi-o imaginezi fragilă, şi totuşi, iat-o aici. Mâna ei era fierbinte într-a lui şi, când o mângâie pe obraz, observă că pielea îi ardea.

— Tess, şopti el. În Iad e frig. Îţi aduci aminte când mi-ai spus asta? Ne aflam în celulele din Casa Întunecată. Alţii s-ar fi panicat, dar tu ai rămas calmă, spunându-mi că Iadul era acoperit de gheaţă. Dacă cel care mi te ia e focul Raiului, tare crudă ar fi ironia!

Tessa inspiră adânc şi lui Will îi stătu inima în loc - oare îl auzise? Însă ochii îi erau în continuare închişi.

— Întoarce-te, spuse el, strângând-o şi mai tare de mână. Tessa, întoarce-te la mine. Henry a spus că de vreme ce ai atins sufletul unui înger, poate că visezi acum Raiul, câmpurile cu îngeri şi flori de foc. Poate că eşti fericită în acele vise. Dar îţi cer asta din pur egoism. Întoarce-te la mine. Pentru că nu pot suporta să-mi pierd toată inima.

Tessa întoarse uşor capul spre el, deschizând buzele de parcă voia să-i spună ceva. Will se aplecă repede, cu inima cât un purice.

— Jem? spuse ea.

El înlemni, nemişcat, ţinând-o în continuare de mână. Tessa clipi uşor şi deschise ochii - la fel de cenuşii ca cerul

înainte de ploaie, la fel de cenuşii ca dealurile de ardezie din Ţara Galilor. Culoarea lacrimilor. Se uită la el, prin el, fără să-l vadă cu adevărat.

— Jem, repetă ea. Jem, îmi pare rău. A fost doar vina mea.

Will se aplecă din nou spre ea. Nu se putu abţine. Tessa vorbea, inteligibil, pentru prima dată în ultimele zile. Chiar dacă nu cu el.

— Nu e vina ta, răspunse Will.

Tessa întoarse febril strângerea mâinii lui; fiecare deget al ei părea să-i ardă pielea.

— Dar e, spuse ea. Eu sunt de vină că Mortmain te-a lăsat fără *yin fen.* Eu sunt de vină că v-am pus pe toţi în primejdie. Trebuia să vă iubesc, şi tot ce-am făcut a fost să vă scurtez vieţile.

Will inspiră tremurat. Aşchia de gheaţă îi revenise în inimă şi avea senzaţia că respira în jurul ei. Şi totuşi, nu era gelozie, ci o tristeţe mai adâncă şi mai profundă ca niciodată. Se gândi la Sydney Carton. *Spuneaţi, când şi când, că există un om care şi-ar jertfi viaţa pentru ca o altă viaţă dragă dumitale să-ţi rămână alături*.[32]Da, el ar fi făcut acest lucru pentru Tessa - ar fi murit pentru ca cei de care ea avea nevoie să-i rămână alături - şi la fel ar fi făcut şi Jem pentru el sau pentru Tessa, şi la fel ar fi făcut şi Tessa, gândi el, pentru ei amândoi. Ei trei erau o încurcătură aproape de neînţeles, dar un lucru era cert - iubirea nu lipsea între ei.

Sunt suficient de puternic pentru asta, îşi spuse el, ridicându-i blând mâna.

— Viaţa nu înseamnă doar supravieţuire, spuse el. Mai există şi fericire. Tessa, tu îl cunoşti pe James. Ştii că el ar alege oricând dragostea în locul unei vieţi prelungite.

Însă Tessa nu făcea decât să-şi mişte agitată capul pe pernă.

---

[32] Charles Dickens, *Poveste despre două orașe,* traducere de Antoaneta Ralian, Editura Paralela 45, București, 2003.

— James, unde eşti? Te caut pe întuneric, dar nu te găsesc. Tu eşti logodnicul meu; ar trebui să fim uniţi de nişte legături care nu se pot rupe. Şi totuşi, când erai pe moarte, eu nu am fost lângă tine. N-am apucat să-mi iau rămas-bun de la tine.

— Ce întuneric? Tessa, unde eşti? Will o strânse bine de mână. Lasă-mă să te găsesc.

Brusc, Tessa îşi arcui spatele pe pat, încordându-şi mâna într-a lui.

— Îmi pare rău! gâfâi ea. Jem… îmi pare atât de rău… te-am jignit, te-am jignit îngrozitor…

— Tessa!

Will sări în picioare, dar Tessa se prăbuşise deja fără vlagă pe saltea, respirând cu dificultate.

Nu se putu abţine. Strigă după Charlotte ca un copil care se trezise dintr-un coşmar, aşa cum nu îşi permisese niciodată să strige când fusese mic, trezindu-se în Institutul care pe-atunci nu îi era familiar şi tânjind după alinare, dar ştiind că nu putea avea parte de ea.

Charlotte alergă într-un suflet prin Institut, aşa cum el ştiuse mereu că avea s-o facă dacă ar fi strigat-o. Sosi în cameră, gâfâind înspăimântată; aruncă o privire spre Tessa şi spre Will, care o ţinea de mână, iar el văzu groaza părăsindu-i chipul, înlocuită de o tristeţe fără cuvinte.

— Will…

Will se desprinse cu blândeţe de mâna Tessei şi se întoarse spre uşă.

— Charlotte, spuse el. Nu te-am rugat niciodată până acum să-ţi foloseşti funcţia de conducătoare a Institutului pentru a mă ajuta…

— Funcţia mea n-o poate vindeca pe Tessa.

— Ba da. Trebuie să-l aduci pe Jem aici.

— Nu pot cere asta, îi explică Charlotte. Jem de-abia a început primul semestru de serviciu în Oraşul Tăcut. Noii Novici nu au permisiunea să plece deloc în primul an…

— A venit să lupte.

Charlotte îşi dădu la o parte de pe faţă o şuviţă rebelă. Uneori părea foarte tânără, aşa cum se întâmpla acum, deşi, mai devreme, când discutase cu Inchizitorul în salon, nu păruse.

— Asta a fost alegerea Fratelui Enoch.

Convingerea îl făcu pe Will să se îndrepte de spate. Ani la rândul se îndoise de sentimentele lui. Acum nu se mai îndoia de ele.

— Tessa are nevoie de Jem, spuse el. Cunosc Legea, ştiu că el nu poate să vină acasă, dar... Fraţii Tăcuţi trebuie să rupă toate legăturile care îi unesc de viaţa muritoare, înainte de a se alătura Frăţiei. Asta e tot din Lege. Legătura dintre Tessa şi Jem n-a fost tăiată. Atunci, cum o să se poată ea alătura din nou lumii muritoare dacă nu îl mai poate vedea pe Jem pentru ultima oară?

Charlotte ramase îngândurată preţ de câteva secunde. O umbră îi traversă chipul, una pe care el n-o putea defini. În mod sigur avea să-şi dorească asta, pentru Jem, pentru Tessa, pentru amândoi.

— Prea bine, spuse ea într-un sfârşit. Mă duc să văd ce pot face.

Un popas făcură ca să bea apă
Dintr-un izvor ce limpede curgea,
Şi acolo ea văzu sângele inimii lui
Cum pe pârâu, la vale, se ducea.
„Stai, stai, lordule William”, spuse ea,
„Căci mă tem că cineva mi te-a rănit”;
„E doar vopseaua de pe hainele-mi stacojii,
Care în izvor străluceşte necontenit.”

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! murmură Sophie când trecu prin dreptul bucătăriei.

Oare Bridget trebuia să fie atât de morbidă în toată cântecele ei şi chiar trebuia să folosească *numele* lui Will? Ca şi când bietul băiat nu suferise suficient...

O umbră se materializă din întuneric.

— Sophie?

Sophie ţipă şi aproape că scăpă din mână peria de covoare. Lampa-vrăjitoarei se aprinse pe coridorul slab luminat şi ea zări o pereche de ochi gri-verzui familiari.

— Gideon! exclamă ea. Cerule, m-ai speriat de moarte!

El păru ruşinat.

— Te rog să mă ierţi. Nu voiam decât să-ţi urez noapte bună - şi zâmbeai în timp ce mergeai. Credeam că…

— Mă gândeam la conaşul Will, spuse ea, iar apoi zâmbi din nou când observă expresia lui dezamăgită. Problema e că acum un an, dacă mi-ai fi spus că ceva îl chinuia, aş fi fost deosebit de încântată, dar acum îl compătimesc. Asta-i tot.

Gideon adoptă o mină serioasă.

— Şi eu îl compătimesc. În fiecare zi în care Tessa nu se trezeşte, poţi să vezi cum viaţa se scurge uşor-uşor din el.

— Ce bine era dacă l-am fi avut aici pe conaşul Jem… Sophie oftă. Dar nu-l avem.

— În ziua de azi există multe lucruri fără de care trebuie să învăţăm să trăim.

Gideon o mângâie delicat pe obraz. Degetele îi erau aspre, cu bătături. Nu avea mâinile netede ale unui gentilom. Sophie îi zâmbi.

— Nu te-ai uitat la mine în timpul cinei, spuse el, coborând tonul.

Era adevărat - fusese o cină rapidă, cu friptură de pui rece şi cartofi.Nimeni nu avusese poftă, mai puţin Gabriel şi Cecily, care mâncaseră de parcă ar fi fost toată ziua la antrenament. Poate că fuseseră.

— Îmi fac griji pentru doamna Branwell, i se confesă Sophie. A fost atât de îngrijorată, pentru domnul Branwell, pentru domnişoara Tessa… Se consumă, iar copilaşul… Sophie îşi muşcă buza. Îmi fac griji, repetă ea.

Nu putea spune mai multe. Era dificil să piardă reticenţa unei vieţi de muncă, chiar dacă acum *era* logodită cu un

vânător de umbre.

— Ai un suflet bun, îi spuse Gideon, coborându-şi degetele pe obraz pentru a-i atinge buzele aidoma unui sărut uşor. Am văzut-o pe Charlotte intrând singură în salon în urmă cu câteva minute. Poate c-ar trebui să schimbi o vorbă cu ea în legătură cu grijile pe care ţi le faci?

— N-aş putea...

— Sophie, o întrerupse Gideon. Nu eşti doar servitoarea lui Charlotte; eşti şi prietena ei. Dacă doreşte să discute cu cineva, aceea eşti tu.

*

Salonul era rece şi întunecat. Nu exista niciun foc în şemineu şi niciuna dintre lămpi nu fusese aprinsă pentru a lumina noaptea, care scălda încăperea în bezna şi umbre. Lui Sophie îi luă câteva clipe să-şi dea seama că una dintre umbre era Charlotte, o siluetă mică pe scaunul din spatele biroului.

— Doamnă Branwell, spuse ea, simţindu-se extrem de stânjenită, în pofida cuvintelor de încurajare ale lui Gideon.

În urmă cu două zile, ea şi Charlotte luptaseră laolaltă la Cadair Idris. Acum, ea era din nou o simplă servitoare, care trebuia să cureţe şemineul şi să şteargă praful din încăpere pentru a putea fi folosită a doua zi. Cu o găleată de cărbuni într-o mână şi o cutie de iască în buzunarul şorţului.

— Îmi cer scuze... sper că nu vă deranjez.

— Sophie, nu mă deranjezi. Nu e nimic important.

Vocea lui Charlotte... Sophie nu o mai auzise niciodată aşa. Atât de moale sau de înfrântă.

Sophie puse cărbunii lângă şemineu şi se apropie timidă de stăpâna ei. Charlotte stătea cu coatele pe birou, sprijinindu-şi capul în mâini. În faţa ei se afla o scrisoare, cu sigiliul Consiliului rupt. Inima lui Sophie începu să bată

cu repeziciune când îşi aminti că Josiah Wayland le poruncise tuturor să plece din Institut înainte de bătălia de la Cadair Idris. Dar nu se dovedise că ei avuseseră dreptate? Faptul că îl învinseseră pe Mortmain n-ar fi trebuit să anuleze decretul Consulului, mai ales acum, când el era mort?

— E... e totul în regulă, doamnă?

Charlotte gesticulă spre hârtie, o fluturare deznădăjduită a mâinii. Cu o gheară de gheaţă în piept, Sophie se duse lângă Charlotte şi ridică scrisoarea de pe birou.

Doamnă Branwell,

Ţinând cont de caracterul corespondenţei pe care aţi purtat-o cu defunctul meu coleg, Consulul Wayland, probabil că veţi fi surprinsă să primiţi această misivă.

În orice caz, Conclavul se află în situaţia de a avea nevoie de un nou Consul, iar când acest lucru a fost supus la vot, prima alegere a noastră aţifost dumneavoastră.

Înţelegfoarte bine că se prea poate să vă mulţumiţi doar cu şefia Institutului şi că nu v-aţi dori responsabilitatea acestei funcţii, mai ales dacă e să luăm în considerare rănile pe care le-a suferit soţul dumneavoastră în curajoasa bătălie purtată împotriva Magistrului. În orice caz, am crezut de cuviinţă că trebuia să vă propun această oportunitate, nu doar pentru că sunteţi în mod evident alegerea dorită a Consiliului, ci şi datorită faptului cădin câte am văzut, consider că aţi fi unul dintre cei mai buni Consuli alături de care voi fi avut privilegiul să lucrez.

Al dumneavoastră, cu cea mai mare stimă,

Inchizitorul Whitelaw

— *Consul!* icni Sophie, iar hârtia îi flutură între degete. Vor să vă pună Consul?

— Aşa se pare, mormăi Charlotte pe un ton fără vlagă.

— Eu...

Sophie se gândi ce să spună. Gândul că Institutul din Londra nu avea să mai fie condus de Charlotte era îngrozitor. Şi totuşi, funcţia de Consul era o onoare, cea mai înaltă pe care o avea de oferit Conclavul, şi să o vadă pe Charlotte primind acea onoare pe care o merita din plin...

— Nu există nimeni care să merite asta mai mult decât dumneavoastră, spuse ea într-un târziu.

— O, Sophie, nu. Eu am fost cea care a ales să plecăm cu toţii spre Cadair Idris. E vina mea că Henry nu va mai merge niciodată. *Eu* am provocat asta.

— El nu poate da vina pe dumneavoastră. El nu vă învinovăţeşte.

— Nu, aşa e, dar eu îmi fac vină. Cum aş putea să fiu Consul şi să-i trimit pe vânătorii de umbre să moară în luptă? Nu-mi doresc această responsabilitate.

Sophie o luă pe Charlotte de mână şi o strânse bine.

— Charlotte, spuse ea. Nu e vorba doar de trimiterea vânătorilor de umbre la luptă; uneori e o chestiune de a-i ţine în frâu. Ai o inimăplină de compasiune şi o minte chibzuită. Ai condus Enclava ani la rândul. Fireşte că ţi se rupe sufletul pentru domnul Branwell, dar să fii Consul nu e doar o chestiune de a lua vieţi, ci şi de a le salva. Dacă n-ai fi fost tu, dacă ar fi fost doar Consulul Wayland, câţi vânători de umbre ar fi murit de mâna creaturilor lui Mortmain?

Charlotte privi în jos, la mâna roşie şi bătătorită a lui Sophie, care o strângea pe a ei.

— Sophie, spuse ea. Când ai devenit atât de înţeleaptă?

Sophie se îmbujoră.

— Am învăţat această înţelepciune de la dumneavoastră, doamnă.

— O, nu, spuse Charlotte. Acum câteva clipe mi-ai spus Charlotte. Sophie, ca viitor vânător de umbre, începând de azi va trebui să-mi spui Charlotte. Şi va trebui să aducem o altă servitoare care să-ţi ia locul, astfel încât să ai timp să

te pregăteşti pentru Înălţare.

— Îţi mulţumesc, şopti Sophie. Aşadar, ai de gând să accepţi oferta de a deveni Consul?

Charlotte îşi retrase delicat mâna şi ridică tocul.

— Da, spuse ea. Dar cu trei condiţii.

— Care?

— Prima, să mi se permită să conduc Conclavul de-aici, de la Institut, şi să nu fiu nevoită să mă mut cu familia în Idris, cel puţin în primii ani. Căci nu vreau să vă abandonez şi, în plus, îmi doresc să fiu aici ca să-l pregătesc pe Will să preia frâiele Institutului atunci când într-adevăr voi pleca.

— *Will?* întrebă Sophie mirată. Să preia Institutul?

Charlotte zâmbi.

— Fireşte. Aceasta este a doua condiţie.

— Şi a treia?

Zâmbetul lui Charlotte păli, fiind înlocuit de o privire hotărâtă.

— La aceasta vei vedea rezultatul chiar mâine, dacă va fi acceptată, spuse ea, după care îşi coborî capul pentru a începe să scrie.

23
MAI TARI DECÂT RĂUTATEA

Haide; să mergem; palid ţi-e chipul;
Dar jumătate de viaţă în urmă am lăsat:
Cred că amicul meu e cu sfinţenie păstrat;
Dar voi muri; munca nu mi-o cruţă timpul...
Aud acum, întruna şi-ntruna,
Saluturi eterne pentru cei ce-au murit;
Şi „Ave, Ave, Ave" cântă fără de sfârşit,
„Adio, adio", pentru totdeauna.
- Alfred, Lord Tennyson, „In Memoriam A.H.H."

Tessa dârdâia; în jurul ei, apa rece curgea repede în întuneric.Se gândea că poate zăcea pe fundul universului, unde râul uitării împărţea lumea în două sau poate că încă se afla în pârâul în care se prăbuşise după căderea din trăsura Surorilor Întunecate şi că tot ceea ce se petrecuse de atunci încoace fusese numai un vis. Cadair Idris, Mortmain, armata mecanică, braţele lui Will în jurul ei...

Fu străbătută ca de o suliţă de un sentiment de vinovăţie şi mâhnire, şi se arcui îndărăt, bâjbâind după un sprijin prin beznă. Prin vene îi curgea foc, o mie de şuvoaie ramificate de agonie. Icni pentru a putea respira şi, deodată, simţi ceva rece pe dinţi desfăcându-i buzele, iar gura îi era plină de o acreală îngheţată. Înghiţi tare,

înecându-se...

Şi simţi cum focul din venele ei se domolea. Gheaţa o făcu să se înfioare. Deschise ochii în timp ce lumea se învârtea, apoi se îndreptă. Primul lucru pe care îl văzu fură mâinile albe, subţiri, care retrăgeau o fiolă - *răceala din gura ei, gustul amar de pe limbă-*,şi apoi conturul dormitorului ei de la Institut.

— Tessa, auzi ea o voce familiară. Asta te va menţine lucidă o vreme, dar nu trebuie să te laşi să cazi înapoi în întuneric şi în vise.

Ea încremeni, neîndrăznind să se uite.

— Jem? şopti ea.

Sunetul fiolei care era pusă pe noptieră. Un oftat.

— Da, răspunse el. Tessa. Nu vrei să te uiţi la mine?

Se întoarse şi privi. Şi îşi ţinu răsuflarea.

Era Jem şi nu era Jem.

Era îmbrăcat în roba de culoarea pergamentului specifică Fraţilor Tăcuţi, deschisă la gât pentru a lăsa să se vadă gulerul unei cămăşi obişnuite. Gluga îi era dată pe spate, arătându-i chipul. Vedea limpede schimbările pe care de-abia le zărise în larma şi confuzia bătăliei de la Cadair Idris. Pometii lui delicaţi erau însemnaţi cu runele pe care ea le văzuse înainte, câte una pe fiecare obraz, crestături lungi care nu arătau ca runele obişnuite ale vânătorilor de umbre. Părul lui nu mai era argintiu pur - o parte dintre şuviţe se coloraseră în şaten-închis, fără îndoială culoarea cu care se născuse. Iar genele se înnegriseră. Arătau ca nişte fire fine de mătase profilate pe tenul lui palid - cu toate că nu mai era la fel de palid cum fusese cândva.

— Cum e posibil? întrebă ea în şoaptă. Să te afli aici?

— Am fost chemat din Oraşul Tăcut de către Consiliu.

Nici vocea lui nu mai era aceeaşi. Exista ceva rece în ea, ceva care nu fusese acolo înainte.

— Intervenţia lui Charlotte, din câte am înţeles. Mi s-a permis o oră cu tine, nu mai mult.

— O oră, repetă Tessa, uluită.

Ridică o mână pentru a-şi da părul de pe faţă Probabil că arăta ca o sperietoare, în cămaşa ei de noapte boţită, cu parul atârnând în cosiţe încâlcite, cu buzele uscate şi crăpate. Duse mâna la gât după îngerul mecanic —un gest familiar, obişnuit, menit să aline, însă îngerul nu mai era acolo.

— Jem. Am crezut că erai *mort.*

— Da, spuse el, şi încă exista acea indiferenţă în glasul lui, o distanţă care îi amintea de aisbergul pe care îl văzuse de pe *Main,* banchize plutind departe în apa îngheţată. Îmi pare rău. Îmi pare rău că n-am putut cumva... că n-am putut să-ţi spun.

— Am crezut că erai mort, repetă Tessa. Nu pot să cred că eşti real, acum. Te-am visat, iar şi iar. Exista un coridor întunecat, şi tu te îndepărtai de mine şi, oricât te-aş fi strigat, nu puteai, nu voiai să te întorci să mă vezi. Poate că ăsta e un alt vis.

— Nu e niciun vis.

Se ridică în picioare şi veni în faţa ei, cu mâinile albe împreunate în faţă, iar ea nu putea uita că aşa o ceruse de soţie - stând în picioare, în timp ce ea şedea aşezată pe pat, uitându-se în sus la el, nevenindu-i să creadă, aşa nici acum nu putea să creadă.

Jem îşi desfăcu mâinile încet, iar pe palme, la fel ca pe obraji, Tessa văzu crestate rune mari şi negre. Nu era destul de familiarizată cu *Codexul* pentru a le recunoaşte, însă ştiu instinctiv că acelea nu erau runele unui vânător de umbre obişnuit. Vorbeau despre o putere superioară.

— Mi-ai spus că era imposibil, şopti ea. Că nu puteai să devii Frate Tăcut.

Jem se întoarse cu spatele la ea. Exista ceva în mişcările lui, acum, că era diferit, ceva din blândeţea plutitoare a Fraţilor Tăcuţi. Era şi plăcut, dar şi înfiorător. Ce făcea? Nu putea suporta să se uite la ea?

— Ţi-am spus ce credeam, răspunse el, cu faţa întoarsă

spre fereastră.

Din profil, Tessa vedea că o parte din slăbiciunea dureroasă a chipului său pălise. Pometii nu îi mai erau atât de pronunţaţi, scobiturile de la tâmple nu mai erau la fel de întunecate.

— Şi ceea ce era adevărat. Că *yinjen-nl* din sângele meu nu permitea ca runele Frăţiei să fie puse pe mine.

Tessa îi văzu pieptul ridicându-se şi coborând sub roba ca de pergament şi aproape că o sperie: părea atât de umană nevoia de a-şi trage răsuflarea.

— Toate eforturile care s-au făcut pentru a mă dezobişnui de *yin fen*aproape că m-au omorât. Când am încetat să-l mai iau, fiindcă nu mai era, mi-am simţit trupul începând să se frângă, din interior spre exterior. Şi m-am gândit că nu mai aveam nimic de pierdut.

Glasul lui Jem avea o intensitate care îl încălzea - era oare o nuanţă de umanitate acolo, o fisură în armura Frăţiei?

— Am implorat-o pe Charlotte să-i cheme pe Fraţii Tăcuţi şi să-i roage să aplice runele Frăţiei pe mine în ultimul moment - momentul când viaţa îmi părăsea trupul. Ştiam că runele ar fi putut însemna să mor în agonie. Însă era singura şansă.

— Ai spus că nu doreai să devii Frate Tăcut. Că nu voiai să trăieşti veşnic...

Jem făcuse câţiva paşi prin încăpere şi acum stătea lângă masa ei de toaletă. Întinse mâna şi ridică ceva metalic strălucitor de pe un suport pentru bijuterii. Tessa îşi dădu seama, şocată şi surprinsă, că era îngerul ei mecanic.

— Nu mai ticăie, remarcă el.

Nu-i putea descifra vocea; era distantă, netedă şi rece ca o piatră.

— Inima lui s-a dus. Când m-am transformat în înger, l-am eliberat din închisoarea mecanică. Nu mai trăieşte înăuntru. Nu mă mai apără.

Jem strânse îngerul în pumn şi aripile îl înţepară adânc în palmă.

— Trebuie să-ţi spun, zise el. Când am primit solicitarea lui Charlotte de a veni aici, a fost împotriva dorinţelor mele.

— Nu ai dorit să mă vezi?

— Nu. Nu am vrut ca tu să mă priveşti aşa cum o faci acum.

— Jem…

Înghiţi, simţind pe limbă gustul amar al tizanei pe care el i-o dăduse. Un vârtej de amintiri, întunericul de sub Cadair Idris, oraşul în flăcări, braţele lui Will în jurul ei… *Will.* Însă ea crezuse că Jem murise.

— Jem, spuse ea din nou. Când am văzut că erai în viaţă, acolo, sub Cadair Idris, am crezut că era un vis sau o minciună. Te crezusem mort. A fost cel mai întunecat moment al vieţii mele. Crede-mă, te rog, crede-mă că sufletul meu se bucură că te vede din nou, când am crezut că nu aveam să te mai văd niciodată. Doar că…

El dădu drumul îngerului din metal, iar ea văzu dârele de sânge din palma lui, acolo unde aripile îl tăiaseră.

— Sunt ciudat pentru tine. Nu sunt uman.

— Întotdeauna vei fi uman pentru mine, şopti ea. Dar acum nu prea îl văd pe Jem al meu în tine.

Jem închise ochii. Ea era obişnuită cu cearcănele lui întunecate, însă acum acestea nu mai erau acolo.

— N-am avut de-ales. Tu dispăruseşi şi Will se dusese după tine, în locul meu. Nu mă temeam de moarte, dar mă temeam să vă părăsesc pe amândoi. Astfel încât, în situaţia dată, aceasta era unica mea scăpare. Să trăiesc, să rezist şi să lupt.

În vocea lui se ivise puţină culoare: exista pasiune acolo, sub detaşarea rece a Fraţilor Tăcuţi.

— Însă ştiam ce aveam să pierd, zise el. Cândva mi-ai înţeles muzica. Acum te uiţi la mine de parcă nu mă cunoşti deloc. De parcă nu m-ai fi iubit niciodată.

Tessa se strecură de sub cuvertură şi se ridică în picioare. Fu o greşeală. Ameţi brusc şi genunchii o lăsară. Întinse repede o mână pentru a se ţine de unul dintre stâlpii patului şi se trezi în loc că ţinea în mână o bucată din roba lui Jem. El se repezise spre ea cu pasul graţios şi silenţios al Fraţilor, asemănător fumului care se desfăcea în fuioare, şi îşi petrecu mâinile în jurul ei, ţinând-o să nu cadă.

În braţele lui, Tessa se linişti. Jem era aproape, destul de aproape cât să-i poată simţi căldura trupului, dar n-o simţea. Mirosul lui obişnuit de fum şi zahăr ars dispăruse. Nu mai exista decât un iz vag de ceva uscat şi la fel de rece ca piatra veche sau hârtia. Simţea bătăile înăbuşite ale inimii lui, vedea pulsul în venele de pe gât. Îl privi uluită, memorând liniile şi unghiurile chipului său, cicatricele de pe pomeţi, mătasea aspră a genelor, arcul buzelor.

— Tessa.

Cuvântul ieşi ca un geamăt, ca şi cum ea l-ar fi lovit. În obrajii lui era o vagă urmă de culoare, sânge sub zăpadă.

— O, Doamne, spuse el.

Îşi îngropă chipul în scobitura gâtului ei, unde începea arcuirea umărului, cu obrazul lipit de părul ei. Îşi lipise palmele de spatele ei, trăgând-o şi mai tare spre el. Îl simţea tremurând.

Preţ de o clipă, Tessa se simţi eliberată de uşurarea ameţitoare de a-l simţi pe Jem sub palmele ei. Poate că nu prea credeai într-un lucru până ce nu-l atingeai. Şi iată-l pe Jem, pe care îl crezuse mort, ţinând-o şi respirând şi *în viaţă.*

— Te simt la fel, îi zise ea. Şi totuşi, arăţi diferit. *Eşti* diferit.

Auzind acestea, el se desprinse din îmbrăţişare, cu un efort care-l făcu să-şi muşte buzele şi să-şi încordeze muşchii gâtului. Ţinând-o uşor de umeri, o conduse să se aşeze din nou pe marginea patului. Când îi dădu drumul,

strânse pumnii. Făcu un pas înapoi. Tessa îl vedea respirând, îi vedea pulsul bătând în vene.

— Sunt diferit, spuse el cu glas căzut. Sunt schimbat. Şi nu într-un fel care să poată fi desfăcut.

— Dar nu eşti pe de-a-ntregul unul de-al *lor,* îi spuse ea. Poţi să vorbeşti…şi să vezi…

Jem răsuflă încet. Continua să privească lung la stâlpul patului, de parcă ar fi deţinut secretele universului.

— Există un proces. O serie de ritualuri şi proceduri. Nu, încă nu sunt un Frate Tăcut. Dar voi fi în curând.

— Aşadar, *yin fen*-ul n-a împiedicat asta.

— Aproape. A existat… durere când am făcut tranziţia. O durere mare, care aproape m-a omorât. Ei au făcut ce-au putut. Însă nu voi fi niciodată ca ceilalţi Fraţi Tăcuţi. Privi în jos şi genele îi adumbriră ochii. Nu voi fi… exact cum sunt ei. Voi avea puteri mai mici, căci există anumite rune, totuşi, pe care nu le pot suporta.

— Cu siguranţă ei pot să aştepte acum ca *yin fen*-ul să dispară complet din corpul tău, nu?

— Nu va dispărea. Corpul meu a stagnat în starea în care era atunci când mi-au aplicat primele rune aici. Jem arătă spre cicatricele de pe faţă. Din această cauză, vor fi abilităţi pe care nu le voi putea atinge. Va dura mai mult să stăpânesc viziunea lor sau vorbirea în minte.

— Asta înseamnă că nu-ţi vor lua ochii… sau îţi vor coase buzele?

— Nu ştiu.

Acum vocea lui era blândă, aproape în întregime vocea lui Jem cel pe care ea îl cunoştea. Observă o îmbujorare în obraji lui şi se gândi la o coloană de marmură albă scobită, care se umplea încet cu sânge uman.

— Voi sta la ei mult timp. Poate pe vecie. Nu pot să spun ce se va întâmpla. M-am predat lor. Soarta mea este acum în mâinile lor.

— Dacă te-am putea elibera de la ei…

— Atunci *yin fen*-ul care rămâne în mine va arde din nou,

iar eu aş fi aşa cum am fost. Un dependent, pe moarte. Asta este alegerea mea, Tessa, altminteri, alternativa e moartea. Şi ştii prea bine că aşa e. Nu vreau să te părăsesc. Chiar dacă ştiu că, devenind Frate Tăcut, mi-aş putea asigura supravieţuirea, am luptat ca şi cum ar fi fost o sentinţă de condamnare la închisoare. Fraţii Tăcuţi nu se pot căsători. Nu pot avea *parabatai.* Pot trăi numai în Oraşul Tăcut. Ei nu râd. Ei nu pot cânta.

— Oh, Jem, zise Tessa. Poate că Fraţii Tăcuţi nu pot cânta, dar nici morţii nu pot. Dacă acesta este singurul mod în care poţi trăi, atunci sufletul meu se bucură pentru tine, chiar dacă inima îmi este mâhnită.

— Te cunosc prea bine ca să cred că ai simţi altfel.

— Iar eu te cunosc destul de bine să-mi dau seama că te simţi copleşit de vină. Dar de ce? N-ai făcut nimic greşit.

Jem îşi rezemă fruntea de stâlpul patului şi închise ochii.

— Acesta este motivul pentru care nu am vrut să vin.

— Dar nu sunt supărată...

— Nu m-am gândit c-ai fi *supărată* izbucni Jem şi era ca şi cum gheaţa de peste o cascadă crăpase, eliberând un torent. Eram *logodiţi,* Tessa. O cerere - o ofertă de căsătorie - este o promisiune. O promisiune de a iubi şi de a ţine mereu la cineva. N-am intenţionat să-mi încalc promisiunea. Dar era ori asta, ori moartea. Am vrut s-aştept, să fiu căsătorit cu tine şi să trăim împreună mulţi ani, dar asta nu era posibil. Muream prea repede. Aş fi renunţat la tot - la absolut tot - pentru a fi căsătorit cu tine o zi. O zi care nu avea să vină niciodată. Tu eşti o aducere aminte... o aducere aminte a tot ceea ce pierd. Viaţa pe care n-o voi avea.

— Să renunţi la viaţă pentru o zi de căsătorie... nu ar fi meritat, spuse Tessa.

Inima îi bătea cu putere, trimiţându-i un mesaj care îi vorbea despre braţele lui Will în jurul ei, despre buzele lui peste ale ei în peştera de sub Cadair Idris. Ea nu merita confesiunea lui Jem, penitenţa sau dorul lui.

— Jem, trebuie să-ţi spun ceva.

El o privi. Tessa vedea negrul din ochii lui, firele de negru împreună cu argintiul, minunat şi straniu.

— Este vorba de Will. De Will şi de mine.

— Te iubeşte, spuse Jem. Ştiu că te iubeşte. Am vorbit despre asta înainte ca el să plece de aici.

Cu toate că răceala nu revenise în glasul lui, acesta suna aproape nefiresc de calm.

Tessa era şocată.

— N-am ştiut c-aţi vorbit vreodată despre asta. Will nu mi-a spus.

— Nici tu nu mi-ai spus vreodată despre sentimentele lui, cu toate că aveai cunoştinţă de ele de câteva luni. Cu toţii avem secrete, pe care le păstrăm fiindcă nu vrem să-i rănim pe oamenii care ne iubesc.

Oare în vocea lui era un soi de avertisment sau îşi imagina ea?

— Nu vreau să mai am secrete faţă de tine, îi zise Tessa. Credeam că muriseşi. Aşa credeam eu şi Will. În Cadair Idris...

— M-ai iubit? o întrerupse el.

Părea o întrebare ciudată, şi totuşi el i-o adresă fără implicaţii sau ostilitate şi aştepta tăcut răspunsul ei.

Tessa îl privi lung, iar cuvintele lui Woolsey reveniră asemenea unei rugăciuni şoptite. *Mulţi oameni sunt norocoşi dacă pot găsi o singură mare iubire în decursul vieţii. Tu ai găsit două.* Pe moment, lăsă confesiunea ei deoparte.

— Da. Te-am iubit. Încă te iubesc. Îl iubesc şi pe Will. Nu pot să explic asta. Nu ştiam atunci când am fost de acord să mă mărit cu tine. Te-am iubit, încă te iubesc, niciodată nu te-am iubit mai puţin fiindcă îl iubesc pe el. Sună nebuneşte, dar, dacă ar putea cineva vreodată să înţeleagă...

— Eu înţeleg, spuse Jem. Nu e nevoie să-mi spui mai multe despre Will şi tine. Nu există nimic din ce-ai fi putut

face care m-ar determina să încetez să vă mai iubesc pe vreunul dintre voi. Will este sinele meu, propriul meu suflet, şi dacă nu pot să am inima ta, atunci nu există o altă persoană care aş prefera să aibă această onoare. Şi când plec, trebuie să-l ajuţi pe Will. Va fi... va fi greu pentru el.

Tessa îi scrută chipul. Sângele îi părăsise obrajii; era palid, dar netulburat. Luase o hotărâre fermă. Asta spunea tot ceea ce ea trebuia să înţeleagă: *Nu-mi spune mai multe. Nu vreau să ştiu.*

Unele secrete, gândi ea, era mai bine să fie spuse; altele era mai bine să rămână povara celui care le purta, astfel încât să nu producă durere altora. Acesta era motivul pentru care nu-i spusese lui Will că îl iubea, atunci când niciunul din ei nu putea să facă nimic.

Tessa închise gura peste ceea ce intenţionase să spună, dar, în schimb, adăugă:

— Nu ştiu cum am să mă descurc fără tine.

— Şi eu mă întreb acelaşi lucru. Nu vreau să te părăsesc. Nu te pot părăsi. Dar dacă rămân, mor.

— Nu. Nu trebuie să rămâi. Nu vei rămâne. Jem. Promite-mi că vei pleca. Du-te şi fii unul dintre Fraţii Tăcuţi şi trăieşte. Dacă m-ai crede pe cuvânt, dacă aşa te-aş face să pleci, ţi-aş spune că te uram. Vreau să trăieşti. Chiar dacă asta înseamnă că nu te voi mai vedea niciodată.

— Mă vei vedea, spuse el liniştit, ridicând capul. De fapt, există o şansă - una singură, dar...

— Dar ce?

Şovăind, Jem lăsă fraza în aer, părând să ia o decizie.

— Nimic. Prostii.

— *Jem.*

— Ai să mă mai vezi, dar nu prea des. Abia mi-am început călătoria şi există multe Legi care guvernează Frăţia. Mă voi îndepărtă de viaţa mea de până acum. Nu pot să spun ce abilităţi sau ce cicatrice voi avea. Nu pot să spun în ce fel voi fi diferit. Mă tem că îmi voi pierde sinele şi muzica. Mă tem că voi deveni ceva ce nu e pe de-a-

ntregul uman. *Ştiu* că nu voi fi Jem al tău.

Tessa nu putu decât să clatine din cap.

— Dar Fraţii Tăcuţi... fac vizite... socializează cu ceilalţi vânători de umbre... N-ai putea....

— Nu în timpul pregătirii. Şi chiar şi când termină, foarte rar. Ne vedeţi atunci când cineva este bolnav sau pe moarte, când se naşte un copil, pentru ritualurile primelor rune sau ale *parabatai*-lor... dar nu onorăm căminele vânătorilor de umbre fără vreo convocare.

— Atunci, Charlotte te va convoca.

— M-a chemat aici numai de data asta, dar nu poate s-o facă mereu, Tessa. Un vânător de umbre nu poate convoca fără motiv un Frate Tăcut.

— Dar eu nu sunt vânător de umbre, spuse Tessa. Nu întru totul.

Se lăsă o tăcere îndelungată, în timp ce ei se priveau. Ambii încăpăţânaţi. Ambii de neclintit. În cele din urmă, Jem spuse:

— Îţi aminteşti când am stat amândoi pe Podul Blackfriars? o întrebă el blând, iar ochii lui erau cum fusese acea noapte, negru cu argintiu.

— Fireşte că-mi amintesc.

— A fost prima oară în care am ştiut că te iubeam, îi povesti Jem. Îţi fac o promisiune, Tessa. În fiecare an, într-o zi anume, ne vom întâlni pe acel pod. Voi veni din Oraşul Tăcut şi mă voi întâlni cu tine şi vom fi împreună, chiar dacă şi numai pentru o oră. Dar nu trebuie să spui nimănui.

— O oră în fiecare an, şopti Tessa. Nu este mult. Se adună şi inspiră adânc. Dar vei trăi. Vei trăi. Asta e important. Nu îţi voi vizita mormântul.

— Nu. Nu pentru mult, mult timp, spuse el, iar distanţa reveni în glasul lui.

— Atunci, ăsta e un miracol, zise Tessa. Nimeni nu pune la îndoială miracolele şi nici nu se plânge că nu sunt clădite perfect pe placul cuiva. Ridică mâna şi-şi atinse

pandantivul de jad de la gât. Să ţi-l dau înapoi?

— Nu, răspunse el, acum nu mă voi căsători cu nimeni altcineva. Şi nu voi duce darul de nuntă al mamei mele în Oraşul Tăcut.

Întinse mâna şi o mângâie uşor pe faţă, o atingere a pielii pe piele.

— Când sunt în întuneric, vreau să mă gândesc la el în lumină, cu tine, spuse el, şi se îndreptă, după care porni spre uşă.

Roba ca pergamentul a Fraţilor Tăcuţi flutura în jurul lui în timp ce păşea, iar Tessa îl privi paralizată, fiecare puls al inimii ei bătând cuvintele pe care nu le putea rosti: *La revedere. La revedere.La revedere.*

Jem se opri la uşă.

— Tessa, ne vedem pe Podul Blackfriars.

Şi dus a fost.

Dacă Will închidea ochii, auzea sunetele Institutului prinzând viaţă dis-de-dimineaţă în jurul lui, sau cel puţin putea să şi le imagineze: Sophie punând masa pentru micul dejun, Charlotte şi Cyril ajutându-l peHenry cu scaunul, fraţii Lightwood ciorovăindu-se pe coridoare, Cecily căutându-l fără îndoială în camera lui, aşa cum făcuse în nenumărate dimineţi, încercând - şi nereuşind - să-şi ascundă îngrijorarea vădită.

Iar în camera Tessei, Jem şi Tessa, stând de vorbă.

Ştia că Jem era acolo, deoarece trăsura Fraţilor Tăcuţi era trasă în curte. Putea să o vadă pe ferestrele sălii de antrenament. Dar asta nu era ceva la care să se poată gândi. Era ceea ce voise, ceea ce îi ceruse lui Charlotte, dar acum că se întâmpla, descoperi că nu putea suporta să se gândească la asta prea îndeaproape. Aşa că se dusese în încăperea în care se ducea întotdeauna când mintea îi era tulburată; aruncase cuţite în perete încă de când răsărise soarele, iar cămaşa îi era îmbibată de transpiraţie şi i se lipea de spate.

Buf. Buf. Buf. Cuţitele izbeau peretele, toate în centrul ţintei. Îşi amintea când avea doisprezece ani şi i se părea un vis imposibil să nimerească cuţitul oriunde în apropierea ţintei. Jem îl ajutase, îi arătase cum să ţină un cuţit, cum să ochească şi să arunce. Din toate locurile din Institut, sala de antrenament era cea pe care o asocia cel mai tare cu Jem - cu excepţia camerei lui Jem, care fusese eliberată de lucrurile lui. Acum era o altă încăpere goală de la Institut, aşteptând un alt vânător de umbre care să o ocupe. Nici măcar Church nu părea să mai vrea să intre acolo; obişnuia să stea uneori lângă uşă şi să aştepte aşa cum aşteaptă pisicile, dar nu mai dormea pe pat, aşa cum o făcea atunci când Jem locuia acolo.

Will se înfioră - în sala de antrenament era rece în cenuşiul dimineţii timpurii; focul din şemineu se stingea, o umbră colţuroasă de roşu şi auriu aruncând scântei de jăratic colorat. Will vedea în mintea lui doi băieţi şezând pe podeaua din faţa focului, în aceeaşi sală, unul brunet, cu părul foarte negru, şi altul, al cărui păr era alb ca zăpada. Îl învăţase pe Jem să joace *ecarté* cu un pachet de cărţi pe care îl furase din salon.

La un moment dat, enervat că pierdea, Will aruncase cărţile de joc în foc şi privise fascinat cum ardeau una câte una, focul găurind cartonul alb şi lucios. Jam râsese.

— N-ai cum să câştigi aşa.

— Uneori e singura modalitate de-a câştiga, îi răspunsese Will. Să arzi totul.

Se duse să scoată cuţitele din perete, încruntându-se. *Să arzi totul.* Îl durea tot corpul. În timp ce extrăgea cuţitele, văzu că pe braţe avea nişte vânătăi albastru-verzui, în pofida runelor *iratze,* şi nişte cicatrice căpătate în bătălia de la Cadair Idris, pe care avea să le poarte pentru totdeauna. Se gândi la lupta alături de Jem în timpul bătăliei. Poate că la momentul respectiv nu o apreciase. *Ultima, ultima dată.*

Ca un ecou al gândurilor sale, o umbră căzu peste prag.

Will ridică privirea - şi aproape că scapă cuţitul pe care îl ţinea.

— Jem? strigă el. James, tu eşti?

— Cine altcineva?

Vocea lui Jem. Când păşi în sală, intrând în lumină, Will văzu că gluga robei sale ca pergamentul era lăsată jos şi privirea îi era la acelaşi nivel cu cea a lui Will. Chipul, ochii, toate familiare. Însă Will fusese întotdeauna capabil să-l simtă pe Jem, să-i simtă apropierea şi prezenţa. Faptul că Jem îl speriase de data asta era ca o aducere aminte a schimbării din *parabatai*-ul său.

Nu mai e parabatai-*ultău,* spuse un glăscior din mintea sa.

Jem intră în încăpere cu pasul lipsit de zgomot al Fraţilor Tăcuţi, închizând uşa după el. Will nu se mişcă din locul în care stătea. Avea senzaţia că nu putea s-o facă. Să-l vadă pe Jem în Cadair Idris fusese un şoc care îi străbătuse trupul într-o incandescenţă teribilă şi minunată - Jem era *viu,* dar schimbat; trăia, dar era pierdut.

— Dar..., protestă el, eşti aici pentru a o vedea pe Tessa.

Jem îl privi liniştit. Ochii săi erau negri-cenuşii, ca ardezia străbătută de vinişoare de obsidian.

— Şi nu te-ai gândit că aş profita de ocazie, oricare ar fi fost aceasta, să te văd şi pe tine?

— Nu ştiam. Tu ai plecat, după bătălie, fără să-ţi iei rămas-bun.

Jem înaintă în sală. Will îşi simţi spinarea încordată. Exista ceva straniu, ceva profund şi diferit în felul în care Jem se mişca acum; aceasta nu era graţia vânătorilor de umbre pe care Will o deprinsese după ani şi ani de antrenament, ci ceva ciudat şi străin şi nou.

Probabil că Jem zări ceva în expresia lui Will, căci se opri.

— Cum aş putea să-mi iau rămas-bun de la tine? îl întrebă el.

Will lăsă să-i cadă cuţitul din mană. Acesta se înfipse cu

vârful în scândura podelei.

— Aşa cum procedează vânătorii de umbre? *Ave atque vale.* Pentru totdeauna, fratele meu, te salut şi rămâi cu bine!

— Dar acestea sunt cuvintele pentru moarte. Catullus le-a rostit la mormântul fratelui său, nu-i aşa? *Multas per gentes et multa per aequora vectus advenio has miseras, frater, ad inferias...*

Will ştia cuvintele. *Pe multe ape purtat, frate, am venit la tristu-ţi mormânt pentru a putea să aduc ofrandă celor morţi. Pe vecie şi de-a pururea, frate, te salut. Pe vecie şide-a pururea, adio.*Îl privi lung.

— Ai... Ai memorat poezia în latină? Dar tu ai fost mereu cel care obişnuia să memoreze muzica, nu cuvintele... Lăsă fraza în aer şi râse scurt. Nu contează. Ritualurile Frăţiei probabil c-au schimbat asta. Se întoarse şi se îndepărtă câţiva paşi, apoi se întoarse brusc cu faţa spre Jem. Vioara ta este în sala de muzică. M-am gândit că poate vrei s-o iei cu tine - ai ţinut mult la ea.

— Nu putem lua nimic cu noi în Oraşul Tăcut, în afara propriilor noastre trupuri şi minţi, spuse Jem. Am lăsat vioara aici pentru viitorii vânători de umbre care ar putea dori să cânte.

— Carevasăzică, nu pentru mine.

— Aş fi onorat dacă ai lua-o şi ai avea grijă de ea. Însă am mai lăsat ceva pentru tine. În camera ta este cutia mea de *yin fen.* M-am gândit că poate o vrei.

— Pare un dar cam plin de cruzime, zise Will. Căci mi-ar aminti...

Ce te-a luat de lângă mine. Ce te-a făcut să suferi. Ce am căutat şi n-am găsit. Cum te-am dezamăgit.

— Ba nu, Will, spuse Jem, care, ca întotdeauna, îl înţelegea pe Will fără ca acesta să îi explice. N-a fost dintotdeauna cutia în care ţineam drogurile. A fost a mamei. Kwan Yin este zeiţa pictată pe partea din faţă. Se spune că atunci când ea a murit şi a ajuns la porţile raiului,

s-a oprit şi a auzit strigătele de durere ale lumii umane de dedesubt şi n-a mai putut să plece. A rămas să le dea ajutor muritorilor, atunci când aceştia nu se puteau ajuta singuri. Ea este mângâierea tuturor inimilor care suferă.

— O cutie nu mă va consola.

— Schimbarea nu înseamnă pierdere, Will. Nu întotdeauna.

Will îşi trecu palmele prin părul umed.

— O, ba da, spuse el cu amărăciune. Poate că într-o altă viaţă, dincolo de asta, când vom fi trecut dincolo de râu sau vom fi întors Roata sau, mă rog, oricare ar fi cuvintele blânde folosite pentru a descrie plecarea din această lume, îmi voi regăsi prietenul, *parabatai*-ul. Însă te-am pierdut *acum* - acum, când am nevoie de tine mai mult ca niciodată!

Jem traversase încăperea - ca o umbră, cu graţia Fraţilor Tăcuţi - şi acum stătea lângă foc. Lumina acestuia i se reflecta pe chip, iar Will vedea că ceva părea să strălucească prin el: un soi de lumină care nu fusese acolo înainte. Jem strălucise dintotdeauna, de o viaţă energică şi de o bunătate şi mai energică, dar asta era ceva diferit. Lumina din Jem părea să ardă acum; era o lumină îndepărtată şi singuratică, ca cea a unei stele.

— Will, nu ai nevoie de mine.

Will privi în jos, la el, la cuţitul de la picioarele sale, şi îşi aminti de pumnalul pe care îl îngropase la rădăcina unui copac de pe drumul de la Shrewsbury la Welshpool, pătat de sângele lui şi al lui Jem.

— Toată viaţa mea, spuse el, de când am venit la Institut, tu ai fost oglinda sufletului meu. În tine am văzut partea bună din mine. Numai în ochii tăi am găsit compasiune. Când vei fi plecat de lângă mine, cine mă va mai vedea aşa?

Se aşternu tăcerea. Jem stătea nemişcat ca o statuie. Will cercetă cu privirea şi găsi runa *parabatai* peumărul lui Jem; la fel ca a sa, se decolorase, devenind de un alb

deschis.

În cele din urmă, Jem vorbi. Răceala îi părăsise glasul. Will inspiră adânc, amintindu-şi cât de mult modelase acel glas anii maturizării sale. Bunătatea sa constantă fiind ca un far călăuzitor în întuneric.

— Să crezi în tine. Poţi fi propria-ţi oglindă.

— Şi dacă nu pot? întrebă Will în şoaptă. Nu ştiu să fiu nici măcar vânător de umbre fără tine. N-am luptat niciodată decât cu tine alături.

Jem făcu un pas în faţă şi, de data aceasta, Will nu se mişcă, pentru a nu-l descuraja. Veni destul de aproape pentru a putea fi atins-Will gândi tulburat că nu mai stătuse niciodată atât de aproape de un Frate Tăcut, că roba ca de pergament era ţesută dintr-un material bizar, dur, deschis la culoare, ca scoarţa unui copac, şi că acea răceală părea să emane din pielea lui Jem în felul în care o piatră îşi păstrează răcoarea chiar şi într-o zi toridă.

Jem îşi puse degetele sub bărbia lui Will, obligându-l să se uite în ochii lui. Atingerea sa era rece.

Will îşi muşcă buza. Aceasta era ultima dată când Jem, ca Jem, îl atingea vreodată. O amintire acută îl străpunse ca un cuţit - a anilor în care Jem îl bătea uşor pe umăr, a mâinii sale întinse pentru a-l ajuta pe Will atunci când cădea, a lui Jem care îl potolea atunci când era furios, a mâinilor lui Will pe umerii slabi ai lui Jem atunci când el tuşea sânge pe cămaşa sa.

— Ascultă-mă. Plec, dar *trăiesc.* Nu voi fi plecat cu totul de lângă tine, Will. De acum, când vei lupta, eu tot lângă tine voi fi. Când vei merge în lume, eu voi fi lumina de lângă tine, terenul ferm de sub tălpile tale, forţa care va conduce sabia din mâna ta. Suntem legaţi, dincolo de jurământ. Peceţile n-au schimbat asta. Jurământul n-a schimbat asta. Doar a dat cuvinte pentru ceva care deja exista.

— Dar cu tine cum rămâne? îl întrebă Will. Spune-mi ce pot să fac, căci tu eşti *parabatai*-ul meu, iar eu nu doresc

ca tu să te duci singur în umbrele din Oraşul Tăcut.

— N-am de-ales. Dar există ceva ce vreau să te rog: să fii fericit. Vreau ca tu să ai o familie şi să îmbătrâneşti alături de cei pe care-i iubeşti.Şi dacă doreşti să te căsătoreşti cu Tessa, atunci nu lăsa amintirea mea să te împiedice.

— Ştii prea bine că ea s-ar putea să nu mă vrea, spuse Will.

Jem zâmbi.

— Păi, partea asta depinde de tine, aşa cred.

Will îi zâmbi şi el drept răspuns şi, preţ de o clipă, ei fură din nou Jem-şi-Will. Will îl vedea pe Jem, dar putea vedea şi *prin el,* în trecut. Îşi aminti de ei doi, alergând pe străzile Londrei, sărind de pe un acoperiş pe altul, cu pumnalele serafice sclipind în mâinile lor; de orele petrecute în sala de antrenament, împingându-se unul pe altul în băltoace de noroi, aruncând cu bulgări de zăpadă în Jessamine din dosul unui fort de gheaţă din curte, adormind precum nişte căţeluşi pe covorul din faţa focului.

Ave atque vale, se gândi Will. *Te salut şi rămâi cu bine.* Până atunci nu acordase mare atenţie acestor cuvinte, nu se gândise niciodată la motivul pentru care acestea nu erau doar un rămas-bun, ci şi un salut. Fiecare întâlnire ducea la o despărţire, şi aşa avea să fie, atâta timp cât viaţa era muritoare. În fiecare întâlnire exista o oarecare durere a despărţirii, dar în fiecare despărţire exista şi ceva din bucuria întâlnirii.

N-avea să uite bucuria.

— Am vorbit despre cum să ne luăm rămas-bun, spuse Jem. Când Ionatan şi-a luat rămas-bun de la David, i-a spus: „Mergi cu pace! Iar cele pentru care ne-am jurat noi amândoi pe numele Domnului, zicând: «Domnul să fie între mine şi tine şi între copiii mei şi copiii tăi», aceea să fie pe veci.”[33] Ei nu s-au mai văzut, dar nu au uitat. Aşa va fi şi cu noi. Când voi fi Fratele Zachariah, când nu voi mai vedea lumea cu ochii mei umani, tot voi fi pe undeva acel Jem pe

[33] *Cartea întâia a Regilor*20:42.

care tu îl cunoşti şi te voi vedea cu ochii inimii mele.

— *Wo men shi sheng si fijiao,* zise Will şi îl văzu pe Jem făcând ochii mari. Văzu scânteia de amuzament din ei. Mergi cu pace, James Carstairs!

Se priviră preţ de câteva momente, apoi Jem îşi trase gluga pe cap se răsuci pe călcâie.

Will închise ochii. Nu-l auzi pe Jem plecând, nu-l mai auzi; nu voia să ştie momentul în care pleca şi Will rămânea singur, nu voia să ştie când începea cu adevărat prima sa zi de vânător de umbre fără *parabai.*Şi dacă locul de deasupra inimii sale, acolo unde fusese runa *parabatai,* pâlpâi cu o durere arzătoare subită în timp ce uşa se închidea în urma lui Jem, Will îşi spuse în sinea sa că era doar un tăciune rătăcit din foc.

Se rezemă de perete, apoi se lăsă să alunece în jos, până ce ajunse pe podea, alături de cuţitul său de aruncat. Nu ştia de cât timp stătea acolo, dar auzea copitele cailor în curte, zdrăngănitul trăsurii Fraţilor Tăcuţi ieşind de pe alee. Clinchetul porţii care se închidea. *Suntem umbreşi pulbere.*

— Will?

Ridică ochii; nu observase silueta subţire din cadrul uşii. Charlotte făcu un pas înainte şi îi surâse. În zâmbetul ei era blândeţe, ca întotdeauna, iar el se luptă să nu închidă ochii şi să alunge amintirile - Charlotte chiar în uşa acestei săli. *Nu-ţi aduci aminte ce ţi-am spus ieri? Că astăzi soseşte un nou băiat la Institut?... James Carstairs...*

— Will, repetă ea acum. Ai avut dreptate.

Înălţă capul, cu mâinile atârnându-i între genunchi.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu Tessa şi Jem, zise ea. Logodna lor este încheiată. Iar Tessa este trează. E trează şi e bine şi întreabă de tine.

Când sunt în întuneric, vreau să mă gândesc la el în lumină, cu tine.

Tessa şedea în capul oaselor, rezemată de pernele pe care Sophie le aranjase cu multă grija pentru ea (cele două fete se îmbrăţişaseră, iar Sophie îi periase părul, descâlcindu-i-l, spunând „binecuvântare, binecuvântare” de atâtea ori, încât Tessa fusese nevoită să o roage să înceteze înainte ca amândouă să plângă) şi se uită la pandantivul de jad din mâinile ei.

Se simţea de parcă fusese despărţită în două persoane diferite. Una număra iar şi iar lucrurile bune din viaţa ei, faptul că Jem trăia, că el avea să supravieţuiască pentru a vedea din nou răsăritul soarelui, că drogul otrăvitor din pricina căruia suferise atât de mult timp avea să nu-i ardă viaţa din vene. Cealaltă...

— Tess?

O voce blândă la uşă; ridică privirea şi îl văzu acolo pe Will, cu silueta conturată în lumina de pe coridor.

Will. Se gândi la băiatul care venise în camera ei din Casa Întunecatăşi o făcuse să uite de teroare, sporovăind despre Tennyson şi despre arici şi despre băieţii curajoşi care vin să salveze pe cineva şi cum ei nu se înşală niciodată. Atunci îl considerase chipeş, dar acum gândea cu totul altceva. El era *Will,* în toată imperfecţiunea lui perfectă, Will, a cărui inimă era la fel de uşor de frânt pe cât era ea de păzită; Will, care nu iubea înţelept, ci cu tot ce avea.

— Tess, repetă el, şovăind la tăcerea ei, şi intră, închizând pe jumătate uşa în urma lui. Eu... Charlotte mi-a spus că doreşti să vorbeşti cu mine...

— Will, spuse ea, şi ştia că era prea palidă şi că avea obrazul pătat de lacrimi şi ochii roşii, dar nu conta, căci era Will, şi întinse mâinile, iar el veni imediat şi i le luă, închizându-le între degetele lui calde şi pline de cicatrice.

— Cum te simţi? o întrebă, ochii lui iscodindu-i chipul. Trebuie să vorbesc cu tine, dar nu doresc să te împovărez până ce nu-ţi vei recăpăta sănătatea în întregime.

— Mă simt bine, îi asigură ea, răspunzând la apăsarea

degetelor. Faptul că l-am văzut pe Jem mi-a uşurat cugetul. Ţi l-a uşurat şi ţie?

Will îşi luă privirea de la ea, cu toate că strânsoarea lui peste mâini e ei nu slăbi.

— Mi l-a uşurat, răspunse el, şi nu prea.

— Cugetul ţi-a fost uşurat, zise ea, dar nu şi inima.

— Da, recunoscu el. Da. Întocmai. Mă cunoşti atât de bine, Tess. Îi oferi un zâmbet trist. El trăieşte, iar pentru asta sunt recunoscător. Dar a ales o cale de mare singurătate. Frăţia... ei mănâncă singuri şi umblă singuri, se trezesc singuri şi înfruntă noaptea singuri. L-aş fi cruţat dacă aş fi putut.

— L-ai cruţat de orice ai putut, spuse Tessa liniştită, aşa cum şi el te-a cruţat şi noi toţi am încercat foarte mult să ne cruţăm unul pe altul. La sfârşit, trebuie să facem cu toţii nişte alegeri.

— Vrei să spui că n-ar trebui să jelesc?

— Nu. Jeleşte. O vom face amândoi. Jeleşte, dar nu te învinovăţi, căci nu porţi nicio responsabilitate în asta.

El aruncă o privire spre mâinile lor împreunate. Foarte blând, îi mângâie încheieturile degetelor.

— Poate că nu, spuse el. Dar sunt alte lucruri pentru care sunt responsabil.

Tessa inspiră scurt. El coborâse glasul şi acum exista în el o asprime pe care ea n-o mai auzise de când...

...respiraţia lui calmă şi fierbinte pe pielea ei, până ce şi ea respira la fel de tare, mâinile ei mângâindu-l pe umeri, pe braţe, pe piept...

Tessa clipi grăbită şi îşi retrase mâinile dintr-ale lui. Acum nu se uita la el, ci vedea lumina focului pe pereţii peşterii şi auzea glasul lui la ureche, şi totul păruse ca un vis atunci, momente extrase din viaţa reală, ca şi cum ar fi avut loc într-o altă lume. Chiar şi acum, ea de-abia putea să creadă că asta chiar se întâmplase.

— Tessa?

Glasul lui era ezitant, mâinile încă întinse. O parte din ea

voia să le accepte, să-l tragă în jos alături de ea şi să-l sărute, să uite de sine, aşa cum o făcuse şi până atunci. Deoarece el era la fel de eficient ca orice drog.

Şi atunci îşi aminti de ochii înceţoşaţi ai lui Will în bârlogul fumătorilor de opiu, de visele de fericire care se făcuseră praf în clipa în care efectele fumului dispăruseră. Nu. Unele lucruri puteau fi rezolvate numai dacă erau înfruntate. Inspiră şi se uită la Will.

— Ştiu ce urmează să spui, zise ea. Te gândeşti la ce s-a petrecut între noi în Cadair Idris, fiindcă noi credeam că Jem murise şi urma să murim şi noi. Will, eşti un om de onoare şi ştii ce trebuie să faci acum. Trebuie să mă ceri în căsătorie.

Will, care fusese foarte liniştit, dovedi că încă o putea surprinde, şi râse. Era un râs blând şi trist.

— Nu mă aşteptam să fii atât de directă, dar presupun că ar fi trebuit să mă aştept. O cunosc pe Tessa mea.

— Sunt Tessa ta, zise ea. Dar, Will, nu vreau să vorbeşti acum. Nici despre căsătorie, nici despre promisiunile pe viaţă...

Will se aşeză pe marginea patului. Era îmbrăcat în echipament de antrenament; cămaşa era largă, cu mânecile suflecate la coate, descheiată la gât, iar pe pielea lui se vedeau cicatricele bătăliei, în curs de vindecare, amintirea albă a runelor de vindecare. Tessa vedea şi începutul durerii din ochii lui.

— Regreţi ceea ce s-a întâmplat între noi? spuse el.

— Poate, oare, cineva să regrete un lucru care, chiar şi lipsit de înţelepciune, a fost minunat? îl întrebă ea, iar durerea din ochii lui se îmblânzi, devenind confuzie.

— Tessa. Dacă te temi că eu ezit, că mă simt obligat...

— Nu, spuse ea, ridicând mâinile. Am senzaţia ca inima ta trebuie să fie un amestec de durere şi disperare şi fericire şi confuzie, iar eu nu doresc ca tu să iei hotărâri atunci când eşti atât de copleşit. Şi să nu-mi spui că nu eşti copleşit, căci se vede pe tine şi o simt şi eu. Amândoi

suntem copleşiţi, Will, şi niciunul dintre noi nu se află în starea potrivită pentru a lua hotărâri.

Preţ de o clipă, Will şovăi. Degetele lui stăruiră deasupra inimii sale, unde fusese runa *parabatai,* atingând-o uşor - Tessa se întrebă dacă era măcar conştient că o făcea -,şi apoi spuse:

— Câteodată mă tem c-ai putea fi prea înţeleaptă, Tessa.

— Ei bine, spuse ea, unul din noi trebuie să fie.

— Nu pot să fac nimic? o întrebă el. Aş prefera să nu plec de lângă tine. Numai dacă tu vrei.

Tessa lăsă privirea să-i cadă asupra noptierei, unde se afla teancul de cărţi pe care le citise înainte de atacul automatelor asupra Institutului - avea senzaţia că trecuseră o mie de ani de atunci.

— Ai putea să-mi citeşti, îi propuse ea. Dacă nu te deranjează.

Will ridică privirea şi zâmbi. Era un zâmbet natural, ciudat, dar era adevărat, iar el era Will. Tessa îi întoarse zâmbetul.

— Nu mă deranjează, spuse el. Câtuşi de puţin.

Şi aşa se face că, un sfert de oră mai târziu, atunci când Charlotte deschise uşor uşa camerei şi privi curioasă înăuntru, Will stătea aşezat într-un fotoliu şi citea din *David Copperfield*. Nu se putea abţine să nu fie îngrijorată - Will păruse foarte disperat pe podeaua sălii de antrenament, atât de singur, şi îşi aminti de teama pe care o nutrise mereu că, dacă Jem avea să plece vreodată, urma să ia cu el la plecare tot ce avea Will mai bun. Cât despre Tessa, şi ea era atât de fragilă...

Vocea blândă a lui Will umplea încăperea, laolaltă cu strălucirea focului din şemineu. Tessa era culcată pe o parte, cu părul şaten risipit pe pernă, privindu-l pe Will, al cărui chip era aplecat peste pagini, cu o privire tandră în ochi, o tandreţe care se oglindea în blândeţea vocii lui în timp ce citea. Era o tandreţe atât de intimă şi de profundă, încât Charlotte se îndepărtă imediat, lăsând uşa să se

închidă fără zgomot în urma ei.

Şi totuşi, vocea lui Will o urmări pe Charlotte pe coridor în timp ce se îndepărta, cu inima mult mai uşoară decât fusese în urmă cu câteva clipe.

— ...şi nu pot să veghez asupra lui - sper că nu-i o îndrăzneală prea mare să mă exprim astfel - aşa cum aş vrea. Dar chiar de s-ar pune la cale vreo înşelăciune sau vreo trădare împotriva lui, nădăjduiesc că dragostea sinceră şi devotamentul se vor dovedi mai tari decât răutatea şi nenorocirile...[34]

[34] Charles Dickens, *Viața lui David Copperfield,* vol. 2, traducere de Ioan Comșa, Editura pentru Literatură, București, 1965.

24
MĂSURA IUBIRII

Măsura iubirii este să iubeşti fără măsură.
- atribuit Sfântului Augustin

Sala Consiliului era foarte bine luminată.Uncerc dublu mare fusese desenat pe podiumul din faţa încăperii, iar în spaţiul dintre cercuri existau rune: rune de legare, rune de ştiinţă, rune de abilităţi şi arte, şi rune care simbolizau numele lui Sophie. Sophie îngenunche în mijlocul cercurilor. Părul ei închis la culoare era lăsat liber şi îi ajungea pană la talie, o cascadă de bucle negre pe echipamentul ei şi mai negru. Era foarte frumoasă în lumina care se infiltra prin domul de sticlă de deasupra, iar cicatricea de pe obrazul ei era roşie ca un trandafir.

Consulul stătea în picioare lângă ea, cu mâinile albe întinse, oferindu-i Pocalul Mortal. Charlotte purta o robă stacojie simplă, care se înfoia în jurul ei. Faţa ei mică era serioasă şi severă.

— Sophia Collins, ia Pocalul, spuse ea, iar cei din sală făcură linişte.

Camera Consiliului nu era plină, însă în şirul în capătul căruia se aşezase Tessa erau: Gideon şi Gabriel, Cecily şi Henry, ea şi Will, cu toţii aplecaţi în faţă nerăbdători, aşteptând ca Sophie să se Înalţe. De-o parte şi de alta a podiumului se afla câte un Frate Tăcut, cu capul plecat şi cu roba de culoarea pergamentului părând a fi croită din marmură.

Charlotte coborî Pocalul şi i-l întinse lui Sophie, care îl

luă cu grijă.

— Sophia Collins, juri să renunţi la lumea mundanilor şi să urmezi calea vânătorilor de umbre? Vei lua în tine sângele Îngerului Razielşi vei onora acel sânge? Juri să serveşti Conclavul, să respecţi Legea, aşa cum a fost stabilită de Legământ, şi să asculţi de cuvântul Consiliului? Vei apăra pe acela care e om şi muritor, ştiind că pentru serviciul tău nu vor fi recompense şi nici mulţumiri, ci doar onoare?

— Jur, spuse Sophie pe un ton ferm.

— Poţi fi un scut pentru cei slabi, o lumină în întuneric, un adevăr printre minciuni, un turn în potop, un ochi care să vadă când toţi ceilalţi sunt orbi?

— Pot.

— Şi, când vei muri, îţi vei oferi trupul nefilimilor ca să fie ars, astfel încât cenuşa ta să poată fi folosită pentru a construi Oraşul Oaselor?

— Da.

— Atunci, bea, îi spuse Charlotte.

Tessa îl auzi pe Gideon inspirând scurt. Asta era cea mai periculoasă parte a ritualului. Asta era partea care îi putea omorî pe cei care duceau lipsă de antrenament sau de curaj.

Sophie înclină capul şi duse Pocalul la gură. Tessa se aplecă în faţă, încordându-se agitată. Simţi mâna lui Will alunecând peste a ei, o apăsare caldă, liniştitoare. Gâtul lui Sophie se mişcă în timp ce înghiţi.

Cercul care o înconjura pe ea şi pe Charlotte se aprinse odată cu o lumină rece, alb-albăstruie, ascunzându-le pe amândouă. Când se risipi, Tessa clipi repede pentru a-şi alunga stelele din ochi pe măsură ce lumina scădea. O văzu pe Sophie ridicând Pocalul. Exista o strălucire în jurul Pocalului când i-l dădu înapoi lui Charlotte, care zâmbi cu gura până la urechi.

— Acum eşti nefilim, spuse ea. Te numesc Sophia Vânătorul de umbre, din sângele lui Jonathan Vânătorul de

umbre, copilul nefilimilor. Ridică-te, Sophia!

Şi Sophie se ridică în uralele mulţimii, ale lui Gideon fiind cele mai răsunătoare. Sophie zâmbi şi întregul chip îi străluci în lumina soarelui de iarnă care se infiltra prin lucarnă. Nişte umbre căzură pe podea cu repeziciune. Tessa ridică privirea mirată - geamurile erau pătate de buline albe, care se învârteau alene în spatele sticlei.

— Zăpadă, îi şopti Will la ureche. Crăciun fericit, Tessa!

Acea seară era seara în care Enclava organiza petrecerea anuală de Crăciun. Era pentru prima oară când Tessa vedea marea sală de bal a Institutului deschizându-se şi umplându-se de oameni. Ferestrele enorme reflectau lumina strălucitoare, aruncând o peliculă aurie peste podeaua lustruită. În spatele sticlei întunecate puteai să vezi zăpada căzând în fulgi imenşi şi moi, însă interiorul Institutului era cald şi auriu şi sigur.

Crăciunul din lumea vânătorilor de umbre nu era Crăciunul pe care îl ştia Tessa. Nu existau coroniţe sau pocnitori şi nici nu se cântau colinde. Aveau un pom, deşi nu era decorat în mod tradiţional. Un brad imens, atât de înalt, încât aproape că atingea tavanul sălii de bal. (Când Will o întrebase pe Charlotte cum Dumnezeu intrase acolo, ea nu făcuse decât să fluture din mână şi să spună ceva legat de Magnus.) Pe fiecare creangă existau lumânări, deşi Tessa nu putea să vadă cum erau prinse sau susţinute. Acestea aruncau o lumină şi mai aurie în sală.

Legate de crengile bradului - şi atârnând de mânerele uşilor şi de candelabrele de pe pereţi şi de pe mese - erau rune care sclipeau cristalin, reflectând lumina şi aruncând curcubeie strălucitoare în încăpere. Pereţii erau decoraţi cu coroniţe făcute din ilice şi iederă, cu bobiţe roşii lucind pe frunzele verzi. Ici şi colo existau crenguţe de vâsc cu boabe albe. Una era legată de zgarda lui Church, care stătea ascuns sub una dintre mese şi părea furios.

Tessa nu credea că mai văzuse vreodată atât de multă

mâncare. Mesele erau încărcate cu pui şi curcani, fazani şi iepuri, jamboane şi plăcinte, sendvişuri subţiri, îngheţate şi trufe şi prăjituri şi budinci, jeleuri colorate, torturi însiropate, şerbet îngheţat, vin fiert şi boluri argintii cu punci. Mai erau şi cornurile abundenţei cu tot soiul de prăjiturele şi bomboane, şi săculeţe de Sfântul Nicolae, în care se afla câte un cărbune, puţin zahăr sau o acadea de lămâie, pentru a le spune primitorilor dacă în acel an fuseseră năstruşnici, dulci sau amari. Mai devreme fuseseră ceai şi daruri doar pentru locuitorii Institutului, când grupul făcuse schimb de cadouri înainte de sosirea musafirilor - Charlotte, aşezată în braţele lui Henry, în timp ce el stătea pe scaunul lui cu rotile, deschizând cadou după cadou pentru bebeluşul care urma să vină pe lume în aprilie. (Al cărui nume, se luase hotărârea, avea să fie Charles. „Charles Fairchild”, spusese Charlotte cu mândrie, ţinând păturica pe care Sophie i-o împletise, care avea brodat într-un colţ literele C.T)

— Charles *Buford* Fairchild, o corectase Henry.

Charlotte se strâmbase. Tessa, râzând, o întrebase:

— Fairchild? Nu Branwell?

Charlotte îi oferise un zâmbet timid.

— Eu sunt Consulul. S-a luat hotărârea ca, în acest caz, copilul să ia numele meu. Pe Henry nu-l deranjează, nu-i aşa, Henry?

— Deloc, spusese Henry. Mai ales dacă ţinem cont că Charles Buford Branwell ar fi fost cam caraghios, însă Charles Buford Fairchild sună chiar bine.

— *Henry...*

Tessa zâmbi acum când îşi aminti scena. Stătea lângă pomul de Crăciun, urmărindu-i pe membrii Enclavei etalându-şi toaletele - femei în tonurile închise şi sclipitoare ale iernii, rochii din satin roşu şi mătase safirie şi tafta aurie, bărbaţi în costume elegante de seară - în timp ce se plimbau şi râdeau. Sophie stătea alături de Gideon, radiind şi părând relaxată într-o rochie elegantă

din catifea verde; acolo era şi Cecily, îmbrăcată în albastru şi zburând de colo-colo, încântată să admire totul, trăgându-l pe Gabriel după ea, tot numai membre lungi şi păr ciufulit şi adoraţie amuzată. Un buştean uriaş de Crăciun, înfăşurat în crenguţe de iederă şi ilice, ardea în imensul şemineu de piatră, care avea deasupra atârnate plase cu mere aurii, nuci, floricele de porumb colorate şi bomboane. Exista şi muzică, suavă şi tulburătoare, iar Charlotte părea să fi găsit în sfârşit un folos pentru vocea lui Bridget, care se ridica peste sunetul instrumentelor, veselă şi dulce.

Oh, vai, iubirea mea, tu m-ai rănit
Când fără gentileţe m-ai alungat.
Şi-atât de mult eu te-am iubit,
De compania ta m-am bucurat.

Greensleeves era bucuria mea;
Greensleeves era încântarea mea;
Greensleeves era inima mea,
Şi cine dacă nu Greensleeves, doamna mea?

— „Dea cerul să plouă cu barabule”, rosti o voce gânditoare. „Să tune cu cântece deocheate.”[35]

Tessa tresări şi se întoarse. Will apăruse cumva lângă ea, ceea ce o supăra, căci îl căutase de când intrase în sală şi nu îl zărise pe nicăieri. Ca întotdeauna când îl vedea în costum de seară - tot numai albastru, negru şi alb -, i se tăie răsuflarea, însă ascunse asta în spatele unui zâmbet.

— Shakespeare, recunoscu ea. *Nevestele vesele din Windsor.*

— Nu e una dintre cele mai bune piese ale lui, spuse Will, mijind ochii albaştri în timp ce o admira.

[35] William Shakespeare, *Nevestele vesele din Windsor,* traducere de Vlaicu Bîrna, Editura Minerva, București, 1981.

Tessa alesese să poarte în acea seară o rochie din mătase trandafirie, fără bijuterii, cu excepţia unei panglici de catifea, trecută de două ori în jurul gâtului şi lăsată să atârne pe spate. Sophie îi aranjase parul - ca o favoare, acum, nu în calitate de cameristă - şi îi prinsese boabe albe printre bucle. Tessa se simţea foarte elegantă şi vizibilă.

— Deşi are şi momente bune, adaugă el.

— Mereu un critic literar, oftă Tessa, luându-şi privirea de pe el şi mutând-o spre încăpere, unde Charlotte discuta cu un bărbat înalt cu părul blond, pe care Tessa nu-l recunoscu.

Will se aplecă spre ea. Mirosea vag a ceva verde şi iernatic, brad sau limetă sau chiparos.

— Ai bobiţe de vâsc în păr, spuse el, mângâindu-i obrazul cu suflarea lui. Practic, asta înseamnă că oricine te poate săruta, în orice moment.

Ea făcu ochii mari.

— Crezi c-or să încerce?

O atinse uşor pe obraz; purta o pereche de mănuşi albe din piele de căprioară, însă ea avea senzaţia că era pielea lui peste a ei.

— Aş omorî pe oricine ar încerca.

— Ei bine, spuse Tessa, n-ar fi pentru prima oară când ai face ceva scandalos de Crăciun.

Will se opri o clipă şi apoi rânji, acel zâmbet rar, care îi lumina chipul şi îl schimba întru totul. Era un zâmbet despre care Tessa crezuse la un moment dat că dispăruse pentru totdeauna, odată cu Jem în întunericul din Oraşul Tăcut. Jem nu era mort, dar o parte din Will plecase odată cu el, dezlipindu-se din inima lui şi îngropându-se acolo, printre oasele şoptitoare. Iar Tessa se îngrijorase, în acea primă săptămână, că Will nu avea să-şi mai revină, că avea să fie mereu un soi de fantomă, rătăcind prin Institut, nemâncând, întorcându-se mereu să vorbească cu cineva care nu era acolo, lumina de pe chipul său murind în timp ce el îşi amintea şi tăcea.

Însă ea fusese hotărâtă. Şi inima ei fusese frântă, dar să o vindece pe a lui Will era ca şi când şi-ar fi vindecat-o, într-un fel, şi pe a ei. Imediat ce devenise suficient de puternică, începuse să-i aducă ceaiuri pe care el nu le voia, şi cărţi pe care le voia, şi îl hărţuia, când în bibliotecă, când în afara ei, ca să o ajute cu antrenamentul. Îi spusese lui Charlotte să nu-l mai trateze ca pe un obiect de cristal care avea să se spargă şi să-l trimită în oraş să lupte, aşa cum fusese trimis înainte, cu Gabriel şi Gideon în locul lui Jem. Şi Charlotte o făcuse, fără prea mare tragere de inimă, însă Will se întorsese însângerat şi învineţit, dar cu ochii luminoşi şi plini de viaţă.

— A fost o idee bună, îi spusese Cecily mai târziu, în timp ce stăteau la fereastră, privindu-i pe Will şi Gabriel care vorbeau în curte. Faptul că e nefilim îi oferă fratelui meu un scop. Vânarea umbrelor îi va repara fisurile. Vânarea umbrelor şi tu.

Gânditoare, Tessa lăsase draperia să cadă. Ea şi Will nu vorbiseră despre ceea ce se întâmplase la Cadair Idris în noaptea pe care o petrecuseră împreună. Într-adevăr, părea la fel de departe ca un vis. Era asemenea unui lucru care i se întâmplase unei alte persoane, nu ei, nu Tessei. Nu ştia dacă Wih simţea acelaşi lucru. Ştia că Jem aflase, sau bănuise, şi îi iertase pe amândoi, însă, din ziua în care Jem plecase, Will nu se mai apropiase de ea, nu îi mai spusese c-o iubea, n-o mai întrebase dacă şi ea îl iubea.

Avea senzaţia că trecuse o veşnicie, însă fuseseră doar două săptămâni până când Will venise şi o găsise singura în bibliotecă. O întrebase - destul de direct - dacă voia să meargă a doua zi cu el la o plimbare cu trăsura. Surprinsă, Tessa acceptase, întrebându-se în sinea ei dacă nu cumva exista vreun alt motiv pentru care avea nevoie de compania ei. Un mister de investigat? O confesiune de făcut?

Dar nu, fusese o simplă plimbare cu trăsura prin parc. Vremea începuse să se răcească, iar gheaţa îşi făcuse loc

pe marginile heleşteielor. Crengile goale ale copacilor erau mohorâte şi drăguţe, iar Will discutase politicos cu ea despre vreme şi despre atracţiile turistice. Părea hotărât să preia educaţia ei londoneză de unde o lăsase Jem. Vizitaseră British Museum şi National Gallery, Kew Gardens şi Catedrala Sfântul Paul, unde Tessa îşi pierduse în cele din urma cumpătul.

Stăteau în faimoasa Galerie a Şoaptelor şi Tessa se aplecase peste balustradă ca să admire catedrala de dedesubt. Will îi traducea inscripţia latinească de pe peretele criptei unde era îngropat Christopher Wren - „dacă îi cauţi monumentul, priveşte în jurul tău" -, când Tessa se întinsese să-l ia de mână. El se ferise imediat, înroşindu-se.

Ea îl privise surprinsă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunsese el pripit. Pur şi simplu... nu te-am adus aici ca să profit de tine în Galeria Şoaptelor.

Tessa explodase.

— Nu ţi-am *cerut* să profiţi de mine în Galeria Şoaptelor! Dar, în numele Îngerului, Will, vrei să încetezi cu *politeţea* asta a ta?

El o privise uluit.

— Dar n-ai vrea mai degrabă...

— N-aş vrea mai degrabă! Nu vreau să fii politicos! Vreau să fii Will! Nu vreau să-mi indici puncte de interes arhitectonic ca şi când ai fi un ghid turistic! Vreau să spui lucruri îngrozitor de prosteşti şi de amuzante, să faci cântece, să fii... Acel *Will de care m-am îndrăgostit,* aproape că spusese.... Să fii Will, terminase ea. Altminteri, am să-ţi trag cu o umbrelă-n cap!

— Încerc să-ţi fac curte! exclamase Will exasperat. Să-ţi fac curte aşa *cum trebuie.* Despre asta era vorba. Ştii asta, nu-i aşa?

— Domnul Rochester nu i-a făcut niciodată curte lui Jane Eyre, remarcase Tessa.

— Nu, s-a deghizat în femeie şi a îngrozit-o pe biata fată. Asta vrei?

— Ai fi o femeie foarte urâtă.

— Ba nu. Aş fi extraordinară.

Tessa râsese.

— Iată! exclamase ea. Iată-l pe Will. Nu-i mai bine aşa? Nu crezi?

— Nu ştiu, răspunsese Will, privind-o în ochi. Mă tem să-ţi răspund. Am auzit că, atunci când deschid gura, femeile americane vor să mă pocnească imediat cu umbrela.

Tessa izbucnise din nou în hohote de râs, şi apoi începuseră amândoi să râdă, chicotele lor înăbuşite reverberând între pereţi din Galeria Şoaptelor. După aceea, lucrurile începuseră să meargă mult mai bine între ei, iar zâmbetul lui Will, când o ajutase să coboare din trăsură la întoarcere, fusese luminos şi autentic.

În acea noapte se auzise o bătaie uşoară la uşa Tessei, iar când ea se dusese să o deschidă, nu găsise pe nimeni acolo, ci doar o carte pe podeaua culoarului. *Poveste despre două oraşe.* Un cadou bizar, gândise ea. Exista un exemplar în bibliotecă pe care îl putea citi ori de câte ori dorea, însă acesta era nou-nouţ, cu o chitanţă de la Hatchards pe pagina titlului. De-abia când o dusese în pat îşi dăduse seama că exista şi o inscripţie pe pagina de titlu.

Tess, Tess, Tessa!

Oare a existat vreodată un sunet mai frumos decât numele tău? Când îl rostesc cu voce tare, inima-mi răsună precum un clopoţel. E ciudat să-ţi închipui aşa ceva, nu?-o inimă răsunând-,dar când tu mă atingi, aşa mă simt: de parcă inima îmi cântă în piept, iar sunetul tremură în venele mele şi eu mă umplu de bucurie până-n măduva oaselor.

De ce ţi-am scris aceste cuvinte în cartea de faţă? Datorită ţie. Tu m-ai învăţat să iubesc această carte, când eu nu făceam decât s-o urăsc. Când am citit-o pentru a

doua oară, cu mintea şi cu inima deschise, am simţit cea mai desăvârşită deznădejde şi invidie pe Sydney Carton. Da, pe Sydney, deoarece, chiar dacă nu a avut nicio speranţă că femeia pe care o iubea avea să-l iubească la rându-i, cel puţin i-a putut mărturisi dragostea pe care o nutrea pentru ea. Măcar a putut face ceva pentru a-şi demonstra pasiunea, chiar dacă acel lucru a fost să moară.

Aş fi ales moartea, ca să am în schimb şansa de a-ţi spune adevărul, Tessa, dacă cineva m-arfi asigurat că moartea avea să fie a mea. Şi de aceea l-am invidiat pe Sydney, deoarece el era liber.

Iar acum, în cele din urmă, sunt şi eu liber şi îţi pot spune, în sfârşit, fără teama de a te pune în primejdie, tot ceea ce simt.

Tu nu eşti cel din urmă vis al sufletului meu.

Tu eşti cel dintâi vis, singurul vis pe care nu am fost niciodată în stare să mă opresc să nu-l visez. Tu eşti cel dintâi vis al sufletului meu, şi din acel vis sper să se nască şi altele, vrednice de a fi amintite toată viaţa.

Al tău, în sfârşit cu speranţă,

Will Herondale

După aceea, Tessa stătuse mult timp în capul oaselor, ţinând cartea fără s-o citească, privind zorii răsărind peste Londra. A doua zi dimineaţă se îmbrăcase în grabă, după care înşfăcase cartea şi coborâse jos cu ea. Îl prinsese pe Will ieşind din dormitorul său, cu părul încă umed, şi se aruncase spre el, apucându-l de revere şi trăgându-l spre ea şi îngropându-şi chipul la pieptul lui. Cartea căzuse pe jos între ei când Will o cuprinsese cu braţele, dându-i părul pe spate şi şoptind:

— Tessa, ce e, ce s-a întâmplat? Nu ţi-a plăcut...

— Nimeni nu mi-a mai scris ceva atât de frumos! îi explicase ea, cu faţa lipită de pieptul lui, auzindu-i bătaia blândă a inimii pe sub cămaşă şi haină. Niciodată!

— Ţi-am scris-o după ce am descoperit că blestemul era

fals, spusese Will. Intenţionasem să ţi-o dau atunci, dar...

Mâna i se încordase în părul ei.

— Când am descoperit că erai logodită cu Jem, am pus-o deoparte. Nu ştiam când aş fi putut, când ar fi trebuit să ţi-o dau. Iar ieri, când ai vrut să fiu eu însumi, am avut suficientă speranţă să scot din nou acele vise vechi, să le şterg de praf şi să ţi le ofer.

Plecaseră în parc în ziua aceea, deşi era la fel de frig pe cât era de senin şi nu existau prea mulţi oameni. The Serpentine era luminoasă sub soarele iernatic, iar Will îi arătase locul unde el şi Jem aruncaseră raţelor sălbatice plăcintă cu carne de pasăre. Fusese pentru prima oară când Tessa îl văzuse vorbind cu zâmbetul pe buze despre Jem.

Ştia că ea nu-l putea înlocui pe Jem. Nimeni nu putea. Dar, încet-încet, locurile pustii din inima lui se umpleau. Să o aibă pe Cecily alături era o bucurie pentru Will; Tessa putea să vadă asta când cei doi stăteau împreună în faţa focului, sporovăind încet în galeză, şi lui îi sclipeau ochii; ba chiar începuse să-i placă pe Gabriel şi pe Gideon, care deveniseră prieteni pentru el, deşi nimeni nu putea fi prieten aşa cum fusese Jem. Şi, desigur, dragostea lui Charlotte şi-a lui Henry era la fel de neclintită ca întotdeauna. Tessa ştia că rana nu avea să dispară niciodată, nici pentru ea şi nici pentru Will, dar, pe măsură ce vremea se răcea şi Will zâmbea tot mai mult şi mânca mult mai regulat, iar privirea pierdută îi dispărea din ochi, ea începuse să răsufle mai uşor, ştiind că acea privire nu era una muritoare.

— Hmm, făcu el acum, legănându-se uşor pe călcâie în timp ce scruta podeaua sălii de bal. S-ar putea să ai dreptate. Cred că era în preajma Crăciunului când mi-am tatuat dragonul galez.

Auzind acestea, Tessa se strădui să nu se înroşească.

— Cum s-a *întâmplat* asta?

Will dădu nepăsător din mână.

— Eram beat...

— Prostii. Tu nu te-ai îmbătat niciodată.

— Ba din contră - ca să înveţi cum să te prefaci a fi în stare de ebrietate, trebuie să ajungi în stare de ebrietate măcar o dată, ca punct de referinţă. Nigel Cel-cu-şase-degete se îmbătase cu cidrul fiert...

— Doar nu vrei să spui că Nigel Cel-cu-şase-degete există cu adevărat, nu?

— Fireşte că există..., începu Will cu un rânjet, care îi dispăru brusc; se uita pe lângă Tessa, spre sala de bal.

Tessa se întoarse şi îl văzu pe acelaşi bărbat înalt, cu părul blond, care mai devreme stătuse de vorbă cu Charlotte, făcându-şi loc prin mulţime pentru a ajunge la ei.

Era îndesat, undeva la vreo patruzeci de ani, cu o cicatrice care îi străbătea mandibula. Păr ciufulit şi deschis la culoare, ochi albaştri şi ten bronzat, care arăta şi mai întunecat prin contrast cu plastronul alb. Exista ceva familiar în figura lui, ceva care o făcu pe Tessa să-şi răscolească amintirile.

Se opri în faţa lor şi îşi îndreptă ochii spre Will. Erau de un albastru mai deschis decât cel al lui Will, semănând cu albăstrelele. Pielea din jurul lor era bronzată şi ridată.

— Tu eşti William Herondale?

Will încuviinţă din cap.

— Eu sunt Elias Carstairs, spuse bărbatul. Jem Carstairs a fost nepotul meu.

Will păli, iar Tessa îşi dădu seama ce anume i se părea familiar la figura bărbatului - avea ceva, ceva în postura lui şi în forma mâinilor, care îi amintea de Jem. De vreme ce Will părea incapabil să vorbească, Tessa spuse:

— Da, el e Will Herondale. Iar eu sunt Theresa Gray.

— Fata metamorfică, spuse bărbatul - Elias, îşi aminti Tessa; vânătorii de umbre îşi foloseau numele de botez. Ai fost logodită cu James înainte ca el să devină un Frate Tăcut.

— Am fost, încuviinţă Tessa. Îl iubesc foarte mult.

Bărbatul îi aruncă o privire - nu ostilă sau sfidătoare, ci pur şi simplu curioasă. Apoi îşi întoarse privirea spre Will.

— Tu ai fost *pambatai*-ul lui?

Will îşi găsi vocea.

— Încă sunt, spuse el şi îşi încleştă hotărât maxilarul.

— James mi-a vorbit de tine, spuse Elias. După ce am plecat din China, când m-am întors în Idris, l-am întrebat dacă voia să vină şi să locuiască împreună cu mine. Îl trimiseserăm departe de Shanghai, gândindu-ne că era nesigur să stea acolo în timp ce acoliţii lui Yanluo erau liberi şi căutau în continuare să se răzbune. Dar când l-am întrebat dacă voia să vină cu mine în Idris, m-a refuzat, spunând că nu putea. L-am rugat să se gândească mai bine. I-am spus că eu eram familia lui, sângele lui. Dar el a spus că nu putea să-şi abandoneze *parabatai*-ul, că existau lucruri mai importante decât legăturile de sânge.

Ochii albaştri ai lui Elias erau fermi.

— Will Herondale, ţi-am adus un dar. Ceva ce intenţionam să i-l ofer lui, când avea să fie adult, pentru că tatăl său n-a mai trăit pentru a apuca să i-l ofere. Dar acum nu i-l mai pot dărui lui.

Will era din nou încordat, o coardă de arc strânsă prea tare.

— Nu am făcut nimic ca să merit un dar, spuse el.

— Ba cred c-ai făcut.

Elias scoase de la cingătoare o spadă scurtă, cu o teacă elegantă. I-o întinse lui Will, care, după câteva secunde de şovăire, o luă. Teaca era acoperită cu modele complicate de frunze şi rune, atent lucrate, care străluceau în lumina aurie. Cu un gest hotărât, Will scoase sabia şi o ridică în faţa ochilor.

Mânerul era acoperit cu acelaşi model de rune şi frunze, însă lama era simplă şi goală, cu excepţia unui şir de cuvinte pe mijloc. Tessa se aplecă pentru a citi cuvintele inscripţionate pe metal.

Eu sunt Cortana, călită din acelaşi oţel şi iuţită în aceeaşi văpaie ca Joyeuse şi Durendal.

— Joyeuse a fost sabia lui Carol cel Mare, spuse Will, pe un ton în continuare băţos, despre care Tessa ştia că îl folosea pentru a-şi ascunde emoţiile. Durendal a fost a lui Roland. Sabia asta e… e legendară.

— Făurită de primul creator de arme pentru vânătorii de umbre, Wayland Fierarul. Conţine o pană din aripa îngerului în mâner, le explică Elias. A fost în familia Carstairs vreme de sute de ani. Tatăl lui Jem m-a rugat să i-o dau când avea să ajungă la vârsta de optsprezece ani. Însă Fraţii Tăcuţi nu pot accepta daruri. Se uită la Will. Tu ai fost *parabatai*-ul său. Tu ar trebui s-o ai.

Will vârî sabia înapoi în teacă.

— Nu o pot accepta. Nu pot.

Elias era uluit.

— Dar trebuie, insistă el. Tu ai fost *parabatai*-ul lui şi te-a iubit.

Will întinse sabia spre Elias Carstairs, cu mânerul înainte. După câteva secunde, Elias o luă, iar Will se răsuci pe călcâie şi porni din loc, dispărând în mulţime.

Elias privi în urma lui uluit.

— Nu intenţionam să-l jignesc.

— Aţi vorbit despre Jem la trecut, spuse Tessa. El nu mai e cu noi, dar n-a murit. Will… nu suportă ca oamenii să îl considere pe Jem pierdut sau uitat.

— N-am vrut să pară că l-am uitat, îi explică Elias. Pur şi simplu mă refeream la faptul că Fraţii Tăcuţi nu au sentimente, aşa, ca noi. Ei nu simt cum simţim noi. Dacă ei iubesc…

— Jem continuă să îl iubească pe Will, îl întrerupse Tessa. Chiar dacă e Frate Tăcut. Există lucruri pe care nicio magie nu le poate distruge, căci ele sunt magice în felul lor. Nu i-aţi văzut niciodată împreună, dar eu i-am văzut.

— Voiam doar să i-o dăruiesc pe Cortana, spuse Elias.

Nu i-o pot da lui James, aşa că am crezut de cuviinţă că *parabatai*-ul său trebuia s-o aibă.

— Intenţia dumneavoastră a fost bună, recunoscu Tessa. Dar, iertaţi-mi impertinenţa, domnule Carstairs - dumneavoastră nu intenţionaţi niciodată să aveţi copii?

Bărbatul făcu ochii mari.

— Nu m-am gândit...

Tessa se uită la spada strălucitoare şi apoi la bărbatul care o ţinea. Putea să vadă o fărâmă din Jem în el, ca şi când privea într-o apă mişcătoare reflexia a ceea ce ea iubea. Acea iubire, amintită şi prezentă, îi îmblânzi tonul când vorbi.

— Dacă nu sunteţi sigur, spuse ea, atunci păstraţi-o. Păstraţi-o pentru moştenitorii dumneavoastră. Will ar prefera asta. Căci nu are nevoie de-o spadă care să-i amintească de Jem. Oricât de ilustră i-ar fi seminţia.

Pe treptele Institutului era frig, iar Will stătea acolo fără palton sau pălărie, admirând noaptea acoperită de gheaţă. Vântul trimitea mici rafale de zăpadă peste obrajii şi mâinile lui, iar el auzea, ca întotdeauna, vocea lui Jem, spunându-i să nu fie ridicol şi să intre în casă înainte să răcească.

Lui Will, iarna i se păruse întotdeauna a fi cel mai pur anotimp - chiar şi fumul şi murdăria din Londra cuprinse de ger, îngheţând şi devenind curate. În acea dimineaţă spărsese un strat de gheaţă care se formase pe urciorul lui, înainte să-şi arunce lichidul rece ca gheaţa pe faţă şi să tremure în vreme ce se privea în oglindă, cu părul ud pictându-i chipul cu dungi negre. *După şase ani, prima dimineaţă de Crăciun fără Jem.* Recele cel mai pur, aducând durerea cea mai pură.

— Will.

Vocea era o şoaptă, una extrem de familiară. Întoarse capul, cu imaginea bătrânei Molly în minte - însă fantomele rareori se îndepărtau de locul în care muriseră sau

fuseseră îngropate şi, în plus, ce putea să dorească de la el acum?

O privire o întâlni pe-a lui, fermă şi întunecată. Restul trupului ei nu era la fel de transparent, ci mai degrabă conturat în argintiu: păr blond, chip de păpuşă, rochia albă în care murise. Sânge, roşu ca o floare, pe pieptul ei.

— Jessamine! exclamă el.

— Crăciun fericit, Will!

Inima lui, care se oprise în loc preţ de o clipă, începu să bată din nou, pompând sângele cu viteză.

— Jessamine, de ce… Ce cauţi aici?

Fata îşi ţuguie uşor buzele.

— Sunt aici pentru că aici am murit, răspunse ea, cu o voce care căpăta tot mai multă putere.

Nu era ceva neobişnuit ca o fantomă să capete soliditate şi putere auditivă mai mari când era aproape de un om, mai ales unul care o putea auzi. Jessamine gesticulă spre curtea de la picioarele lor, unde Will o ţinuse în ultimele ei clipe de viaţă şi sângele îi cursese pe dalele de piatră.

— Ce e, Will, nu eşti încântat să mă vezi?

— Ar trebui să fiu? întrebă el. Jessie, de obicei, când văd fantome, e din cauză că există vreo treabă neterminată sau cine ştie ce tristeţe care le ţine legate de această lume.

Jessamine ridică privirea, admirând zăpada. Deşi cădea peste tot în jurul ei, pe ea n-o atingea, ca şi când ar fi fost adăpostită sub o cupolă de sticlă.

— Şi dacă aş avea o tristeţe, m-ai ajuta să o vindec? Nu prea ţi-a păsat de mine când eram în viaţă.

— Ba da, o contrazise el. Şi te rog să mă ierţi dacă ţi-am lăsat impresia că nu-mi păsa deloc de tine sau că te uram, Jessamine. Cred că îmi aduceai aminte de mine mai mult decât doream să recunosc şi, prin urmare, te-am judecat cu aceeaşi asprime cu care m-aş fi judecat pe mine însumi.

Auzind acestea, Jessamine se uită în cele din urmă la el.

— Vai mie, să fie oare asta francheţe, Will? Ce *tare* te-ai schimbat! Făcu un pas înapoi, iar el văzu că picioarele ei

nu lăsau nicio urmă în stratul de zăpadă de pe trepte. Mă aflu aici din cauză că, atunci când trăiam, n-am vrut să fiu vânător de umbre şi să-i păzesc pe nefilimi. Acum mi s-a încredinţat paza Institutului, atâta timp cât va fi nevoie.

— Şi nu te deranjează? întrebă el. Să fii aici, cu noi, când ai fi putut să treci dincolo...

Jessamine strâmbă din nas.

— Nu voiam să trec dincolo. Ţinând cont de câte şi mai câte mi s-au cerut când trăiam, nici nu vreau să ştiu ce mi s-ar putea cere în viaţa de apoi. Nu, sunt fericită aici, veghind asupra voastră, tăcută şi plutitoare şi nevăzută.

Părul ei argintiu străluci în lumina lunii când îşi înclină capul spre el.

— Şi totuşi, *tu* aproape că mă scoţi din minţi.

— Eu?

— Da. Mereu am spus că vei fi un pretendent îngrozitor, Will, şi eşti pe punctul de a-mi demonstra asta.

— Chiar aşa? făcu Will. Te-ai întors din morţi ca fantoma bătrânului Marley[36] pentru a mă necăji cu perspectivele mele amoroase?

— Care perspective? Ai dus-o pe Tessa în atâtea plimbări cu trăsura, încât pun rămăşag că biata fată ar putea desena harta Londrei din memorie, dar ai cerut-o în căsătorie? Nu, fireşte că nu. O doamnă nu se poate cere singură în căsătorie, William, şi nu-ţi poate spune că te iubeşte dacă tu nu-ţi declari intenţiile!

Will clătină din cap.

— Jessamine, eşti incorigibilă.

— De asemenea, am dreptate, sublinie ea. De ce anume te temi?

— Că, dacă îmi declar intenţiile, ea va spune că nu mă iubeşte, nu aşa cum îl iubea pe Jem.

— Nu te va iubi aşa cum îl iubea pe Jem. Te va iubi aşa cum te iubeşte *pe tine,* Will, o persoană cu totul diferită. Îţi doreşti ca ea să nu-l fi iubit pe Jem?

---

36 Personaj din *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens.

— Nu, dar nici nu-mi doresc să mă însor cu cineva care nu mă iubeşte.

— Ca să afli, trebuie s-o întrebi, preciză Jessamine. Viaţa e plină de riscuri. Moartea e mult mai simplă.

— De ce nu te-am mai văzut până azi, dacă ai fost aici în tot acest timp? întrebă el.

— Încă nu pot intra în Institut, iar când ieşi în curte eşti mereu însoţit. Am încercat să trec prin uşi, dar un soi de forţă mă împiedică s-o fac. Oricum, e mai bine ca înainte. La început n-am putut decât să urc câteva trepte. Acum uite unde am ajuns - şi îşi indică poziţia pe trepte.Într-o bună zi am să pot intra.

— Şi, când o vei face, vei descoperi că dormitorul tău e aşa cum era, şi că păpuşile sunt la locul lor, o informă Will.

Jessamine îi aruncă un zâmbet care îl făcu pe Will să se întrebe dacă ea fusese întotdeauna atât de tristă sau dacă moartea o schimbase mai mult decât crezuse că fantomele se puteau schimba. Totuşi, înainte să poată vorbi din nou, o privire alarmată traversă chipul lui Jessamine şi ea dispăru într-un vârtej de zăpadă.

Will se întoarse să vadă ce anume o pusese pe fugă. Uşile Institutului se deschiseseră, iar de acolo ieşise Magnus. Purta un palton din lână de astrahan, iar jobenul lui din mătase era deja punctat de fulgi de zăpadă.

— Bănuiam eu c-aveam să te găsesc aici, dându-ţi toată silinţa să te transformi într-un ţurţure, spuse Magnus, coborând treptele, până ce ajunse lângă Will.

Will nu avea de gând să-i spună de Jessamine. Cumva, se gândi că ea n-ar fi vrut asta.

— Plecai de la petrecere sau mă căutai pe mine?

— Ambele, răspunse Magnus, trăgându-şi pe mâini o pereche de mănuşi albe. De fapt, plec din Londra.

— Pleci din Londra? întrebă Will, panicat. Doar nu vorbeşti serios.

— De ce n-aş vorbi serios?

Magnus atinse cu degetul un fulg rătăcit. Acesta scoase

o scânteie albastră şi dispăru.

— Will, eu nu sunt din Londra. Am stat o perioadă cu Woolsey. Dar casa lui nu e casa mea, iar eu şi Woolsey începem să ne plictisim unul de celălalt după o vreme.

— Unde pleci?

— La New York. Lumea Nouă! O nouă viaţă, un nou continent. Magnus ridică mâinile. S-ar putea chiar să-l iau pe motanul vostru cu mine. Charlotte spune că jeleşte întruna de când a plecat Jem.

— Păi, muşcă pe toată lumea. Ţi-l dau cu plăcere. Crezi c-o să-i placă la New York?

— Cine ştie? O să aflăm împreună. Lucrurile neaşteptate sunt ceea ce mă împiedică să stagnez.

— Nouă, celor care nu trăim veşnic, nu ne place schimbarea aşa cum poate că vă place vouă. M-am săturat să pierd oameni, spuse Will.

— Şi eu, declară Magnus. Dar e cum am spus, nu-i aşa? Înveţi să suporţi.

— Am auzit că, uneori, bărbaţii care îşi pierd un braţ sau un picior încă simt durerea în acele membre, deşi nu le mai au, spuse Will. Aşa mă simt şi eu câteodată. Îl simt pe Jem lângă mine, deşi a plecat, şi e ca şi când îmi lipseşte o parte din mine.

— Dar nu e adevărat, spuse Magnus. Will, el n-a murit. El trăieşte fiindcă tu l-ai lăsat să plece. Ar fi rămas cu tine şi ar fi murit, dacă tu i-ai fi cerut asta, dar l-ai iubit suficient încât să preferi ca el să trăiască, chiar dacă acea viaţă e separată de a ta. Şi, mai presus de toate, Will, acest lucru dovedeşte că tu nu eşti Sydney Carton, că dragostea ta nu e aceea care poate fi izbăvită doar prin distrugere. E ceea ce am văzut în tine, ceea ce am văzut mereu în tine, ceea ce m-a făcut să vreau să te-ajut. Că tu nu disperi. Că ai în tine o capacitate infinită pentru bucurie.

Îşi puse o mână sub bărbia lui Will şi îi ridică faţa. Nu existau mulţi oameni pentru care Will trebuia să-şi ridice capul ca să-i privească în ochi, însă Magnus era unul.

— Stea luminoasă, continuă Magnus, iar ochii îi era gânditori, ca şi când îşi amintea de ceva sau de cineva. Voi, cei care sunteţi muritori, ardeţi cu atâta intensitate. Şi tu, Will, mai intens ca oricine. N-am să te uit niciodată.

— Nici eu, spuse Will. Îţi datorez multe. Tu mi-ai distrus blestemul.

— N-ai fost blestemat.

— Ba da, am fost, insistă Will. Am fost. Îţi mulţumesc, Magnus, pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Dacă n-am spus-o înainte, o spun acum. Îţi mulţumesc.

Magnus lăsă mâna jos.

— Nu cred c-a mai existat vreodată un vânător de umbre care să-mi mulţumească.

Will îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să nu mă obişnuiesc cu asta. Nu suntem genul de oameni care să mulţumească prea des.

— Nu, n-am să mă obişnuiesc, râse Magnus şi ochii săi luminoşi, ca de pisică, se făcură mici. Will Herondale, te las pe mâini bune, cred.

— Te referi la Tessa.

— Da, mă refer la Tessa. Sau ai de gând să negi că ea ţi-a furat inima?

Magnus începuse să coboare treptele; se opri şi se întoarse spreWill.

— Nu neg, răspunse Will. Dar o să-i pară rău c-ai plecat fără să-ţi iei rămas-bun de la ea.

— Oh, făcu Magnus, întorcându-se la baza treptelor cu un zâmbet ciudat. Nu cred că va fi necesar. Spune-i că ne vom revedea.

Will încuviinţă din cap. Magnus se întoarse, cu mâinile în buzunarele paltonului, şi porni spre poarta Institutului. Will privi până ce silueta lui dispăru în albul zăpezii.

Tessa se furişase din sala de bal fără ca nimeni să observe. Până şi Charlotte, care de obicei era cu ochii-n

patru, avea atenţia distrasă, stând lângă Henry în scaunul lui cu rotile, ţinându-l de mână şi zâmbind la bufoneriile muzicienilor.

Tessei nu-i luă mult să-l găsească pe Will. Ghicise cam pe unde putea fi şi avusese dreptate - stătea pe treptele principale ale Institutului, fără palton sau pălărie, lăsând zăpada să i se aştearnăpe păr şi umeri. Exista un strat alb în toată curtea, ca de zahar pudră, îngheţând şirul de trăsuri care aşteptau acolo, porţile negre de fier, dalele de piatră pe careJessamine murise. Will privea drept înainte, ca şi când încerca să discearnă ceva prin fulgii care coborau.

— Will, spuse Tessa, iar el se întoarse s-o privească.

Îşi pusese un şal de mătase, destul de subţire, şi simţea înţepătura rece a fulgilor de zăpadă pe pielea goală de pe gât şi umeri.

— Trebuia să fiu mai politicos cu Elias Carstairs, spuse Will drept răspuns.

Privea cerul, unde o semilună palidă se ivea printre întinderile de nori şi ceaţă. Fulgi de zăpadă căzuseră şi se amestecaseră în părul lui negru. Obrajii şi buzele lui erau roşii de la frig. Părea mai chipeş decât şi-l amintea.

— În schimb, m-am comportat aşa cum aş fi făcut... înainte.

Tessa ştia la ce se referea. Pentru Will exista doar un singur înainte şi după.

— Ai tot dreptul să-ţi ieşi din fire, îl consolă ea. Ţi-am mai spus, nu vreau să fii perfect. Vreau doar să fii Will.

— Care nu va fi niciodată perfect.

— Perfecţiunea e plictisitoare, spuse Tessa, coborând ultima treaptă pentru a ajunge lângă el. Înăuntru au început să joace „completează citatul poetic”. Ai fi putut să te dai în spectacol. Nu cred că există cineva care ar putea să-ţi întreacă toate cunoştinţele de literatură.

— În afară de tine.

— Într-adevăr, aş fi un adversar dificil. Poate c-am putea

să facem un soi de echipă şi să împărţim câştigurile.

— N-ar fi drept, spuse Will, căzut pe gânduri, dând capul pe spate.

Zăpada se rotea în jurul lor, de parcă ei s-ar fi aflat la baza unui vârtej.

— Astăzi, când Sophie s-a înălţat...

— Da?

— E asta ceva ce ţi-ai fi dorit şi tu? Se întoarse să se uite la ea, cu fulgi de zăpadă prinşi în genele lui negre. Pentru tine?

— Will, ştii că acest lucru nu e cu putinţă pentru mine. Sunt magician. Sau, cel puţin, asta e cel mai aproape de ceea ce sunt. Nu voi putea fi niciodată pe deplin nefilim.

— Ştiu. Îşi privi mâinile, deschizând degetele pentru a lăsa fulgii să se aşeze şi să se topească pe palmele lui. Dar în Cadair Idris ai spus că speraseşi să fii vânător de umbre... că Mortmain îţi năruise acele speranţe...

— Într-adevăr, aşa simţeam atunci, recunoscu ea. Dar când am devenit Ithuriel - când m-am Transformat şi l-am distrus pe Mortmain-, cum aş fi putut urî ceva ce îmi permisese să-i protejez pe cei la care ţin? Nu e uşor să fii diferit şi cu atât mai puţin să fii unic. Dar încep să cred că nu sunt menită să am parte de un drum uşor.

Will râse.

— Un drum uşor? Nu, nu pentru tine, Tessa mea.

— Sunt Tessa ta? Îşi trase mai bine şalul, prefăcându-se că fiorul era doar din pricina frigului. Will, te *deranjează* ceea ce sunt? Că nu sunt ca tine?

Cuvintele pluteau între ei, nerostite: *Nu există niciun viitor pentru un vânător de umbre care-şi pierde vremea cu magicieni.*

Will păli.

— Lucrurile acelea pe care le-am spus pe acoperiş, acum mult timp...ştii că nu vorbeam serios.

— Ştiu...

— Tessa, nu doresc să fii altfel de cum eşti. Eşti ceea ce

eşti, şi te iubesc. Nu iubesc doar acele părţi ale tale care sunt în concordanţă cu standardele Conclavului...

Tessa ridică din sprâncene.

— Eşti dispus să suporţi restul?

Will îşi trecu o mâna prin părul său negru şi plin de fulgi de zăpadă.

— Nu. M-am exprimat greşit. Nu există nimic la tine pe care să *nu* îl iubesc. Chiar crezi că e atât de important pentru mine ca tu să fii nefilim? Mama mea nu e vânător de umbre. Şi când am văzut cum te-ai Transformat în înger - când te-am văzut arzând cu focul Raiului-, a fost superb, Tess. Făcu un pas spre ea. Ceea ce eşti, ceea ce poţi face, e un soi de miracol pe pământ, la fel ca focul sau florile sălbatice sau imensitatea mării. Eşti unică în lume, la fel cum eşti unică în inima mea, şi nu va exista niciodată o vreme în care să nu te iubesc. Te-aş iubi chiar dacă n-ai fi deloc vânător de umbre...

Tessa îi oferi un zâmbet tremurat.

— Dar mă bucur că sunt, chiar dacă doar pe jumătate, spuse ea, de vreme ce asta înseamnă că pot rămâne cu tine aici, la Institut. Că familia pe care am găsit-o aici poate rămâne familia mea. Charlotte a spus că, dacă doresc, pot să renunţ la numele de Gray şi să adopt numele pe care mama mea ar fi trebuit să-l aibă înainte de căsătorie. Aş putea fi o Starkweather. Aş putea avea un adevărat nume de vânător de umbre.

Îl auzi pe Will expirând. Ieşi un norişor alb în aerul rece. Ochii săi erau albaştri şi mari şi limpezi, şi o priveau cu atenţie. Avea expresia unui bărbat care se călise pentru a face un lucru terifiant, şi acum îl făcea.

— Fireşte că poţi avea un nume adevărat de vânător de umbre, spuse Will. Poţi să-l ai pe-al meu.

Tessa îl studie cu atenţie, tot numai negru şi alb pe fundalul alb şi negru de zăpadă şi piatră.

— Numele tău?

Will făcu un pas spre ea, până ce ajunseră faţă-n faţă.

Apoi se întinse, îi ridică mâna şi îi scoase mănuşa, pe care o vârî în buzunar. Îi ţinea mâna goală într-a lui, cu degetele îndoite peste ale ei. Mana lui era caldă şi bătătorită, iar atingerea o făcu să se înfioare. Ochii lui erau fermi şi albaştri; acolo sălăşluia tot ceea ce era Will: sincer şi tandru, ager şi ingenios, iubitor şi blând.

— Căsătoreşte-te cu mine, zise el. Căsătoreşte-te cu mine, Tess. Căsătoreşte-te cu mine şi fii Tessa Herondale. Sau fii Tessa Gray, sau fii cum vrei tu să te numeşti, dar căsătoreşte-te cu mine şi rămâi cu mine şi nu mă părăsi niciodată, căci nu pot suporta încă o zi din viaţa mea să treacă şi să nu te am în ea.

Zăpada se rotea în jurul lor, albă, rece şi perfectă. Norii de deasupra se despărţiseră, iar printre crăpături Tessa putea zări stelele.

— Jem mi-a povestit ce a spus Ragnor Fell despre tata, continuă Will. Că pentru tata exista doar o femeie pe care o iubea, şi că era ea sau nimeni altcineva. Aşa eşti şi tu pentru mine. Te iubesc şi te voi iubi doar pe tine până ce voi muri…

— *Will!*

El îşi muşcă buza. Părul îi era plin de zăpadă şi genele împodobite cu fulgi.

— A fost o declaraţie prea serioasă? Te-am înspăimântat? Ştii cum sunt când vine vorba de cuvinte…

— O, ştiu prea bine!

— Îmi aduc aminte ce mi-ai spus odată, continuă Will. Cuvintele au puterea de a ne schimba. Cuvintele tale m-au schimbat, Tess; ele m-au făcut să fiu un om mai bun decât aş fi fost. Viaţa e o carte, şi în ea sunt o mie de pagini pe care încă nu le-am citit. Aş vrea să le citesc împreună cu tine, cât de multe pot, înainte să mor…

Tessa îşi puse mâna pe pieptul lui, chiar deasupra inimii, şi-i simţi bătaia sub palmă, o amprentă unică a timpului, care aparţinea doar acestuia.

— Mi-aş dori să nu mai vorbeşti despre moarte, îl rugă

ea. Dar, chiar şi pentru asta, da, ştiu cum eşti tu când vine vorba de cuvinte, şi, Will... le iubesc pe *toate*. Fiecare cuvânt pe care îl rosteşti. Cele prosteşti, cele nebune, cele frumoase şi cele care sunt doar pentru mine. Le iubesc şi te iubesc.

Will dădu să vorbească, dar Tessa îi puse mâna peste gura.

— Îţi iubesc cuvintele, Will al meu, dar mai ţine-le acolo puţin, spuse ea, după care îi zâmbi. Gândeşte-te la toate cuvintele pe care eu le-am ţinut înlăuntru în tot acest timp, întrucât nu ştiam ce intenţii aveai. Când ai venit la mine în salon şi mi-ai spus că mă iubeai, să te refuz a fost cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată. Ai spus că iubeai cuvintele inimii mele, forma sufletului meu. Îmi amintesc. Îmi amintesc fiecare cuvânt pe care l-ai spus de atunci şi până acum. N-am să le uit niciodată. Există atât de multe cuvinte pe care vreau să ţi le spun şi atât de multe pe care mi-aş dori să le aud de la tine. Sper să avem o întreagă viaţă la dispoziţie să ni le adresăm unul celuilalt.

— Atunci, te vei căsători cu mine? întrebă Will, părând ameţit, ca şi când nu prea credea că putea avea atâta noroc.

— Da, spuse ea - ultimul, cel mai simplu şi cel mai important cuvânt dintre toate.

Şi Will, care avea cuvinte pentru fiecare ocazie, deschise gura şi o închise în tăcere, şi în schimb o trase pe Tessa spre el. Şalul îi căzu pe trepte, însă braţele lui erau calde în jurul ei, iar gura lui fierbinte peste a ei, în timp ce îşi cobora capul pentru a o săruta. Avea gust de fulgi de zăpadă şi vin, de iarnă şi de Will şi de Londra. Gura lui era moale peste a ei, mâinile lui în părul ei, împrăştiind bobiţe albe pe treptele din piatră.

Tessa se ţinea bine de Will în timp ce zăpada plutea în jurul lor. Prin ferestrele Institutului, putea să audă sunetul vag al muzicii cântate în sala de bal: pianul, violoncelul şi, ridicându-se deasupra tuturor, precum nişte scântei care

săreau spre cer, notele suave ale viorii.

— Nu pot să cred că mergem acasă, spuse Cecily.

Stătea cu mâinile împreunate şi ţopăia fericită în cizmele ei albe de copil. Era înfofolită într-un palton roşu de iarnă, cel mai luminos lucru din cripta întunecată, cu excepţia Portalului, mare şi argintiu şi strălucitor pe peretele îndepărtat.

Prin el, Tessa putea să vadă, ca într-un vis, cerul albastru (cerul din afara Institutului avea bine cunoscuta nuanţă cenuşie a Londrei) şi dealurile acoperite de zăpadă. Will stătea lângă ea, cu umărul lipit de-al ei. Părea palid şi agitat, iar ea îşi dorea să-l ia de mână.

— Cecy, nu *mergem acasă,* o corectă el. Nu ca să rămânem. Mergem în vizită. Îmi doresc să le-o prezint părinţilor noştri pe logodnica mea - spunând acestea, paloarea i se risipi uşor, iar buzele i se ridicară într-un zâmbet -, astfel încât ei s-o cunoască pe fata cu care mă voi căsători.

— Ei, prostii! spuse Cecily. Putem folosi Portalul ca să-i vedem de câte ori vrem! Charlotte e Consulul, aşa că n-o să intrăm în bucluc.

Charlotte gemu.

— Cecily, asta este o expediţie unică. Nu e o jucărie. Nu poţi folosi Portalul ori de câte ori ţi se năzare, iar această excursie trebuie să rămână secretă. Nimeni în afară de noi nu trebuie să ştie că v-aţi vizitat părinţii, că v-am permis să încălcaţi Legea!

— N-am să spun nimănui! protestă Cecily. Şi nici Gabriel. Aruncă o privire băiatului de lângă ea. N-ai să spui, nu-i aşa?

— Să-mi amintească cineva, de ce îl luăm şi pe el? întrebă Will, nu numai pe sora lui, ci şi pe ceilalţi.

Cecily îşi puse mâinile în şold.

— Tu de ce o aduci pe Tessa?

— Fiindcă eu şi Tessa ne vom *căsători,* spuse Will, iar

Tessa îi zâmbi; felul în care surioara lui Will putea să-l calce pe bătături încă o amuza.

— Ei bine, poate căşi eu cu Gabriel ne vom căsători, se răsti Cecily.Într-o bună zi.

Gabriel se înecă şi căpătă o nuanţă alarmantă de purpuriu.

Will ridică mâinile exasperat.

— Cecily, nu te poţi căsători! Ai de-abia cincisprezece ani! Când eu mă voi căsători, voi avea optsprezece ani! Voi fi adult!

Cecily nu părea impresionată.

— Poate c-o să avem o logodnă lungă, spuse ea. Dar nu văd de ce mă sfătuieşti să mă căsătoresc cu un bărbat pe care părinţii mei nu l-au cunoscut niciodată.

Will bolborosi:

— Nu te sfătuiesc să te căsătoreşti cu un bărbat pe care părinţii tăi nu l-au cunoscut niciodată!

— Atunci suntem de acord. Gabriel trebuie să se vadă cu mama şi cu tata. Cecily se întoarse spre Henry. E gata Portalul?

Tessa se apropie de Will.

— Îmi place să văd cum te joacă pe degete, şopti ea. Mi se pare deosebit de amuzant să vă privesc.

— Aşteaptă până ce-o s-o întâlneşti pe mama, spuse Will, după care o luă de mână.

Degetele lui erau reci; probabil că inima îi bubuia în piept. Tessa ştia că nu pusese geană pe geană. Gândul de a-şi vedea părinţii după atâta amar de vreme era pe cât de fericit, pe atât de înspăimântător. Ştia că acel amestec de speranţă şi teamă era infinit mai rău decât un singur sentiment.

— Portalul e aproape gata, spuse Henry. Şi ţineţi minte: într-o oră îl voi deschide din nou, astfel încât să vă puteţi întoarce.

— Şi ţineţi cont că e prima şi ultima oară, adăugă Charlotte agitată. Chiar dacă sunt Consulul, nu vă pot

permite să vă vizitaţi familia mundană...

— Nici măcar de Crăciun? întrebă Cecily cu ochii mari şi trişti.

Charlotte se îmblânzi vizibil.

— Ei bine, poate de Crăciun...

— Şi la zilele de naştere, zise Tessa. Zilele de naştere sunt speciale.

Charlotte îşi puse palmele peste faţă.

— Of, în numele Îngerului!

Henry râse şi îndreptă braţul spre uşă.

— Haideţi, îi îndemnă el.

Cecily se duse prima, dispărând prin Portal ca şi când păşise printr-o cascadă. Gabriel o urmă, apoi Will şi Tessa, ţinându-se de mână. Tessa se concentră pe căldura mâinii lui Will, pulsul sângelui prin piele, în timp ce frigul şi întunericul îi luă, rotindu-i preţ de câteva momente fără aer şi timp. În spatele ochilor ei explodară lumini şi ieşi brusc din întuneric, clipind şi poticnindu-se. Will o trase spre el, împiedicând-o să cadă.

Se aflau pe aleea largă şi arcuită din faţa Conacului Ravenscar. Tessa văzuse locul doar de deasupra, când ea, Jem şi Will vizitaseră Yorkshire împreună, şi nu-şi dăduse seama că familia lui Will locuia acum în casă. Îşi aminti că acel conac se afla în mijlocul unei văi, cu dealuri care se înălţau de-o parte şi de alta, acoperite de grozame şi iarbă neagră - presărate acum cu un praf de zăpadă. Copacii fuseseră verzi atunci; acum erau desfrunziţi, iar de acoperişul negru al casei atârnau ţurţuri strălucitori.

Uşa era din lemn de stejar, cu un inel masiv din alamă în centru. Will îşi privi sora, care încuviinţă uşor din cap, apoi se îndreptă de spate, ridică inelul şi îi dădu drumul. Lovitura păru să răsune în vale, iar Will blestemă în barbă.

Tessa îl atinse uşor pe încheietura mâinii.

— Fii curajos, spuse ea. Nu e o raţă, nu-i aşa?

Se întoarse şi îi zâmbi, cu părul negru căzut peste ochi, tocmai când uşa se deschise şi în prag apăru o cameristă

îmbrăcată cu o rochie neagră şi o bonetă albă. Aruncă o privire spre grupul de la uşă şi făcu ochii mari.

— Domnişoară *Cecily,* icni ea, după care ochii i se îndreptară spre Will.

Duse o mână la gură, se întoarse şi ţâşni înapoi în casă.

— Vai mie! exclamă Tessa.

— Am acest efect asupra doamnelor, comentă Will. Probabil că trebuia să te avertizez înainte să accepţi să te căsătoreşti cu mine.

— Încă mai am timp să mă răzgândesc, i-o întoarse Tessa, zâmbind cu gura până la urechi.

— Să nu îndrăzneşti să..., începu el cu o jumătate de râset gâfâit, când, deodată, în uşă apărură două siluete: un bărbat înalt, lat în umeri, cu ochi albaştri şi cu o claie de păr blond înspicat cu fire argintii, iar în spatele lui, o femeie: subţire şi uluitor de frumoasă, cu parul negru ca al lui Will şi Cecily şi cu ochii albaştri la fel de întunecaţi ca violetele.

Femeia ţipă în clipa în care privirea îi căzu pe Will, şi ridică mâinile, fluturându-le ca pe nişte păsări albe speriate de o rafală de vânt.

Tessa îi dădu drumul lui Will, căci el înlemnise aidoma unei vulpi care nu mai avea nicio scăpare în fata haitei de ogari.

— Haide, îl îndemnă Tessa în şoaptă, iar Will înaintă.

Mama lui îl cuprinse cu braţele şi spuse:

— Ştiam eu c-ai să te întorci! *Ştiam* eu!

Urmă un torent de cuvinte în galeză, din care Tessa nu pricepu decât numele lui Will. Tatăl lor era împietrit, dar zâmbea, deschizând braţele pentru Cecily, care se duse înspre ele la fel de veselă cum Tessa o văzuse făcând orice.

O vreme, Tessa şi Gabriel rămaseră stânjeniţi în pragul uşii; nu prea se uitau unul la celălalt, dar nici nu prea ştiau încotro să privească. După un lung moment, Will se îndepărtă de mama lui, mângâind-o uşor pe umăr. Ea râse, deşi ochii îi erau plini de lacrimi, şi îi spuse ceva lui Will în

galeză, iar Tessa bănui că era un comentariu referitor la faptul că Will era acum mai înalt decât ea.

— Mama micuţă, spuse el cu afecţiune, confirmând suspiciunile Tessei, şi se roti exact când privirea mamei lui căzu pe Tessa şi apoi pe Gabriel, şi ea făcu ochii mari. Mamă, tată, ea e Theresa Gray. Suntem logodiţi şi ne vom căsători la anul.

Mama lui Will icni - deşi, spre uşurarea Tessei, părea mai degrabă surprinsă -, iar privirea tatălui lui Will zbură imediat spre Gabriel şi apoi spre Cecily, mijind ochii.

— Şi domnul cine este?

Rânjetul lui Will se lăţi.

— A, el, spuse Will. El e... prietenul lui Cecily, domnul Gabriel Lightworm.

Gabriel, care tocmai dădea să întindă mâna pentru a-l saluta pe domnul Herondale, înlemni îngrozit.

— Light*wood*, bolborosi el. Gabriel Lightwood...

— *Will!* exclamă Cecily, dezlipindu-se de tatăl ei pentru a-i arunca o căutătură urâtă fratelui ei.

Will se uită la Tessa, cu ochii săi albaştri strălucind. Tessa deschise gura pentru a-l admonesta, pentru a spune *Will!* la fel cum făcuse Cecily, însă era prea târziu - deja râdea.

EPILOG

Spun că sepulcrul ce se lasă deasupra morţilor
Deschide poarta Cerului;
Şi ce acolo punem pentru sfârşitul lucrurilor
E primul pas al omului.
- Victor Hugo, „La Villequier”

Londra, Podul Blackfriars, 2008

Vântul era tăios, stârnind praful şi gunoaiele - pungi de chipsuri, pagini rupte din ziare, bonuri vechi - de pe trotuar. Tessa aruncă o privire dintr-o parte în alta pentru a se asigura că nu trece nicio maşină şi ţâşni spre Podul Blackfriars.

Pentru oricare privitor, arăta ca o fată obişnuită, undeva pe la vreo douăzeci de ani: jeanşi vârâţi în ghete, o haină din caşmir albastru, pe care o cumpărase la jumătate de preţ în timpul reducerilor din ianuarie, şi păr şaten lung, care se cârlionţa uşor când vremea era umedă, căzându-i liber pe spate. Dacă privitorul ar fi fost extrem de atent la detaliile legate de modă, ar fi presupus că eşarfa cu imprimeu Liberty pe care o purta era o imitaţie, şi nu un original vechi de o sută de ani, iar brăţara de la încheietura mâinii era *vintage,* nu un dar ce îi fusese oferit de către soţul ei la cea de-a treizecea aniversare a căsătoriei lor.

Tessa încetini pasul atunci când ajunse în dreptul uneia dintre firidele de piatră din zidăria podului. Acum fuseseră construite bănci din ciment, astfel încât puteai să te aşezi

şi să priveşti apa cenuşiu-verzuie de dedesubt, care se izbea de pilonii podului, sau catedrala Sfântul Paul din depărtare. Oraşul era plin de viaţă - zgomotele din trafic: claxoane, huruitul autobuzelor supraetajate; ţârâitul a zeci de telefoane mobile; sporovăială pietonilor; sunetul slab al muzicii ce se revărsa din căştile albe ale iPodurilor.

Tessa se aşează pe bancă, trăgându-şi picioarele sub ea. Atmosfera era şocant de curată şi de limpede - fumul şi poluarea, care făcuseră ca aerul să fie galben şi negru atunci când ea era mică, dispăruseră, iar cerul era de un albastru-cenuşiu. Oroarea care fusese podul de cale ferată Dover şi Chatham dispăruse şi ea; numai pilonii mai ieşeau din apă ca o ciudată aducere aminte a ceea ce fusese cândva. Acum din apă se iţeau balize galbene, iar bărcile turistice pufăiau când treceau, cu vocile amplificate ale ghizilor care urlau în difuzoare. Autobuzele roşii ca nişte acadele în formă de inimi treceau în viteză pe pod, ridicând frunzele moarte pe trotuar.

Tessa aruncă o privire la ceasul de la mână. Douăsprezece fără cinci. Sosise puţin mai devreme, dar întotdeauna proceda aşa la întâlnirea lor anuală. Îi dădea ocazia să se gândească - să se gândească şi să-şi amintească, şi nu exista un loc mai bun să facă asta decât aici, pe Podul Blackfriars, primul loc în care ei vorbiseră cu adevărat.

Lângă ceas era brăţara din perle pe care o purta mereu. Nu şi-o scotea niciodată. Will i-o dăduse la cea de-a treizecea aniversare a lor, zâmbind în timp ce i-o încheiase. El avusese şuviţe încărunţite, ştia asta, cu toate că nu le văzuse în realitate. Ca şi când iubirea ei îi dăduse abilitatea de a se metamorfoza, indiferent de cât de mult timp trecuse, când se uita la el, vedea întotdeauna băiatul sălbatic cu păr negru de care se îndrăgostise.

Încă i se părea incredibil uneori că reuşiseră să îmbătrânească împreună, ea şi Will Herondale, căruia Gabriel Lightwood îi spusese odată că nu va trece de

nouăsprezece ani. Fuseseră buni prieteni şi cu familia Lightwood în toţi acei ani. Fireşte că Will cu greu ar fi putut să nu se înţeleagă cu bărbatul care se căsătorise cu sora lui. Atât Cecily, cât şiGabriel îl văzuseră pe Will în ziua în care murise, la fel şi Sophie, cu toate că Gideon se stinsese şi el cu câţiva ani înainte.

Tessa îşi amintea acea zi cu claritate, ziua în care Fraţii Tăcuţi spuseseră că nu mai puteau face nimic pentru a-lţine pe Will în viaţă. Pe atunci nu mai fusese în stare să coboare din pat. Tessa se îndreptase de spate şi se dusese să le dea vestea familiei şi prietenilor, încercând să fie pe cât de calmă putea, cu toate că avusese senzaţia că îi fusese smulsă inima din piept.

Asta se întâmplase în iunie, strălucitoarea şi călduroasa vară a anului 1937, şi, cu perdelele trase, dormitorul fusese plin de lumină, de lumină şi de copiii lor, de nepoţi şi nepoate - băieţii cu ochi albaştri, înalţi şi chipeşi, ai lui Cecy, şi cele două fete ale lui Sophie şi Gideon - şi de cei care erau la fel de apropiaţi ca făcând parte din familie; Charlotte, cu părul alb şi dreaptă, şi fiii şi fiicele Fairchild, cu părul lor roşu cârlionţat, aşa cum fusese, cândva, părul lui Henry.

Tessa stătuse toată ziua în pat, cu Will rezemându-se de umărul ei. Priveliştea ar fi putut să pară ciudată pentru alţii, o tânără ţinând iubitoare în braţe un bărbat care era suficient de bătrân cât să-i fie străbunic, cu mâinile împletite cu ale lui, dar pentru familia lor era doar ceva familiar - erau doar Tessa şi Will. Şi fiindcă erau Tessa şi Will, ceilalţi se perindaseră toată ziua, aşa cum făceau vânătorii de umbre la patul de moarte, spunând poveşti despre viaţa lui Will şi despre toate lucrurile pe care el şi Tessa le făcuseră în toţi anii petrecuţi împreună.

Copiii vorbiseră cu afecţiune despre felul în care el o iubise întotdeauna pe mama lor, cu ferocitate şi devotament, despre felul în care el nu avusese niciodată ochi pentru nimeni altcineva şi despre felul în care părinţii

lor le oferiseră un model de iubire pe care sperau să îl găsească şi ei la un moment dat. Vorbiseră despre dragostea lui pentru cărţi şi despre cum îi învăţase şi pe ei să le iubească, să respecte pagina tipărită şi să preţuiască poveştile pe care le cuprindeau acele pagini. Vorbiseră despre felul în care el încă înjura în galeză atunci când scăpa ceva din mână, cu toate că rareori folosea acea limbă, şi despre faptul că, deşi proza lui era excelentă - scrisese mai multe istorisiri despre vânătorii de umbre atunci când se pensionase, care fuseseră foarte bine primite -, poeziile lui fuseseră întotdeauna groaznice, cu toate că nu încetase niciodată să recite din ele.

Fiul cel mai mare, James, vorbise râzând despre neobosita teamă de raţe a lui Will şi despre continua lui luptă pentru a le împiedica să intre în heleşteul de la casa din Yorkshire.

Nepoţii lor îi reamintiseră de cântecul despre variola demonului, pe care el îi învăţase să-l cânte - atunci când erau, totuşi, mult prea mici, considerase Tessa mereu - şi pe care îl memoraseră. Îl cântaseră cu toţii fals, scandalizând-o pe Sophie.

Cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, Cecily îi amintise de momentul de la nunta ei cu Gabriel când el ţinuse un discurs minunat, lăudând mirele, la sfârşitul căruia anunţase: „Doamne Dumnezeule, am crezut că se mărită cu Gideon! Retrag totul”, enervându-i nu numai pe Cecily şi pe Gabriel, dar şi pe Sophie, iar Will, deşi era prea obosit să râdă, îi zâmbise surorii lui şi îi strânsese mâna.

Cu toţii se amuzaseră de obiceiul lui de a o duce pe Tessa în „vacanţe” romantice în locurile în care se desfăşurau romanele gotice, inclusiv la mlaştina hidoasă unde murise cineva, la un castel în care bătea vântul şi care era bântuit de o fantomă şi, fireşte, în piaţa din Paris în care hotărâse că fusese ghilotinat Sydney Carton, unde Will îi îngrozise pe trecători, strigând în franceză: „Văd sângele de pe caldarâm!”

Şi, la sfârşitul zilei, pe când cerul se întuneca, membrii familiei veniseră în jurul patului lui Will şi îl sărutaseră pe rând, după care plecaseră unul câte unul, până ce Will şi Tessa rămăseseră singuri. Tessa se întinsese alături de el, îşi strecurase braţul sub capul lui şi îşi pusese capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile tot mai slabe ale inimii. Şi în întuneric îşi şoptiseră, amintindu-şi unul altuia de poveştile pe care le ştiau doar ei. Despre fata care îl lovise în cap cu o carafă de apă pe băiatul care venise să o salveze şi despre cum el se îndrăgostise în acea clipă de ea. Despre o sală de bal şi despre un balcon şi despre luna care plutea ca o corabie neancorată pe cer. Despre fluturatul aripilor unui înger mecanic. Despre apă sfinţită şi sânge.

Aproape de miezul nopţii, uşa se deschisese şi intrase Jem. Tessa presupusese că până atunci ar fi trebuit să se gândească la el ca fiind Fratele Zachariah, însă nici Tessa şi nici Will nu-l strigaseră vreodată aşa. El intrase ca o umbră în roba sa albă, iar Tessa inspirase adânc atunci când îl văzuse, căci ştiuse că asta era ceea ce Will aşteptase şi că sosise ceasul.

El nu venise direct spre Will, ci traversase camera spre o cutie din lemn de trandafir, care se afla deasupra unui scrin. Îi păstraseră vioara, aşa cum îi promisese Will. Era păstrată curată, iar balamalele cutiei nu scârţâiseră atunci când Jem o deschisese şi ridicase instrumentul. Îl priviseră cum unge cu sacâz arcuşul cu degetele lui subţiri, încheieturile lui albe dispărând în materialul şi mai alb al robei ca de pergament a Fraţilor.

Jem îşi aşezase vioara pe umăr şi ridicase arcuşul. Şi începuse să cânte.

Zhiyin. Jem îi spusese odată Tessei că asta însemna să înţeleagă muzica şi, de asemenea, o legătură care mergea mai departe decât prietenia. Şi acum Jem cânta, cânta anii de viaţă ai lui Will aşa cum îi văzuse el. Cânta doi băieţi într-o sală de antrenamente, unul arătându-i celuilalt cum

să arunce cuţite, şi cânta ritualul *parabatai:* focul şi legămintele şi runele care ardeau. Cânta doi tineri alergând pe străzile Londrei în întuneric, oprindu-se pentru a se rezema de un zid şi pentru a rade împreună. Cânta ziua din bibliotecă, atunci când el şi Will glumiseră cu Tessa despre raţe, şi cânta trenul spre Yorkshire în care Jem spusese că *parabatai*-iierau meriţi să se iubească unul pe celălalt aşa cum îşi iubeau propriile suflete. Cânta acea iubire şi cânta iubirea lor pentru Tessa şi a Tessei pentru ei, şi îl cânta pe Will spunând: *În ochii tăi am găsit mereu îndurarea.* Cântase prea puţinele dăţi în care îi văzuse de când se alăturase Fraţilor Tăcuţi - scurtele întâlniri de la Institut; momentul când Will fusese muşcat de un demon shax şi aproape că murise, iar Jem venise din Oraşul Tăcut şi stătuse cu el toată noaptea, riscând să fie descoperit şi pedepsit. Şi cânta naşterea primului lor fiu şi ceremonia de protecţie care fusese îndeplinită asupra copilului în Oraşul Tăcut. Will refuzase ca un alt Frate Tăcut în afară de Jem să o execute. Şi Jem cânta felul în care îşi acoperise chipul cu mâinile şi se îndepărtase atunci când descoperise că pe copil îl chema James.

Cânta despre iubire şi pierdere şi ani de tăcere, cuvinte nespuse şi legăminte nerostite, şi toate distanţele dintre inima lui şi inimile lor; şi când terminase şi aşezase vioara înapoi în cutie, ochii lui Will erau închişi, dar ai Tessei erau plini de lacrimi. Jem lăsase arcuşul jos şi venise spre pat, trăgându-şi pe spate gluga, astfel încât ea să-i poată vedea ochii închişi şi faţa cu cicatrice. Şi se aşezase pe pat între ei şi luase mâna lui Will, cea pe care n-o ţinea Tessa, şi atât el, cât şi Tessa auziseră în minte glasul lui Jem.

Te iau de mână, frate, astfel încât să poţi merge cu pace.

Will deschisese ochii lui albaştri, care nu-şi pierduseră niciodată culoarea în toţi anii care trecuseră, şi se uitase la Jem, apoi la Tessa, după care zâmbise şi îşi dăduse ultima suflare, cu capul Tessei pe umărul lui şi cu mâna sa în mâna lui Jem.

Nu încetase niciodată s-o doară când îşi amintea moartea lui Will. După ce el plecase din acea lume, Tessa fugise. Copiii ei crescuseră şi aveau la rândul lor copii; ea îşi spusese în sinea ei că n-aveau nevoie de ea şi ascunsese în minte gândul care o bântuise: nu mai putea suporta să rămână şi să-i privească îmbătrânind mai tare decât ea. Să supravieţuiască morţii soţului ei fusese un lucru. Să supravieţuiască morţii copiilor ei - nu ar fi putut să stea prin preajmă şi să privească. Avea să se întâmple, trebuia să se întâmple, dar ea n-avea să fie acolo.

Şi, în plus, era ceva ce Will o rugase să facă.

Drumul care ducea de la Shrewsbury la Welshpool nu mai era aşa cum fusese atunci când Will îl parcursese calare într-o goană nebună şi nechibzuită ca s-o salveze pe ea din ghearele lui Mortmain. Will lăsase instrucţii, detalii, descrieri ale oraşelor, ale unui anume stejar imens. Pierduse vremea în sus şi în jos de mai multe ori în maşina ei Morris Minor, înainte să-l găsească: copacul, exact aşa cum îl desenase în jurnalul pe care i-l dăduse, cu mana tremurându-i puţin, dar cu amintirea limpede.

Pumnalul era acolo, printre rădăcinile copacului care crescuseră în jurul mânerului. Fusese nevoită să taie câteva pentru a-l scoate, şi să sape pământul şi pietrele cu o mistrie, înainte să-l extragă. Cuţitul lui Jem, înnegrit de vreme şi de trecerea timpului.

I-l adusese lui Jem în acel an pe pod. Era în 1937 şi războiul nu ajunsese încă să dărâme clădirile din jurul catedralei Sfântul Paul, să distrugă cerul cu foc şi să ardă zidurile oraşului pe care Tessa îl iubea. Totuşi, exista o umbră peste pământ, un indiciu al întunericului ce sta să vină.

— Se omoară unii pe alţii întruna, iar noi nu putem face nimic, spusese Tessa, cu mâinile pe parapetul de piatră al podului.

Se gândea la Primul Război Mondial, la risipa costisitoare de vieţi. Nu era un război al vânătorilor de

umbre, dar din sânge şi război se năşteau demoni, şi era responsabilitatea nefilimilor să-i împiedice să distrugă şi mai mult.

Nu îi putem salva de ei înşişi, răspunsese Jem. Avea gluga pe cap, dar vântul i-o dădu pe spate, lăsând la vedere obrazul cu cicatrice.

— Ceva se apropie. O oroare pe care numai Mortmain şi-ar fi putut-o imagina. O simt în adâncul sufletului.

Nimeni nu poate scăpa lumea de toate relele, Tessa.

Iar când ea scosese din buzunarul hainei pumnalul lui, învelit în mătase, dar murdar de pământ şi pătat de sângele lui Will, şi i-l dăduse, el înclinase capul şi îl strânsese la piept, adunându-şi umerii deasupra lui, ca şi când şi-ar fi apărat o rana din inimă.

— Will a vrut ca tu să-l vezi, îi explicase ea. Ştiu că nu-l poţi lua cu tine.

Păstrează-l tu pentru mine. S-ar putea să vină o zi.

Ea nu-l întrebase ce voise să spună, dar îl păstrase. Îl păstrase atunci când părăsise Anglia şi văzuse stâncile albe din Dover retrăgându-se asemenea norilor în depărtare în timp ce traversa Canalul Mânecii. La Paris îl găsise pe Magnus, care locuia într-un apartament la mansardă şi picta, o ocupaţie pentru care nu avea niciun pic de talent. O lăsase să doarmă pe o saltea de lângă fereastră, iar noaptea, când ea se trezise strigându-l pe Will, el venise şi o cuprinsese cu braţele, mirosind a terebentină.

— Primul e cel mai greu, îi spusese el.

— Primul?

— Primul pe care îl iubeşti care moare, precizase el. După aceea, devine mai uşor.

Când războiul ajunsese la Paris, ei se duseseră la New York împreună, iar Magnus îi prezentase din nou oraşul în care se născuse - o metropolă aglomerată, strălucitoare, zgomotoasă, pe care ea cu greu o mai recunoscuse, unde automobilele umpleau străzile ca nişte furnici, iar trenurile

zăngăneau pe peroane ridicate. În acel an nu-l văzuse pe Jem, deoarece *Luftwaffe* distrugea Londra cu foc, iar el decisese că era prea periculos să se întâlnească, dar în anii următori...

— Tessa?

Inima îi stătu în loc.

O cuprinse un val de ameţeală neaşteptată şi, preţ de o clipă, se întrebă dacă înnebunea, dacă după atâţia ani trecutul şi prezentul se amestecaseră în amintirile ei până ce ea nu mai putea să facă diferenţa. Deoarece glasul pe care îl auzea nu era vocea blândă şi tăcută din mintea ei a Fratelui Zachariah. Glasul care răsunase în mintea ei o dată pe an, în ultimii o sută treizeci de ani.

Acesta era un glas care trezea amintiri subţiate de anii în care şi le rememorase, asemenea unei hârtii despăturite şi împăturite la loc de prea multe ori. Un glas care aducea înapoi ca un val amintirea unui alt timp pe acest pod, o noapte de demult, când totul fusese numai negru şi argintiu, iar fluviul cursese învolburat la picioarele ei...

Inima îi bătea atât de tare, încât avea impresia că ar fi putut să-i iasă din piept. Se întoarse încet, cu spatele la balustradă. Şi privi lung.

Stătea pe pavaj în faţa ei, zâmbind sfios, cu mâinile în buzunarele unei perechi de jeanşi moderni. Era îmbrăcat cu o bluză albastră din bumbac, cu mânecile suflecate până la coate. Cicatrice albe, abia vizibile, îi împodobeau antebraţele asemenea unei dantele. Văzu forma runei de Tăcere, care cândva fusese foarte neagră şi puternică pe pielea lui, şi care acum pălise şi devenise un contur argintiu.

— Jem? şopti ea, dându-şi seama de ce nu-l văzuse atunci când scrutase mulţimea în căutarea lui.

Ea îl căutase pe Fratele Zachariah, înfăşurat în roba sa ca de pergament, mişcându-se nevăzut prin mulţimea de londonezi. Însă acesta nu era Fratele Zachariah.

Acesta era Jem.

Nu-şi putea lua privirea de la el. Întotdeauna fusese de părere că Jem era frumos. Pentru ea, acum nu era mai puţin frumos. Odinioară, avusese părul alb-argintiu şi ochii ca cerul cenuşiu. Acest Jem avea părul negru ca pana corbului, ondulându-se uşor în aerul umed, şi ochi căprui-închis, cu urme aurii în irisuri. Cândva, tenul lui fusese palid; acum, avea o uşoară îmbujorare. Acolo unde pielea sa fusese nemarcată înainte ca el să fi devenit Frate Tăcut, existau două cicatrice întunecate, primele rune ale Frăţiei, care ieşeau în evidenţă brun-închise pe fiecare pomete.

Acolo unde gulerul bluzei se adâncea uşor, ea văzu forma delicată a runei *parabatai,* care îl legase cândva de Will. Era posibil să îi lege şi în continuare, dacă cineva îşi putea închipui că sufletele puteau fi legate chiar şi dincolo de cumpăna morţii.

— Jem, şopti ea din nou.

La o primă vedere, arăta de aproximativ nouăsprezece sau douăzeci de ani, ceva mai mare decât fusese atunci când devenise Frate Tăcut. Când privi mai atentă, văzu un bărbat - cu ani îndelungaţi de durere şi de înţelepciune în adâncul ochilor; până şi felul în care se mişca vorbea despre importanţa sacrificiului tăcut.

— Eşti... Tessa ridică glasul cu o speranţă nebunească. E permanent? Nu mai eşti legat de Fraţii Tăcuţi?

— Nu, răspunse el.

În respiraţia lui fu un salt rapid; o privea ca şi când n-ar fi avut nici cea mai vagă idee de modul în care avea să reacţioneze la apariţia sa bruscă.

— Nu sunt.

— Leacul... L-ai găsit?

— Nu eu l-am găsit, spuse el rar. Dar... a fost găsit.

— L-am văzut pe Magnus în Alicante acum câteva luni. Am vorbit despre tine. Nu mi-a spus nimic...

— El nu ştia, o întrerupse Jem. A fost un an greu, un an întunecat, pentru vânătorii de umbre. Dar din sânge şi din foc, din pierdere şi din durere, s-au iscat nişte noi

schimbări. Gesticulă spre sine, modest, şi, cu o urmă de uluire în glas, adăugă: M-am schimbat.

— Cum...

— Am să-ţi spun povestea. O altă poveste a familiilor Lightwood, Herondale şi Fairchild. Însă îmi va lua mai mult de o oră să ţi-o spun şi probabil că îţi este frig.

Înaintă ca şi când ar fi vrut să-i atingă umărul, apoi păru să-şi amintească de bunele maniere şi lăsă mâna în jos.

— Eu...

Tessa nu-şi mai găsea cuvintele. Încă resimţea şocul de a-l vedea astfel, până în măduva oaselor. Da, îl văzuse an de an, acolo, în acel loc, pe acel pod. Însă, până în acel moment, nu-şi dăduse seama cât de mult văzuse un Jem transmutat. Dar asta... asta era ca şi cum ar fi căzut în propriul ei trecut, cu tot secolul anterior şters, iar ea se simţea ameţită şi nespus de fericită şi îngrozită totodată.

— Dar... după azi? Unde vei merge? În Idris?

Preţ de o clipă, Jem păru cu adevărat mirat - şi, în pofida faptului că ştia câţi ani avea, atât de *tânăr.*

— Nu ştiu, răspunse el. Până acum nu am avut o viaţă pentru a face planuri.

— Atunci... la un alt Institut?

Nu te duce, voia Tessa să-i spună. *Rămâi. Te rog.*

— Nu cred că voi merge în Idris sau la vreun Institut, spuse el, după o pauză atât de lungă, încât Tessa avea senzaţia că s-ar fi putut s-o lase genunchii dacă el nu vorbea. Nu ştiu cum să trăiesc ca vânător de umbre fără Will. Şi nici nu cred că vreau. Sunt în continuare *parabatai,* dar cealaltă jumătate nu mai e. Dacă ar fi să mă duc la vreun Institut şi să-i rog să mă primească, n-aş uita asta niciodată. Nu m-aş simţi niciodată pe deplin întreg.

— Atunci, ce...

— Asta depinde de tine.

— De mine?

O cuprinse un soi de teroare. Ştia ce voia ca el să spună, dar părea imposibil. În tot timpul în care îl văzuse, de când

devenise Frate Tăcut, el păruse îndepărtat. Nu lipsit de amabilitate sau insensibil, dar ca şi cum ar fi existat un strat de sticlă între el şi lume. Ea îşi aminti de băiatul pe care îl cunoscuse, care îi dăruise iubirea lui la fel de firesc ca şi cum ar fi respirat, însă acesta nu era bărbatul cu care se întâlnise o dată pe an vreme de mai bine de un secol. Ea ştia cât de mult o schimbase timpul dintre atunci şi acum. Oare cu cât îl schimbase pe el? Tessa nu ştia ce anume voia el de la noua lui viaţă sau, şi mai direct, de la ea. Ea voia să-i spună ceea ce-şi dorea el să audă, voia să se agaţe de el şi să nu-i mai dea drumul, să-l ia de mâini şi să se asigure de forma lor - dar nu îndrăznea. Nu fără să ştie ce voia de la ea. Trecuseră atâţia ani. Cum putea să presupună că el încă mai simţea ceea ce simţise cândva?

— Eu... Jem îşi privi mâinile subţiri, care se prinseseră de betonul podului. Vreme de o sută treizeci de ani, fiecare oră a vieţii mele a fost programată. M-am gândit adesea la ce aş face dacă aş fi liber, dacă s-ar găsi vreun leac. Am crezut că aşţâşni imediat, ca o pasăre eliberată dintr-o colivie. Nu-mi imaginasem că aveam să apar şi să găsesc lumea atât de schimbată, atât de disperată. Supusă prin foc şi sânge. Mi-am dorit să-i supravieţuiesc, dar numai dintr-un motiv. Mi-am dorit...

— Ce ţi-ai dorit?

Jem nu-i răspunse. În schimb, întinse mâna şi îi atinse cu degete uşoare brăţara din perle.

— Asta este brăţara de la aniversarea de treizeci de ani, spuse el. Încă o mai porţi.

Tessa înghiţi cu putere. O furnica pielea şi pulsul îi crescuse. Îşi dădu seama că nu mai simţise asta, acest tip de entuziasm agitat, de atâţia ani, încât aproape că uitase.

— Da.

— După Will, ai mai iubit pe cineva?

— Nu cunoşti răspunsul la această întrebare?

— Nu mă refer la felul în care îţi iubeşti copiii sau prietenii. Tessa, *ştii bine* ce te întreb.

— Ba nu ştiu, zise ea. Cred că trebuie să-mi spui tu.

— Cândva ar fi trebuit să ne căsătorim, îi spuse el. Şi în tot acest timp te-am iubit - un secol şi jumătate. Şi ştiu că l-ai iubit pe Will. V-am văzut împreună în tot acest timp. Şi ştiu că acea iubire era atât de imensă, încât probabil că a făcut ca celelalte iubiri, chiar şi cea de care am avut noi parte când eram foarte tineri, să pară mică şi insignifiantă. Ai avut o viaţă întreagă de iubire cu el, Tessa. Atâţia ani. Copii. Amintiri la care nu pot spera... Se întrerupse cu o tresărire violentă. Nu, zise el şi îi dădu drumul la mana. Nu pot s-o fac. Am fost un prost să cred... Tessa, iartă-mă, spuse şi se îndepărtă de ea, plonjând printre oamenii care umpleau podul.

Tessa ramase o clipă şocată; doar un moment, dar fu suficient pentru ca el să dispară în mulţime. Întinse o mână pentru a se echilibra. Simţea piatra podului rece sub degetele ei - rece, aşa cum fusese în aceanoapte când ei veniseră în acest loc pentru prima dată, unde vorbiseră pentru prima dată. El fusese prima persoană în faţa căreia Tessa dăduse glas celei mai profunde temeri a ei: că puterea sa o făcea altceva, ceva ce nu era uman. *Tu eşti umană,* spusese el. *Dintoate punctele de vedere.*

Îşi amintea de el, îşi amintea de minunatul băiat pe moarte, care îşi făcuse timp să consoleze o fată înspăimântată pe care n-o cunoştea, şi nu suflase o vorbă despre propria lui temere. Fireşte că îşi lăsase amprentele degetelor pe inima ei. Cum ar putea fi altfel?

Îşi amintea de momentul când îi oferise pandantivul de jad al mamei lui, în mâna întinsă, tremurătoare. Îşi amintea de sărutările din trăsură, îşi amintea că intrase într-o încăpere scăldată în lumina lunii şi un băiat argintiu stătea în faţa ferestrei, extrăgând din vioara pe care o ţinea în mâini o muzică mai frumoasă decât dorinţa.

Will? întrebase el. *Will, tu eşti?*

Will. Pentru o clipă, inima ei şovăi. Îşi aminti de moartea lui Will, de agonia ei, de nopţile lungi şi singure, cum

întindea mâna şi-l căuta în pat în fiecare dimineaţă când se trezea, ani la rând aşteptându-se să-l găsească acolo şi obişnuindu-se foarte greu cu realitatea că acea parte de pat avea să rămână veşnic goală. Momentele în care descoperea ceva amuzant şi se întorcea să-i împărtăşească gluma, doar pentru a fi din nou şocată că el nu era acolo. Cele mai rele momente erau cele când, stând singură la micul dejun, îşi dădea seama că uitase nuanţa exactă de albastru a ochilor lui sau profunzimea râsului său; că, asemenea muzicii din vioara lui Jem, ele păliseră în depărtarea unde amintirile păstrează tăcerea.

Jem era acum muritor. Avea să îmbătrânească la fel ca şi Will şi, tot ca Will, avea să moară, iar ea nu ştia dacă putea suporta din nou asta.

Şi totuşi…

Mulţi oameni sunt norocoşi dacă pot găsi o singură mare iubire în decursul vieţii. Tu ai găsit două.

Brusc, picioarele ei se puseră în mişcare, aproape fără voinţa ei. Se năpusti în mulţime, împingându-se în străini, rostind scuze printre gâfâieli atunci când aproape că îi călca pe trecători pe picioare sau îi lovea cu cotul. Nu-i păsa. Traversă podul în pas alergător, derapând la capăt, acolo unde o serie de trepte înguste din piatră duceau spre apa Tamisei.

Coborî câte două odată, aproape alunecând pe piatra umedă. La capătul lor era un mic doc din beton, înconjurat de o balustradă din metal. Nivelul fluviului era ridicat şi apa împroşca între spaţiile libere din metal, umplând micul loc cu miros de nămol şi de apă de râu.

Jem stătea lângă balustradă, privind apa. Stătea cu mâinile în buzunar, aplecat de umeri, de parcă s-ar fi ferit de un vânt puternic. Stătea cu privirea aţintită înainte, fără să vadă aproape nimic, şi era atât de absorbit, încât nu păru să o audă când ea ajunse în spatele lui. Îl prinse de mânecă şi îl întoarse cu faţa spre ea.

— Ce…, începu ea cu răsuflarea întretăiată. Ce încercai

să mă întrebi, Jem?

El făcu ochii mari. Era îmbujorat la faţă, fie de la alergat, fie de la aerul rece, ea nu ştia precis. O privi ca şi cum ar fi fost o plantă ciudată care răsărise pe loc, uluindu-l.

— Tessa, m-ai urmărit?

— Fireşte că te-am urmărit. Ai fugit în mijlocul unei fraze!

— Nu era o frază prea bună.

Privi în pământ, apoi din nou la ea, cu un zâmbet la fel de familiar ca propriile ei amintiri ridicându-i colţul gurii. Îi reveni, atunci, o amintire rătăcită, dar nu uitată: zâmbetul lui Jem fusese dintotdeauna asemenea luminii soarelui.

— N-am fost niciodată cel priceput la cuvinte, zise el. Dacă aş avea vioara, aş putea să-ţi cânt ceea ce voiam să-ţi spun.

— Încearcă totuşi.

— Eu nu... nu sunt sigur că pot. Aveam şase sau şapte discursuri pregătite şi treceam prin toate, cred.

Mâinile îi erau adânc vârâte în buzunarele jeanşilor. Tessa se întinse şi îl luă cu blândeţe de încheieturile mâinilor.

— Ei bine, *eu* mă pricep la cuvinte, spuse ea. Aşa că, în cazul ăsta, dă-mi voie să te întreb.

Îşi scoase mâinile din buzunare şi o lăsă să-l prindă cu degetele de încheieturi. Stăteau în picioare şi Jem o privea de sub părul lui negru - vântul i-l suflase peste faţă. Avea în păr o singură şuviţă argintie, surprinzătoare prin contrast cu negrul.

— M-ai întrebat dacă am mai iubit pe altcineva în afară de Will, spuse ea. Şi răspunsul este da. Te-am iubit pe tine. Mereu. Şi mereu te voi iubi.

Îl auzi cum inspiră puternic. Pe gât i se vedea pulsul bubuind, o venă vizibilă sub pielea albă, pe care încă mai erau urmele runelor din Frăţie.

— Se spune că nu poţi iubi doi oameni, la fel de mult, în acelaşi timp, spuse ea. Şi poate că pentru alţii e adevărat. Dar tu şi Will... voi nu sunteţi ca doi oameni obişnuiţi, doi oameni care ar fi putut să fie geloşi unul pe celălalt sau care ar fi putut să-şi imagineze iubirea mea pentru unul diminuată de iubirea pentru celălalt. Voi v-aţi contopit sufletele atunci când eraţi amândoi copii. Nu l-aş fi putut iubi pe Will atât de mult dacă nu te-aş fi iubit şi pe tine. Şi nu te-aş putea iubi aşa cum te iubesc dacă nu l-aş fi iubit pe Will aşa cum l-am iubit.

Degetele ei îi înconjurau uşor încheieturile. Să-l atingă în felul acesta - era atât de ciudat şi totuşi o făcea să vrea să-l atingă şi mai mult. Aproape că uitase cât de mult îi lipsise atingerea unei persoane pe care o iubea.

Cu toate acestea, se forţă să-i dea drumul şi îşi duse mâna sub gulerul bluzei. Cu grijă, apucă lanţul de la gât şi îl ridică, astfel încât el să vadă pandantivul de jad pe care i-l dăruise cu foarte mult timp în urmă. Inscripţia de pe spatele lui încă strălucea, de parcă ar fi fost nouă:

Când doi oameni formează un întreg în adâncul inimilor lor, ei pot spulbera până şi forţa fierului şi a bronzului.

— Mai ţii minte că mi l-ai lăsat mie? îl întrebă ea. Nu l-am scos niciodată.

Jem închise ochii. Genele lui se lăsară pe obraji, lungi şi fine.

— În toţi aceşti ani, spuse el, iar glasul lui era o şoaptă joasă, nu vocea băiatului care fusese cândva, dar tot o voce pe care ea o iubea. În toţi aceşti ani, tu l-ai purtat? N-am ştiut.

— M-am gândit c-ar fi fost doar o povară pentru tine, atunci când erai Frate Tăcut. Mă temeam că ai fi putut să crezi că faptul că îl purtam însemna că aveam anumite aşteptări de la tine. Aşteptări pe care nu le-ai fi putut împlini.

Jem tăcu vreme îndelungată. Tessa auzea clipocitul fluviului, traficul din depărtare. I se părea că putea să audă

şi cum se mişcau norii pe cer. Toţi nervii din corpul ei urlau ca el să vorbească, dar aşteptă: aşteptă în timp ce pe chipul lui se succedau nenumărate expresii şi în cele din urmă el vorbi.

— Să fii un Frate Tăcut, zise el, înseamnă să vezi în acelaşi timp totul şi nimic. Am putut să văd marea harta a vieţii mele întinsă în faţa mea. Am putut să văd mişcările lumii. Şi viaţa umană a început să fie un soi de piesă a patimilor, jucată la distanţă. Când au luat runele de pe mine, când mantia Frăţiei a fost înlăturată, a fost ca şi când m-aş fi trezit dintr-un vis lung sau ca şi când un scut de sticlă ce mă înconjura s-ar fi spart. Am simţit totul, dintr-odată, năvălind peste mine. Toată umanitatea pe care Frăţia, prin lucrurile pe care le făcuse, pe rând, asupra mea mi-o luase. Că aveam atât de multă umanitate care să se întoarcă la mine... Asta e datorită ţie. Dacă nu te-aş fi avut pe tine, Tessa, dacă n-aş fi avut aceste întâlniri anuale drept ancoră şi călăuză, nu ştiu dacă aş fi putut să mă mai întorc.

În ochii lui negri era acum lumină, iar inima ei se avântă în zbor. Iubise numai doi bărbaţi în viaţa ei şi nu se gândise niciodată că ar mai fi putut să le vadă chipurile vreodată.

— Dar ai făcut-o, şopti ea. Iar acesta este un miracol. Şi îţi aminteşti ce mi-ai spus odată despre miracole.

La auzul acestor cuvinte, el surâse iar.

— „Nimeni nu pune la îndoială miracolele şi nici nu se plânge că nu sunt clădite perfect pe placul cuiva.” Presupun că e adevărat. Îmi doresc să mă fi putut întoarce la tine mai devreme. Îmi doresc să fi fost acelaşi băiat care am fost odinioară, când mă iubeai. Mă tem că anii m-au schimbat în altcineva.

Tessa îi cercetă chipul. În depărtare se auzea zgomotul traficului, dar aici, pe malul fluviului, ea aproape că îşi putea imagina că era din nou tânără şi că aerul era plin de ceaţă şi de fum, iar în depărtare se auzea huruitul

trenurilor...

— Şi pe mine m-au schimbat anii, îi spuse ea. Am fost mamă şi bunică, şi i-am văzut murind pe cei pe care îi iubesc, şi am văzut alţii născându-se. Vorbeşti de mişcările lumii. Dacă aş fi aceeaşi fată care eram când m-ai cunoscut tu, n-aş fi putut să vorbesc atât de deschis cu tine, aşa cum tocmai am făcut-o. N-aş fi putut să-ţi cer ceea ce urmează să-ţi cer acum.

El ridică mâna şi îi cuprinse obrazul în căuşul palmei. Ea vedea speranţa înflorind pe chipul lui.

— Şi ce anume?

— Vino cu mine, zise ea. Rămâi cu mine. Fii cu mine. Să vezi totul cu mine. Am călătorit prin lume şi am văzut foarte multe, însă mai există atât de multe de văzut şi n-aş vrea să le văd cu nimeni altcineva în afară de tine. Aş merge oriunde şi pretutindeni cu tine, James Carstairs.

Degetul lui mare alunecă pe pometele ei, făcând-o să se înfioare. Trecuse foarte mult timp de când cineva o privise în felul acesta, de parcă ar fi fost o mare minune a lumii, şi ştia că şi ea îl privea la fel.

— Pare ireal, spuse el răguşit. Te iubesc de foarte mult timp. Cum poate să fie asta adevărat?

— Este unul dintre marile adevăruri ale vieţii mele, răspunse Tessa. Vrei să vii cu mine? Căci de-abia aştept să împart lumea cu tine, Jem. Sunt atâtea de văzut!

Ea nu ştiu cu siguranţă cine făcuse prima mişcare, ci doar că, un moment mai târziu, era în braţele lui, iar el îi şoptea în păr:

— Da, sigur că da.

Îi căută nesigur gura - ea simţea blânda apăsare, greutatea nenumăraţilor ani dintre ultimul lor sărut şi acesta. Îl prinse cu mâna pe după gât, îl trase în jos şi îi şopti:

— *Bie zhaoji.*

Nu-ţi face griji, nu-ţi face griji.

Îl sărută pe obraz, în colţul buzelor şi, într-un sfârşit, pe

gură, iar apăsarea buzelor lui peste ale ei era intensă şi minunată: *O,bătaia inimii lui, gustul gurii lui, ritmul respiraţiei lui.* Simţurile i se înceţoşară de la amintiri: cât de slab fusese cândva, senzaţia omoplaţilor lui ascuţiţi ca nişte cuţite sub inul fin al cămăşilor pe care le purtase cândva. Acum simţea muşchii puternici şi compacţi, zumzetul de viaţă din trupul lui, acolo unde se lipise de ea, bumbacul moale al puloverului său ţinut strâns între degetele ei.

Tessa era conştientă că, deasupra micului chei, oamenii continuau să traverseze Podul Blackfriars, că traficul continua să curgă şi că trecătorii probabil că se uitau lung la ei doi, dar nu-i păsa; după atât de mulţi ani, învăţai ce era important şi ce nu. Şi asta era important: Jem, viteza şi bătăile neregulate ale inimii lui, graţia mâinilor lui alunecând pentru a-i lua faţa în căuşul palmelor, buzele lui moi peste ale ei în timp ce-i trasa conturul gurii cu a sa. Realitatea lui, caldă, solidă, hotărâtă. Pentru prima dată după mulţi ani, ea îşi simţi inima deschisă şi recunoscu iubirea ca fiind mai mult decât o amintire.

Nu, ultimul lucru de care îi păsa era dacă oamenii se zgâiau la băiatul şi fata care se sărutau pe malul fluviului, în timp ce Londra, oraşele acesteia, turnurile, bisericile, podurile şi străzile se roteau deasupra lor ca amintirea unui vis. Şi dacă Tamisa, care curgea alături de ei, sigură şi argintie în lumina după-amiezii, îşi amintea de o noapte de demult, când luna strălucea la fel de argintie ca un şiling deasupra aceluiaşi băiat şi aceleiaşi fete, sau dacă pietrele Podului Blackfriars cunoşteau pasul lor şi îşi spuneau în sinea lor: *În sfârşit, roata şi-a desăvârşit mişcarea,* ele aleseră să păstreze tăcerea.

O NOTĂ ASUPRA ANGLIEI DIN LUMEA TESSEI

La fel ca în *Îngerul mecanic* şiîn *Prinţul mecanic,* Londra şi Ţara Galilor din *PRINŢESA MECANICĂ* sunt, pe cât am reuşit eu să le zugrăvesc, un amestec între cele reale şi cele ireale, între cele celebre şi cele uitate. Casa familiei Lightwood este bazată pe Chiswick House, pe care încă o puteţi vizita. Cât despre casa de la numărul 16 de pe Cheyne Walk, unde locuieşte Woolsey Scott, aceasta chiar a fost la acea vreme închiriată de către Algernon Charles Swinburne, Dante Gabriel Rossetti şi George Meredith. Aceştia erau membri ai mişcării estetice, la fel ca Woolsey. Deşi niciunul dintre ei nu s-a dovedit a fi vârcolac. Argent Rooms sunt bazate pe scandaloasele Argyle Rooms.

În ceea ce priveşte goana nebună a lui Will prin ţinuturile rurale din Anglia şi din Ţara Galilor, îi sunt îndatorată lui Clary Booker, care m-a ajutat să schiţez ruta, a găsit hanurile la care Will s-ar fi cazat pe drum şi mi-a dat sugestii în privinţa vremii. Am încercat, pe cât posibil, să aleg drumurile şi hanurile care au existat cu adevărat. (Drumul dintre Shrewsbury şi Welshpool e acum A458.) Am fost personal la Cadair Idris şi l-am escaladat, am vizitat Dolgellau şi Tal-y-Llyn şi am văzut Llyn Cau, deşi n-am sărit niciodată în apă ca să văd unde m-ar duce.

Podul Blackfriars există, desigur, şi atunci, şi acum, iar descrierea lui din epilog este cât mai apropiată de experienţa mea de acolo. Trilogia DISPOZITIVE Infernale a luat naştere dintr-o fantezie cu Jem şi Tessa pe Podul Blackfriars, şi mi se pare potrivit să se încheie tot acolo.

CUPRINS

Prolog York, 1847 6

1 Un tărăboi infernal 14

2 Viermele biruitor 33

3 Până la sfârşitul vieţii 53

4 A fi înţelept iubind 75

5 O inimă dezbinată 101

6 Fie ca întunericul 122

7 Cutează a-ţi dori 149

8 Foc încins 169

9 Săpat în dur metal 193

10 Ca apa pe nisip 207

11 De noapte să mă simt copleşit 229

12 Fantome pe drum 246

13 Mintea are munţi 273

14 Parabatai 291

15 V-ascundeţi focul, stele 305

16 Prinţesa mecanică 323

17 E mai nobil să fii bun 341

18 Doar pentru atât....361
19 Să minţi şi să arzi....379
20 Dispozitivele infernale....397
21 Aur arzător....416
22 Tunetul din trompetă....438
23 Mai tari decât răutatea....461
24 Măsura iubirii....485
Epilog....516

versiune eBook: [v1.0] hunyade